„Un roman minunat, dureros și

JODI PICC

te-a
iub
de
în vi

Povestea lor abia ÎNCEPE.

ANGO

HOLLY MILLER

Te-am iubit deja în visul meu

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM
Editura Nemira
2020

Holly Miller
the sight of you
Copyright © 2020

All right reserved.
First published in Great Britain in 2020 by Hodder & Stoughton an Hachette UK company

© Nemira, 2020

Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebook: Corina Rezai
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
miller, holly
Te-am iubit deja în visul meu / Holly Miller;
trad. din lb. engleză: Maria Adam
– Bucureşti : Nemira Publishing House, 2020
ISBN print: 978-606-43-0896-2
ISBN epub: 978-606-43-0968-6
I. Adam, Maria (trad.)
821.111

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

PROLOG

1

CALLIE

Joel, îmi pare tare rău. Să te văd iar aşa... De ce m-am urcat în tren? Ar fi trebuit să-l aştept pe următorul. N-ar fi contat. Oricum am ratat staţia şi întârziam la nuntă.

Pentru că tot drumul spre Londra nu m-am putut gândi decât la tine, la ce mi-ai fi putut scrie în biletul pe care mi l-ai dat. Apoi, când l-am deschis, în sfârşit, m-am uitat la el atât de mult încât, până am ridicat ochii din nou, trecuserăm de Blackfriars.

Erau o mulţime de lucruri pe care voiam, aveam nevoie să ţi le spun. Dar mintea pur şi simplu mi s-a blocat când te-am văzut. Poate mi-era teamă să spun prea mult.

Dar dacă azi a fost ultima ocazie, Joel? Dacă azi a fost ultima dată când ţi-am văzut faţa, când ţi-am auzit vocea?

Timpul trece în goană şi ştiu ce se apropie.

Mi-aş dori să fi rămas. Măcar câteva minute în plus. Îmi pare rău.

PARTEA ÎNTÂI

2

JOEL

E ora unu noaptea şi stau cu bustul gol la fereastra din living. Cerul e încremenit şi presărat cu stele, luna, ca o bilă de sticlă.

Din clipă în clipă, vecinul meu Steve va pleca din apartamentul de deasupra mea. Se va duce spre maşină cu copilul agitându-se furios în căruţ. O scoate pe Poppy la plimbare cu maşina în toiul nopţii încercând să o adoarmă cu uruitul cauciucurilor şi playlistul său de sunete scoase de animalele de la fermă.

Iată că vine. Apăsarea amorţită de somn a picioarelor lui pe scări, smiorcăitul lui Poppy. Neîndemânarea lui obişnuită cu uşa noastră mofturoasă de la intrare. Mă uit cum se apropie de maşină, descuie, ezită. E nedumerit, ştie că ceva nu e în regulă. Dar creierul lui încă vine din urmă.

În cele din urmă, îşi dă seama. Trage o înjurătură, îşi pune mâna pe cap. Ocoleşte maşina de două ori, nevenindu-i să creadă.

Îmi pare rău*, Steve, sunt toate patru cauciucurile. Cineva le-a dezumflat, cu siguranţă. Nu te duci nicăieri în seara asta.*

O clipă rămâne ca o statuie, luminat de strălucirea de laborator a felinarului stradal. Pe urmă, ceva îl face să se uite direct la fereastra de la care privesc eu.

Îmi păstrez calmul. Cât timp stau nemişcat, e imposibil să mă vadă. Am jaluzelele trase, apartamentul e tăcut şi întunecat ca o reptilă care se odihneşte. Nu poate şti că stau cu ochiul lipit de o singură lamelă. Că urmăresc totul.

Privirile noastre rămân sudate o clipă înainte ca el să se uite în altă parte, clătinând din cap în timp ce Poppy încântă strada cu un țipăt la momentul potrivit.

O lumină se aprinde în casa de peste stradă. Strălucirea surprinde strada întunecoasă, iar o voce exasperată se aude de la fereastră.

— Pe bune, amice!

Steve ridică o mână, apoi se întoarce şi intră în casă. Îi aud pe cei doi urcând la etaj, iar Poppy se vaită cu încăpățânare când trec pe culoar. Steve e obişnuit cu un program neobişnuit, dar Hayley probabil încearcă să doarmă. De curând, s-a întors la slujba ei de la o firmă prestigioasă de avocatură din Londra, ceea ce înseamnă că e important dacă aţipeşte sau nu la şedințe.

Totuşi. Sarcinile mele pentru seara asta sunt îndeplinite. Le tai de pe caiet, pe urmă mă aşez pe canapea, ridicând jaluzelele ca să văd stelele.

Mă răsplătesc cu un pahar de whisky, pentru că aşa fac la ocazii speciale. Apoi îl fac dublu şi-l beau repede.

Douăzeci de minute mai târziu sunt gata de somn. Caut un soi anume de somn şi tot ce am făcut în seara asta ar trebui să mă ajute să-l obțin.

— E tare fierbinte, spune vecina mea de optzeci şi ceva de ani, Iris, când ajung la ea acasă câteva ore mai târziu ca să îl plimb pe Rufus, labradorul ei galben.

Nu e încă opt dimineața, ceea ce ar explica de ce nu am habar despre cine vorbeşte. Vecinul ei, Bill, care trece pe acolo aproape în fiecare dimineață cu câte o bârfă sau o broşurică ciudată? Poştaşul, care tocmai ne-a făcut vesel semn cu mâna prin fereastra de la living?

Poştaşii. Întotdeauna sunt veseli din fire sau nefericiți ca păcatul. Niciodată undeva la mijloc.

— Doarme pe gresia din bucătărie ca să-i fie răcoare.

Desigur. Vorbeşte despre câine. Asta se întâmplă mai des decât mi-ar plăcea: să fiu prea epuizat ca să port o conversație simplă cu cineva de cel puțin două ori mai în vârstă ca mine.

— Bună idee!

Zâmbesc.

— S-ar putea să încerc şi eu.

Se uită la mine.

— Asta nu prea o să te facă pe placul doamnelor, nu-i aşa?

Ah, doamnele! Cine sunt ele, de fapt? Iris pare convinsă că stau la coadă pe undeva, gata să facă o pauză de la viață ca să stea cu un tip ca mine.

— Crezi că poate suporta? întreabă ea, arătând spre Rufus. Afară, pe căldura asta?

Am fost veterinar. Acum nu mai sunt. Dar cred că pe Iris o linişteşte pregătirea mea de altădată.

— E mai răcoare azi, o asigur eu.

Are dreptate că a fost cald în ultima vreme, dat fiind că suntem în septembrie.

— O să mergem la lacul cu bărci să vâslim un pic.

Ea zâmbeşte.

— Şi tu?

Clatin din cap.

— Eu prefer să comit infracțiuni împotriva ordinii publice după program. E mai palpitant aşa.

Ea se înseninează de parcă glumele mele jalnice sunt punctul culminant al zilei.

— Suntem tare norocoşi că te avem, nu-i aşa, Rufus?

Ca să fiu sincer, Iris e şi ea destul de grozavă. Poartă cercei în formă de fructe şi are abonament Premium la Spotify.

Mă aplec să-i prind lui Rufus lesa când se ridică în picioare.

— E încă un pic cam grăsuț, Iris. Asta nu o să-l ajute să tolereze căldura. Cum merge cu dieta?

Ea ridică din umeri.

— Simte mirosul de brânză de la cincizeci de paşi, Joel. Ce pot să spun?

Oftez. Îi ţin predici lui Iris despre mâncarea lui Rufus de aproape opt ani deja.

— Cum ne-a fost înţelegerea? Eu îl plimb, tu ai grijă de restul.

— Ştiu, ştiu.

Începe să ne alunge din living cu bastonul.

Dar nu rezist expresiei de pe faţa lui.

Am trei câini după mine până să ajung în parc. (Mai plimb încă doi în afară de Rufus, pentru foştii clienţi care nu sunt mobili. Mai e şi al patrulea, un danez pe nume Bruno. Dar e prea dezaxat social şi prea puternic, aşa că îl scot după ce se întunecă.)

Deşi aerul s-a împrospătat peste noapte, îmi ţin promisiunea faţă de Iris despre lac. Dezlegând lesele câinilor, mă înseninez şi eu în timp ce ei sar prin apă ca nişte cai.

Trag aer în piept. Încerc să mă conving din nou că ce am făcut aseară a fost corect.

Trebuia să fie. Pentru că iată care e chestia: aproape toată viaţa mea, am avut vise profetice. Genul de viziuni lucide, vii, care mă sperie în somn. Îmi arată ce se va întâmpla peste câteva zile, săptămâni sau chiar ani. Iar subiectele sunt mereu oameni pe care îi cunosc.

Visele apar cam o dată pe săptămână, iar raportul între bine, rău şi neutru este destul de egal. Însă premoniţiile urâte sunt cele de care mă tem cel mai mult: accidentele şi bolile, durerea şi necazurile. Din cauza lor sunt mereu agitat, mereu în alertă maximă. Întrebându-mă când va trebui să deviez iar cursul sorţii, să dau fuga să intervin în planurile altcuiva.

Sau, mai rău de atât, să salvez o viaţă.

Îmi urmăresc câinii pe malul lacului, zâmbind altor persoane care plimbă câini şi acordându-le un spaţiu suficient de mare. Se adună în majoritatea dimineţilor lângă pod, făcându-mi semn să vin, dacă fac greşeala de a avea contact vizual cu ei.

Am păstrat distanța din ziua în care au început să facă schimb de idei despre cum să dormi bine, iar discuțiile au început să se îndrepte spre remediile şi terapiile făcute în casă, pastile şi rutine. (M-am scuzat şi am dispărut. De atunci, n-am mai stat cu ei.)

Toată chestia m-a atins cam tare. Pentru că, fiind în căutarea unei nopți fără vise, am încercat tot. Dietele, meditația, afirmațiile. Lavanda şi zgomotul alb. Băuturile cu lapte. Somniferele cu efecte secundare, uleiurile esențiale. Exerciții fizice atât de grele, încât trebuia să mă opresc să vărs. Perioade sporadice de băut zdravăn pe la douăzeci şi ceva de ani, conform ideii greşite că puteam să-mi modific ciclurile de somn. Însă anii de experimente au dovedit că ciclurile mele de somn erau de neatins. Şi orice aş fi făcut nu putea să schimbe asta.

Totuşi, un calcul simplu dictează că mai puțin somn înseamnă mai puține vise. Aşa că, în perioada actuală, stau treaz până târziu în noapte, ajutat de televizor şi de o dependență destul de mare de cofeină. Pe urmă, îmi îngădui un scurt răgaz de odihnă. Mi-am antrenat mintea să-l aştepte: trezindu-se brusc din somn după doar câteva ore.

De aceea, acum am nevoie urgentă de cafea. Fluierând după câinii din apă, mă întorc spre aleea aflată de-a lungul râului. Pe drumul din dreapta mea, viața reală se porneşte la drum. Traficul la ora de vârf, bicicliştii, navetiştii mergând pe jos, dubele de livrare. O orchestră discordantă, acordându-şi instrumentele pentru o dimineață obişnuită din timpul săptămânii.

Mă face să fiu ciudat de nostalgic după normalitate. Nu am starea de spirit necesară în acest moment pentru o slujbă rentabilă, prietenii sau sănătate. Grijile şi lipsa de somn mă lasă permanent sleit, distrat, nervos.

Ca să împiedic toate astea să mă îngroape, trăiesc după nişte reguli destul de relaxate: fac zilnic exerciții fizice, nu beau prea mult, stau departe de dragoste.

Am spus adevărul doar în fața a două persoane din viața mea. Şi a doua oară am jurat că o să fie ultima dată. De aceea nu pot să-i spun lui Steve că noaptea trecută am acționat pe baza unei premoniții febrile despre Poppy. Fina mea, pe care o iubesc aşa cum le iubesc pe nepoțelele mele. Am văzut totul: Steve epuizat, uitând să frâneze în intersecție, cu Poppy aflată în spate. Am privit cum maşina lui s-a izbit de un stâlp de iluminat cu cincizeci de kilometri la oră. În urma accidentului, ea a trebuit să fie descarcerată.

Aşa că am luat măsurile necesare. Ceea ce a meritat un whisky dublu, dacă pot să spun aşa.

Pun din nou lesa câinilor şi o iau spre casă. Trebuie să-l evit pe Steve, cel puțin o vreme. Cu cât țin capul la cutie mai mult, cu cât e mai puțin probabil să mă asocieze cu ce s-a întâmplat aseară.

După ce las câinii, o să caut o cafenea în care să mă ascund, să mă gândesc. Un loc unde pot să beau cafea în tăcere într-un colț, anonim şi neobservat.

3

CALLIE

— Nu poți să-mi spui că ție nu ți s-a întâmplat niciodată.

Eu şi Dot ştergem mesele la cafenea după ora închiderii, făcând schimb de teorii despre clientul care a ieşit mai devreme de aici fără să plătească. Ăsta e întotdeauna momentul meu preferat din zi, când ne relaxăm, povestim şi redăm curățenia sălii. Dincolo de fereastră, aerul de început de septembrie e cald şi delicat ca pielița de piersică.

— Poate a fost o greşeală, spun eu.

Dot îşi trece mâna prin părul scurt şi blond.

— Serios. De cât timp lucrezi aici?

— De optsprezece luni.

Sună mai incredibil de fiecare dată când o spun.

— Optsprezece luni şi încă nu ți s-a întâmplat să nu-ți plătească.

Dot clatină din cap.

— Probabil ai fața potrivită.

— Sunt sigură că doar a uitat. Cred că Murphy i-a distras atenția.

Murphy e câinele meu, o corcitură negru cu maro. Mă rog, e oarecum al meu. În orice caz, îşi trăieşte visul de a fi cățelul cafenelei, pentru că sunt nenumărați oameni care se joacă cu el şi-i dau de mâncare pe ascuns.

Dot pufneşte pe nas.

— Singurul lucru pe care tipul ăla l-a uitat e portofelul.

Nu-l mai văzusem niciodată. Pe de altă parte, nu mai văzusem mulți dintre clienții de azi. Cafeneaua rivală, din vârful dealului, absorbea de obicei majoritatea navetiştilor din Eversford, oraşul târg în care am trăit toată viața. Dar s-a închis azi-dimineață fără avertisment şi clienții ei obişnuiți au început încet-încet să intre de îndată ce am deschis, cu dungulițele, aftershave-ul şi pantofii lor lustruiți.

Însă acest client era diferit. De fapt, aş fi puțin stânjenită să recunosc cât de mult mi-a sărit în ochi. Nu putea să fie pe drum spre vreun birou – părul lui brunet era ciufulit, ca după somn şi părea copleşit de epuizare, de parcă avusese o noapte grea. La început, a părut neatent când m-am dus să-i iau comanda, dar când a întors în sfârşit ochii spre mine m-a fixat şi nu s-a mai uitat în altă parte.

Am schimbat doar câteva cuvinte, dar îmi amintesc că înainte să iasă fără a plăti – şi între momentele în care scria în caiet – a format un fel de legătură tăcută cu Murphy.

— Cred că e posibil să fi fost scriitor. Avea un caiet la el.

Dot mă dezaprobă, dând din nas.

— Bineînțeles, un scriitor muritor de foame. Numai tu poți să dai o nuanță romantică unui furt.

— Da, dar dacă ar fi după tine am avea un anunț ca cele din benzinării. *Dacă nu aveți cu ce plăti...*

— Ei bine, *asta* e o idee excelentă.

— Nu era o sugestie.

— Poate data viitoare îl pun la pământ cu cea mai bună lovitură a mea.

Nu mă îndoiesc că ar fi bună – Dot s-a apucat de curând de kickboxing, devotându-se sportului cu o energie pe care o invidiam. Întotdeauna face câte ceva, alergând prin viață ca o creatură scăpată din cuşcă.

La polul opus, crede că eu m-am retras din lume, că m-am ascuns în colțurile ei, că am început să clipesc la lumina ei puternică. Probabil are dreptate.

— Fără manevre din artele marțiale cu clienții, îi spun eu. Este politica acestei cafenele.

— În orice caz, nu o să mai fie data viitoare. I-am reținut fața. Dacă-l văd prin oraş, o să-i cer înapoi cele zece lire.

— A băut doar o cafea.

Dot ridică din umeri.

— Să-i zicem taxa noastră pe mănâncă-şi-fugi.

Zâmbesc şi trec pe lângă ea în biroul din spate ca să printez comanda pentru livrările de mâine. Am plecat doar de un minut, când o aud strigând:

— Am închis! Veniți mâine înapoi!

Când scot capul pe după uşa biroului, recunosc persoana din uşă. Se pare că la fel face şi Murphy, adulmecă balamalele nerăbdător, dând din coadă.

— El e, spun eu, simțind cum îmi tresaltă uşor stomacul. Înalt şi zvelt, cu tricou gri, blugi negri. Pielea indică o vară petrecută pe afară. Tipul care a uitat să plătească.

— Oh.

— Bune abilități de detectiv, Sherlock.

Oftând, Dot trage zăvorul şi întoarce cheia, deschizând uşa doar puțin. Nu aud ce spune, dar presupun că a venit să

plătească, fiindcă ea trage lanțul acum, deschizând uşa ca să-l lase să intre. Murphy se dă înapoi când intră el, dând din coadă şi dansând pe labe.

— Am plecat mai devreme fără să plătesc, a spus el îmbufnat, cu remuşcări dezarmante. Total neintenționat. Poftim.

Îi dă lui Dot o bancnotă de douăzeci, îşi trece mâna prin păr, se uită la mine. Are ochii mari, negri ca pământul ud.

— Îți aduc restul, spun eu.

— Nu, păstrează-i! Mersi. Îmi pare rău.

— Ia ceva în schimb. Încă o cafea, puțină prăjitură? Ca mulțumire că ai fost cinstit.

Mai presus de orice, ceva în atitudinea lui pare să cerşească bunătate.

A mai rămas nişte *drømmekage*, un pandişpan danez aerat, cu nucă de cocos caramelizată deasupra, ce se traduce aproximativ ca *prăjitura visurilor.* Pun la pachet o felie şi i-o ofer.

El ezită o clipă, îşi freacă nesigur firele crescute pe bărbie. Pe urmă ia cutia, atingându-mi degetele cu ale lui.

— Mersi.

Lasă capul în jos şi pleacă; parcă o pală caldă de aer catifelat pluteşte în cafenea când iese.

— Ei bine, spune Dot. *El* nu vorbeşte prea mult.

— Cred că l-am distras cu prăjitura.

— Da, ce-a fost asta? Încă o cafea? mă imită ea. *Nişte* drømmekage*?*

Reuşesc cu greu să nu roşesc.

— Măcar a venit înapoi să plătească. Ceea ce dovedeşte că eşti o cinică neruşinată.

— Câtuşi de puțin. Cu bucata aia de *drømmekage* de-abia dacă ai scos profit.

— Nu asta e ideea.

Dot ridică dintr-o sprânceană micropigmentată.

— S-ar putea ca şeful nostru să nu fie de acord. Sau, cel puțin, contabilul lui.

— Nu, Ben ți-ar spune să ai mai multă încredere în natura umană. Ştii tu, să acorzi oamenilor o şansă.

— Deci, ce faci diseară?

Dot are un zâmbet în ochi în timp ce trece pe lângă mine spre birou să-şi ia haina.

— Dormi puțin pentru caritate? Lansezi o cantină ad-hoc pentru săraci?

— Foarte amuzant. S-ar putea să stau puțin cu Ben, să văd ce face.

Dot nu răspunde. Ştiu că i se pare că mă apasă grijile pentru Ben, că petrec prea mult timp blocată în amintiri.

— Dar tu?

Reapare, cu ochelarii de soare în creştetul capului.

— Schi nautic.

Zâmbesc. *Normal, ce altceva?*

— Ar trebui să vii.

— Nu, sunt neîndemânatică din naştere.

— Şi ce? Apa e moale.

— Nu, ar fi mai bine...

Ea se uită fix la mine.

— Ştii ce cred eu, Cal.

— Ştiu.

— Ai intrat pe Tinder?

— Nu.

Te rog, nu mă bate la cap.

— Sau pot să-ți fac cunoştință cu cineva...

— Ştiu.

Dot poate să facă orice.

— Distracție plăcută diseară!

— Ți-aş spune acelaşi lucru, dar...

Îmi face cu ochiul cu afecțiune.

— Ne vedem mâine.

Şi, într-un nor de Gucci Bloom, dispare.

După ce pleacă, sting luminile una câte una înainte de a mă aşeza pentru ultima dată lângă fereastră, să inspir mirosul vag

al pâinii şi al boabelor de cafea. Din reflex, scot telefonul din buzunar, derulez până la numărul lui Grace şi formez.

Nu. Nu poți continua aşa. Opreşte-te!

Opresc apelul şi blochez ecranul. Să o sun e un obicei la care încerc din greu să renunț în ultima vreme, însă imaginea numelui ei pe ecranul telefonului mă bucură mereu, ca lumina puternică a soarelui într-o zi cenuşie.

Privind aiurea pe fereastră, mă trezesc pe neaşteptate uitându-mă la ochii negri ai bărbatului cu caietul de mai devreme. Tresărind, încep să zâmbesc, dar e prea târziu; el se uită în pământ şi se transformă într-o umbră, îndepărtându-se repede în lumina blândă a serii.

Nu mai are cutia cu prăjitura. Ori a mâncat-o deja, ori a aruncat-o în primul coş de gunoi pe care l-a văzut.

4

JOEL

Mă trezesc brusc la două noaptea. Mă dau jos din pat, iau caietul şi încerc să nu o deranjez.

Vremea caldă de săptămâna trecută a dispărut şi în apartament e puțin răcoare. Îmi pun o bluză cu glugă şi pantaloni de alergat, mă duc în bucătărie.

Stând la masa înaltă pentru micul dejun, notez totul.

Fratele meu mai mic, Doug, va fi mulțumit oricum. Am visat că fiica lui, Bella, o să câştige o bursă sportivă la şcoala particulară locală, când va împlini zece ani. O înotătoare formidabilă în comitat, din câte se părea, care va câştiga pumni de medalii în fiecare weekend. Ciudat cum se rezolvă lucrurile. Doug a primit interdicție să înoate în piscina noastră

locală când era mic, după prea multe scufundări nepermise şi obiceiul de a le arăta degetul mijlociu salvamarilor.

Bella nu a împlinit încă trei ani. Dar părerea lui Doug e că nu e niciodată prea devreme să programezi potențialul. L-a pus deja pe Buddy, în vârstă de patru ani, să joace tenis, se uită la *Britain's Got Talent* pentru indicii despre cum să fii un părinte insistent.

Pe de altă parte, visul meu a confirmat că o să merite. Îmi pun în gând şi subliniez de trei ori să-i pomenesc de cluburile locale de înot cât mai repede.

— Joel?

Melissa mă priveşte din cadrul uşii ca un spion.

— Ai visat urât?

Clatin din cap, îi spun că visul a fost frumos.

Melissa îmi poartă tricoul şi probabil o să-l poarte şi acasă. I se pare drăguț să facă asta. Dar aş prefera să nu fiu nevoit să-mi fac inventarul garderobei.

Se apropie de mine acum, se urcă pe un scaun. Îşi încrucişează picioarele goale, îşi trece mâna prin coama de păr nisipiu.

— Eu eram în vis?

Îmi face cu ochiul, timid şi neruşinat totodată.

Asta chiar ar fi imposibil, vreau să-i spun, dar nu o fac. Nu ştie nimic despre natura viselor mele şi aşa o să rămână.

Timp de aproape trei ani, eu şi Melissa ne-am întâlnit cam o dată pe lună, de obicei fără contacte între aceste date. Steve a oprit-o la vorbă mai des decât îmi convine mie, de parcă are impresia că merită să o cunoască mai bine. Chiar şi Melissa crede că e o idee amuzantă, a început să vorbească pe hol cu el doar ca să mă provoace.

Mă uit la ceasul din bucătărie. Îmi înăbuş un căscat.

— Suntem în toiul nopții. Ar trebui să te întorci în pat.

— Nu, oftează apatic, trăgând de o unghie. M-am trezit acum. Aş putea să stau cu tine.

— La ce oră începi serviciul?

Melissa se ocupă de relațiile cu presa pentru ramura londoneză a unei companii africane de minerit. Turele ei de dimineață încep deseori la ora șase.

— Prea devreme, a spus ea, dând ochii peste cap în semn de nemulțumire. O să le spun că sunt bolnavă.

Plănuisem o plimbare cu câinii cu prietenul meu Kieran la prima oră, speram să iau micul dejun la cafenea. M-am întors deja de câteva ori, după încurcătura de săptămâna trecută când n-am plătit.

La început, recunosc, am simțit un fel de datorie morală să mă întorc. Dar acum e vorba mai degrabă de câinele care stă acolo și de cafeaua grozavă. Și de primirea călduroasă cu care mă întâmpină, deși am fost un client mai puțin decât exemplar prima dată când am pus piciorul în cafenea.

— De fapt... mi-am cam făcut planuri.

Stomacul mi se strânge de vinovăție, chiar în timp ce-o spun.

Ea înclină capul.

— Fermecător. Știi, încă nu reușesc să-mi dau seama de ce ești singur.

— Tu ești singură, subliniez eu, cum fac de fiecare dată când vine la mine.

— Da. Dar eu așa vreau să fiu.

E una dintre teoriile Melissei. Că sunt disperat să am o relație, mor să fiu iubitul cuiva. Eram singur de cinci ani când am întâlnit-o pe ea, un lucru care o încântă ca pe pisică un șoarece. Câteodată mă pune la punct, spunându-mi că mă agăț prea mult de ea, când îi trimit un mesaj la o lună de tăcere ca să văd dacă i-ar plăcea să comandăm ceva.

Dar se înșală. Am fost cinstit cu ea de la început, am întrebat dacă e de acord să lăsăm lucrurile la întâmplare. Ea a râs și a spus da. Mi-a zis că sunt plin de ifose.

— Știi, într-o zi o să deschid caietul acela în timp ce dormi și o să văd exact ce scrii tu acolo.

Râd șters și mă uit în jos, nu prea am încredere să răspund la asta.

— E ceva ce aș putea să vând la ziar?

Poate că ar putea: e totul acolo. Un vis în fiecare săptămână timp de douăzeci şi opt de ani şi păstrez notiţele din ultimii douăzeci şi doi.

Scriu totul în cazul în care trebuie să acţionez. Dar din când în când tot trebuie să urmăresc cum se desfăşoară un vis urât. Le las să treacă, dacă nu sunt serioase sau când nu văd cum aş putea interveni. Niciuna dintre opţiuni nu e ideală pentru un om cu mentalitatea mea.

Totuşi. Ca diamantele în ţărână, visele mai fericite strălucesc printre cele rele. Promovările, sarcinile, micile ocazii când e cu noroc. Şi mai sunt şi cele plictisitoare, despre banalităţile vieţii, rutinele ei. Tunsorile şi magazinele cu mâncare, treaba în casă şi temele. Îl pot vedea pe Doug mâncând cina (*peşte ieftin, serios?*). Aflu dacă tata o să ajungă în vârful ligii locale de badminton sau dacă nepoata mea o să-şi uite echipamentul de educaţie fizică.

Datele şi momentele importante sunt vii în mintea mea de câte ori mă trezesc. Se blochează acolo ca şi cum aş şti propria mea zi de naştere sau în care zi din decembrie e Crăciunul.

Sunt atent la tot, chiar şi la lucrurile plictisitoare. Ţin evidenţa tuturor în caietul meu. În cazul în care apare un tipar, un indiciu pe undeva. Ceva ce nu-mi permit să ratez.

Mă uit acum la caietul de pe blat. Mă pregătesc în cazul în care Melissa încearcă să-l ia. Ea mă plesneşte imediat şi zâmbeşte dulce, îmi spune să mă relaxez.

— Vrei cafea? întreb eu ca să-i domolesc sclipirea din ochi.

Însă simt o urmă de remuşcare. În ciuda lăudăroşeniei ei, sunt sigur că nu ar deranja-o să vină aici măcar o dată şi să doarmă toate cele opt ore ca un om normal.

— Ştii, cu toţi banii tăi, ţi-ai putea permite să cumperi o cafetieră ca lumea. Nimeni nu mai bea nes.

De nicăieri, imaginea cafenelei îmi pătrunde în minte. Cu Callie care îmi pune băutura în faţă şi priveliştea străzii pietruite de la locul de la geam. Mă alarmează puţin şi o alung, pun cafea cu lingura în două căni.

— Care toţi banii mei?

— Îmi place cum te prefaci că eşti sărac. Ai fost veterinar şi acum nu munceşti.

E adevărat doar în parte. Da, am economii. Dar numai pentru că mi-am dat seama la timp că slujba mea era într-un punct critic. Şi nu o să țină la nesfârşit.

— Zahăr? întreb eu ca să o îndepărtez de subiect.

— Sunt eu destul de dulce.

— Asta e discutabil.

Mă ignoră.

— Deci vrei?

— Ce să vreau?

— Să-ți cumperi o cafetieră.

Încrucişez brațele, mă întorc cu fața la ea.

— Pentru o dată pe lună când vii tu?

Ea îmi face cu ochiul.

— Ştii, dacă ai începe să te porți normal cu mine, poate ai avea şansa ca relația să ajungă undeva.

Îi fac şi eu cu ochiul, lovesc lingurița de cană.

— Nes să fie.

Am avut primul vis profetic pe când aveam doar şapte ani; pe atunci eram foarte apropiat de vărul meu Luke. Născuți la doar trei zile distanță, am petrecut fiecare moment liber împreună. Jocuri pe calculator, plimbări cu bicicleta, cutreierat în compania câinilor.

Într-o noapte, am visat că, în timp ce Luke o lua pe scurtătura obişnuită de pe terenul de joacă în drum spre şcoală, un câine negru, apărut de nicăieri, l-a atacat. M-am trezit la ora trei, tocmai când câinele îşi căsca fălcile deasupra feței lui Luke. Data când asta avea să se întâmple îmi bubuia în minte ca o migrenă.

Aveam doar câteva ore să opresc totul.

La micul dejun, de care nu m-am atins, i-am spus mamei totul, am implorat-o s-o sune pe sora tatei, mama lui Luke. Ea a refuzat tăcută, a părut calmă şi m-a asigurat că totul a fost

doar un vis urât. Mi-a promis că o să-l găsesc pe Luke aşteptându-mă la şcoală, teafăr.

Dar Luke nu era la şcoală, teafăr. Aşa că am fugit la el acasă, destul de repede cât să simt sânge în gât. A răspuns la uşă un bărbat pe care nu-l recunoşteam. *E la spital*, mi-a spus el morocănos. *A fost atacat azi-dimineaţă la locul de joacă.*

Mama a sunat-o pe mătuşa mea în seara aceea şi am aflat toate detaliile. Un câine negru l-a atacat pe Luke în drum spre şcoală. A avut nevoie de chirurgie plastică la faţă, la braţul stâng şi la gât. Avea noroc că mai trăia.

După ce a lăsat telefonul din mână, mama m-a dus în living, unde am stat nemişcaţi împreună pe canapea. Tata nu venise încă acasă. Îmi amintesc şi acum mirosul supei de pui cu tăiţei pe care o făcuse pentru mine. Sunetul ciudat de liniştitor al fraţilor mei care se certau la etaj.

— E doar o coincidenţă, Joel, îmi tot spunea mama. (Mă întreb acum dacă nu cumva încerca să se convingă pe ea însăşi.) Ştii ce e asta, nu-i aşa? E atunci când ceva are loc din întâmplare.

Mama lucra pe atunci la firma de contabilitate a tatei. Îşi câştiga existenţa la fel ca el, ocupându-se cu lucruri logice, privind datele concrete. Iar adevărul era că oamenii nu erau clarvăzători.

— Am ştiut că o să se întâmple, plângeam eu neconsolat. Aş fi putut să-l opresc.

— Ştiu că aşa pare, Joel, a şoptit ea, dar a fost doar o coincidenţă. Trebuie să ţii minte asta.

N-am spus nimănui niciodată. Tata m-ar fi considerat smintit şi fraţii mei erau prea mici ca să înţeleagă sau să le pese. *Să rămână doar între noi*, a spus mama. Şi aşa a fost.

Nici măcar în ziua de azi, restul familiei mele nu ştie adevărul. Ei cred că sunt anxios şi paranoic. Că avertismentele mele neclare şi intervenţiile mele maniace se reduc la suferinţa nerezolvată după mama. Doug crede că ar trebui să iau o

pastilă, pentru că există o pastilă pentru orice, după cum consideră el. (Dezvăluire: nu există.)

Oare Tamsin, sora mea, bănuieşte că e vorba de mai mult de atât? Posibil. Dar eu păstrez intenţionat detaliile cât mai vagi, iar ea nu pune întrebări.

Nu pot să spun că n-am fost niciodată tentat să le spun tot. Dar dacă îmi vine pornirea asta e de ajuns să-mi amintesc singura dată când am fost destul de naiv să mă consult cu un profesionist. Dispreţul din ochii lui şi rânjetul de pe buze au fost de ajuns să mă facă să jur că nu mă voi mai încrede niciodată în cineva.

5

CALLIE

O seară de vineri, la mijlocul lui septembrie cu un telefon tipic descurajator de la agentul meu imobiliar.

— Mă tem că am veşti proaste, domnişoară Cooper.

Mă încrunt, îi amintesc lui Ian că poate să-mi spună Callie, doar am avut destule tranzacţii de-a lungul anilor.

Îmi repetă prenumele încet, de parcă îl scrie pe ceva pentru prima dată.

— În regulă. Acum, domnul Wright tocmai ne-a informat că vinde proprietatea.

— Care proprietate? Ce?

— Apartamentul tău. Nouăzeci şi doi B. Nu, stai – C.

— E OK, ştiu ce adresă am. Chiar mă daţi afară?

— Preferăm să spunem că ţi-am adus la cunoştinţă. Ai la dispoziţie o lună.

— Dar, de ce? De ce vinde?

— Nu mai e viabil sub aspect comercial.

— Dar eu sunt un om. Sunt viabilă. Plătesc chiria.

— Hai, nu te supăra.

— Crezi... că ar putea să vândă altui proprietar? Aş putea să rămân chiriaşă în continuare.

Îmi place cum sună asta, cel puţin, drepturi sporite, puteam să am eu cerinţe de la proprietar, nu doar invers.

— Oh, nu. În mod sigur, vrea să pleci. Trebuie să renoveze apartamentul.

— E bine de ştiut. Numai că eu nu am unde să mă duc.

— Nu ai beneficii la serviciu, nu?

— Nu, dar...

— Sunt destule proprietăţi acum. O să-ţi trimit un e-mail.

Îmi dau seama că nimic nu prea se compară cu a fi dat afară, pentru că te face să te simţi ca un perdant total şi colosal.

— Grozav mod de a începe weekendul, Ian. Mă întreb dacă dă toate telefoanele de evacuare vinerea seara.

— Da? Nicio grijă.

— Nu, eram... Uite, spun eu disperată, poţi să-mi găseşti un loc cu o grădină adevărată? Apartamentul meu e la ultimul etaj, aşa că nu am acces la cea de aici, şi chiar dacă aş avea, ar fi ca şi cum aş sta într-o curte cu fier vechi. E acoperită aproape în totalitate cu asfalt şi încărcată cu diverse gunoaie: şezlonguri ruginite, un suport rotativ de rufe stricat, o colecţie descompusă de scaune de bucătărie şi trei roabe scoase din funcţiune. Nu mă deranjează dezordinea, puţină mizerie – mult mai bine decât o grădină sterilă de expoziţie –, dar aceasta e un risc permanent de tetanos.

Ian chicoteşte.

— Bugetul e acelaşi?

— Mai mic, chiar.

— Nostim. Oh, Callie, înţeleg că ai rezolvat cu albinele acelea?

— Albinele? întreb eu cu inocenţă.

Ian ezită. Îl aud tastând cu repeziciune.

— Da, aici e. Intrau şi ieşeau prin scafe, lângă fereastra de la living.

Aşa era, cuplul de alături a anunțat, cred. L-am dus cu preşul pe Ian când a sunat, i-am spus că am un prieten care ne poate ajuta. Nu mă miră absolut deloc că se gândeşte să întrebe din nou acum, atâtea luni mai târziu.

Eram atât de disperată să protejez căsuța fericită pe care albinele o făcuseră în clădire. Nu făceau niciun rău, spre deosebire de detractorii lor, care îşi puseseră zid de cărămizi în jurul grădinii din față şi înlocuiseră toată iarba cu chestii false la doar câteva zile de când se mutaseră.

— Oh, da, am spus eu veselă. S-a rezolvat.

— Bine aşa. Nu vrem să hiberneze acolo peste iarnă.

Zâmbesc. Cuibul trebuie să fie gol acum, albinele au plecat de mult.

— De fapt, albinele...

— Ce-ai spus?

— Nu contează.

După ce închei convorbirea, îmi sprijin capul pe canapea. Scoasă în stradă la treizeci şi patru de ani! Ei bine, e cea mai bună scuză pentru o găletuşă întreagă de înghețată.

În grădina de alături era un păducel, înainte ca acel cuplu să-l smulgă pentru a face loc parcării improvizate. Era în plină floare pe atunci. Norul de petale produs când l-au aruncat în basculanta pe care o închiriaseră pentru ziua aceea mă ducea cu gândul la zilele vântoase de primăvară din copilărie şi la mirosul dulce al plimbării prin aceste confetti ale naturii, încurajată de tata.

Îmi amintea şi de păducelul pe care îl vedeam de la biroul meu de la compania de vopsea la care am lucrat. Îmi plăcea acel zvâcnet solitar al vieții lângă granița de beton a domeniului industrial. Poate că era plantat de o pasăre sau de cineva la fel de disperat pe cât mă simțeam eu atunci. Ani de zile l-am privit de-a lungul anotimpurilor, i-am admirat mugurii în floare primăvara, agitația bogată de verdeață în

timpul verii şi splendoarea ruginie a toamnei. Îmi plăcea chiar şi în timpul iernii, geometria ramurilor desfrunzite fiindu-mi la fel de plăcută ca o galerie de sculptură.

Mă duceam la el în fiecare zi la prânz, uneori doar ca să-i ating scoarța sau să mă uit la frunze. În zilele mai calde, îmi mâncam sendvişul sub el, cocoțată pe marginea bordurii. Până în cea de-a treia vară, când cuiva i-a fost milă de mine aruncând acolo o bancă veche de lemn.

Dar la începutul celei de-a şasea veri, copacul a fost tăiat ca să facă loc unui adăpost pentru fumat. M-am cutremurat în sufletul meu, într-un mod pe care nu-l pot explica, să văd o înghesuială de fețe cenuşii unde au stat cândva frunzele şi crengile, uitându-se inexpresiv în gol de sub domul fără viață din plexiglas.

Acum privesc pe fereastră spre locul unde a fost păducelul vecinilor mei. Poate ar trebui să intru pe internet, să încep să caut alt loc unde să stau. Ciudat cât de uşor e pentru o persoană să dezrădăcineze viața altcuiva, exact când se aşteaptă mai puțin.

6

JOEL

Sunt pe malul râului, gândindu-mă la ce s-a întâmplat mai devreme. Sau la ce nu s-a întâmplat. E greu de spus cu siguranță.

A fost ciudat, când Callie mi-a pus pe masă acel espresso dublu la prima oră. Privirile ni s-au întâlnit şi am simțit

căldura alungându-mi fiorul de pe piele, în timp ce mă străduiam să-mi relaxez privirea.

Irişii cu punctişoare maronii, ca lumina soarelui pe nisip. Părul lung şi liber, de culoarea castanelor. Un ten ca cea mai palidă nuanță de vanilie. Şi un zâmbet lung, care n-ar fi putut fi pentru mine.

Dar se pare că era.

Callie a dat din cap spre Murphy, care se urcase pe genunchiul meu şi se bucura că-l scarpin pe cap.

— Sper că nu te bate la cap.

În timpul vizitelor mele de acum aproape zilnice la cafenea în ultima săptămână, am format o legătură destul de puternică cu câinele ei.

— Tipul ăsta? Oh, nu. Avem o înțelegere.

— Chiar aşa?

— Sigur. El îmi ține companie şi eu îi arunc firimituri de prăjitură, când nu te uiți tu.

— Vrei puțină?

Un zâmbet amabil.

— Tocmai am primit un rând proaspăt de prăjitură de vis.

— Scuze?

— *Drømmekage.* E în daneză; înseamnă „prăjitură de vis".

Uram numele acela. Dar, hai să recunoaştem, prăjitura aceea a fost echivalentul culinar al cocainei.

— Aş vrea, de fapt. Mersi.

S-a întors aproape imediat, punând pe masă în fața mea o farfurie cu o felie prea mare.

— Poftă bună!

Ochii noştri s-au întâlnit din nou. Încă o dată, am descoperit că nu-mi pot lua privirea de la ea.

— Noroc.

A rămas pe loc. Se juca cu lănțişorul. Era din aur roz şi delicat, de forma rândunicii în zbor.

— Deci e o zi aglomerată? Pleci la serviciu?

Pentru prima dată de multă vreme, m-am simțit frustrat că nu puteam spune da. Că nu aveam niciun lucru interesant să-

i spun despre mine. Nici măcar nu sunt sigur de ce voiam s-o fac, de fapt. Pur şi simplu, avea ceva special. Felul în care se mişca, strălucirea zâmbetului ei. Clinchetul râsului, bogat şi dulce ca mirosul primăverii.

Vino-ți în fire, Joel!

— Am o teorie despre tine, a spus ea.

M-am gândit în treacăt la Melissa, care ajunsese la destule teorii despre mine cât să-şi scrie propria teză masivă şi fără sens.

— Cred că eşti scriitor.

Callie a arătat spre caietul şi pixul meu.

Am simțit din nou impulsul de a o impresiona. De a o captiva cumva, de a spune ceva câştigător. În mod nesurprinzător, am dat greş.

— Mă tem că sunt doar bolboroseli incoerente.

Ea nu părea prea dezamăgită.

— Şi ce...

Dar deodată, din spatele nostru, un client a încercat să-i atragă atenția. M-am întors şi am văzut-o pe Dot țâşnind printre mese, strâmbându-se în loc de scuze.

Callie a zâmbit. A înclinat capul spre tejghea.

— Păi, ar fi bine să...

Era ciudată nevoia pe care o simțeam să întind mâna când a plecat. Să o trag încet înapoi spre mine, să mă încălzească din nou prezența ei.

M-am antrenat cu mult timp în urmă să nu insist pe atracțiile pasagere. Dar aceasta era la nivelul plexului solar, o senzație pe care nu o mai avusesem de ani de zile. De parcă adusese la viață o parte din mine pe care credeam că o îngropasem de mult.

Am plecat destul de repede după asta. Am rezistat reflexului de a mă uita spre ea la ieşire.

— Joel! Joel! Joel!

Încă încerc să-mi smulg dimineața asta din gânduri când îmi dau seama că sunt strigat. De obicei, nu e cel mai bun mod de

a-mi atrage atenția, dar recunosc vocea. E a lui Steve şi aleargă după mine.

L-am evitat de când i-am dezumflat cauciucurile cu o săptămâna în urmă. Acum, însă, cred că greşelile mele mă prind din urmă, la propriu.

Mă bate gândul să alerg spre lacul cu bărci, să încerc să scap pedalând cu mica mea haită de câini după mine. Dar îmi amintesc că Steve ar putea cu siguranță să mă întreacă, să mă pună la pământ şi să mă facă să mă predau, totul în decurs de doar zece secunde.

Steve e antrenor personal, ține cursuri îngrozitoare în aer liber, ca nişte tabere de instrucție pentru oameni cu tendințe masochiste. Probabil tocmai a terminat unu, pentru că asudă în timp ce bea dintr-un milkshake mult prea mare, cu proteine. E în pantaloni de sport şi adidaşi, un tricou care arată ca şi cum i-a fost desenat cu spray-ul pe corp.

— În regulă, potăi, spune el grupului pestriț de trei câini, începând să meargă în ritm cu mine.

Pare relaxat. Totuşi, ar putea fi vorba doar de endorfine. Eu continui să merg cu pas hotărât, cu garda ridicată. Dacă mă întreabă de cauciucuri, o să neg că ştiu ceva.

— Ce se întâmplă, amice?

Sau aş putea doar să nu spun nimic.

Steve trece direct la subiect, pentru că e eficient din punctul ăsta de vedere.

— Joel, ştiu că tu mi-ai dezumflat cauciucurile săptămâna trecută.

Avea vocea joasă, dar fermă, de parcă eram un copil prins la şterpelit țigări de la magazinul din colț.

— Am pus nişte întrebări, l-am rugat pe Rodney să verifice filmările. Totul e pe CCTV.

Ah, Rodney. Ochii de pe strada noastră. Întruchiparea în carne şi oase a arestărilor făcute de cetățeni. Ar fi trebuit să ştiu că el avea să mă denunțe. Indiciile sunt acolo de luni întregi, de când şi-a instalat lățimea de bandă vara trecută doar ca să poată trimite poliției mesaje pe Twitter.

Mă copleşesc reproşurile. Vreau să spun ceva, dar nu ştiu ce. Aşa că doar îmi înfund mâinile mai adânc în buzunare, merg mai departe.

— Ştii, spune Steve, după ce-ai făcut-o, ţi-ai sprijinit capul de roată. Ţi-a părut rău, nu-i aşa?

Sigur că da, lăsând tot raţionamentul deoparte. Pentru că, de atâţia ani, Steve părea să fie mai degrabă un membru al familiei decât un prieten.

— Ştiu că nu voiai să faci ce-ai făcut, amice. Aşa că spune-mi doar de ce.

Chiar şi gândul la conversaţia aceea mă făcea să mă simt ca şi cum stăteam pe marginea unei stânci. Inima îmi bătea tare, pielea mi se făcea de găină, vorbele mi se făceau rumeguş în gură.

— A trebuit să-i spun lui Hayley, zice Steve când eu nu-l lămuresc.

Nu e deloc surprinzător: ei doi funcţionează normal. Împărtăşesc totul, nu-şi ascund nimic.

— Nu e mulţumită. De fapt, spumegă de furie. Nu înţelege ce naiba era în capul tău. Adică, o aveam pe *Poppy* cu mine...

— Cauciucurile erau complet dezumflate. N-ai fi putut pleca nici dacă ai fi vrut.

Steve mă prinde acum de braţ, mă trage să mă oprească pe loc. Forţa strânsorii mă face destul de neajutorat: sunt obligat să-l privesc în ochi.

— Poppy e fina ta, Joel. Măcar poţi să-mi spui de ce.

— Nu a fost... îţi jur că a fost dintr-un motiv bun.

El aşteaptă să-l audă.

— Nu pot să-ţi explic. Îmi pare rău. Dar nu a fost din răutate.

Steve oftează, îmi dă drumul la braţ.

— Uite, Joel, toate astea... confirmă ceea ce eu şi Hayley credem de ceva vreme. Oricum avem nevoie de mai mult spaţiu, acum o avem pe Poppy, aşa că ar trebui să-ţi spun... o s-o facem. Ne mutăm.

Un oftat de regret.

— Îmi pare rău. Simt nevoia ca el să ştie. Serios, chiar îmi pare.

— Probabil nu o să vindem. Nu la început, cel puțin; o să luăm un chiriaş. Ipoteca e aproape plătită, aşa că...

Se opreşte, se uită la mine de parcă tocmai i-a scăpat ceva jignitor.

— Tomai am auzit asta în gând. Ce nemernic de clasă mijlocie!

Steve şi Hayley erau oameni practici, şi-au cumpărat apartamentul de la proprietarul nostru când prețurile erau încă rezonabile.

— Câtuşi de puțin. Munciți mult. Păstrați locul ăsta.

El dă încet din cap.

— Aş vrea să-mi poți spune ce se întâmplă, amice. Sunt... îngrijorat pentru tine.

— Totul e sub control.

— Joel. Cred că aş putea să te ajut. Ți-am spus vreodată...

— Scuze, spun eu repede, înainte să termine. Trebuie să plec. Câinii ăştia nu se pot plimba singuri.

Sigur că s-ar putea plimba. Dar acum sunt singura scuză pe care o am.

Am locuit toată viața în Eversford; de aproape un deceniu, sunt vecinul ciudat de la parter al lui Steve şi al lui Hayley.

Am încercat să-i evit când s-au mutat prima dată. Dar Steve e un tip greu de ocolit. E propriul său şef, ceea ce însemna că avea timp să facă diverse lucruri, de exemplu să-mi scoată pubela afară, să primească pachete şi să intimideze proprietarul din cauza crăpăturii cavernoase din peretele nostru lateral. Aşa am ajuns de la vecini, prieteni.

Vicky, prietena mea de atunci, era dornică să întrețină noua relație. Făcea tot felul de aranjamente cu Hayley pentru noi patru: apusuri petrecute în grădina din spate, grătare în zile libere, sărbătorirea zilelor de naştere în oraş. Ea a sugerat să petrecem Noaptea Focului de Tabără în parcul local, zilele de

Halloween ferindu-ne de colindători cu ajutorul romului, al ferestrelor întunecate şi al filmelor de groază.

Vicky m-a părăsit de ziua ei, după trei ani petrecuți împreună. Mi-a prezentat o listă pe care o făcuse, o coloană subțire de argumente pro, față de o litanie de argumente contra, incriminante. Detaşarea mea emoțională era în capul listei, dar nu mai puțin semnificativă decât disfuncția mea generală şi agitația permanentă. Refuzul meu de a mă relaxa într-o seară şi aparenta incapacitate de a dormi. Caietul pe care nu o lăsam niciodată să-l vadă era şi el acolo, la fel ca aerul meu permanent neatent.

Nimic din toate astea nu era nou pentru mine, nici nu era ceva nedrept acolo. Vicky merita mult mai mult de la un iubit decât lipsa de entuziasm pe care i-o ofeream eu.

Nu a ajutat nici faptul că i-am ascuns partea cu visele. Însă Vicky îmi amintise întotdeauna oarecum de Doug, în sensul că nu era recunoscută pentru empatia ei. Deşi erau multe lucruri pe care le admiram la ea (ambiția, simțul umorului, motivația), era şi genul de persoană care ar ridica din umeri, dacă ar călca un iepure cu maşina.

Când a plecat, m-am scufundat într-o perioadă de băut zdravăn timp de câteva luni. Mai încercasem înainte, în ultimii doi ani la universitate, după ce citisem despre efectele asupra somnului. Ştiam că nu acesta era răspunsul, nu cu adevărat. Că nu avea să meargă în realitate. Dar presupun că m-am convins că ar putea fi diferit de data asta.

Nu a fost, aşa că l-am dat deoparte. Probabil la momentul potrivit, căci începusem să mă las în voia căldurii periculoase a dependenței. Şi ideea de a mă ocupa şi de asta pe lângă toate celelalte mi se părea la fel de atrăgătoare ca înscrierea la traversarea înot a Canalului Mânecii sau ca provocarea unei încăierări la clubul local de kung-fu.

În anii de după plecarea lui Vicky, Steve şi Hayley mi s-au părut mereu că sunt mai mult nişte membri ai familiei decât nişte prieteni. Era aproape ca şi cum îmi îmbrățişau durerea.

Şi când Poppy s-a născut în anul acela, cred că s-au gândit că ar fi bine pentru mine să fiu naşul ei.

La botez, am ținut-o mândru pe Poppy pentru o fotografie. Era ca un cățeluş care se zbătea lângă mine, caldă şi adorabilă. M-am uitat în jos la fața ei, i-am simțit drăgălăşenia apăsătoare, am fost copleşit de iubire.

Furios pe mine însumi, am dat-o înapoi. M-am îmbătat, am spart două pahare de vin. Au trebuit să mă trimită mai devreme acasă cu un taxi.

Asta a fost tot. Lucrurile au rămas încordate de atunci.

7

CALLIE

Spre sfârşitul lunii, Ben îmi sugerează să mergem seara în pub, unde prietenul unui prieten dă o petrecere aniversară. Sunt aproape prea obosită după ce am terminat lucrul, dar în ultima vreme evit să-l dezamăgesc pe Ben – progresul lui e încă atât de mic, de parcă iese din hibernare după cea mai grea iarnă.

Joel a fost unul dintre ultimii clienți care au plecat în seara asta şi preț de o secundă nesăbuită, când a închis uşa după el, m-am gândit să ies în stradă şi să-l invit şi pe el. El este, de departe, cel mai bun lucru în privința cafenelei acum – mă termină doar cu un zâmbet, mă zăpăceşte cu cea mai scurtă privire. M-am trezit aşteptând în fiecare zi să-l văd, întrebându-mă ce-aş putea spune să-l fac să râdă.

Dar în ultima clipă m-am răzgândit, pentru că sunt destul de sigură că aş depăşi o limită invitându-l la pub. Bietul om ar trebui să savureze în linişte o cafea fără să fie hărțuit pentru o

întâlnire de barmanițele care dau târcoale. În orice caz, cineva atât de minunat trebuie să fie luat, deşi, după cum spune Dot, e mereu singur.

Serios, îmi reamintesc, de-abia dacă ne cunoaştem doar cât pentru nişte zâmbete şi remarci trecătoare, ca stelele din galaxiile apropiate care îşi fac cu ochiul pe întinderile nemărginite ale cerului.

Petrecerea aniversară e la berăria unde, din fericire, e încă destul de cald să stai afară. O zăresc pe prietena mea Esther, pe soțul ei Gavin şi câțiva oameni pe care toți îi ştiam ceva mai bine când trăia Grace. Dacă ar fi aici acum, s-ar foi prin grădină, cu hohotul ei natural de râs, ca un fragment de muzică familiară, îndrăgită.

Mă opresc o clipă şi încerc să-l aud. Pentru, ştiți voi, pentru orice eventualitate.

Mă aşez pe bancă lângă Esther, iar Murphy se potoleşte la picioarele mele. O cascadă de caprifoi plonjează de pe pergola de deasupra capului, verde aprins şi încărcată de flori albe.

— Unde-i Ben?

— E reținut la muncă. Cred că se simte puțin deprimat.

— Deprimat puțin sau deprimat mai mult?

— Păi, e pe drum. Aşa că deprimat puțin, presupun.

Esther, cu brațele goale, într-o bluză gălbuie, împinge halba de cidru spre mine.

Le-am cunoscut pe Esther şi pe Grace în prima zi de şcoală primară. M-am simțit confortabil de prima dată alunecând în umbra lor, admirându-le, dar fără să ajung vreodată să am îndrăzneala lor. Aveau în comun o francheță care le făcea deseori să fie date afară de la ore şi care s-a manifestat ani mai târziu în serile petrecute strigând la *Question Time*, cu certuri pe deasupra capului meu despre politica guvernului, schimbările climatice şi teoria feministă. Se aprindeau una de la cealaltă, aprige şi febrile. Pe urmă, Grace a dispărut brusc şi violent, lăsând-o pe Esther să lupte singură pentru toate principiile lor, pentru cele mai arzătoare pasiuni.

Grace a murit acum optsprezece luni, lovită de un taxi care depăşise limita de viteză. Şoferul a ieşit de pe şosea, iar Grace a murit pe caldarâmul pe care mergea.

S-a întâmplat pe loc, ni s-a spus. Nu ar fi suferit.

În timp ce-l aştept pe Ben, conversaţia noastră s-a transformat în muncă.

— Azi mi-am încercat norocul la slujba ta de vis, Cal, îmi spune Gavin sorbind din bere.

Zâmbesc, puţin nedumerită.

— Ce vrei să spui?

Gavin e arhitect şi în fiecare an echipa lui îşi pune timpul la dispoziţie pentru o cauză locală bună. Îmi spune că azi a petrecut opt ore preluând managementul habitatului la Waterfen – rezervaţia noastră naturală locală, refugiul meu privat.

— Poţi să-ţi imaginezi cum a fost.

Esther îmi face cu ochiul.

— Opt ore de trudă în aer liber pentru şoareci de birou.

Inhalând mirosul de caprifoi, îmi imaginez o zi complet fascinată de rândurile şerpuite de gard viu şi de pădurile sălbatice, de straturi roşcate de stuf, înlănţuite de râul ca o panglică răcoroasă. Câteodată fac voluntariat la Waterfen, depun rapoarte trimestriale. E o muncă fracţionată şi neplătită – cercetări despre înmulţirea păsărilor, monitorizarea habitatului –, dar e în regulă. Îmi satisface dorul de orizonturi neîngrădite de clădiri, de pământ nemurdărit de oameni, de aerul nepătat de invenţii.

Îi zâmbesc lui Gavin.

— Sună interesant.

El se strâmbă cu genul acela de dispreţ faţă de sine pe care doar efortul neplanificat are puterea să-l inducă.

— E singurul mod de a-l descrie. Mi se părea că sunt în formă. Şi să spunem doar că a reaşeza stive de buşteni de cinci ori mai înalţi decât mine, a târâi stâlpi pentru garduri şi a-mi rupe spinarea scoţând din pământ nu ştiu nici eu ce, nu e ideea mea de distracţie.

Remarc zgârieturile de pe antebraţele lui. E şi un strat subţire de natură acolo, încă vizibil în părul lui.

— Lemnul-Domnului?

— Ce?

— Asta scoteaţi din pământ?

— Da, mă rog, murmură el posac, bând din bere. A fost un iad.

— Mie mi se pare că e un paradis.

— Păi, administratorul a spus că o să scoată în curând un post de asistent. Te-ai folosi mai bine de diploma ta de ecologie decât să serveşti cafea. De ce nu...

În vreme ce Esther i-a tăiat vorba tuşind, simt ceva stârnindu-se în mine, mişcarea de trezire a unei creaturi adormite.

— De ce nu, ce?

Ben îşi aşază fizicul de rugbist lângă mine cu halba în mână, uitându-se întrebător la feţele noastre. Întruchipează exact sfârşitul unei zile de lucru: mânecile suflecate, părul vâlvoi, ochii de timp liber.

— Nimic, răspund eu repede.

În paharul golit din dreapta mea, observ o gărgăriţă în drojdie, depăşită de situaţie. Întind degetele dincolo de suprafaţă, o salvez. Gărgăriţa zboară.

— O să apară un post la Waterfen, spune Gavin. Ştii, rezervaţia naturală unde poţi să te duci şi să fii torturat pentru un scop caritabil? Se pare că e cariera de vis a lui Callie, aşa că...

Se opreşte şi-i aruncă o privire lui Esther, felul lui obişnuit de a obiecta atunci când e pocnit în fluierul piciorului.

Ben se îndreaptă de spate după ce s-a jucat cu urechile lui Murphy.

— Credeam că-ţi place la cafenea.

Nedumerirea lui mă irită ca şmirghelul.

— Aşa e, îl asigur eu imediat, ignorând sprâncenele ridicate ale lui Gavin. Nu-ţi face griji. Nu plec nicăieri.

Ben are o expresie uşurată şi ştiu ce înseamnă asta, că ar însemna foarte mult pentru Grace să ştie că a rămas cafeneaua pe mâini bune. A părut atât de evident să-mi părăsesc slujba ca să devin manager după ce a murit ea, încât era aproape logic. Ben era devotat rolului în marketing pe care îl iubea, în timp ce eu stagnam la compania de vopsea. Eram acolo de unsprezece ani, unsprezece ani în care organizam programul şefei mele, îi făceam cafeaua, răspundeam la telefonul ei. Trebuia să fie doar ceva temporar după universitate, o cale rapidă de a plăti chiria, dar după trei luni a devenit ceva permanent şi, un deceniu mai târziu, a meritat un premiu pentru servicii îndelungate care a amuzat-o nespus pe Grace. „Zece ani credincioasă unei singure femei", m-a tachinat când am apărut la ea acasă cu o sticlă de şampanie pe care o primisem. „E ca o căsnicie ciudată."

A fost cu doar un an înainte să moară.

L-am adoptat pe Murphy de la Ben nu la mult timp după aceea. Fusese câinele lui Grace, de fapt, dar la biroul lui Ben nu erau acceptaţi câinii şi la cafenea era destulă iubire de prisos.

Să deţină o cafenea a fost primul lucru stabil pe care îl făcuse Grace în cei şase ani de când terminaserăm universitatea, dar chiar şi asta a pornit ca o toană. S-a folosit de o moştenire ca să preia, dintr-un impuls, chiria unui magazin vechi cu haine pentru copii, luându-ne pe toţi prin surprindere. Călătorise în ultimii ani prin toată lumea, muncind pe parcurs: fusese chelneriţă, vânduse produse la telefon, împărţise fluturaşi deghizată într-un costum. Câteodată, mă suna dintr-o ţară îndepărtată, mă desfăta cu ultimele ei aventuri şi dezastre, iar eu încheiam discuţia puţin invidioasă şi înciudată. Îmi imaginam pentru scurt timp că luam şi eu avionul, simţind fiorul de dopamină stârnit de faptul că-mi părăseam în sfârşit bucăţica mea de glob.

Mă întrebam deseori cum ar fi să plec pur şi simplu. Eram atrasă de locuri de o sălbăticie vastă, de orizonturi nesfârşite, de panorame ameţitoare. Tânjisem după un anumit parc

național din capătul de nord al statului Chile. Profesoara noastră de geografie îl vizitase cu doar două veri în urmă şi până la finalul lecției toți ne-am simțit de parcă am fost în călătorie cu ea. I-am povestit tatei în seara aceea aventurile ei, am întrebat dacă am putea să ne facem vacanța în Chile în vara următoare. El a râs şi a spus că o vom întreba pe mama, ceea ce am ştiut imediat că era felul lui de a spune nu. Probabil avea dreptate să creadă că niciun om întreg la minte nu ar accepta o asemenea cerere din partea unui copil de zece ani.

Aşa că nu călătoream la *altiplano* decât în mintea mea, mă uitam la imagini cu vulcani cu piscuri înzăpezite şi privelişti întinse, visam noaptea la alpaca şi lame, la şoimi şi păsări flamingo. A devenit evadarea mea de câte ori aveam nevoie de una – să plutesc până în colțul acela de Chile, născocit de imaginația mea.

Mi-am promis mereu că o să merg acolo. Dar după ce am terminat universitatea aveam puține economii şi nu eram prea sigură că mi se potrivea abordarea legendară a lui Grace de a munci din mers. Nu aveam nimic din îndrăzneala ei şi mă îndoiam mult prea mult de mine însămi. Momentul nu părea niciodată potrivit: căutam de lucru, încercam să economisesc, munceam mult, mergeam la întâlniri. Aşa că anii au trecut pe nesimțite şi Chile a rămas doar un vis îndepărtat.

Ştiu că lui Ben i s-a părut mereu că manageriatul cafenelei era o rută de scăpare bine-venită dintr-o slujbă la care mă plictiseam cumplit. Dar nu a făcut decât să-mi amintească de faptul că nu e pasiunea mea să servesc cafea. Încă locuiesc în oraşul în care m-am născut, iar afară e o lume întreagă pulsând de posibilități în timp ce se-nvârte, se-nvârte, se-nvârte.

JOEL

Trec intenționat din întâmplare pe lângă cabinetul de veterinar unde am lucrat. Fac asta cel puțin o dată pe săptămână. Nu mă întrebați de ce.

Poate mă prefac că încă lucrez acolo, că sunt pe cale să intru pe uşile batante ca şi cum nu s-a schimbat nimic. Să o salut pe Alison la recepție, să mă opresc să discut cu Kieran pe drum spre sala de consultații.

Îl zăresc în parcare. E lângă uşa din spate, cu spatele la zidul de cărămidă, ia o pauză.

Traversez strada şi merg spre el. Ridic o mână când mă vede.

— Hei.

Se îndreaptă.

— Ce faci?

— Bine, mersi. Dau din cap ca şi cum ar fi adevărat, deşi ştim amândoi că nu e. Tu?

— Aveam nevoie de aer curat.

Sprijinindu-mă de zid lângă Kieran, mă uit pe furiş la uniforma lui bleumarin. E identică cu cea din apartamentul meu. Aceeaşi uniformă pe care o purtam cândva cu mândrie.

Înclinăm fețele spre soarele de sfârşit de septembrie.

— O zi grea? îl întreb.

— Nu e grozavă. Îl mai ştii pe Jet Mansfield?

— Sigur.

Un border collie surd, cu o stăpână bătrână şi adorabilă, Annie. L-a adoptat pe Jet la puțin timp după ce i-a murit soțul. Cei doi erau devotați unul altuia.

— I-am amputat piciorul din față acum şase luni. Sarcom.

Mă uit la el şi încerc să ghicesc.

— Şi acum a reapărut?

— Tocmai a trebuit să-i dau vestea lui Annie.

— Cum a fost?

— Cam atât de bine pe cât crezi.

— Ce-o să facă?

— Din fericire, a fost de acord cu mine.

Medicamente de calmare a durerilor, mă gândesc eu, şi un *culcuş confortabil.*

— Mă îndoiesc că are mai mult de o lună.

Mi-o imaginez pe Annie ducându-l pe Jet acasă. O să facă tot ce poate ca să pretindă că totul e normal. Turnându-i mâncarea în castron în timp ce încearcă să nu plângă.

— Eşti bine?

— Cred că da.

Kieran zâmbeşte vag, se uită la mine.

— E plăcut să fii din nou aici. Parcă e ca în vremurile de demult.

Nu i-am spus nimic lui Kieran despre visele mele: m-am temut mereu că se va gândi la o instabilitate mentală, că mă va compătimi. În sinea lui se gândeşte însă că am făcut bine că am plecat.

Pentru că e prietenul meu şi fostul meu şef, respectul lui Kieran înseamnă totul pentru mine. E o parte din motivul pentru care am demisionat, am sărit înainte să fiu împins.

Mă forțez să zâmbesc.

— Da.

— Nu cauți de lucru?

Îmi păstrez zâmbetul, dar clatin din cap.

— Am prea multe de făcut acum.

— Da, spune Kieran, chiar îmi pari omul cu un program încărcat. Doar treceai pe aici, nu?

— Da, zic eu îndreptându-mă de spate şi dregându-mi glasul. Apropo, ar trebui să plec.

— Treci pe aici oricând, strigă Kieran în timp ce mă duc spre parcare.

Ridic o mână, merg mai departe.

Traseul meu spre casă mă duce pe lângă cafenea. Când mă apropii, o văd pe Callie afară, încuind cafeneaua, cu Murphy la picioare.

Am trecut pe aici aproape zilnic de la prima mea vizită în urmă cu trei săptămâni. Câteodată mă serveşte Dot, altădată e Callie. Dar întotdeauna mă trezesc sperând să fie Callie. O dată sau de două ori, am tras de timp ca un adolescent până am văzut că se eliberează. M-am prefăcut că am rătăcit portofelul, am zăbovit la un croissant sau la un sendviş.

Am descoperit că nu mă port deloc ca de obicei când sunt în preajma ei.

Azi-dimineaţă, stăteam aproape de un client care a decis, în mod nechibzuit, să nu fie de acord cu Dot în privinţa definiţiei brioşei (părerea lui Dot: nu e prăjitură). La mijlocul dezbaterii, Callie mi-a surprins privirea de la altă masă la care servea. Ne străduiam amândoi să nu râdem, până când în final a trebuit să se refugieze după tejghea. Între timp, eu mi-am prins capul în mâini de teamă că o să-mi pierd controlul.

Când a venit, în cele din urmă, să-mi ia comanda, m-am prefăcut că mă gândesc înainte de a cere cu voce tare brioşa. În clipa aceea, ea a început din nou să râdă.

A trecut multă vreme de când n-am mai râs aşa împreună cu cineva.

Aşa că de asta ezit acum. Privind-o cum întoarce cheia, cum verifică apoi clanţa, cum se uită pentru ultima dată la faţada cafenelei. E momentul perfect s-o abordez, s-o invit la un pahar după muncă. Dar mă opresc exact la timp.

Imaginea listei lui Vicky cu argumente pro şi contra clipeşte ca un bec în mintea mea. Mă gândesc şi la Kate, înaintea ei, în pat cu altcineva.

Viaţa mea până acum: etape intermitente de normalitate (şcoală, universitate, iubite, muncă) între perioade de instabilitate (experimente nebuneşti, băutură în exces, solitudine).

Pe bune, întâlniri? Cu cineva atât de minunat precum Callie, n-aş şti de unde să încep.

Las-o baltă! Ce rost are? E ridicol.

În plus, n-am nicio dovadă concretă că ar fi măcar interesată. Pentru ea, probabil sunt doar un alt client, ba chiar unul ciudat.

Aşa că nu fac decât să mă uit, ca şi cum aş privi pe gaura cheii în viaţa altcuiva. Callie poartă acum o jachetă de blugi deschisă la culoare, şi-a adunat părul brunet la spate într-un coc. Îi spune ceva cu voce joasă lui Murphy, îşi pune o pereche de ochelari de soare. Şi pe urmă încep să se îndepărteze împreună.

Resimt un val rar de dorinţă de a fi eu lângă ea. Cu un braţ după umerii ei, ameţit de râsul ei care se contopeşte cu al meu.

9

CALLIE

La începutul lunii octombrie, la vreo două săptămâni după seara aceea la pub petrecută cu Ben şi cu ceilalţi, îmi iau o dimineaţă liberă să-mi caut apartament.

Conform obiceiului, prima ofertă a lui Ian este un subsol umed unde zăresc capcane pentru şoareci într-un dulap de bucătărie.

— Nu vreau să locuiesc cu şoareci, dar nu vreau nici să le rup gâtul, mărturisesc eu.

Ian se uită la mine de parcă nu a mai întâlnit niciodată în viaţa lui pe cineva atât de arogant.

— În ritmul ăsta, o să ajungi în stradă, mă ceartă el, deşi zâmbeşte de parcă e nostim, ceea ce nu e.

În livingul următoarei case programate – un apartament la primul etaj într-o clădire victoriană, unde proprietarul, Steve, vrea să cunoască el însuşi posibilii chiriaşi –, remarc o poză înrămată. E un câine aproape identic cu Murphy, făcut din sute de urme mici de lăbuţe.

— E al lui Hayley, spune Steve, urmărindu-mi privirea.

Antrenor personal, e îmbrăcat din cap până-n picioare în echipament de sport.

— Soţia mea. E o adevărată iubitoare de câini. De fapt, mi-am adus aminte, l-am rugat pe Ian să verifice, dar nu ai animale de companie, nu?

Încrucişez degetele şi îi spun că nu. Nu avea rost să-l rog pe Ian să-mi arate apartamentele care primesc animale, mai ales pentru că acestea nu există.

Însă deocamdată eram impresionată. Strada era plăcută şi străjuită de copaci – ceea ce anunţă un cor în zori – şi la doar vreo două străzi distanţă de unde locuiesc acum. Chiria e cu cincizeci de lire pe lună mai scumpă, dar la fel era şi camera fără baie, iar asta este cu siguranţă de cincizeci de lire mai drăguţă. E un pic înăbuşit aici, sub grinzi, dar holul comun nu miroase a mizerii sau urină ceea ce, cu un buget ca al meu, e deprimant de rar.

— E spaţiu afară, spune Steve, când îl întreb dacă există o grădină, dacă are vreo importanţă.

Ştim amândoi că nu are – acel *spaţiu afară* este un cod pentru un loc unde să pui pubelele –, dar mă forţez să par a fi interesată.

— Oh?

Mă duce la fereastra din bucătărie, unde mă uit întristată la încă un coşmar de beton, acesta având un pavaj absurd, direct din anii ’70.

Tânjesc foarte mult după o peluză. Doar ceva verde la care să mă uit.

— Toată asta îi aparţine tipului de la parter, spune Steve. Mă rog, nu chiar îi *aparţine*, închiriază, la fel ca tine. Îmi pare rău

că e atât de dezordonat. Sunt sigur că nu s-ar supăra să strângă, dacă îl rog.

— Nu, spun eu repede, pentru că acele frunze moarte şi cărămizi vechi, lemnul putrezit şi şipcile instabile din gard sunt singurele lucruri în favoarea acelei curţi interioare extinse. Nu. Sunt bune pentru natură, toate chestiile alea.

Steve se încruntă.

— Ce...?

— Ştii tu, cărăbuşii şi insectele. Moliile, păianjenii. Preferă... puţină mizerie. Pentru adăpost şi...

Mă opresc, apoi afişez un zâmbet, căci chiar nu vreau să pierd acest apartament pentru că par scrântită.

— Şi el cum e? Vecinul de jos.

Steve face o pauză lungă, ceea ce mă forţează să mă întreb de ce nu e de ajuns o simplă descriere precum *băiat bun* sau *tip de treabă.*

— Ei bine, e destul de retras, spune el în cele din urmă, ceea ce sunt convinsă că e un mod neutru de a spune antisocial. Probabil de-abia dacă o să-l vezi.

Încerc să-mi imaginez persoana asta, evazivă ca un dihor, strecurându-se între umbre, nocturnă şi agitată. Poate că Dot se gândeşte la un mic mister domestic când spune că am nevoie de mai multe lucruri palpitante în viaţa mea.

Dot strâmbă din nas când îi povestesc despre toate astea mai târziu în după-amiaza aceea. Cum în adâncul sufletului e o petrecăreaţă, nu vede cu adevărat rostul vecinilor decât dacă poţi să-ţi petreci jumătate din timp stând în apartamentul lor şi împărţind iarbă sau căutând prin colecţia lor de discuri.

— Ai scris cappuccino greşit, spune ea. Cu doi *c*.

N-a fost o după-amiază prea aglomerată, poate pentru că norii de furtună acoperă cerul. Stau în echilibru pe o scară, rescriind toate lucrurile şterse din meniul nostru cu markerul cu cretă albă şi cu cea mai bună caligrafie a mea.

Ridic o bucată de pânză până la tablă, şterg jumătate din cuvântul supărător şi încerc iar.

— Fii atentă, spune Dot, cred că tipul ar putea fi sexy.

— Nu începe.

Ridică din umeri, apoi reîncepe oricum.

— Tot mai cred că ar trebui să mă laşi să-ţi fac cunoştinţă cu profesorul meu de kickboxing.

— Nu, mersi. Pare îngrozitor. Şi te rog, nu-l aduce aici.

Dot şi-a făcut un obicei să invite la cafea şi prăjitură tipi pe care crede că aş putea să-i plac. I-am spus să înceteze, că e ciudat când sunt la serviciu; nu e prea diferit de o întâlnire la tine în birou, povestindu-le despre hobby-urile tale, cele mai bune vacanţe şi filmele preferate între două xeroxuri.

Fireşte, Dot insistă.

— Dar tipul acela pe care l-am întâlnit la întâlniri la minut?

— Dot, nu ies cu cei pe care îi respingi tu la întâlnirile la minut. Cât de disperată crezi că sunt?

Dot se uită la mine de parcă şi-ar dori ca întrebarea să nu fie retorică. Dar înainte să deschidă gura să o spună, ne întrerupe cineva care-şi drege glasul.

Întorcându-mă şi văzându-l pe Joel după tejghea, tresar de ruşine încercând să nu-mi imaginez de câtă vreme stătea acolo. Nici măcar n-am observat când a intrat.

— Scuze că vă întrerup.

Ochii lui sunt nemaipomeniţi, aproape negri.

Vine la cafenea aproape în fiecare zi de cel puţin o lună de acum, de obicei la prima oră, uneori după-amiaza târziu. Întotdeauna stă în acelaşi loc, lângă fereastră, ne întreabă pe mine şi pe Dot ce mai facem, se joacă cu Murphy, lasă un bacşiş generos şi îşi aduce vasele la tejghea când pleacă. L-am zărit deseori adunând firmiturile de pe masă într-un şervel de hârtie sau ştergând masa, dacă vărsase o picătură de cafea.

Dot mă lasă singură, cu umerii tremurând de veselie în timp ce se duce în biroul din spate.

— Scuze, mă fâstâcesc eu, coborând de pe scară. Vorbeam... Nu contează. Bârfe prosteşti.

— Nicio grijă. Voiam doar să...

— Sigur. Scuze. Cu ce pot să te servesc?

Comandă un sendviş cu ou şi roşii – e vegetarian, am descoperit, la fel ca mine – şi un espresso dublu. E îmbrăcat pentru vremea mai rece de azi cu un pulover cenuşiu cu gâtul rotund, cizme maronii şi blugi negri.

— Întâlniri la minut, mă trezesc spunând, dând ochii peste cap în timp ce-mi notez comanda. Ideea mea despre iad.

Joel zâmbeşte.

— Da.

— Adică, e destul de rău să fii judecat de o persoană în timpul unei întâlniri pe nevăzute, dar douăzeci de oameni care stau la rând cu cartonaşe cu punctaje?

Mă cutremur vizibil.

— Nu mă pot gândi la ceva mai rău. Nu e mai bine doar să întâlneşti pe cineva în mod firesc şi pe urmă...?

Îi surprind privirea şi mă opresc, tăcerea care urmează este apăsătoare.

El îşi drege glasul şi îşi schimbă centrul de greutate, de parcă ar vrea doar să se refugieze la masa de lângă fereastră.

— Sunt perfect de acord.

Genial, Callie. Acum crede că încerci să te dai la el. Chiar o ţii întruna cu tema disperării azi.

— Nu aştepta, îi spun eu în grabă. Îţi aduc totul imediat.

— Ai asudat toată.

Dot râde, reapărând din birou după ce a plecat Joel, cu Murphy după el, de parcă veniseră împreună.

Scot un hohot de râs, apoi îi întind comanda, urcând scara să termin unde rămăsesem cu scrisul.

— Ce e?

— Eşti îmbujorată şi agitată.

Ia nişte cleşti şi întinde mâna în bufet după sendvişul lui Joel.

Afară ploaia începe să cadă pe pavaj ca o aversă de gloanţe cețoase. Ridic markerul şi încep iar să scriu.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Flirta cu tine?

— În mod sigur, nu.

— Ştii că vine aproape în fiecare zi aici?

Ridicând din umeri, mă întorc spre ea, deşi Joel e în câmpul meu vizual periferic.

— Cred că s-a împrietenit cu Murphy.

— Da, spune Dot, ţuguind buzele. Murphy. Asta trebuie să fie. Îi place foarte, *foarte* mult câinele tău.

— Nu poţi să stai aici toată noaptea, Cal.

— Nu vreau să-l trezesc.

— Atunci îl trezesc eu.

— Nu! Nu-l trezi. Lasă-l cinci minute. Am destule lucruri pe care pot să le fac.

Dot înclină capul şi se uită la el de parcă admiră o operă de artă de o nuanţă aparte.

— Deci, ce crezi că e cu el?

— Ce vrei să spui?

— Are un loc de muncă? Întotdeauna pare puţin...

— Cum?

— ...hoinar.

Îmi place asta la Joel, atracţia acută a imperfecţiunii.

— Contează?

— Oh, ai *ditamai* slăbiciunea pentru el.

— Ba nu.

— În fine. Aprob. Ai putea găsi şi ceva mai rău.

— Mersi, Dot. Poţi să pleci acum.

— Bine. Dar poţi să nu stai aici şi să-l urmăreşti cum doarme până la miezul nopţii?

— Promit că nu fac asta.

Îşi demonstrează încrederea în mine trântind uşa cu putere când iese, făcându-mi semn cu ambele degete mari în sus prin fereastră.

Joel se mişcă, aşa că mă duc la masa lui, cu Murphy lângă mine.

— Trebuie să închidem, îi spun eu cu blândeţe.

El clipeşte când se uită în sus şi în jur.

— Poftim?

— Ai ațipit aici.

Preț de o clipă-două se uită la mine, pe urmă se ridică brusc în capul oaselor, înjurând încet.

— Scuze. Ce jenant!

— Câtuşi de puțin. Se întâmplă tot timpul.

— Chiar aşa?

Ezit, pe urmă zâmbesc.

— Nu, dar... e în regulă. Serios.

— Oh, şi tu încerci să ajungi acasă.

Se ridică în picioare în grabă, îşi pune caietul în buzunar, ia ceaşca de espresso şi farfuria.

— Le iau eu.

— Nu, te rog, lasă-mă pe mine...

În clipa următoare, ceaşca şi farfuria se sparg pe podea ca nişte coji de ouă scăpate din mână.

Joel închide ochii o clipă, pe urmă se uită la mine şi se strâmbă.

— Clienții ca mine dau farmec meseriei, nu-i aşa?

— E-n regulă.

Râd, nu vreau să recunosc că, de fapt, aşa e.

— Du-te. Curăț eu.

El mă ignoră şi se apleacă, începe să adune cioburile. Îi spun lui Murphy să stea pe loc, apoi mă alătur lui Joel pe podea să-l ajut.

Luăm cioburile rămase, atingându-ne din când în când cu vârfurile degetelor. Mă trezesc încercând să nu mă uit la el în timp ce inima îmi bate cu putere.

După ce am strâns bucățile de ceramică, ne ridicăm în picioare exact când un bubuit de tunet se aude de afară. Cerul s-a copt acum şi norii sunt purpurii ca prunele.

— Pot să-ți plătesc pentru ce am spart?

— Câtuşi de puțin. A fost vina mea.

Joel stârneşte ceva în mine cu privirea lui.

— Uite, scuze că a trebuit să mă dai afară.

— OK, e în regulă. A trebuit să fac la fel cu un cuplu care a venit odată la prima întâlnire.

Pare surprins.

— S-au plictisit reciproc până au adormit?

Izbucnesc în râs.

— Nu. Erau doar atât de... absorbiți unul de celălalt, încât n-au remarcat că toți ceilalți plecaseră.

Îl văd că se gândeşte la asta.

— Absorbiți de... conversația efervescentă?

— Nu chiar. Am fost nevoită să-i smulg unul de lângă celălalt.

— Ah, bucuria tinereții!

— Mă tem că nu. Aveau cinzeci şi ceva de ani, cel puțin.

Acum râde şi el.

— Ciudat, acum nu mă simt aşa de prost.

Zâmbesc.

— Bine.

Lângă uşă, Joel se opreşte să-l mai mângâie pe Murphy câteva clipe, apoi îşi ia la revedere şi pleacă. Mă uit la el cum pleacă şi traversează strada, luat pe sus de aerul furtunos.

Când ajunge pe trotuarul opus, se uită peste umăr. Îmi plec repede privirea, frec cu putere masa care luceşte deja.

10

JOEL

Ne-am adunat în aerul îmbâcsit din bucătăria aburită a tatei, pregătind prânzul de duminică. Nepoata mea Amber aleargă prin casă în costum de dinozaur care, din cauza cozii impresionante, i-a redus aproape la zero percepția spațială.

— Ei bine, începe să fie ridicol, dacă mă întrebi pe mine, îi spune tata lui Doug, de parcă eu nu sunt de văzut.

— Nimeni nu te-a întrebat pe tine, subliniez eu.

Doug a dat startul disputei în familia Morgan întrebând dacă reuşisem să-mi găsesc un loc de muncă. Când n-am răspuns, a continuat pur şi simplu să discute cu tata despre asta ca şi cum eu mă ridicasem şi ieşisem din cameră.

— Şomajul e la baza tuturor problemelor tale, sunt sigur.

Tata se uită la mine peste rama ochelarilor, cu morcovul şi aparatul de curăţat în mână.

— Cu cât te întorci mai repede, cu atât mai bine.

Nu mai voiam o conversaţie precum nisipul mişcător despre faptul că nu puteam continua în felul ăsta. Despre cât de rău m-am simţit în operaţie în acea ultimă dimineaţă. (Ei nu ştiu tot adevărul: că beam din nou foarte mult, că eram mahmur şi incompetent, nedormit şi trist.) Venise timpul să plec.

Câteodată îmi simt corpul străbătut de o tensiune electrică, atât de mult îmi lipseşte. Ca atunci când plimb haita de câini prin parc. Sau dacă trec pe lângă o pisică, întinsă şi ameţită de soare pe zidul unei grădini. Dacă simt miros de dezinfectant (sinonim, întotdeauna, cu orele lungi de operaţie). Sau când petrec timp cu Kieran, râzând cum o făceam înainte.

— Ei nu-mi păstrează locul, tată. Am plecat.

El mă ţistuieşte.

— Ce risipă de diplomă!

Nu cuvintele sunt cele care mă sfâşie, ci dispreţul lui. Din fericire, un stegozaur de şase ani se apropie în viteză.

— Unchiule Joel, tu eşti! ţipă Amber, înfigându-şi ţepii de pe spinare în tibiile mele.

Eu îi zâmbesc încântat.

— Ca şi cum ai ştiut.

— Ghinion, mă înţeapă Doug de deasupra chiuvetei, lent ca un melc.

— Mă întorc într-un minut. Trebuie să mă ocup de un dinozaur.

Mă şterg pe mâini cu prosopul de bucătărie şi mă arunc în luptă cu cel mai bun răget al meu din mezozoic.

Mai târziu, Tamsin vine şi se sprijină de frigider în timp ce spăl vasele.

Neil, soţul ei, le şterge. Lui nu prea-i place pălăvrăgeala, dar e amabil şi atent într-un fel care mă face să mă bucur că e însurat cu sora mea.

— L-am auzit pe tata că-ţi făcea viaţa grea mai devreme, spune ea, rozându-şi o unghie.

— Nimic nou.

— Nu vorbeşte serios, să ştii.

Cu trei ani mai mică decât mine, sora mea e aproape cu treizeci de centimetri mai scundă. La fel ca Doug, are părul roşcat, deşi are o claie lucioasă şi străinii o abordează deseori ca să i-o laude. (Aş paria că nu se întâmplă prea des cu Doug şi tunsoarea lui periuţă.)

Pare obosită azi, neatentă. Seamănă mai curând cu mine decât cu ea însăşi.

— Mulţumesc că eşti drăguţă, spun eu, dar vorbeşte foarte serios.

— Doar îşi face griji.

(Subtext: *toţi ne facem griji.*)

— Primeşti puncte pentru costumul de dinozaur, apropo.

Tamsin dă ochii peste cap, dar zâmbeşte.

— L-a purtat la o petrecere săptămâna trecută şi acum e noul ei lucru preferat. Totuşi, ne-a animat ieri drumul până la magazin. Ne place să fim puţin excentrici în familia asta, nu-i aşa?

Păi, da, aşa e.

— Adevărat.

— Hei, am tot vrut să te întreb. Ce era cu semnul acela „De închiriat” din faţa casei tale de acum câteva săptămâni? Nu te muţi, nu?

Steve şi Hayley au plecat aseară şi nu am găsit un mod bun de a mă scuza pentru că fusesem un prieten şi un vecin îngrozitor. Aşa că am stat retras în seara aceea. N-am răspuns la ultima bătaie în uşă.

— Nu, îi spun eu. Steve şi Hayley.

— Le-ai spus tu ceva?

— Probabil.

Mă concentrez să scot ultima urmă de sos din carafă.

O simt cum mă priveşte.

— OK. Păi, noi plecăm.

— Deja? Eşti sigură că nu vrei să rămâi? Din clipă în clipă, tata o să mă întrebe dacă mi-am găsit o iubită.

Fireşte că e genul de remarcă banală care ar face-o pe Tamsin să râdă. Dar când mă uit la ea, lumina a dispărut din ochii ei.

— Eu doar... să spunem doar că...

— Nu aşteptăm un copil, spune Neil încet, lăsând din mână prosopul de bucătărie.

Se întinde după mâna surorii mele.

— Abia am aflat.

Am simţit durerea în adâncul gâtului.

— Îmi pare rău.

Tamsin dă din cap.

— Le-am spus tatei şi lui Doug că mă doare capul.

— Sigur.

— Iau eu lucrurile.

Neil iese din cameră, bătându-mă pe spate când trece pe lângă mine.

— Să nu uiţi dinozaurul nostru, strigă Tamsin după el.

Are vocea subţire ca pergamentul.

— Îmi pare rău, Tam, izbutesc să spun după ce rămânem singuri.

Ea dă din cap, înclină apoi capul şi-l lipeşte de frigider.

— Doamne! Îmi doresc asta atât de mult, Joel!

Îmi amintesc ziua în care s-a născut Amber. Am alergat la spital, am petrecut după-amiaza uitându-mă la nepoţica mea în pătucul ei. Eram plin de mândrie, gândindu-mă: *Sora mea a făcut un copil. Priviţi, oameni buni, o adevărată fiinţă umană!*

— Adică, în ce moment... în ce moment te...?

Ea răsuflă cu greu.

— Au trecut cinci ani. *Cinci.*

— O să se întâmple, spun eu încet.

— Nu ai de unde să ştii.

Dar ştiu. Ştiu, pentru că am visat-o în urmă cu două luni. Tamsin la spital, eu lângă ea, ținând-o de mână. Şi lângă pat, cea mai bună parte din toate. Un băiețel, Harry, adormit în pătuc.

Ea încă nu ştie, dar vine de Crăciunul viitor.

O prind de mână, o strâng uşor.

— Da, ştiu. Rezistă, Tam, te rog. Promit că o să se rezolve.

După ce termin cu vasele, fac câțiva paşi pe aleea din grădina din spate a tatei. E jumătatea lunii octombrie şi aerul e încărcat de răcoarea toamnei. O adunătură murdară de nori stă chircită peste casele din apropiere, scuipând burniță.

Mama iubea grădina asta, îi spunea sanctuarul ei. Mi-e dor de ea în fiecare zi.

A murit de cancer la sân când aveam treisprezece ani. Am visat asta cu patru ani înainte, într-o noapte îngrozitoare şi înghețată de noiembrie.

Visul m-a copleşit de groază într-un fel pe care nu-l mai simțisem niciodată. N-am spus nimănui ce văzusem: eram îngrozit că o voi speria pe mama, că-l voi înfuria pe tata. Că voi destrăma familia. Aveau să dea vina pe mine? Eu făceam ca toate lucrurile astea să se întâmple? Am devenit aproape mut: nu voiam să vorbesc, refuzam să zâmbesc. Cum puteam fi fericit, ştiind ceea ce ştiam? Culoarea se ştersese din lumea mea. Mă temeam să adorm, eram aproape alergic la închisul ochilor.

În cele din urmă, ea ne-a spus de Crăciun, trei ani mai târziu. Stăteam aliniați pe canapea în şir, ca nişte copii obraznici. Nu o să uit niciodată expresia de pe fața ei. Pentru că nu se uita la tata, care stătea țeapăn alături, cu sentimentele deja baricadate. Nici la Tamsin, care plângea. Nici la Doug, atât de tăcut încât abia respira. Se uita la mine, pentru că ştia că eu ştiam deja. *De ce?* mă implorau ochii ei. *De ce nu mi-ai spus?*

Faptul că nu i-am dat absolut toate şansele să trăiască rămâne cel mai mare regret din viaţa mea.

În spatele meu, se trânteşte uşa din spate. Doug.

— Bună, frăţioare!

Faptul că-mi spune aşa e gluma fratelui meu mai mic, pe care doar el o găseşte amuzantă. Se felicită cu o gură de bere.

Mă opun dorinţei de a comenta despre puloverul lui. Sunt sigur că probabil îl consideră echipament de golf, deşi nu a pus niciodată mâna pe o crosă.

De nicăieri, Doug scoate un pachet de ţigări. Mă uit la el cum îşi aprinde ţigara.

— Ce fa...

— Uite ce e.

Trage în piept, pe urmă expiră.

— E chiar palpitant să încerci să nu fii prins.

Se uită peste umăr spre fereastra livingului. Acolo e soţia lui, Lou, cu copiii lor, Bella şi Buddy, încercând să-i convingă să lase iPad-ul şi să continue jocul de Boggle cu tata.

Doug face câţiva paşi pe furiş în stânga ca să fie adăpostit de măr.

Trebuie să râd.

— Eşti tragic.

Şi răsuflarea mea seamănă cu fumul în aerul rece.

— Da. Eu şi Lou nu prea ne mai distrăm în ultima vreme. Viaţa mea e, în esenţă, muncă, sală, televizor, somn. Asta da, plictiseală.

O viaţă lipsită de senzaţie, mă gândesc eu, cu o umbră de invidie. *Nu nega.*

— Deci, eşti un fumător cu abonament la sală, spun eu într-o doară. E o investiţie cam proastă, nu crezi?

Mă ignoră. Trage încă un fum, mijind ochii.

— Apropo de distracţie.

Aştept. Definiţia distracţiei pentru Doug nu e aproape niciodată la fel ca a mea.

— „Anxietatea” asta a ta...

Pune ghilimele în jurul cuvântului doar ca să-şi demonstreze masculinitatea.

— Lou vrea să mergem în vacanță anul viitor. Fuerteventura. Primul drum în străinătate pentru copii.

Respir printre câteva palpitații minore.

— Drăguț!

— Da, un loc din acelea *all-inclusive*.

Un gând mi se rostogoleşte prin minte.

— Adică cu cluburi pentru copii? Piscine şi alte chestii?

Doug ridică din umeri.

— Probabil.

— Ar trebui să o implici pe Bella. Lou a spus că e ca un peştişor adevărat.

Doug pufneşte pe nas.

— OK, păi, felicitări pentru sfaturile părinteşti. În orice caz, totul depinde de tine, dacă ai de gând să apari la aeroport, dând din mâini prin aer şi ordonând să nu ne urcăm în avion.

Ei bine, aş face asta, dacă avionul s-ar prăbuşi. Din fericire pentru Doug, e puțin probabil. Din întâmplare, ştiu că şansele de a muri într-un accident de avion comercial sunt de una la unsprezece milioane.

Totuşi, cred că merit ceva mai mult credit. E îndoielnic că aş fi atât de evident, doar dacă ar fi o adevărată urgență. Da, aş veni cu avertismente ciudate, sfaturi neobişnuite, dar am încercat să fiu subtil de-a lungul anilor. Ca atunci când l-am îndepărtat cu blândețe pe Doug de o bătaie în bar care i-ar fi fracturat falca. Am sfătuit-o pe Lou să nu se ducă la un dentist nesigur, declanşatorul de luni de zile al durerii ei cronice de gât. I-am interceptat pe amândoi înainte să fie jefuiți în oraş. (L-am denunțat pe tipul respectiv, deşi nu puteam să susțin mai mult decât că eram „martor la un comportament suspicios”, o ironie care nu mi-a scăpat.)

— Poate o vacanță e ce îți trebuie ție, spune Doug. Când ai plecat undeva ultima dată?

Nu reuşesc să răspund. Cine recunoaşte în epoca Instagramului, cu lumea la îndemână, că nu a ieşit niciodată din Regatul Unit?

— Oh, ştiu, spune Doug. Magaluf, în 2003.

(Minţisem, bineînţeles. Am spus familiei că plecasem în străinătate cu băieţii pe care i-am cunoscut în primul an la universitate. De fapt, m-am mutat mai devreme în căminul din anul doi, apoi am tras cu urechea la poveştile lor când au venit, în cele din urmă. I le-am repetat lui Doug de parcă erau ale mele.)

Doug clatină din cap.

— O vacanţă cu băieţii la universitate şi nimic de atunci. Şi mai spui că *eu* sunt tragic.

— Sunt fericit aici.

Prin asta, vreau să spun că e bine să ştiu că pot să ajung repede undeva, dacă visez ceva şocant şi trebuie să intervin.

— Oh, da. Pari foarte fericit, Joel!

Doug se încruntă când trage din nou din ţigară.

— Ştii ce-ţi trebuie ţie? O partidă bu...

— Gata, îi tai vorba înainte s-o spună.

Îmi îndes mâinile în buzunare. Tropăi din picioare din cauza frigului.

— Nu e firesc. Să stai atâta vreme fără o prietenă.

Fără să ştie, mi-a adus aminte de conversaţia mea cu Callie de săptămâna trecută despre întâlnirile la minut. Îmi amintesc că am remarcat buclele din scrisul ei când mi-a notat comanda. Cum i s-a desprins părul din coc, cum se legăna în bătaia răsuflării când vorbea. Cerceii pe care îi purta, două păsări din argint veritabil.

Dar mai ales îmi amintesc atracţia magnetică a ochilor ei. Era atât de puternică, încât aproape m-am aplecat spre ea ca să-i sugerez să încercăm o întâlnire într-o zi. Dar m-am îndreptat în ultima clipă. M-am întors repede şi am plecat. De teamă că o să-mi citească gândurile. Teamă de ce însemna asta.

Pentru că m-am păzit de asemenea sentimente aproape un deceniu. Şi acum acestea sar pe mine fără de veste, răpindu-mi vigilența.

— Vorbeşti despre sex, nu despre o prietenă, îi spun lui Doug.

Doug pufneşte în râs, de parcă nu există şanse pentru niciuna dintre variante.

— Sunt tablete pe care poți să le iei, să ştii. Cumpără-le online, dacă ți-e jenă.

Ştiu că se referă la presupusa mea anxietate. Dar nu mă pot abține să nu-l stârnesc.

— Cam tânăr pentru micile romburi albastre, nu-i aşa?

Rămâne încremenit o clipă. I se dezumflă pieptul.

— Vorbesc serios, Joel, despre vacanță. O să fie primul nostru drum în străinătate, cu copiii. Dacă faci ceva să strici treaba, am terminat-o. Trebuie să-mi pun familia pe primul loc.

Înghit în sec şi dau din cap, serios acum. *Vreau doar să fiți toți în siguranță.*

— Mama s-a dus de douăzeci şi doi de ani, amice. E timpul să te maturizezi.

Mă bate pe umăr. Îmi întinde țigara aprinsă. Se întoarce în casă.

Mă uit la bucata de iarbă unde erau cotețele de iepuri. Mulți ani, casa asta a fost plină de animale. Câini şi iepuri, porci de Guineea şi rațe. Dar tata le-a lăsat pe toate să se ducă natural după ce a murit mama. Şi acum locul pare cu adevărat animat doar când sunt dinozauri care aleargă prin el.

Durerea de a o pierde pe mama a fost mai rea decât tot ce am simțit vreodată. Dacă ar depinde viața mea de asta, nu sunt sigur că aş putea să mai trec prin asta o dată.

Stau pe loc câteva clipe, am stomacul strâns ca un pumn de regrete.

11

CALLIE

La câteva săptămâni de la evacuare, cu ajutorul mamei şi al tatălui, m-am mutat în sfârşit în noul apartament. Mă simt puțin vinovată, am prea multe lucruri, destule cutii pline cu nimicuri ca să fie nevoie de trei perechi de mâini. Dar ei par fericiți să treacă peste dezordine. Cred că, în sinea lor, sunt mulțumiți că le-am cerut ajutorul.

Pleacă pe la şase şi jumătate, ca mama să ajungă acasă la timp pentru clubul de lectură. Pe urmă, tata se întoarce după vreo două ore cu Murphy pe bancheta din spate a maşinii.

Ne întâlnim pe strada întunecoasă sub cerul presărat de stele. Am considerat că e mai bine să mi-l aducă în mod clandestin, la adăpostul întunericului.

— Mulțumesc pentru tot, tată.

— Nicio grijă, dragă.

Îmi dă lesa lui Murphy.

— Ştii că ne bucurăm să dăm o mână de ajutor.

— Mă simt cam mare pentru toate astea, sincer, mărturisesc eu, iar aerul rece îmi face răsuflarea opacă. E ca şi cum mă mutați din nou în căminele universității.

Tata zâmbeşte.

— Haide. Nu eşti niciodată prea mare ca să ai nevoie de părinți.

Îi zâmbesc şi eu. Oricât de ineficientă cred că sunt, tata are mereu ceva încurajator de spus.

Mă înconjoară cu brațul, mă trage aproape de zidul călduros al pieptului său. Respir mirosul lui familiar de gudron, îl iubesc din nou o secundă.

— Eşti sigură că nu vrei să ţinem noi câinele câteva zile? mă întreabă. Să-ţi dăm ocazia să vorbeşti despre el cu vecinul tău?

Ar fi o opţiune înţeleaptă, dar nu pot să-l las pe Murphy nici măcar o noapte. Îmi e greu şi acum să mă uit la el câteodată, fără să mă gândesc dacă se întreabă unde a plecat Grace.

Tata îmi citeşte expresia de pe faţă când se retrage, strângându-mă uşor de umăr.

— Bine. Dar nu crezi că ar trebui să-i spui măcar agentului imobiliar?

Mă uit în jos la Murphy, care clipeşte spre mine ca şi cum i-ar plăcea să închidă ochii puţin.

— Ian nu e chiar genul de persoană cu care ar trebui să fii sincer, tată.

Tata, un om principial, pare că vrea să mă contrazică, dar se răzgândeşte.

— Mulţumesc pentru plante, îi spun din nou şi el mă sărută la despărţire.

A fost darul lui de casă nouă pentru mine: o jardinieră de iarnă pe care a umplut-o el singur cu primule şi ferigi, un soi de iederă pestriţă, puţină iarbă neagră şi ciclamă. „M-am gândit că o să-ţi îmbunătăţească priveliştea”, a spus el când mi-a dat-o mai devreme. Aveam ochii în lacrimi în timp ce-i mulţumeam, imaginându-mi timpul pe care trebuie să-l fi petrecut găsind cutia, alegând plantele, aşezându-le exact cum trebuie.

Când tata pleacă, mă uit la fereastra din faţă a noului meu vecin, dar cum jaluzelele sunt trase şi totul e întunecat, presupun că e plecat. Ştiu că nu o să-l pot ţine multă vreme pe Murphy secret, aşa că sper să-l câştig cumva de partea mea.

Punând cheia în broasca uşii imobilului, îmi dau seama că, în mod ciudat, nu se potriveşte. Mă uit la ea câteva clipe până să-mi dau seama. Uşa de la apartamentul meu şi uşa comună din faţă au amândouă yale, iar eu am adus afară doar cheia de la apartament.

Fac un pas în spate şi mă uit la fereastra mea. N-am lăsat-o deschisă, nu că aş crede că am şanse să mă urc cu succes pe

burlanul de plastic. Pe urmă, mă întreb dacă nu cumva vecinul meu a fost destul de prevăzător să încalce condițiile acordului de închiriere şi să lase o cheie sub un ghiveci. Dar nu sunt ghivece aici sau nimic altceva sub care să ascunzi o cheie.

Încep să mă resemnez că trebuie să-i sun pe părinții mei şi să rămân peste noapte la ei, când uşa din față se deschide.

Amândoi rămânem nemişcați, momentan fără cuvinte.

— Bună.

Simt un val de plăcere neaşteptată.

— Ce... ce faci aici?

— Aici locuiesc. *Tu* ce faci aici?

Se lasă pe vine să-l salute pe Murphy, care se zvârcoleşte de bucurie la capătul lesei.

— Salut şi ție.

— Tu... locuieşti *aici?*

Cu ochii luminoşi, Joel se ridică. Întotdeauna arată atât de elegant, iar în seara asta nu face excepție: jachetă bleumarin cu guler, blugi strâmți, cizme maronii.

— De aproape zece ani deja.

Rămân mută de fericire o clipă, apoi îmi dau seama că aşteaptă să explic prezența mea în pragul lui.

— Eu tocmai m-am mutat.

Îi ia o secundă.

— În apartamentul lui Steve?

— Da.

El zâmbeşte cu lejeritate.

— E grozav!

— Nu-mi vine să cred.

— Deci o să fim vecini.

Îşi freacă bărbia.

— Păi, ce-ai mai făcut? Ştii tu, în ultimele douăsprezece ore de când te-am văzut ultima oară.

Am stat puțin de vorbă în cafenea de dimineață, analizându-le pe cele două femei care stăteau cel mai aproape de tejghea şi care veniseră încărcate cu pungi cu hârtie de ambalat pentru Crăciun. Asemenea grosolănie ar trebui interzisă până cel

puțin în decembrie, am fost noi de acord, până să ne dăm seama deodată că, de fapt, ne place asaltul timpuriu din februarie al ouălor de Paşte.

E timpul să mărturisesc.

— De fapt, m-am încuiat pe dinafară. Am uitat să pun cheia de afară pe inel.

— Am făcut acelaşi lucru când m-am mutat, spune el, cu vocea aia joasă şi frumoasă a lui. Încă ținând uşa deschisă, păşeşte deoparte ca să mă lase să trec. Miroase delicios, a santal şi mirodenii. Încerc să nu mă ruşinez de ținuta mea pentru ziua mutării: pantaloni de training şi un pulover gri străvechi, cu găuri la ambele coate. Măcar e întuneric, presupun.

— Mulțumesc.

Pe preşul de la uşă, mă opresc.

— Ascultă, n-ar trebui să-l am pe Murphy aici, dar...

— Nu o să suflu o vorbuliță.

— Mulțumesc, spun eu, lăsând umerii în jos, uşurată.

Slavă Domnului că eşti tu!

— Ştiu că e greu să găseşti proprietari care să-i accepte.

Mă întreb dacă vorbeşte din experiență. Fiind mereu încântată de apropierea lui de Murphy, l-am întrebat o dată dacă avea câine, dar el a spus că nu. Poate că a avut în trecut.

Se uită la ceas.

— Ascultă, îmi pare rău că... Eu tocmai ieşeam.

— Nu-i nimic. Nu mă lăsa să te reții.

— Mă tem că grădina din spate e toată pavată, spune el, dar dacă ai nevoie să-l scoți afară de urgență, e un spațiu verde la capătul fundăturii de acolo.

— Oh, nu ştiam. Mersi.

Gura lui rămâne fixă, o falie în geografia interesantă a feței lui.

— Păi, noapte bună, spune el încet, într-un târziu, înainte să se îndepărteze pe aleea din față, în noapte.

12

JOEL

Când mă întorc după ce l-am plimbat pe Bruno, la mai puțin de o oră după ce am cunoscut-o pe noua mea vecină, mă opresc în hol. Mă uit în sus spre scara ce duce la apartamentul lui Steve.

Nu al lui Steve. Al lui Callie. Ea e în apartamentul de deasupra mea, chiar acum. Mi-o imaginez mişcându-se prin el în timp ce-şi însuşeşte spațiul. Părul lung care-i sărută omoplații, cutiile pe care le despachetează cu autonomia aceea statornică pe care am ajuns s-o cunosc bine. Poate a aprins o lumânare, a pus puțină muzică. Ceva urban, dar liniştit. I-am remarcat oja verde-închis azi dimineață când a pus cafeaua pe masă. Am surprins dulceața parfumului ei. Am simțit o dorință ciudată să-i acopăr mâna cu a mea, să o privesc şi să spun: *Vrei să mergem undeva?*

Închid ochii. *Nu te mai gândi la ea. Doar... încetează.*

Totuşi, mă trezesc şi rămân acolo. Poate a auzit zgomotul uşii de la imobil închizându-se când am intrat. Poate o să scoată capul afară, să sugereze să bem un pahar, să ceară împrumut nişte zahăr. O să mă facă să râd, poate, cum face în fiecare zi la cafenea. Regina anecdotelor seci, a glumelor autoironice.

Dar apoi respir. Fac un efort să-mi vin în fire. *O să treacă*, îmi spun. Ca o vijelie sau un val seismic. *Pare mai mare decât e. Dă-i timp, o să treacă.*

În seara următoare, Callie şi Murphy ies pe uşa din faţă când eu tocmai mă întorc. Am fost la Kieran: am mai vorbit cu el la o porţie de curry, cu soţia lui Zoë şi cei doi copii.

— Ceva interesant?

Callie îl lasă pe Murphy să iasă din lesă ca să poată alerga spre mine. El dă din coadă de parcă au trecut săptămâni de când m-a văzut, nu câteva ore.

Eu caut prin corespondenţă.

— Scuze. Dacă nu cumva preferi factura mea la gaz. Sau să iei un împrumut personal pe numele lui Steve.

Callie e înfofolită într-un hanorac verde cu glugă îmblănită, o eşarfă gri împletită, înfăşurată în jurul gâtului.

— Cel mult, pot să sper la un extras bancar. Sau la un formular de la locul acela mizerabil de pe stradă cu alimente congelate.

Zâmbesc.

— Cum e apartamentul?

— Îmi place la nebunie. E mult mai bun decât ultima mea casă. Mai mult spaţiu, mai puţină umezeală.

Oftează fericită, apoi ridică din sprânceană.

— Încă nu m-am decis în privinţa vecinului meu de la parter.

Izbucnesc în râs.

— Da, nu te condamn. Eu m-aş feri de el, dacă aş fi în locul tău. Pare dubios.

Râde şi ea, mutând cheile de la uşă dintr-o palmă în alta.

— Abia te-ai întors de la serviciu? întreb. E târziu.

— Oh, nu, am... fost undeva după aceea.

E ca şi cum s-a oprit un motor în creierul meu.

— Scuze. Voiam să o fac pe vecinul îngrijorat acum, nu să încerc să vorbesc ca tatăl tău.

— Oh, e în regulă. De fapt, am ajuns să mă comport ca mama. Azi i-am spus unui client că o să fie răcit cobză.

— Ha! Ce-a spus?

— Nimic, la început. Pe urmă, s-a încruntat şi a întrebat ce înseamnă. Avea cel mult douăzeci şi ceva de ani. Probabil e încă student.

Sunt uşurat că nu pare să-mi poarte pică pentru lipsa mea de abilităţi sociale. Totuşi, să-i dăm timp.

— În regulă.

Ridic teancul de plicuri.

— Mai bine mă apuc de împrumutul ăsta. Formularele nu se falsifică singure.

Ea râde politicos, îşi netezeşte un fir de păr rătăcit după urechi.

Ezit, apoi mă înclin uşor în faţă (pentru că nimic nu se compară cu gestul de a te înclina să explici cuiva o glumă).

— Glumeam. Aş fi cel mai slab şarlatan. Abia pot să cumpăr băutură fără să mă treacă transpiraţiile.

Evident, nu reuşesc să ajung în apartament destul de repede după asta.

De ce – *de ce* – vorbeam cu ea despre băutură, transpiraţie şi infracţiuni financiare?

Nu m-am simţit atât de neîndemânatic de mult. Spunând prostii şi purtându-mă aiurea, chinuindu-mă să vorbesc logic. Ca un actor amator care încurcă replicile. Nici nu e de mirare că a râs atât de politicos, a ezitat înainte să ne despărţim, ca şi cum aştepta un fel de poantă chinuitoare de încheiere.

Cum de am ajuns măcar în acest punct? Ce s-a întâmplat cu îndepărtatul de fete pentru care simt ceva, de la zâmbete la atracţia aceea din interior, priviri pe care le resimt pe şira spinării?

Mă îndrăgostisem foarte tare de Kate. După ce ne-am cuplat la sfârşitul celui de-al doilea semestru la universitate, ne întâlneam de aproape un an. Dacă n-ar fi fost la cursul meu, mă îndoiesc că drumurile noastre s-ar fi intersectat. Dar ne vedeam aproape în fiecare zi şi era amuzantă, blândă, caldă.

Kate punea mereu defectele mele pe seama stresului provocat de învăţat, cred. Somnul pe apucate şi agitaţia, momentele de neatenţie, episoadele ocazionale de dispariţie? Ei bine, totul se potrivea destul de bine cu faptul că eram student.

Dar apoi am visat că ea s-a culcat cu altcineva peste şase ani în presupusul nostru viitor. Era într-un apartament pe care nu-l mai văzusem până atunci, goală pe o saltea care am presupus că era a mea. Tipul cu care era părea mai în vârstă decât noi doi (un viitor coleg?). În orice caz, părea destul de încrezător, luând decizii înțelepte în viață.

Fotografia cu noi doi de pe noptieră mi-a spus că mă înşela. M-am gândit dacă să continui, m-am întrebat dacă puteam s-o opresc. Dar să-mi petrec următorii şase ani pe muchie? Nu aşa trebuiau să fie relațiile. În orice caz, răul era deja făcut. Unele lucruri în viață nu poți să nu le vezi după ce le-ai văzut.

Aşa că i-am pus capăt. Am venit cu ceva dureros de ironic despre faptul că nu-mi pot imagina viitorul nostru împreună. Era un sentiment straniu să-ți ceri iertare că-i frângi inima, când de fapt era destinat să se întâmple invers.

Nu a fost uşor să trec peste momentul cu Kate. Mi-a luat o vreme să nu o mai visez. Ca flăcările pe care le simțeam pentru ea să se stingă de tot. Dar după cinci ani am cunoscut-o pe Vicky. Era actrița principală într-o piesă pe care m-am dus s-o văd şi am început să stăm de vorbă după aceea la bar. Încă nu ştiu cum am ajuns la mine acasă în noaptea aceea. Concurența era aprigă şi mult mai cultivată decât mine.

La început, am încercat să ascund cine eram. Să fiu bărbatul care i se păruse lui Vicky că sunt. Şi am reuşit o vreme, până în ziua în care ne-am mutat împreună. Apropierea a fost ca o dezvăluire a persoanei pe care o cunoscuse cu adevărat, iar Vicky şi-a pierdut repede răbdarea. Cu agitația şi obiceiurile mele legate de somn, cu notițele luate dis-de-dimineață. Cu rezervele mele emoționale şi tendința de a fi neatent. Am început să ne certăm. Agresivitatea pasivă a apărut în timp ce ne dezintoxicam de drogul a ne cunoaşte de puțin timp. Raza torței slăbea, aerul se strecura afară pe gâtul balonului.

În tot timpul în care am fost împreună, n-am visat-o niciodată pe Vicky. După doar şase luni, am ştiut ce înseamnă asta şi o parte din mine a fost uşurată. O relație fără iubire era inutilă, da, dar nu era mai bine aşa? Lipsa iubirii însemna că

nu erau complicații în plus. Fără vise agonizante, fără scenarii cu care să-mi bat capul şi în care toți aveau de pierdut. Fără premoniții ale infidelității. Nu o iubeam pe Vicky şi mi se părea mai încurajator decât dacă aş fi iubit-o.

Cine ştie? Poate la un anumit nivel, toată povestea a fost un curs de autosabotaj.

În orice caz. După ce a plecat, am luat o decizie, frumoasă în simplitatea ei.

Nu aveam să mă mai îndrăgostesc niciodată.

13

CALLIE

Stau singură la Waterfen, gândindu-mă la Grace.

Prima dată am venit aici când eram copii, țopăind ca iepurii pe podul de lemn ce făcea legătura între parcul public şi rezervația naturală. Înaintând pe aleile de scânduri şi potecile nisipoase şi şerpuite, ni se scufundau picioarele în ochiurile mlăştinoase de apă, prindeam libelule cu mâinile ude şi lucioase. Grace vorbea în timp ce eu rătăceam în urma ei, plutind pe norii albi şi înspumați de creţuşcă, îmbătată ca o albină de cântecul somptuos al naturii. Cutreieram prin jungla noastră privată de rogoz şi stuf, prin verdele împodobit cu văpăi magenta de răscoage cu flori roz, rămânând afară până se însera în timp ce peisajul se răcorea în jurul nostru. Şi discuțiile noastre înfloreau întotdeauna cu glume, şcoală şi visuri.

Pe atunci, Grace iubea Waterfen pentru ce însemna – libertatea iluzorie care-i amâna temele. Dar eu iubeam Waterfen pentru ce era – ceva crud şi neşlefuit, felul în care

trebuia să fie lumea. Un teatru captivant de sălbăticie, paradisul pe o scenă.

La Waterfen am descoperit copacul nostru. O salcie bătrână şi maiestuoasă lângă graniţa cea mai îndepărtată a rezervaţiei, cu crengile aplecate peste marginea apei ca nişte capete de bâtlani vigilenţi. Ne căţăram pe trunchiul brăzdat, deveneam sirene în spatele cascadei înfrunzite, ne zâmbeam una alteia în timp ce trecătorii se plimbau neştiutori pe sub tălpile noastre atârnate. Ne-am cioplit iniţialele în adânciturile zimţate din scoarţă.

Acum mă caţăr în copac, aşa cum ne căţăram mereu, deşi e ud şi frig. Iniţialele sunt încă acolo, acoperite cu muşchi şi netezite de ploaie. Dau cu degetul peste proeminenţa lor, încercând să nu-mi imaginez inscripţia de pe piatra de mormânt a lui Grace.

Eu şi Ben am născocit-o.

Grace Garvey. Soţie, fiică şi nepoată adorată. Îndrăgostită de viaţă. Intransigent de unică.

N-am spus nimănui despre copacul nostru. A fost întotdeauna doar pentru mine şi Grace.

După facultate, când m-am mutat înapoi la Eversford, la început am fost dezorientată. Grace încă mai călătorea şi Esther era pentru o vreme la Londra, abia îl întâlnise pe Gavin. Şi părinţii mei nu puteau umple golul lăsat de prietenele mele. Faptul că veneam la Waterfen mă ajuta să continui, înconjurându-mă de verdeaţă şi lucruri cu aripi.

Mă gândesc din nou la postul din rezervaţi,e menţionat de Gavin acum câteva săptămâni. M-am uitat zilnic pe site-ul Waterfen, dar, nimic. Totuşi, ştiu cât de încet se pot mişca lucrurile cu organizaţiile de caritate, că poate dura o veşnicie pentru ca cele mai simple cheltuieli să fie aprobate.

Dar chiar dacă apărea un loc de muncă, nu sunt complet sigură că i-aş da preavizul lui Ben. Chiar aş putea să las visul lui Grace altcuiva, să-l arunc ca pe un suvenir pe care nu-l mai vreau?

Şi totuşi... am şi eu visurile mele. Cum ar fi să lucrez acolo, la Waterfen, mirosind dulceaţa pământoasă a ploii pe un pat de stuf, în timp ce corvidele strigă şi graurii roiesc pe cer. Devenind udă, înfierbântată şi murdară de noroi, cu răsuflarea tăiată de muncă grea şi de fericire. Dând înapoi doar puţin din ce îmi dă mie acest loc.

Îmi pare rău, îi şoptesc fantomei lui Grace. *Ştiu că a fost visul tău cafeneaua. Dar nu sunt sigură că va fi vreodată şi al meu.*

În timp ce merg spre casă, mă simt deodată încurajată, poate pentru că m-am gândit la Grace sau la a merge cumva mai departe, după etapa cu cafeneaua. Vreau să profit de moment şi să-l invit pe Joel în apartamentul meu la un pahar. La urma urmei, suntem vecini deja de o săptămână. Poate să spună şi nu.

— E primitor, spune Joel, în timp ce-i arăt livingul.

Desfăcându-mi fularul, sunt gata să-l arunc, cum fac mereu, pe braţul canapelei înainte să mă răzgândesc, să-l rulez frumos pe consola de lângă uşă. Pentru că, realist vorbind, *primitor* ar putea fi un eufemism pentru *cocină de porci.* Încă n-am terminat de desfăcut cutiile şi ar fi trebuit să fac ordine, bineînţeles, înainte să-l invit.

A părut că se gândeşte mai devreme, înainte să spună da. Am intrat imediat în panică, de teamă că-l făcusem să se simtă prost, că l-am forţat să fie politicos. Aşa că am deschis gura să încerc să dau înapoi, în mod chinuitor, dar înainte să mă autorăstignesc el a spus da.

Sper că nu se aştepta ca apartamentul meu să arate sofisticat sau modern. Nu am mobilă care să nu fi venit în cutie, nici opere de artă pe care să nu le fi luat de pe un raft, nici ornamente sclipitoare sau accesorii asortate. Doar o harababură de lucruri nepotrivite pe care le-am adunat de-a lungul anilor, precum canapeaua cu cuvertură din petice, care ascunde petele de cafea şi de vin roşu, suporturi de plută

împrăştiate, cu inele de la pahare, şi o varietate de căni cu desene din natură, de la prieteni şi familie. Mai sunt două biblioteci cu nuanţe contrastante de lac, pline de cărţi despre animale sălbatice şi natură, câteva podoabe *foarte* neplăcute – păsări şi vietăţi ale pădurii, oamenii dragi mie, mergând din nou pe o temă fixă – şi un talmeş-balmeş de plante pe interiorul pervazului. Nimic care să spună că sunt adult, că am succes sau că reuşesc câtuşi de puţin în viaţă. Şi asta înainte ca Joel să se împiedice de vreuna dintre cutiile neatinse, de care trebuie încă să mă ocup şi care blochează pe jumătate uşa de la bucătărie.

Creez o diversiune de şaizeci de secunde spre dormitor ca să mă schimb, să respir sacadat, să-mi netezesc părul şi să aplic rapid un ruj *nude*. Pe urmă, mă duc în living şi-i ofer ceva de băut lui Joel.

— Am cafea, ceai sau... vin mediocru.

El ezită o clipă, apoi cere un pahar mic de vin.

În timp ce Joel se duce la bibliotecă, cu Murphy după el, aduc sticla din frigider şi torn două pahare. Mă uit la degetele lui în timp ce atinge încet cotoarele cărţilor, cu mânecile puloverului puţin prea lungi pentru încheieturile lui. Încerc să-i descifrez mişcările lente, tărăgănate, fizicul zvelt, atitudinea rezervată şi gânditoare pe care mi-ar plăcea să o cunosc mai bine.

Glosar de plante. Ghidul copacilor. Licheni. Molii.

— Nu-s foarte la modă, din păcate, îi mărturisesc.

Mă tem că e o afirmaţie modestă – în copilărie, eu eram mereu cea cu ochii ţintă la câte o carte despre natură, de îndată ce iarna lăsa locul primăverii, adunam beţe, frunze şi coji de ouă, murdărindu-mă de noroi pe faţă şi având rămurele în păr.

Uneori, în timpul verii, când cerul era încins şi încremenit, tata punea un bec în grădină care să lumineze noaptea. O cutie de lemn era fixată dedesubt şi a doua zi dimineaţă ne minunam de moliile pe care le atrăsese şi care dansaseră prin întuneric în timp ce noi dormeam. Moliile sfinxul-elefant de un

roz ca guma de mestecat, tigri de grădină, desăvârşiţi ca orice fluture, şi preferatele mele, herminele albe, cu blănurile lor regale. Le adăugam pe lista noastră, apoi le ascundeam în siguranţă în arbuşti, la adăpost de ciocurile curioase, ca să se poată proteja de lumina zilei înainte ca întunericul să cadă din nou.

Fostul meu iubit, Piers, mă înţepa că eram o tocilară în privinţa naturii. Era genul de om care omora păianjenii cu papucii, stâlcea viespile sub halbe, strivea moliile când dormeau. Şi de câte ori făcea asta murea şi câte puţin din dragostea mea pentru el.

— Nu e nimic neplăcut în a avea o pasiune, spune Joel.

— Sunt doar o pasionată, de fapt.

— Nu e potenţial pentru o carieră?

Îi întind un pahar de vin, decid că povestea e prea lungă.

— Poate.

Ciocnim încet. Iau o gură răcoritoare, simt în sânge fiorul care bănuiesc că nu e doar de la alcool.

Se apleacă să inspecteze şirul meu de ghivece de pe pervaz.

— Ce cultivi?

— Cele din capăt sunt ierburi. Astea sunt doar plante de apartament.

Afişez un zâmbet.

— Îmi place verdeaţa.

Trecând la cealaltă bibliotecă, examinează micuţa mea colecţie de cărţi de călătorie: un ghid pentru Chile, *Păsările din America de Sud*, o colecţie de hărţi. Cărţi despre statele baltice, cărţi la mâna a doua de la o prietenă de demult a mamei, care călătorise acolo în tinereţe. Cred că părinţii mei au crezut că vor merge şi ei într-o bună zi, dar evident că nu au mai ajuns s-o facă. Cel mai departe, în copilăria mea, am ajuns în Spania şi în Portugalia, în câte o excursie cu cortul în Franţa.

Am petrecut ore bune hoinărind între paginile acelor cărţi, călătorind din fotoliu în bastioane nepângărite şi peisaje lunare, unde civilizaţia dispare din vedere şi pământul se supune cerului.

— Cutreieri globul, concluzionează Joel.

Mă gândesc la Grace, cât ar râde de asta.

— Poate în visurile mele.

El pare să înghită în sec, înainte de a gesticula spre cărți.

— N-ai...

— Nu încă. Sper că o s-o fac într-o bună zi.

Sorb din vin.

— E un... parc național în Chile, sus de tot, în nord. A fost întotdeauna un fel de ambiție a mea să ajung acolo.

El se uită la mine.

— Da?

Dau din cap.

— Am învățat despre el la şcoală. Îmi amintesc că profesoara noastră l-a numit... Rezervație UNESCO a Biosferei.

Râd, pronunțând cuvintele apăsat pentru mai mult efect.

— Sună atât de exotic, de palpitant. Ca un loc din spațiul cosmic.

Râde şi el.

— Ai dreptate, aşa sună.

O fată de la cursul meu de la facultate care fusese acolo spunea că ar fi zărit o pasăre atât de rară, încât era aproape un mit. M-a făcut să-mi doresc şi mai mult să merg, ideea aceea de a fi întrecut în isteține de natură.

— Sunt atrasă de locurile izolate, mărturisesc. Cele unde pământul pare mai mare decât tine.

El zâmbeşte.

— Da, te smereşte, nu-i aşa? Ca atunci când te uiți în sus la stele şi îți aminteşti cât de mici suntem toți.

Ne mutăm împreună pe canapea. Joel pune mâna liberă pe capul lui Murphy, lasă degetele să-i mângâie urechile.

Sorb din vin.

— Deci, care e cel mai interesant loc în care ai fost?

— De fapt... n-am fost niciodată în străinătate.

Expiră şi pare stânjenit, ca şi cum tocmai ar fi recunoscut că detestă fotbalul sau că nu-i plac The Beatles.

— Cât de plictisitor sună?

Deşi sunt surprinsă, sunt şi puțin uşurată că nu duce cu el poveşti de pe fiecare continent, cum făcea Grace, poveşti care făceau ca viața mea să pară şi mai banală decât este deja.

— Câtuşi de puțin. Nici eu nu sunt o aventurieră. Este vreun motiv pentru care...?

— E complicat.

Mă întreb care o fi povestea, dar înainte să întreb, el schimbă subiectul, întrebându-mă de câtă vreme sunt la cafenea.

— De fapt, a fost a prietenei mele, Grace. Ea...

Cuvintele mi se împiedică pe limbă.

— Scuze. A murit destul de recent.

El nu spune nimic câteva clipe. Apoi, foarte încet:

— Îmi pare foarte rău. Ce s-a întâmplat?

— A fugit de la locul accidentului, un şofer de taxi. Era beat.

Întinderea moale a unei pauze. Simt privirea lui trecând uşor peste mine, mângâietoare ca un felinar în ceață.

— L-au...

Dau repede din cap.

— A primit şase ani.

Atunci îi spun totul despre Grace şi despre cum l-am adoptat pe Murphy, cum am renunțat la slujbă ca să preiau cafeneaua.

— Am fost secretară înainte, la o fabrică. Produc ambalaje de metal. Ştii, pentru doze de băuturi, aerosoli, vopsele... De fapt, nu contează. Mă plictisesc pe mine însămi doar cât mă gândesc la asta.

Duc mâna la față şi râd.

— Şi tu cu ce te ocupi?

El pare dintr-odată stânjenit.

— Mă ocupam. De fapt, am fost veterinar.

Incredibil, o clipă nu ştiu ce să spun. Instinctul meu, în mod irațional, mă îndeamnă să mă întreb de ce nu a pomenit asta niciodată, apoi îmi dau seama că nu există niciun motiv pentru care trebuia s-o facă.

— Dar nu mai eşti?

— Iau o pauză.

— Epuizare?

— S-ar putea spune şi aşa.

— Îmi imaginez că poate fi stresant să fii veterinar. Ca atunci când eşti doctor.

— Da, poate fi.

— Îți lipseşte vreodată?

El arată ca şi cum priveşte în jur după un răspuns, apoi îmi spune că plimbă câinii ca o favoare pentru câteva persoane în vârstă din zonă, că îl ajută să-şi mai domolească senzația de regret.

Zâmbesc, amintindu-mi bucuroasă că există cu adevărat oameni buni în lume.

Joel bea din vin, iar mâna îi pare mare în jurul piciorului de la pahar. Chiar are mâini de veterinar, mă gândesc. Capabile, vrednice de încredere.

— Şi unde s-a mutat Steve? întreb.

— În clădirea nouă de lângă port.

— Oh, mi-am petrecut aproape toată copilăria acolo. În rezervația naturală.

— Waterfen?

— Da, spun eu mulțumită. O ştii?

El dă din cap şi eu mă uit iar în ochii lui ca cerneala.

— E un loc excelent unde să-ți limpezeşti mintea. Dacă ştii ce vreau să spun.

— Da, spun eu.

Discutăm câteva minute până terminăm vinul. Dar înainte să-i ofer încă unul, el mi-a mulțumit, l-a mângâiat pe Murphy la plecare şi s-a îndreptat spre uşă, unde a ezitat doar o secundă înainte să se aplece şi să mă sărute pe obraz.

Atingerea pielii lui de a mea îmi încălzeşte fața într-un fel la care încă mă gândesc, câteva ore mai târziu.

14

JOEL

De Halloween, Melissa decide să conducă până la Watford ca să mă târască la magazinul din colț (ceva în legătură cu mandarinele vechi de o săptămână care nu prea se potrivesc cu scena colindatului).

A trecut mai mult de o săptămână de când am băut un pahar cu Callie în apartamentul ei. M-am gândit mult să-i întorc gestul, am derulat conversația în minte sperând să o fac relaxată şi neîntreruptă.

Dar apoi, îmi amintesc toate motivele pentru care trebuie să mă opun la orice ar fi ceea ce simt pentru ea. Să-mi onorez devotamentul de a nu mă devota. Nu că ar fi uşor de făcut, când trăieşti la etaje diferite ale aceleiaşi case. Callie e deschisă şi fermecătoare de câte ori mă întâlnesc cu ea şi o vecină mult mai atentă decât sunt eu. Sortează corespondența, îmi aminteşte când uit de ziua de dus gunoiul. Lasă câte o prăjitură în cutie pe preşul meu când iese din tură.

Dar lucrul meu preferat la faptul că locuiesc în apartamentul de sub Callie sunt baladele care se aud din duşul ei aproape în fiecare dimineață. E o cântăreață izbitor de netalentată, dar am descoperit că nu-mi pasă. Din câte se pare, îmi place să mă trezesc în sunetul dezacordului ei unic şi strident.

Presupun că aş putea să nu mă mai duc la cafenea. Dar pare un gest extrem pe care să-l fac din cauza unei pasiuni. Sunt un bărbat de treizeci şi ceva de ani, nu un băiat de cincisprezece.

— Ar trebui să-i băgăm în sperieți pe copii în seara asta, sugerează Melissa când mergem spre prăvălie, şi să te trimit pe tine să răspunzi la uşă.

— De fapt, mă port foarte frumos cu copiii.

— Haide. Eşti persoana care se poartă cel mai puțin prietenos cu copiii din câte cunosc.

— Incorect. Iubesc copiii. Nepoatele şi nepotul meu pot garanta asta.

— Nu-ți place *Toy Story*.

— Şi ce dacă?

Ridică din umeri.

— E ciudat. Tuturor le place *Toy Story*.

— Ştii ce cred eu că e ciudat? Adulții care se uită la desene animate.

Melissa îşi dă de pe față un fir din peruca platinată. Petrecerea la care se ducea în Watford s-a anulat, dar în mod surprinzător îşi păstrează costumul (personajul Juliei Roberts din *Frumuşica*. Evident. Mai devreme, a scos un spray argintiu pentru păr, m-a întrebat dacă vreau să fiu Richard Gere. Am spus că nu.)

— Ascultă, poți să mergi în urma mea? Nu vreau să ştie nimeni că sunt cu tine.

— Ha!

Îşi împleteşte brațul cu al meu.

— Îmi place să te fac de râs, Joel. Eşti atât de încordat şi de agitat.

Ei bine, nu pot s-o contrazic.

O pierd pe Melissa la dulciuri, iau câteva lucruri esențiale dacă tot sunt aici. Fasole coaptă, pâine albă, supă de roşii, pizza. Poate într-o zi o să-mi dau seama cum să gătesc şi să cumpăr tot deodată, cum fac mai toți oamenii de vârsta mea. Dar deocamdată, conservele şi produsele la pachet mi se potrivesc foarte bine.

— Un Halloween fericit, din nou, spune o voce delicată ca briza.

Mă întorc şi e ea. În dimineața asta, mi-a făcut un latte cu aromă de dovleac, mi-a adus cafeaua la masă cu o fantomă mică de bezea şi un zâmbet care nu mi-a ieşit nici acum din minte.

— Ştii, spune ea, am uitat să vorbim despre cine face de serviciu cu colindătorii diseară.

Mă prefac că mă gândesc puțin.

— Păi, de fapt, eu nu cred în colindători.

— Interesant.

— Teoria mea e că, dacă te prefaci că nu există, pleacă.

Callie dă încet din cap.

— Teoria mea este că tu eşti cel mai aproape de uşă. Chiar o să mă faci să cobor toate treptele de fiecare dată?

O tachinez ridicând din sprânceană.

— S-ar putea.

— În regulă. O să îndrept situaţia.

Ţine două pachete de jeleuri Haribo cu tematică de Halloween.

— Eu cumpăr dulciurile. Dar mai târziu trebuie să împărţim ce-a rămas.

Schimbăm o privire. O simt până în stomac, ca nişte cercuri lungi şi lucide.

Dar acum simt parfumul Melissei, simt cum mă prinde cu braţele de talie. Mi se strânge inima puţin, ceea ce nu e tocmai corect faţă de Melissa. Totuşi, în apărarea mea, e îmbrăcată ca o prostituată.

— Am luat Haribo, scumpule. Să mergem!

Îmi dreg glasul.

— Melissa, ea e Callie.

În ochii verzi-aurii ai lui Callie, ceva se stinge.

— Bună.

— Bună, spune Melissa, imitându-i perfect tonul. În ce te-ai costumat?

Callie pare surprinsă, apoi se uită la mine.

Ruşinat, clatin din cap spre Melissa.

— Tu eşti singura costumată.

— Ar fi mai bine să plec, spune Callie politicoasă. Mă bucur că te-am văzut.

Melissa mă ia de mână şi mă conduce spre casă, cu cizmele bocănind pe linoleum.

— Cine era târfa aia?

— Hei!

Mă opresc, îi dau drumul la mână.

— E cam tare cuvântul.

Faţa ei se înseninează.

— Joel! Doar te tachinez. Înţelegi ce spun despre faptul că eşti încordat şi agitat?

— Nici tu nu mă prea ajuți.
— Deci, cine e?
— Noua mea vecină de la etaj. S-a mutat când a plecat Steve.
— Ştii ce-ți trebuie ție?
— Să plătesc astea şi să plec acasă? De preferat, singur?
— Ha! Mă iubeşti, de fapt.
Nu, îmi spun. *Chiar nu, nu te iubesc.*

Stau pe podeaua din living, cu spatele la perete, cu cutia de pizza lângă genunchi. Ca de fiecare dată, la rugămintea Melissei am comandat o pizza mare cu salam picant pe care s-o împărțim. Dar ea nu mănâncă niciodată mai mult de două felii şi apoi eu trebuie să dau salamul deoparte.

Stă ghemuită lângă mine, scoate o felie din cutie.

— Hei, ştii că facem asta de aproape trei ani?

— De atâta timp?

Un zâmbet sceptic.

— De parcă nu-ți aminteşti data exactă când m-ai văzut prima oară.

Nu-mi amintesc, de fapt. Dar îmi amintesc cu ce ocazie a fost. Un curs de fitness seara târziu, când treceam printr-o etapă în care credeam că pedalatul la intensitate mare ar putea fi răspunsul la toate problemele mele. (Aproape că a fost, adică aproape am căzut lat în timpul primei şedințe.)

Melissa a venit la mine, după aceea, îmbrăcată toată în lycra, cu părul legănându-i-se prins în coadă şi cu machiajul perfect.

— Hotărâre luată de Anul Nou?

Era în ianuarie, din întâmplare. Dar nu mă duceam cu adevărat pentru asemenea lucruri.

— Vreau doar să fiu în formă, am spus icnind.

— Cum merge?

— Fac progrese.

— Uau! Cât de rău erai înainte?

După un duş şi o băutură cu proteine, ne-am întors la mine. M-am mirat când m-a sunat după două săptămâni, dar aşa a continuat.

Acum, de deasupra capului aud scârțâitul scândurilor din podeaua lui Callie. Mi-o imaginez mişcându-se prin apartament, cu paharul de vin în mână. Stând la fereastră să admire stelele.

Nu pot să nu mă întreb ce crede despre mine după întâlnirea de mai devreme de la magazin. A tras concluzia că Melissa e iubita mea? Că sunt şi superficial, pe lângă nedemn de încredere?

Poate, mă gândesc eu, ar fi mai bine să creadă asta.

— Dominic urăşte pizza, spune Melissa, aşezându-se lângă mine.

Nu recunosc numele. Dar recunosc felul în care îi dă drumul, ca un colet ce trebuie desfăcut. Nu e prima dată şi n-am pretins niciodată că suntem monogami. Ceea ce suntem e potrivit pentru amândoi. De asta a mers atât de bine atâta vreme.

Arunc trei cercuri uleioase de salam în cutie, intru în joc.

— Cine-i Dominic?

— Un tip cu care mă întâlnesc.

— Mai în vârstă?

— Ce te face să spui asta?

Ridic din umeri.

— Îți lipseşte un Richard Gere pentru o petrecere.

Ea zâmbeşte şters.

— Nu, de fapt.

— La petrecerea lui trebuia să fii în seara asta?

Ea mişcă gura într-un fel care sugerează că da.

— Ne-am certat. Vrea să mă mut la el.

— De cât timp vă...?

— Trei săptămâni.

Îmi mestec carbohidrații.

— Pare cam serioasă treaba.

Ea îşi relaxează puțin falca.

— Nu-mi spune că eşti gelos.

— Ascultă, cu toată sinceritatea, dacă ai cunoscut pe cineva care îți place, atunci...

— Atunci, ce?

— ...atunci nu cred că ar trebui să facem asta. Vreau să fii fericită. Ți-am spus asta.

Stăm nemişcați o vreme. Simt un puls, dar suntem atât de apropiați, încât e greu să-mi dau seama dacă e al ei sau al meu.

— Putem să stăm împreună în seara asta, spun eu. Nu e nevoie să se întâmple nimic.

Ea se lipeşte şi mă sărută pe gură.

— Mersi. Dar vreau răsuflarea cu miros de pizza.

Ah, Melissa. Mă pot baza oricând pe ea să spună lucrul perfect.

În noaptea asta visez ceva atât de tulburător, încât mă sufocă.

Peste vreun an, într-o sâmbătă seara stau în picioare în bucătăria tatei. El turuie despre ceva, îndreptând un deget în direcția mea. Cuvintele lui fierb de furie când îi ies din gură.

Dar sunt cuvinte pe care nu pot începe să le înțeleg.

— Nici măcar nu eşti fiul meu! Nici măcar nu sunt tatăl tău!

Le spune de două ori în timpul monologului său de un minut. Eu doar stau în fața lui, puțin speriat şi foarte şocat.

Şi pe urmă iese din cameră, îmi ordonă să-l las în pace. În cealaltă parte a bucătăriei, Tamsin, cu gura căscată, scapă din mână un castron cu gem de căpşuni. Se împrăştie pe podea, la picioarele mele. Le pătează ca sângele.

Şi acum sunt la baza scării. Mă uit în sus, strigând după el.

— Tată? Despre ce naiba vorbeşti? *Tată!*

15

CALLIE

La câteva seri după Halloween, Joel mă găseşte pe hol.

— Ascultă, vreau să-mi cer scuze.

Fără de veste, mă îmbujorez în timp ce mă întreb dacă se scuză pentru sunetele pe care le-am auzit prin podea joi seara târziu.

Eram în pat, mă uitam la un documentar despre plasticul din ocean. La început, am auzit doar câteva bufnituri – destul cât să mă facă să opresc nedumerită sonorul la laptop –, pe urmă, când sunetele au devenit mai ritmice, amestecate cu gemete şi icnete, am oprit aparatul de tot şi doar am ascultat, nemişcată. Nu puteam să nu mi-l imaginez pe Joel, întrebându-mă cum arăta, imaginându-mi cum ar fi să fii Melissa. Am simţit fiori de căldură pe piele în timp ce pulsul a început să-mi zvâcnească, pe urmă, tocmai când închideam ochii ca să las imaginea să se desfăşoare pe deplin, a venit finalul, o exclamaţie decisivă înainte ca totul să se potolească. Vinovată, am pornit laptopul iar şi am încercat să mă concentrez foarte tare pe imaginile sinistre cu plasticul care ajunge pe o plajă indoneziană. Dar pentru tot restul serii şi în următoarele zile, scena a refuzat să mi se desprindă din minte.

Între un weekend neaşteptat de aglomerat la cafenea şi faptul că de-abia am stat pe acasă, n-am făcut decât schimb de amabilităţi de atunci şi, stând acum în faţa lui, mă străduiesc să-l privesc în ochi. Sper să nu-şi dea seama că nu mi s-a părut şocant sau jignitor, ba chiar dimpotrivă. Şi el pare puţin jenat şi nu mă pot gândi pentru ce altceva s-ar scuza, aşa că intru în joc.

— Nu e nevoie să te scuzi.

— Băuserăm ceva.

— Absolut.

— Nu e aşa tot timpul.

— Am înţeles.

— Devine puţin mai directă după...

Ridic o mână.

— Am înţeles. Sincer.

— Şi costumul acela era doar...

— Chiar nu e nevoie...

— În fine. Am vrut să spun că ea doar glumea. Dar n-ar fi trebuit să-ți vorbească aşa.

— Tu... vorbeşti despre ce mi-a spus Melissa în magazin?

— Da... Dar *tu* despre ce vorbeşti?

Înghit în sec.

— Nu contează. Ne-am înțeles greşit, cred.

Acum nu se poate, bineînțeles, să pomenesc ce am auzit mult mai târziu în aceeaşi noapte. Au răsunat ca nişte focuri de armă, m-au trezit cu un şoc. Nu era o voce de femeie, deci nu se putea să se fi certat, probabil că Joel visa. Dar ar fi straniu şi băgăreț să aduc acum vorba de asta, ca şi cum aş fi voyeuristă, adică cel mai groaznic coşmar al vecinilor.

Joel pare nedumerit, însă zâmbeşte ca şi cum nu-l deranjează.

— Cum suportă Murphy artificiile?

E sărbătoarea Guy Fawkes în seara asta şi cerul e deja o discotecă, un club de noapte cu bas şi neoane.

— S-a oferit Ben să-l țină. Mama şi tatăl lui locuiesc în provincie. Nu au vecini pe kilometri întregi.

— Bine gândit!

Mă forțez să zâmbesc.

— Deci, ai planuri de noaptea lui Guy Fawkes?

— Absolut deloc, spune el direct. Nu-l suport pe tipul ăsta.

Râd.

— Dot şi gaşca ei de amatori de schi nautic dau o petrecere în parc.

Posibilitatea apare între noi. Vreau să-l invit, vreau, dar el are o iubită.

Respir adânc, caut în stomac puțină îndrăzneală.

— Deci, dacă nu faci nimic...

Cel mai lent zâmbet, cea mai chinuitoare aşteptare.

— OK, spune el în cele din urmă, iar vocea îi sună grav. Da, mi-ar plăcea.

16

JOEL

Chiar aveam planuri: să tremur în grădina din spate a lui Doug cu restul familiei, privind două treimi din artificii nereuşind să se ridice. Dar mă gândeam oricum să contramandez. Sunt destul de epuizat după câteva nopți în care am dormit puțin. În plus, visul meu despre tata m-a cam dărâmat. N-am reuşit să-l uit, am căutat toate pozele cu noi doi pe care le am. Recitind mesajele de pe telefon cu ochii în lacrimi, cum faci cu cineva care a murit.

Acum mă gândesc iar la asta. *Nici măcar nu eşti fiul meu! Nici măcar nu sunt tatăl tău!*

Nu e genul de lucru pe care-l spui din senin ca să răneşti pe cineva. Am destule alte neajunsuri din care să aleagă pentru asta.

Ceea ce nu poate să însemne decât că trebuie să însemne ceva.

Trebuie să aflu mai mult despre ce am prevăzut în noaptea aceea. Dar să-l întreb direct pe tata? Gravitatea însăşi a acelei conversații nu mi se pare viabilă. Nu încă, cel puțin. Trebuie să merg la el acasă când e plecat, cred. Să descopăr eu însumi adevărul.

Mă întâlnesc cu Callie în față, zece minute mai târziu. Aerul de început de noiembrie e geros şi plin de stele, iar luna străluceşte ca un bec cu halogen. Dă o nuanță stranie de mijloc de vară cerului deja aprins.

Nimic nu sugerează că a petrece seara cu Callie este o întâlnire, îmi amintesc. Suntem doar vecini, ne ducem să ne

bucurăm de artificii. Exact cum făceam cu Steve şi Hayley. O tradiție, platonic, fără obligații.

Pornim spre râu. Fața lui Callie e înfăşurată în căciula gri de lână pe care a tras-o pe cap şi fularul roşu şi moale pe care l-a încolăcit în jurul gâtului, sub bărbie. Avem mâinile îndesate în buzunare, lovindu-ne din când în când umăr în umăr.

— Deci, de cât timp te întâlneşti cu Melissa?

Pare cu adevărat curioasă. Presupun că oricine ar fi, dacă a cunoscut-o pe Melissa.

Râd stânjenit.

— E... nu e chiar ceea ce pare.

O simt că mă priveşte.

— Nu?

— Nu sunt sigur că pot să explic. Sau nu sunt sigur că vreau.

— De ce nu?

— S-ar putea să ai o părere şi mai proastă despre mine.

Mai facem câțiva paşi.

— Prieteni cu beneficii amoroase? ghiceşte ea.

— Da.

— Nu e atât de rău.

— Nu e nici bine.

— Dar viața nu e perfectă.

— Nu, încuviințez, gândindu-mă *Chiar că-i adevărat.*

Deasupra capului, o bubuitură, apoi o cascadă de lumină care ne colorează temporar.

Un zumzet subtil de muzică ne conduce la Dot şi la schiorii de lângă debarcader, în parc. Masa cu băuturi este organizată impecabil şi este şi un foc, care respectă regulile de siguranță şi sănătate, într-un incinerator identic cu cel în care ține tata frunzele moarte din grădină. A trecut ceva vreme de când am fost la o petrecere cu alți oameni decât familia mea. Dar e ceva fermecător la atmosfera asta primitoare. Un bărbat coace bezele, un grup de oameni duce cartofi copți de colo până colo. Copiii flutură în aer artificii.

Dot mă ia în braţe când ajungem. Are o atitudine de început de anii şaizeci, cu gene lucioase şi părul pieptănat pe spate. Haina ei pare să fie militară, bijuteriile sunt de epocă.

Mă sărută pe obraz, apoi îmi pune în mână un pahar cu ceva de băut.

— Bună, clientule! Ştiam eu.

— Ce ştiai? spun eu amuzat.

— Ce bem? întreabă Callie repede, cu obrajii roz de la frig şi plimbare.

— Punci pentru Noaptea Focurilor de Tabără. E contribuţia mea.

— Ce-i în el?

Dot ridică din umeri, ceea ce presupun că e felul în care majoritatea oamenilor fac punci.

— Câte puţin din toate. Mai ales rom.

Iau o gură. E bun, foarte dulce şi puternic. Ca sucul de fructe tropicale cu alcool. Plănuiam să găsesc puţină cafea, dar cred că pot să-mi iau doza mai târziu.

— Am pus ochii pe un bărbat, mărturiseşte Dot, luându-mă de braţ.

Mă uit la Callie, care zâmbeşte.

— E aici. Cel blond cu spatele la noi, îşi face de lucru cu bezelele. Ce părere ai?

Mă străduiesc să judec după ceafă un bărbat pe care nu-l cunosc.

— Păi, pare săritor. Capabil.

Dot bagă punci în venă în tăcere.

— Oh, ai dreptate, spune ea în cele din urmă, oprindu-se să respire. Nu e *deloc* genul meu. E trezorierul clubului, pentru Dumnezeu! Doar uită-te cu câtă grijă întoarce bezelele alea.

— N-am vrut să spun...

— Nu, e adevărat. Ce era în capul meu? Nu e nici măcar o urmă de piroman în omul acela.

— Scuze, spun eu blând, întrebându-mă cum reuşisem să deviez săgeata lui Cupidon atât de dramatic în mai puţin de treizeci de secunde.

— Exact. Mai multă băutură.

Dot pleacă spre debarcader.

— Am spus eu ceva?

Callie râde.

— Ca să fiu sinceră, nu prea ai avut pe ce să te bazezi.

— Deşi piromanii sunt în vârful listei, se pare.

— Nu mi-aş face griji. Standardul lui Dot pentru tipul perfect este inexplicabil, la propriu.

Facem câțiva paşi până la marginea întunecată a lacului. De fapt, e o carieră de piatră umplută cu apă, mărginită de copaci şi alei nisipoase. Apa e neagră ca o călimară, presărată cu lumina lunii.

— Îmi place porecla lui Dot pentru mine.

— Clientul? Unică, nu?

— Mă împiedică să-mi fac idei mai presus de rangul meu, presupun.

Ea râde din nou.

— Ştie cum te cheamă. Cred că acum e din cauza punciului.

— Ce-a vrut să spună cu „Ştiam eu?"

Callie expiră sacadat.

— Ştii, habar n-am.

La distanță regulamentară de debarcader, omul lui Dot cu bezelele schimbă rolurile. Se adună o mulțime de oameni, negri ca nişte pinguini, în timp ce un şuvoi de artificii se trezeşte cu un muget la viață.

Aerul devine artă abstractă, pigmentat. Un tablou de Jackson Pollock cu volumul dat la maximum.

— Mă simt puțin ca o adolescentă, spune Callie, în timp ce primele rachete se împrăştie şi dispar. Să stau în parc după ce se întunecă, să beau punci făcut în casă.

Mă prefac că mi s-a aprins un bec .

— Ştiam eu că te recunosc de undeva.

Râzând, Callie se întoarce spre mine. Apoi ezită.

— Oh, ai... ai rujul lui Dot pe față.

— Ah.

— Vrei să te ajut...?

Înainte să răspund, şi-a scos mănuşa, a ridicat mâna spre obrazul meu rece. Încet, şterge semnul cu o apăsare caldă a degetului mare.

— Gata.

Înăuntrul meu, ceva se mişcă. Mă lupt cu dorința de a-i lua mâna când o coboară, de a-i spune cât de frumoasă e.

— Mulțumesc, bâigui eu.

Din grup se aude o voce care strigă numele lui Callie. Începem să ne îndreptăm spre panta înverzită către debarcader.

— Veniți cu noi? întreabă Dot, păşind hotărâtă în față.

— Pentru ce?

Ea arată spre apă.

— Pornim jet-skiurile.

Callie se îneacă cu punciul.

— Glumeşti! E ger.

— Pentru asta sunt costumele.

— Dot, ai băut. Eşti convinsă că e sigur?

— Bineînțeles, spune Dot. Nathan e instructor complet pregătit.

Callie strâmbă din nas. Probabil se gândeşte, ca mine, că Nathan trebuie să fie în realitate doar parțial calificat, dat fiind că a sărit, în mod clar, peste modulul despre cum să nu fii un nesimțit iresponsabil.

Dot dă din mână.

— Oh, nu-ți face griji, a băut doar limonadă toată seara.

Se întoarce spre mine.

— Vrei să vii cu noi, clientule?

— Ah, nu, mersi. Nu vrei să mă vezi pe mine în costum. Crede-mă!

Dot chicoteşte.

— Suntem toți prieteni aici.

— Cred că noi stăm pe tuşă, spune Callie.

Dot o prinde pe Callie cu brațul pe după umeri, îi sărută părul. Mă face ciudat de invidios.

— Ce-ți spun eu tot timpul?

Callie ridică din umeri.

Dot aleargă înapoi spre debarcader, probabil ca să mai recruteze oameni pentru cauza dorinței de a muri în larg.

Iau încă o gură de punci.

— Ce-ți spune ea tot timpul?

Callie ezită.

— Vrei să ne plimbăm?

— Îmi cer scuze pentru Dot. Crede că sunt bătrână şi plictisitoare.

Înaintăm de-a lungul potecii ce duce spre Waterfen, rezervația naturală. Luna pare mai luminoasă cumva, o gaură uriaşă în diagrama întunecată a cerului.

Deşi e lângă mine, Callie ne conduce. Cunoaşte drumul ca o pasăre care migrează, iar constelațiile îi sunt busolă.

— Câți ani are Dot?

Eram curios în privința asta.

— Douăzeci şi ceva, spune Callie, aşa cum ar spune unii oameni *luni* sau *rude prin alianță*.

— Deci „bătrână” ar însemna că tu ai...

— Treizeci şi patru.

Se uită la mine.

— Tu?

— Şi mai bătrân. Treizeci şi cinci. Orice speranță e pierdută.

Traversăm podețul de lemn care marchează intrarea în rezervație. Paşii noştri sună ascuțit, seci pe scânduri. Umbrele alungesc trunchiurile copacilor, iar brațele lor întunecate se întind să ne întâmpine în umbră.

— Dot îmi spune mereu să... Oh, cum era expresia?

— Să apuci viața de...

— Exact. Vrea să fac kickboxing şi schi nautic.

— Tu asta vrei?

Callie zâmbeşte. Părul neacoperit de căciulă începe să lucească, umed de la picăturile minuscule din aerul nopții.

— Să spunem aşa, am aşteptat până acum.

— Poate eşti doar diferită.

Rămâne tăcută o clipă, ca şi cum se gândeşte puțin la asta.

— Posibil.

Înaintăm şi mai mult în rezervație, iar aleea de lemn este ca o arteră răsucită prin sistemul ei senzorial. Artificiile devin nişte bubuituri îndepărtate. Ne adâncim în sunetele naturii noaptea: țipătul singuratic al bufniței roşcate, foşnetul mamiferelor greoaie. Din adâncul pădurii răzbate bâzâitul ocazional al unei vietăți care se mişcă.

— Doar ca să ştii, spun eu, habar nu am unde suntem acum.

Întunericul e derutant, reducându-mi capacitatea de orientare.

Râsul ei susură.

— Nu te îngrijora. Am venit destul de des noaptea aici.

— Dormi puțin?

— Câteodată, recunoaşte ea.

Schimbăm aleea de lemn pe o cărare ca un canal învolburat de-a lungul unui dig îngust. În cele din urmă, acolo unde marginea copacilor se desparte ca o cortină, Callie se opreşte. Îşi apropie capul de al meu. Îi simt mirosul şamponului, un amestec puternic de citrice, şi-l simt cum mă învăluie.

— E una dintre priveliştile mele preferate, şopteşte ea.

Poteca dă spre o întindere de mlaştină. E plină de trestie, împodobită cu bijuteriile bălțoacelor argintii. Păsările sălbatice adăpostite sunt împrăştiate pe suprafața udă a pământului. Uitându-mă după degetul întins al lui Callie, disting un grup de căprioare care pasc. Siluetele lor vagi sunt suple şi sculpturale, scăldate în lumina lunii.

Ne ghemuim pe potecă şi privim. Mirosul de lână udă al arbuştilor se ridică până la noi.

— Frumoase, nu-i aşa? şopteşte ea captivată.

Dau din cap, căci cine n-ar crede că sunt frumoase?

Se aude o undă slabă ce se propagă uşor – valuri de şuierături crepusculare, creşteri dulci de gâlgâituri prietenoase. O întreb pe Callie de unde vin.

— Sunt raţele fluierătoare şi cele mici, sunt gălăgioase.

Rămân din nou cu ochii la căprioare.

— Sunt ca o operă de artă.

— Îmi place să le văd aşa. Sunt agitate şi au un talent grozav să se ascundă. Se pare că simt mirosul oamenilor de la o distanţă de o sută de metri.

Ne mai uităm la ele o vreme, curioşi ca nişte mamifere camuflate în micul nostru cuib de tufe. Apoi Callie îmi zâmbeşte, un semnal tăcut să trecem mai departe.

17

CALLIE

Vorbim în continuare, abia oprindu-ne să tragem aer în piept, mergând unul lângă altul în timp ce poteca se lărgeşte, apoi face o cotitură pe lângă râu.

Îi spun lui Joel despre părinţii mei şi munca lor: croitoria mamei şi serviciul tatei ca oncolog. Mă întreabă de câtă vreme mă pasionează natura, iar eu îi răspund că aproape dintotdeauna. Tata a fost cel care m-a adus prima dată la Waterfen, cel care a creat un mic spaţiu în grădina cu legume doar pentru mine. Zâmbea că o speriam pe mama când adoptam nevertebrate din grădină, mă liniştea când vărsam lacrimi inevitabile pentru că mă despărţeam de ele. M-a învăţat să deosebesc broaştele obişnuite de cele buboase, mi-a arătat diferenţa dintre ulii şopârlelor şi ulii care vânează vrăbii, sus pe cer. La începutul dimineţilor de vară, stăteam împreună în grădină, unde el relata corul dimineţii pentru mine, de la prima până la ultima pasăre. Făceam hoteluri pentru insecte şi

case pentru arici, presam flori şi pescuiam insecte din apă, amestecam îngrăşământul pentru viermi şi carii de lemn.

Îi povestesc despre diploma pe care nu am folosit-o niciodată, îi spun lui Joel despre rolul de asistent al administratorului de aici, la care încă nu am aplicat. Postul a apărut pe website acum două săptămâni şi data de închidere este vinerea asta.

El mă întreabă ce mă reține.

Mă gândesc la asta câteva clipe.

— Ideea de schimbare, probabil. Simt că începem toți să ne revenim puțin, după Grace. Şi slujba e cu contract pe o perioadă determinată, aşa că nu sunt garanții pe termen lung.

— Dar ar merita?

Mă încrunt.

— Cred că nu-mi plac riscurile. Părinții mei au fost mereu destul de... practici, ştii? E motivul pentru care nu prea am călătorit, probabil. Mi s-a părut întotdeauna că e cumva mai sigur să rămân la fel. De parcă... dacă nu-ți urmăreşti visurile, nu te poți simți prost dacă nu ți le îndeplineşti niciodată.

— Trebuie să ți se fi părut un risc să preiei cafeneaua, remarcă el încet. Să renunți la vechea slujbă, după atâția ani.

Are dreptate, am făcut-o, dar toate gândurile mele erau distorsionate atunci de durere. De-abia dacă m-am gândit la teamă, pentru că tristețea era mult mai rea, ca nebunia, în unele zile. Şi mi se părea un mod de a o cinsti pe Grace fiind de acord să lucrez la cafenea, un gest de încredere, un lucru făcut ca un moft. Pentru că aşa îşi trăise ea viața mereu.

Ne continuăm drumul pe cărare. Joel arată grozav în seara asta, ferit de fenomenele meteo cu ajutorul unui fular şi a unei haine negre de lână. I se potriveşte iarna, cred, cu toate straturile şi atracția ei subevaluată, cu complicațiile ei subtile.

În timp ce ne plimbăm, întreb dacă e botezat după cineva, de exemplu după Billy Joel, iar el spune că nu, sigur că nu, ar fi o nebunie, înainte de a-mi pune aceeaşi întrebare, numai că el nu găseşte, cum e de aşteptat, nicio celebritate cu numele Callie.

— De fapt, spun eu, tata a sugerat să mă boteze Callie într-o seară la cină, când mama era însărcinată cu mine. Tot jonglau cu nume de copil, dar, tipic pentru tata, avea gura plină în acel moment.

Zâmbesc.

— Tartă cu ciocolată, se pare.

— Şi ea a crezut că a spus „Callie”?

Dau din cap.

— Mamei i-a plăcut atât de mult, încât el nu s-a îndurat să-i spună. Aşa că a rămas Callie. I-a spus doar când am împlinit optsprezece ani – a ţinut un mic discurs la restaurant de ziua mea. Şi am servit tartă cu ciocolată în loc de tort, bineînţeles.

— Cred că e cea mai bună poveste despre găsirea unui nume pentru copil.

— Mersi. Şi eu cred la fel.

Îl întreb pe Joel despre familia lui, cu mintea încărcată de empatie, când dezvăluie că mama lui a murit când avea doar treisprezece ani. Nu spune multe când întreb, doar că a avut cancer şi că erau foarte apropiaţi.

Mergem încă puţin până când, din obişnuinţă, mă opresc pe aleea de sub salcia bătrână.

— Eu şi Grace petreceam ore întregi în copacul ăsta când eram mici. Ştii că, odată ce eşti acolo sus...

— ...poţi spiona lumea fără să fii văzut.

— Şi tu făceai asta?

Când dă din cap, simt căldura unei legături noi, bufnitura pornirii unui motor în stomacul meu.

— Păi, spune Joel după o secundă, se spune că poţi vedea artificiile mai bine de la înălţime.

Aşa că ne căţărăm împreună, jenant de stângaci, în scobitura umerilor laţi ai salciei, unde îi arăt iniţialele pe care eu şi Grace le-am sculptat în scoarţă. Dincolo de peisajul nostru privat, văpăile aparte ale Nopţii Focurilor de Tabără încă dansează la orizont, iar praful de puşcă bubuie ca paşii unor giganţi.

Îl privim timp de vreo douăzeci de minute, până când se lasă în sfârşit tăcerea şi cerul adoarme din nou.

Suntem pe punctul de a coborî când o bufniță iese din umbră, cu traiectoria încântătoare ca ninsoarea. O privim cum alunecă pe lângă noi înainte să o ia abrupt în sus, apoi dispare ca aburii din spatele copacilor.

În seara următoare, mă întorc în apartament după cina de la Esther şi găsesc o cutie albă de carton pe preş. Înăuntru, o felie de tartă cu ciocolată de la patiseria siciliană din oraş pe care o iubesc, dar nu mi-o permit. Şi e şi un bilet.

Povestea ta m-a făcut să zâmbesc.

J.

P.S.: Nu eram sigur dacă era nimerit s-o spun aseară, dar te rog să-ți urmăreşti propriile interese. Aplică pentru jobul acela.

18

JOEL

Tarta cu ciocolată a fost o greşeală. Acum înțeleg asta. Să mă duc la patiserie, să aleg felia cea mai aspectuoasă, să mă uit cum o împachetează. În tot acel timp, inima îmi bătea atât de tare, încât nici nu m-am oprit să mă gândesc.

Voiam doar să fac lucruri frumoase pentru ea. Să-i aduc un zâmbet pe față, o mică bucurie în fiecare zi. Nici măcar nu sunt sigur de ce. Dar aşa m-am simțit din ziua în care ne-am cunoscut.

Aşa că am fost dezamăgit când nu a răspuns la uşă. M-am simțit puțin trist că a trebuit să-i scriu un bilet.

Am recunoscut adevărul doar câteva minute mai târziu, întors în apartament. Mi-am reamintit că, dacă aveam o fărâmă de decență, trebuia să renunț la tot ce se năştea între noi. Pentru că nu s-a schimbat nimic de când a murit mama sau a plecat Vicky sau de când m-am despărțit de Kate. Şi nici nu se va schimba vreodată.

Dar adevărul este că suntem despărțiți doar de o podea. Şi în dimineața următoare, exact când mă gândesc că ar trebui să mă străduiesc mai mult să păstrez distanța, aud o bătaie în uşă.

Stau în mijlocul livingului, gata să răspund. Dar apoi îmi amintesc toate motivele pentru care n-ar trebui să o fac şi închid ochii. Aştept să plece.

În timp ce plimb câinii prin parc pe la jumătatea după-amiezii, iau legătura cu tata să-i spun că nu voi veni la prânz duminica asta.

Simt un nod în gât când îi trimit mesajul. Încă o relație care se destramă pentru că ştiu prea multe. Încă un moment pe care nu-l pot da înapoi.

Acum derulez din nou totul în minte. Văd fața lui când a spus cuvintele.

Nici măcar nu eşti fiul meu! Nici măcar nu sunt tatăl tău!

De asta nu am reuşit niciodată să fiu pe aceeaşi lungime de undă cu el? De asta m-am simțit mereu ca o dezamăgire, cumva? Mi se părea mereu că Doug era fiul pe care l-a aşteptat, ceea ce mi-am explicat o vreme prin faptul că aveau pasiuni comune. Totul, de la modele de trenuri şi carne roşie până la rugby şi cifre (Doug a preluat firma de contabilitate de la tata când el s-a pensionat).

Dar poate că, pentru prima dată, e un semn că era ceva mai profund de atât.

N-ar avea o logică ciudată, dacă ar fi adevărat? Chiar dacă asta ar aduce încă o întrebare care-ți schimbă viața: cine şi unde este tatăl meu adevărat?

19

CALLIE

A doua zi dimineață după ce am găsit tarta cu ciocolată, am făcut greşeala să-i povestesc lui Dot despre asta. Se animă cu strategii, e agitată de tactici, comandantul autointitulat al vieții mele amoroase.

Dar nu vreau să aplic tactici cu Joel. Am avut nevoie de tactici ca să mă descurc cu Piers, chiar şi la început, căci totul la el avea şi o parte mai puțin plăcută – ca atunci când îți arzi limba cu ceva delicios sau încerci o ținută superbă, dar care te face să te simți grasă.

Dimpotrivă, a fi în preajma lui Joel pare atât de direct, atât de plăcut. Mă încălzeşte în loc să mă răcească. În plus, de când l-am auzit în noaptea aceea cu Melissa prin podea, n-am avut nicio îndoială despre cât de sexy cred că este.

M-am oprit la apartamentul lui în drum spre serviciu în dimineața asta, dar când am bătut, nu am primit răspuns, nici n-am auzit vreo mişcare înăuntru. Aşa că i-am strecurat un bilet pe sub uşă.

Am scris simplu:

Tarta cu ciocolată m-a făcut să zâmbesc (mult). Mulțumesc.
C.
P.S.: Am aplicat pentru job.

20

JOEL

Steve m-a invitat să bem un fel de suc sănătos. M-a invitat deja de trei ori. Sincer, e genul de invitație pe care o refuz de obicei, dar încă mă simt vinovat pentru cum felul în care au rămas lucrurile între noi. Aşadar, la câteva zile de la Noaptea Focurilor de Tabără, ne-am întâlnit la cafeneaua de la sala unde lucrează. Mă aştept ca asta să fie o formă de ispăşire.

Am avut dreptate. Din boxa de deasupra capului se aude un zumzet migrenos de muzică house, de care am scăpat în trecut fugind din cluburile de noapte. Şi asta înainte ca Steve să-mi pună în față pe masă un suc care seamănă îngrijorător de mult cu supa de roşii.

— Ce-i în asta?

Sunt destul de obosit azi şi, în ciuda şanselor reduse, sper să conțină puțină cofeină.

— Morcov şi sfeclă. Kale. Suc de portocale. Te curăță, spune el.

De parcă asta justifică partea în care au lichefiat legumele crude şi i-au servit rezultatul cu aproape cinci lire.

Totuşi, ispăşire.

Vorbim nimicuri vreo zece minute. El îmi arată poze din telefon cu casa nouă. Îmi aminteşte că Poppy împlineşte anul acesta un an, îmi spune că Hayley se descurcă bine înapoi la serviciu. E greu, în timp ce vorbeşte, să nu-mi distragă atenția bicepşii lui. Îi văd zvâcnind pe sub piele, de parcă nu pot sta departe de banca aceea cu gantere decât pentru puțin timp.

Mă simt foarte nelalocul meu aici, în blugi, cu o bluză cu mâneci lungi şi cizme.

În cele din urmă, pune telefonul deoparte.

— Cum e Callie?

Vorbesc neutru.

— Grozavă. O vecină foarte drăguță. Pare o chiriaşă bună.

Mă gândesc la biletul ei, pus acum la mine în bucătărie. La cât de greu a fost în ultima vreme să mă gândesc la ea doar la nivel platonic.

— În regulă, spune Steve, zâmbind prefăcut. Poți să-mi mulțumeşti mai târziu.

Eu nu spun nimic. Din nefericire, asta nu-mi dă de ales decât să iau încă o gură din legumele pulverizate.

— Şi cum e în rest? Ştii tu, viața, munca, sănătatea.

— Nicio schimbare, de fapt.

— Încă nu ai de lucru? spune el gânditor, de parcă vorbim despre altcineva. Probabil îți topeşti economiile.

Încuviințez bolborosind. E un subiect neplăcut, mai ales pentru că e adevărat. Am trăit ca un călugăr ca să le adun la început, am încasat economiile dintr-un cont moştenit de la o străbătuşă. Am grijă cu ele (drumurile la cafenea sunt singurul răsfăț). Şi am noroc că am un proprietar afon din punct de vedere financiar, care mi-a crescut chiria o dată în zece ani. Dar banii nu o să țină pentru totdeauna.

Steve nu s-a ferit niciodată să-mi pună întrebări personale, ceea ce atribui în mare parte încrederii care vine probabil odată cu fizicul de gladiator. Dar are şi o anume căldură în el. Bunăvoința şlefuită ca un muşchi în plus, datorită anilor de vorbit cu clienții, ascultându-le problemele în timp ce se forțează să facă abdomene şi să nu verse.

Steve pune băutura jos. Freacă un punct inexistent de pe masă. Şi pe urmă, din senin, aruncă o întrebare ca o grenadă.

— Ți-am spus vreodată că am licență în neuropsihologie?

Reuşesc să-i spun că nu, nu mi-a pomenit niciodată.

— Ceea ce vreau să spun este... dacă ai vrea vreodată să vorbeşti...

Deschide o uşă afurisită şi o lasă legănându-se în balamale. Dar peisajul de dincolo de ea pare rece şi nesigur.

— De ce? Adică, dacă eşti neuropsiholog, de ce lucrezi aici?

— Trebuie să existe un motiv?

Mă uit la Steve, care se revarsă din vestă în faţa mea. Pe urmă încerc şi nu reuşesc să mi-l imaginez purtând un halat alb.

— Da, spun eu clipind. Trebuie, din câte se pare.

Ridică din umeri.

— M-am înscris la sală ca să mă ajute să fac faţă stresului studiilor, apoi mi-am dat seama că-mi place mai mult decât cealaltă parte. Aşa că am început să antrenez oamenii cu jumătate de normă cât mi-am luat doctoratul şi am simţit că m-am născut pentru asta.

Iisuse! Un doctorat!

— Eşti doctor?

De ce corespondenţa lui nu a dezvăluit asta niciodată, de ce nu m-a pus în alertă în privinţa acestui cod roşu?

— Nu. Am renunţat după trei ani. Deşi uneori lui Hayley încă îi place să-mi spună doctore...

Ridic o mână să-l opresc, apoi o las în jos.

— De ce-mi spui toate astea?

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii.

— Să ştiu, adică să mă folosesc de serviciile tale?

De nicăieri, medicul generalist de la facultate rânjeşte în mintea mea. Încă îi văd faţa de parcă ar sta în faţa mea. Privirea piezişă, dispreţul. Iritarea inexplicabilă.

Steve clatină din cap.

— Nu aşa. Nu sunt psiholog. Dar am vrut doar să zic că, dacă ai chef vreodată să avem o discuţie, aş înţelege mai mult decât crezi. Nu ridic doar greutăţi.

Nu pot să spun că nu l-am judecat vreodată. Dar nici n-aş fi ales specialist în neuro, dacă mi se cerea să pariez pe fostul lui traseu în carieră.

— Regreţi vreodată?

— Ce să regret?

— Că n-ai mers mai departe.

— Niciodată. N-aş fi cunoscut-o pe Hayley şi n-am fi avut-o pe Poppy.

Se uită prin cafenea.

— Şi asta e mult mai bine decât o carieră într-un laborator anonim. Încă reuşesc să fac o diferenţă pozitivă în mintea oamenilor. Doar că într-un fel mai direct.

— Cum se face că nu m-ai invitat niciodată să mă antrenez cu tine?

(Sunt mai degrabă curios.)

— Cred că nu mi-ai părut niciodată genul care să facă exerciţii fizice.

— Ies la plimbare, protestez eu.

— Nu te supăra, Joel, dar aşa face şi bunica mea.

— Păi, motivaţia nu face parte din serviciu?

L-am mai văzut pe Steve în parc cum le striga participanţilor la antrenament care gemeau, că durerea e doar slăbiciunea care iese din corp.

— Tot trebuie să-ţi doreşti.

Mă uit în jos la supa de roşii băută pe jumătate. Dacă Steve simte deja că sunt o cauză pierdută, atunci mizeria asta portocalie poate să stea în pahar, unde îi e locul.

— Ascultă, amice. Am vrut doar să spun că, dacă ai vreodată nevoie de ceva...

— De fapt, este ceva ce ai putea să faci pentru mine.

Trebuie să-i cer o favoare în legătură cu Callie.

Plec după puţin timp, dezorientat şi puţin expus. De parcă am pierdut straturi din mine în vântul de iarnă. Ca un fular smuls, pe care nu o să-l mai recuperez.

Tot drumul spre casă mă gândesc la ce mi-a spus Steve. Despre cum a luat-o pe o anumită cale, înainte să-şi asume un risc cu singurul lucru care-l făcea fericit.

Şi pentru mine acel lucru este faptul că o cunosc pe Callie. Ea mă face fericit când o văd, acasă sau la cafenea. Nu vreau să încetez să-mi petrec timpul cu ea. Atinge părţi din mine de care uitasem că sunt acolo.

E mai bine să o cunosc ca pe o prietenă decât să nu o cunosc deloc. Deşi, în altă viaţă, poate ar fi fost mai mult.

Facultatea. O vreme de studiu intens, o scenă socială claustrofobă şi perioade în care lipsa somnului îmi zăpăcea mintea şi aşa stresată. Săream peste cursuri sau apăream epuizat la ele. Diploma mea părea în pericol când abia începusem cursurile şi trebuia să schimb ceva.

Aşa că, odată ce am început al doilea semestru, am decis să merg la programarea la doctor.

Mi-a luat vreo două luni să-mi fac curaj. Accidentul lui Luke şi moartea mamei încă mă bântuiau, de parcă mă temeam că aş putea fi tras la răspundere retroactiv. Sau poate că aveam să fiu declarat bolnav mintal, să fiu internat într-un spital psihiatric împotriva voinței mele. (Puteam doar să-mi imaginez reacția tatălui meu, regele mereu cu fruntea sus, dacă avea să se întâmple vreodată.)

Nu-l mai întâlnisem pe medicul universității până atunci. Era bătrân, ceea ce ar fi putut fi încurajator, dacă n-ar fi părut lipsit de răbdare chiar dinainte să mă aşez.

Sala de consultații era mohorâtă, înconjurată de jaluzele verticale. Avea un iz clinic. De dezinfectant şi dezinteres.

— Insomnie, a fost rezumatul lui răstit al poveştii pe care i-o spusesem pe nerăsuflate în două minute.

În clipa aceea, eram plin de speranță, doar pentru că reuşisem să intru în cabinet. Cu siguranță, acum aveam să primesc ajutorul pe care eram disperat să-l primesc. Poate chiar avea să ştie un remediu.

— Da, am răspuns eu. Din cauza viselor. A premoniților.

El a încetat atunci să mai tasteze, mijind ochii. Cred că nu voia să înregistreze partea aceea. Un zâmbet i-a rămas pe buzele atât de crăpate încât nu eram sigur că exista o cremă.

— Prieteni, domnule Morgan?

— Poftim?

— Ai mulți prieteni aici sau ți-a fost greu? Să te integrezi.

Adevărul era că întotdeauna îmi fusese greu. M-am îndepărtat de prietenii de la şcoală după ce s-a întâmplat cu Luke. Am devenit un singuratic. Visele îmi ocupau tot spațiul din minte necesar pentru socializare, aşa că puteam să număr

pe degetele de la o mână prietenii pe care mi-i făcusem aici. Dar acesta era doar un afurisit de simptom, nu cauza. Cu siguranță, un doctor, mai ales, trebuia să-şi poată da seama.

— Droguri? a continuat el, când eu n-am răspuns.

— Dacă există ceva care să funcționeze, aş încerca orice.

Un zâmbet disprețuitor.

— Nu. Mă refer la cele recreative. Iei aşa ceva?

— Oh. Nu. Niciodată.

Din felul în care m-a privit direct în ochi, nu m-a crezut.

— Şi nu iei medicamente.

— Nu.

Am încercat din nou.

— Ascultați, am visat că mama mea o să moară. Şi a murit. A murit de cancer.

Aş fi putut să mă înec cu cuvintele acelea.

— Aer curat, a spus el scurt, de parcă nici n-aş fi vorbit. Fă mişcare, nu mai bea, ia astea.

Mi-a scris o rețetă şi mi-a întins-o.

— Fac mişcare şi nu beau prea mult...

— Sunt pentru insomnie. Să citeşti prospectul.

— Dar insomnia... am spus eu şovăitor... nu e problema, de fapt. E, mai degrabă, un efect secundar.

El s-a mişcat pe scaun, şi-a dres glasul.

— Ai reuşit să găseşti un loc în sala de aşteptare mai devreme, domnule Morgan?

— Da, eu...

— Eşti norocos. Uneori, e loc doar de stat în picioare. Studenții sunt oameni bolnăvicioşi.

S-a aplecat în față, a împuns carnețelul cu pixul de parcă era furios. De parcă aş fi încălcat intenționat o regulă care era clară pentru toată lumea în afară de mine.

— Nu mă pot ocupa decât de *o problemă la fiecare programare*.

Expresia de pe fața lui era de dispreț total. Îmi rodea stomacul ca acidul.

Nu ştiu ce a fost (o zi proastă, probleme personale), dar ceva în prezența mea în după-amiaza aceea l-a enervat cu adevărat. Din senin, mi-am amintit de tata.

Atunci s-a lăsat tăcerea, prelungită de ticăitul ceasului de pe biroul lui. Din plastic alb şi ieftin, cu logoul unei companii farmaceutice scris cu mov.

Dar trebuia să încerc. O ultimă dată. Îmi luase atât de mult să fac programarea, să-mi fac curaj să intru pe uşa cabinetului. Să repet cuvintele pe care le exersasem zile întregi în oglinda de la baie.

— Există ceva neurologic... Ar putea să fie ceva în neregulă cu creierul meu? Cu premoniţiile...

Am fost întrerupt de râsul lui. Un râs adevărat. Unul care, în ciuda aparenţelor, i-a înseninat faţa posomorâtă.

— Ei bine, nu poţi prevedea viitorul, evident. Nu ştiu dacă e vreo glumă sau o provocare la care ai fost supus, dar îmi iroseşti timpul. Ieşi din cabinetul meu.

21

CALLIE

La vreo săptămână după Noaptea Focurilor de Tabără, într-o zi când îl văd pe Joel la prima oră la cafenea, ştiu ce să fac. Am exersat cum să-i propun, dar acum mi s-a uscat gura şi mă clatin puţin, ceea ce probabil nu o să mă ajute.

Îi pun pe masă un espresso dublu, iar ceaşca îmi tremură în mână.

— ’Neaţa!

— Hei.

Se uită în sus. Deşi are ochii obosiţi, zâmbetul îi e cald.

Inima mea e ca un pumn care încearcă să-mi distrugă cutia toracică.

— Am... primit un e-mail aseară. M-au chemat la un interviu la Waterfen.

I se luminează toată fața.

— Uau, felicitări! Ce veste grozavă!

Plonjez spre întrebarea următoare. *Nu te mai gândi, doar fă-o.*

— Restaurantul italienesc, cel nou, de lângă râu primeşte nişte recenzii grozave. Se pare că au nişte *spaghetti al pomodoro* excelente. Ți-ar plăcea să-l încercăm diseară, să mă ajuți să mă pregătesc?

El pare puțin mirat, ca să fiu sinceră, poate pentru că e nouă dimineața, la tejghea e coadă pentru cafea la pachet şi eu încă stau la masa lui, trăncănind despre spaghete.

Apoi, de nicăieri, femeia de la masa alăturată se apleacă spre noi şi se bagă în vorbă.

— L-am încercat aseară. De primă clasă. Îl recomand, cu siguranță.

Ne arată un sărut al bucătarului cu degetele.

Îmi vine s-o sărut de-adevăratelea. Însă nu fac decât să zâmbesc, mă uit din nou la Joel şi aştept, iar stomacul mi se răsuceşte într-o agonie tăcută.

În cele din urmă, înghite în sec, îmi dă răspunsul pentru care mă rugam.

— Da, OK. De ce nu?

Când aşteptăm să fim conduşi la masa noastră de la restaurant, Joel descrie plimbarea cu câinii de după-amiază.

— ...şi Tinkerbell, care e malteză, o ia la fugă lângă tomberoane. Şi eu fug după ea, strigând-o pe nume iar şi iar...

O imită în grabă. Deja râd atât de tare, încât am lacrimi în ochi.

— Practic, e un huligan deghizat în mop. Îi place să-şi extindă limitele.

— Să-şi extindă limitele?

— Ah, e termenul tehnic pentru *Du-te naibii, eu plec!*

— Păi, nu prea poți s-o condamni.

Mă şterg la ochi cu colțul eşarfei.

— Adică, pentru Tinkerbell eşti probabil ca un vaccin rapel pe picioare.

Râde şi el.

— Corect. Nu m-am gândit la asta.

— Încă nu-mi vine să cred că plimbi câinii oamenilor pe gratis. Au stăpâne foarte atrăgătoare sau ceva asemănător?

— Păi, stai să vedem. Iris are optzeci şi cinci de ani. Iar Mary merge pe nouăzeci. Şi, îți spun sincer, dacă aveam cu cincizeci de ani mai mult...

Încă râzând ridic o mână.

— Ştiu că eu am început, dar acum îmi doresc să nu o fi făcut.

Un chelner se apropie să ne conducă la masă.

— Scuze.

Joel zâmbeşte.

— O s-o las mai moale cu umorul la limită.

— Nu, nu face asta, îl rog eu. Umorul la limită e preferatul meu.

O simt, mă gândesc eu când ne aşezăm la o masă intimă din colț. Joel mă face să simt o căldură plăcută ca întotdeauna... dar, pe de altă parte, poate fi greu de citit. Nu sunt sigură dacă e vorba de semnale amestecate, dar chiar nu ştiu dacă mă vede ca pe ceva mai mult decât o prietenă. Câteodată, când îi întâlnesc privirea şi simt atracția aceea magnetică în adâncul pieptului, mă gândesc că poate simte mai mult, dar pe urmă parcă ceva se schimbă în creierul lui şi îşi împăture şte sentimentele şi le dă deoparte, într-un loc de neatins.

În plus, încă îmi e neclar care e treaba cu el şi Melissa. A spus că sunt prieteni cu avantaje sexuale, dar asta ar putea să însemne orice dintr-o mie de lucruri. Vreau să-l întreb, dar nu sunt sigură că o s-o fac. Uneori, simt o oarecare reținere din partea lui şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-l jignesc.

— Îmi place să beau vin din astea, spun eu când chelnerul pune jos o carafă de vin roşu şi două pahare. Mă fac să mă simt că sunt la o cafenea pe trotuar undeva în zona Mediteranei.

Joel zâmbeşte în timp ce toarnă, îmi întinde un pahar.

— Apropo, voiam să-ți mulțumesc, spun eu. Că ai vorbit cu Steve.

Joel s-a întâlnit cu el în weekend, i-a explicat situația cu Murphy, a lămurit lucrurile ca să nu-mi fac griji că o să fiu descoperită.

— Mi-ai mulțumit deja.

Da, aşa e, când mi-a spus, dar doar în câteva propoziții bâlbâite, în timp ce canalele lacrimale mi se umpleau.

— Ei bine, acesta e un mulțumesc oficial.

Ridică un pahar spre mine, cu ochii sticlind.

— Nu, acestea sunt felicitările oficiale.

— Mi se pare puțin prematur, mărturisesc. Încă trebuie să obțin slujba şi nu mă ajută faptul că sunt îngrozitoare la interviuri.

— Nu cred asta nici o clipă.

— Oh, e adevărat. Tremur, transpir – de toate. E de ajuns să întrebe *De ce vreți să lucrați în conservarea naturii, domnişoară Cooper?* şi probabil o să încep să plâng.

Îi simt privirea asupra mea.

— Ei bine, dacă faci asta, o să le demonstrezi cât de pasionată eşti.

Deşi afară e frig, în restaurant e cald şi Joel şi-a scos puloverul. Arată frumos, cu brațele goale stând de cealaltă parte a mesei, cald şi calm. După puțină deliberare, am decis să aleg o ținută elegantă şi *casual* în seara asta – cei mai buni blugi şi bluza de mătase cu stele, pe care m-a convins Grace s-o cumpăr cu doar câteva săptămâni înainte să moară.

Iau o gură de vin.

— Ce-ai spus la interviu când te-au întrebat de ce vrei să fii veterinar?

— Nu m-au întrebat, de fapt. Nu pentru slujba mea, cel puțin.

Fața lui e parțial ascunsă de pahar.

— A fost vorba mai mult despre specialități, echipamente şi certificate.

— Dar trebuie să te fi întrebat pentru cursul de la universitate.

Îi înghiontesc genunchiul cu al meu.

— Te rog, spune-mi. Am nevoie de tot ajutorul.

— OK. Dar nu uita că nu mai sunt veterinar. Ce ştiu eu, de fapt?

— Fă-mi pe plac.

— Păi, am crescut în preajma animalelor. Tata nu era prea încântat, dar făcea orice ca mama să fie fericită. Şi ea le iubea. Aveam iepuri, porci de Guineea, rațe, găini. Mă ofeream voluntar şi la adăpostul pentru animale, le curățam cuştile. De acolo ne-am luat câinele, pe Scamp. Era cel mai bun prieten al meu. Făceam totul împreună: exploram pădurile, petreceam ore întregi lângă râu. Era mereu cu mine. Eram inseparabili.

Şi lui Scamp îi plăcea să alerge. Nu încercam niciodată să-l opresc, pentru că nu putea sta multă vreme fără mine. În orice caz, într-o seară eram pe un drum din pădure şi el a fugit după un iepure – lucru destul de normal pentru el –, numai că de data asta nu s-a mai întors. Aşa că l-am strigat şi l-am strigat, dar... nimic.

Tonul vocii lui Joel scade puțin.

— Am stat să-l caut până s-a întunecat, pe urmă m-am dus acasă după mama.

Face o pauză.

— În cele din urmă, l-am găsit. Încercase să alerge printr-un gard de sârmă ghimpată, dar a rămas înfipt la jumătatea drumului. Hemoragia a fost... Ei bine, nu a avut nicio şansă. Dar a fost ca şi cum a aşteptat să-l găsim. Se chinuia să respire şi s-a uitat la mine ca şi cum voia să-şi ceară iertare că a fugit. După câteva secunde, a murit în brațele mele.

Am simțit că mi se umezesc ochii.

— În fine, i-am spus că-l iubesc. Şi pe urmă l-am ţinut în braţe până când i s-a dus căldura din corp. În ziua aceea am ştiut că vreau să am grijă de animale. La interviu, nu trebuia să fiu siropos şi să spun că iubeam animalele. Trebuia să vorbesc despre experienţa mea şi planurile de viitor, ce abilităţi aveam pentru slujbă. Dar, pentru mine, nu exista alt cuvânt care să redea ce simţeam. Orice altceva nu ar fi fost de ajuns. Era iubire.

Expiră, pe urmă se uită la mine.

Zâmbesc blând, deşi mi se frânge inima.

— Mie mi se pare că încă eşti veterinar.

Pe deasupra mormanelor de paste şi ciabatta, Joel aruncă o privire prin restaurant.

— Ştii, mă gândesc că în Italia... nu e deloc ca în locurile astea fermecătoare cu fresce false.

Râd. Au făcut o încercare bună, dar modelele stilizate şi presupusele piaţete nu o să concureze cu Michelangelo prea curând.

— Ar trebui să adaugi Roma pe listă, spune el, rupând o bucată de pâine şi înmuind-o în ulei. Unul dintre cele mai ecologice oraşe din Europa, se pare.

— De fapt, am fost o dată acolo. Şi e... e frumos.

— Vacanţă cu familia? întreabă el nonşalant.

Am senzaţia că dă un răspuns greşit în speranţa că-l va primi la schimb pe cel corect.

— Nu, cu fostul meu, Piers.

Joel soarbe din vin, nu comentează.

Încerc să găsesc ce să spun, cum să descriu cel mai bine o vacanţă care a fost minunată şi chinuitoare în acelaşi timp.

— Doar... am petrecut mult timp explorând singură parcurile şi ruinele, plimbându-mă pe malul râului. Am găsit o grădină de trandafiri incredibilă...

Retrăiesc ziua cu cer senin, când aerul mirosea a parfum.

— Piers de-abia dacă a ieşit din hotel. Îşi petrecea aproape tot timpul la piscină. Eram complet opuşi, în realitate. El era

un fel de playboy, foarte sclipitor. Roma a fost, de fapt, a treia noastră întâlnire. Ideea lui, nu a mea.

Joel zâmbeşte.

— Sclipitor, într-adevăr.

— Avea o atracţie pentru latura dramatică, ştii? Se bătea, avea datorii. Dispărea din când în când. Se certa mereu cu oamenii, sărea de la o criză la alta. La început, am crezut că poate ar trebui să ies cu cineva care nu e deloc genul meu...

Mă opresc.

— A fost o greşeală. Se pare că există un motiv pentru care avem un anumit gen.

Joel învârte spaghetele cu furculiţa, cu faţa înnegurată de gânduri.

— Adică, e mai bine să mergi la sigur?

O clipă, nu sunt prea sigură cum să răspund.

— Sau, cel puţin, să evităm dramatismul, cred. Da.

Îi apare ceva pe faţă ce nu prea pot să identific, dar dispare la fel de repede pe cât a apărut.

22

JOEL

Când ne-am întors aseară de la restaurant, jonglam cu ideea de a o invita pe Callie la o cafea. Câteva secunde, am avut cuvintele pregătite.

Dar în ultima clipă m-am oprit.

Callie mi-a spus că nu e interesată de dramatism: încă un semnal care să-mi amintească de ce nu poate să meargă povestea asta mai departe. Toată viaţa mea, zilele şi toanele mele mi-au urmărit visele, s-au desfăşurat cu urcuşuri şi

coborâşuri. După cum a remarcat Vicky o dată, sunt exact opusul stabilităţii, antiteza permanenţei.

Aşa că am lăsat cuvintele să se destrame, dulci, dar trecătoare, precum şerbetul pe limbă.

I-am urat noapte bună într-un fel dezastruos, bineînţeles. Am ezitat stângaci, pe urmă am ales un sărut dublu pe obraji, pentru care niciunul nu era pregătit. Pe deasupra, am bălmăjit ceva inexplicabil despre continent când ni s-au atins nasurile.

De atunci, am stat cu capul la cutie.

Am trecut pe la tata cu speranţa de a descoperi adevărul despre visul meu. Din fericire, îşi petrece fiecare vineri în partea opusă a oraşului, scufundat în hobby-ul lui de tâmplărie. Vine acasă plin de rumeguş şi aşchii, cu miros de lemn despicat.

Am visat o dată că şi-a tăiat vârful degetului; l-am amuzat la puţin timp după aceea cu un cadou – mănuşi rezistente la tăieturi. S-a terminat cu bine până la urmă, pentru că tata a ajuns la vârsta la care foloseşte mănuşile prin rotaţie. Piele pentru condus, latex pentru benzinărie. Cauciuc pentru spălatul vaselor şi o pereche de mănuşi mai lungi pentru curăţatul toaletei.

Păstrează cutii cu lucrurile mamei în fosta cameră a lui Tamsin. Rareori m-am uitat la ele de când au apărut şi acum îmi amintesc de ce.

El a împărţit fiinţa mamei în categorii. Poate că a fost nevoit. Oamenii vorbesc despre un proces al suferinţei şi el a procesat al naibii de bine. *HAINE. CĂRŢI. PANTOFI. DIVERSE. DOCUMENTE.*

Pun jos ceaşca de cafea, scot cutia cu *DIVERSE.* Trebuie să mă mişc repede: la fel ca mine, tata are obiceiuri şi rutine destul de stabile dar, cum mereu s-a visat poliţai, are o ocupaţie secundară prinzând oamenii cu mâţa-n sac.

Cutia e plină cu fotografii prinse cu elastice, articole vechi pe care ea le-a tăiat din ziare şi reviste. Cotoare de bilete şi nimicuri, ca vasul rotund din sticlă pentru inele, pe care tata i

l-a dat de Crăciun într-un an. Cutii cu bijuterii, chiar şi vreo două sticle de parfum. (Nu îndrăznesc să le ating, darămite să le ridic. Mi-e prea teamă să simt din nou parfumul ei, să simt iar căldura braţelor ei în jurul meu. În timpul chimioterapiei, pielea ei a devenit prea sensibilă pentru parfum şi spunea mereu că nu se simţea ea însăşi fără el. Mult timp după ce a murit, nici casa nu a părut ea însăşi. Nu atunci când sărutul aromei ei se stinsese permanent.)

Răsfoiesc nişte fotografii. Sunt mai ales fotografii de familie care nu au ajuns în albumele de la parter. Niciuna nu arată vreun indiciu. Aşa că trec la cutia cu *DOCUMENTE*. Bănuiesc că-mi imaginez un certificat de naştere sau un teanc de scrisori. Sau altă legătură pe hârtie cu trecutul meu, poate. Dar nu e nimic. Doar maldăre de corespondenţă de finanţe şi asigurări, un teanc gros de scrisori medicale. E ciudat să o văd pe prima, scrisoarea pentru generalistul mamei de la consultantul ei, confirmând rezultatele biopsiei.

Câteva cuvinte pe o pagină şi toate viețile noastre s-au schimbat pentru totdeauna.

Mă uit din nou la caietul meu, la ce mi-a spus tata în vis. Tristeţea se încolăceşte şi clocoteşte în mine, amplificată şi mai mult de amintirile prin care scotocesc.

Apoi, o uşă se trânteşte la parter.

— Joel?

Sora mea. Mă relaxez.

— Hei! strig eu.

— Ţi-am văzut maşina.

— Stai.

Îndes lucrurile înapoi în cutii, le las unde sunt pe covor. Alerg la parter s-o salut. Simt un sprijin interior când ne îmbrăţişăm, amintindu-mi vestea pe care ne-o va da în primăvară. Mă ajută puţin să mă gândesc la noua viaţă când sunt din nou adâncit până la genunchi în ce-am pierdut.

— N-ar trebui să fii la serviciu?

— Sunt în pauza de prânz.

Are o geantă în mână. Mânecile cămăşii ei fucsia sunt suflecate mai sus de coate.

— Doar pun câte ceva în frigider.

— De exemplu?

— Lucruri pe care şi le poate încălzi.

Mă uit la ea.

— De cât timp faci asta?

— Nu e mare lucru.

Ea se întoarce cu spatele la mine, merge în bucătărie. Deschide frigiderul şi începe să aşeze cutiile de plastic.

— De când ai plecat de acasă?

Ridică din umeri.

— Oh, poate. Atunci a început, cred, şi apoi... n-am mai vrut să mă opresc. Mi s-a părut răutăcios cumva.

Am văzut cutiile acelea acolo de atâtea ori. Am presupus mereu că tata era puțin nevrotic în privința nutriției personale. Nu mă gândisem niciodată să întreb.

Copiii fac asta, au grijă de părinții lor când îmbătrânesc. Nu m-am gândit niciodată să întreb pentru că, la un anumit nivel, simțeam că ceva nu era în regulă?

Un potop de tristețe. Acum o simt fizic, de câte ori mă uit la Tamsin. S-ar putea să fim doar frați vitregi: de asta suntem atât de diferiți ca înfățişare? Tamsin şi Doug cu părul lor roşcat şi ochii de culoarea cerului de vară, şi eu, întunecat ca umbra lor. Mai primeam câte un comentariu de la colegii mei când eram mai mic, dar mama m-a asigurat că nici ea nu semăna cu sora ei. Pentru mine, explicația a fost suficientă. Aşa că am acceptat-o, am folosit răspunsul ei, dacă mă tachina cineva. Nu mi s-a părut nimic ciudat.

Încerc să-mi liniştesc mintea cu gânduri mai vesele. Cum ar fi jocul spectaculos al lui Amber în piesa despre naşterea Domnului. Şi bicicleta pe care o va primi de Crăciun, lucru încă neştiut nici de Tamsin, nici de Neil.

Când Tamsin termină de organizat conținutul frigiderului, încerc să mă concentrez.

— Hei, Tam. Ştii dacă s-a întâmplat vreodată ceva ciudat între mama şi tata?

— Cum adică ciudat?

Ea se îndreaptă de spate.

Încruntarea ei reflectă nesăbuința mea. Nu pot s-o las să creadă că am descoperit dovezi despre o aventură sau ceva. Nu înainte de a avea dovezi, cel puțin.

— Nu contează. Las-o baltă. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Ştii, spune ea cu gândurile vizibil aiurea, câteodată mă gândesc că ar trebui să-l convingem pe tata să iasă la întâlniri.

Mă forțez să zâmbesc.

— Nu mi-l pot imagina coborându-şi garda suficient.

Ea zâmbeşte.

— Mai ştiu pe cineva ca el.

Îmi mut greutatea pe celălalt picior.

— *Vreau* să-ți găseşti pe cineva.

Se apropie de mine, mă strânge de braț.

— Eşti atât de grozav!

— Şi tu eşti foarte subiectivă. În orice caz, sunt fericit singur.

Cu cât o spun mai mult, cu atât s-ar putea să încep să cred.

— Vreau să-ți găseşti iubirea adevărată.

Tamsin pare mai hotărâtă în privința asta decât mi-ar plăcea.

— Nu mă interesează iubirea adevărată. Serios.

— Ei bine, sigur vrei să cunoşti o fată, cel puțin. Doug spune că eşti practic celibatar.

Am cunoscut o fată, Tam. Şi e fermecătoare şi captivantă, frumoasă ca un fluture. Dar sunt prea multe motive pentru care nu ar merge.

— Doug spune multe lucruri.

— Deci, nu e adevărat?

Nu prea am chef să intru în detalii despre mine şi Melissa cu sora mea mai mică.

— OK, doar ca să ştii. Nu avem discuția asta.

— A trecut multă vreme de la Vicky.

Doar imaginându-mi fața lui Vicky îmi amintesc cât de nedrept ar fi să o atrag pe Callie în micul meu vârtej de disfuncționalitate.

— Vicky o duce mai bine fără mine.

Tamsin insistă.

— Ți-am vorbit vreodată despre Beth? Lucrez cu ea şi e foarte drăguță. Aş putea să ți-o prezint...

În timp ce Tamsin continuă să vorbească despre Beth, telefonul meu vibrează. Un mesaj glumeț de la Callie, ceva despre un colet pe care l-a primit pentru mine. Mesajul are emoticoane. Mă simt uşurat să primesc confirmarea că fiascoul de aseară cu sărutul dublu nu a convins-o să nu mai ştie nimic de mine.

O pup pe sora mea pe obraz.

— Te iubesc, Tam.

Ieşind din bucătărie, încep să urc scările iar.

— Ce anume faci tu aici, de fapt? strigă ea.

— Cercetări, mormăi eu, ştiind sigur că probabil nu m-a auzit.

23

CALLIE

A trecut mai bine de o săptămână de când am luat masa cu Joel, de când m-a mişcat până la lacrimi cu povestea lui despre Scamp. Am păstrat momentul acela în minte în timpul interviului de ieri la Waterfen, am ținut minte ce a spus el despre pasiune.

Sunt în oraş la cumpărături când primesc un telefon şi am o conversație care mă amețeşte de bucurie.

Plănuisem să trag o fugă acasă şi măcar să dau cu o perie prin păr, dar când ajung acasă, nevoia de a bate în uşa lui Joel e prea puternică.

E ud leoarcă atunci când deschide, doar cu un prosop în jurul taliei. Picături de apă sunt împrăştiate ca roua pe pielea lui netedă.

Mă fâstâcesc, încercând să mă concentrez pe ce venisem să-i spun.

— Scuze, spune el înainte să zic eu ceva. Am vrut să răspund la uşă înainte să...

— Joel, am primit-o.

— Ce-ai primit?

— Tocmai a sunat Fiona. Am primit slujba de la Waterfen, un contract pe un an.

— Callie, e incredibil! Felicitări!

Când ni se întâlnesc privirile – doar pentru o clipă, înainte să râdă încetişor şi să-şi îndrepte privirea spre podea –, îmi dau seama cât de mult îmi place, destul cât să nu-mi pese dacă e bine ce fac.

El ridică fruntea când păşesc în faţă. Ezităm o clipă, cu feţele atât de apropiate, încât e cât pe ce să ni se atingă nasurile. Sângele meu fierbe. Aş putea să-mi măsor bătăile inimii în kilowaţi. Şi acum mă ridic în vârful picioarelor să-l sărut şi mă sărută şi el – la început încet, ca o întrebare, pe urmă mai plin şi mai apăsat, în timp ce gurile noastre se unesc. Îi simt căldura mâinii în păr şi acum suntem şi mai aproape unul de celălalt, trupul lui ud de la duş e cald şi tare, lipit de al meu. Îl simt înfiorându-se de plăcere şi timp de câteva secunde nu mă gândesc la nimic altceva decât la gustul lui, la apăsarea udă a buzelor lui pe ale mele, la sfredelul dulce al mirosului său de gel de duş.

În cele din urmă, mă retrag şi respir.

— Scuze, murmură el, privind în jos la tricoul meu, acum umed de la pielea lui udă.

Afară a început să plouă, un ritm percutant şi reconfortant pe acoperişurile maşinilor şi pe lespezile din caldarâm, pe oasele goale ale copacilor.

Zâmbesc şi-mi muşc buza.

— E în regulă.

— Callie, eu...

Deschide uşa puţin mai mult să mă lase să intru.

— Poţi să aştepţi vreo cinci minute? Probabil ar trebui să pun nişte haine pe mine.

Deodată, mă simt timidă. Inima îmi bate cu putere, cu viteză de piston.

— Trebuie să-l plimb pe Murph, oricum. Mă duc să-l scot.

El dă din cap.

— Las uşa întredeschisă.

24

JOEL

Mă uit la imaginea mea în oglinda din baie, prin cercul pe care l-am desenat în aburul ce se adună deja.

M-am străduit să-mi trag sufletul, de parcă cineva mi-a strâns plămânii cu o coardă.

Vreau să opresc treaba asta, dar nu pot. Nu mă mai simt în stare să mă împotrivesc. Îmi place de ea prea mult.

Mă las deasupra chiuvetei, îmi plec capul. Gândul că eu şi Callie... Pare ceva firesc şi inevitabil. Ca prima zi de primăvară cu cer senin. Un pom tânăr ce se înalţă de la pământ în pădure.

Şi sărutul acela... ei bine, l-am retrăit deja de nenumărate ori în decurs de câteva minute.

Şi totuşi mă simt plutind în derivă. Dezlegat şi nesigur. Mă gândesc din nou la jurământul pe care l-am făcut cu mulți ani în urmă ca să-mi protejez inima şi sănătatea.

Şi cum rămâne cu inima ei, cu sănătatea ei?

Ridic privirea, mă uit la ce a rămas din imagina mea. Şi iată că vine. Reflexul pentru care m-am antrenat, ca şi cum aş apăsa pe o frână în creier. Mă gândesc la cât de puține lucruri ştie ea despre mine. La cum ar putea fața ei să arate, dacă i-aş spune întreaga poveste.

Şi totuşi... toată logica din lume trebuie încă să contracareze sărutul acela. De aceea, când aud sonerie în timp ce mă îmbrac, dau fuga să deschid.

Pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, cinci minute fără Callie mi se par deja prea mult.

Apăs pe butonul interfonului.

— Bună.

— Bună, scumpule.

Inima mea plonjează să se ascundă.

— Mellisa?

Ea râde.

— Joel.

— Ce faci...

— Doar n-ai uitat, nu?

Mă trece un fior. Îmi sprijin fruntea de interfon. *Te rog, te rog, să nu fie ziua ei.*

— Mă laşi să intru? Plouă cu găleata aici.

Închid ochii. *Chiar vreau să fiu tipul ăla?*

— Scuze. Aşteaptă.

Apăs pe buton şi o las să intre, măcar ca să-i explic.

N-am mai văzut-o de la Halloween, acum aproape o lună. Îmi amintesc vag că a spus ceva despre ziua ei când am început să ne sărutăm în seara aceea, intrând în rutina noastră obişnuită. Ba chiar există o şansă să fi murmurat ceva despre venirea ei aici în seara asta. E numai vina mea.

Deschid uşa de la intrare.

— Mă tachinezi, nu?

Ea stă pe hol, îşi dă gluga pe spate. Îşi desface haina. Are pielea bronzată ca în vacanța de vară.

Clatin din cap.

— Îmi pare rău. De fapt... mi-am făcut alte planuri.

Până acum zece minute, asta nu era adevărat, de fapt. Aşa că mă simt de două ori mai nesincer că o spun.

— Alte planuri, adică altă fată?

Ochii mei spun da.

— Dar m-ai lăsat să vin până aici.

— Am uitat, recunosc în cele din urmă. Îmi pare rău.

Ea nu spune nimic. O clipă, mi se pare că s-ar putea să plângă. N-am văzut-o niciodată pe Melissa plângând, m-am întrebat uneori dacă ştie măcar cum.

Ea îşi revine pe moment.

— Ei bine, pot să intru măcar să fac pipi? Plesnesc.

— Sigur. Scuze. Sigur că poți.

Şi în timp ce mă dau la o parte, fără să mă gândesc, ca s-o las să intre în apartament, ridic ochii. Callie e în capul scărilor, nemişcată ca un ied speriat, cu Murphy la picioare.

Dar nu apuc să deschid gura să-i spun pe nume, că a şi dispărut.

PARTEA A DOUA

25

CALLIE

Spune-mi că devine mai uşor. Am crezut că aşa o să fie, dar mi se pare că e din ce în ce mai greu.

Vreau să-ți aud vocea în viața reală, nu doar în minte. Vreau să râd cu tine şi să te sărut. Să-ți povestesc despre ce am mai făcut. Să mă strângi în braţe, să-ți simt faţa aproape de a mea.

Dar ştiu că mesajul ăsta e cel mai apropiat lucru de o conversaţie pe care o să-l obţin. Deocamdată o să mă prefac că eşti lângă mine şi că-ți vorbesc. Poate o să mă ajute să nu-mi mai doresc să te văd, măcar încă o dată.

Mi-aş dori să fii aici, atât de mult. Mi-e dor de tine, Joel, mai mult decât pot să îndur.

26

JOEL

Melissa e în baie, cu uşa întredeschisă, în mijlocul unui discurs. Între timp, fac ture prin living, disperat să alerg pe scări şi să-i spun lui Callie că nu e ceea ce pare. (Chiar mă trezesc întrebându-mă dacă aş avea timp, înainte ca Melissa să termine ceea ce se dovedeşte cea mai lungă urinare din istorie.)

— ...adică, tu nu uiți nimic. N-ai uitat niciodată. Ştii chiar şi când e ziua *mamei mele*, pentru Dumnezeu!

În sfârşit, trage apa, pe urmă curge apa la robinet.

— Deci, cine e?

Reapare, se opreşte în dreptul uşii, îşi încrucişează braţele. Inima mea dă puțin înapoi, când observ eleganța rochiei ei, buclele pe care şi le-a făcut în păr.

— E fata de la etaj, nu-i aşa? Cea din magazin. Mi-am dat seama că o placi când te-ai zburlit la mine.

Mă gândesc la Dominic, tipul cu care se întâlnea oarecum pe la începutul lunii. Nu vreau să-i fac observaţie, de fapt. Dar aranjamentul dintre mine şi Melissa exact atât a fost mereu. Un aranjament.

— De ce... de ce mă faci să mă simt prost?

— Nu asta fac. Poate că... pur şi simplu, te simţi prost.

— Îmi pare rău, Melissa.

— Deci acum trebuie să conduc înapoi la Watford pe furtuna asta afurisită?

O explozie de ploaie loveşte geamul exact în clipa aceea, ca nişte aplauze sarcastice ţintite direct spre mine.

Mă uit la Melissa, mă gândesc la toate momentele în care a condus pe M1 ca să mă vadă. La faptul că nu i-am întors gestul niciodată, pentru că urăsc să plec de acasă. La faptul că mi-a acceptat toate ciudăţeniile, rareori punând întrebări despre comportamentul meu.

Aranjament sau nu, Melissa mi-a dat mult mai mult decât i-am dat eu vreodată.

Oftez.

— Sigur că nu. Bineînţeles că poţi sta. Trebuie doar...

Ea zâmbeşte sarcastic.

— Nu o trimite la plimbare din cauza mea.

Trece o secundă.

— Ascultă, Melissa... nu se poate întâmpla nimic în seara asta. Între noi doi.

Zâmbetul ei se lărgeşte, de parcă tocmai am spus ceva adorabil.

— Ah, o faci pe tipul cu principii.

— Câtuşi de puţin.

Mă uit în jos la picioare.

— Credeam că nu o să ai niciodată o relaţie. Credeam că nu vrei decât fără obligaţii.

— Aşa era, dar...

Ezitând, îi surprind privirea într-un unghi greşit.

Urmează o pauză lungă.

— Ei bine, trebuie să fie specială, e tot ce spune ea.

Pe urmă, îşi aprinde o ţigară şi se duce în bucătărie să-şi toarne vin.

27

CALLIE

Închid uşa după ce am văzut, mă înfăşor în cel mai confortabil cardigan de lână şi îmi împletesc părul în coadă. Pe urmă, îmi torn un pic de whisky în cana mea cu păsări din Scoţia – cel mai curat recipient – încercând să-i savurez arsura, în timp ce-l dau dramatic peste cap.

Atunci aud o bătaie în uşă.

O deschid, precaută.

— Îmi pare foarte rău, Callie.

Joel pare distrus.

— Habar nu aveam că vine.

Şi-a tras o pereche de blugi şi un tricou, iar părul îi este ciufulit, de parcă şi l-a uscat cu un prosop. Încerc să nu-mi imaginez cum arăta la parter când am ciocănit eu – cald, cu pieptul gol, răsuflând greoi, dorindu-mă.

Sau, cel puţin, aşa am crezut.

— E în regulă.

Mi-am permis să vărs câteva lacrimi tăcute după paharul de whisky şi acum sunt îngrijorată că Joel şi-ar da putea seama.

— Ştiam despre ea şi am ales să ignor asta.

Erau toate semnele acolo, cred, dar mie pur şi simplu nu îmi părea genul acela de bărbat.

— Nu, eu şi Melissa... nu suntem împreună. Sincer. Ce avem noi e doar... e...

În timp ce se bâlbâie şi tace, îmi dau seama că sperам să aibă ceva mai convingător de spus.

Încearcă din nou, cu vocea joasă.

— I-am spus Melissei că poate să rămână. Doar în seara asta. A condus mult. Dar îți promit că nu se va întâmpla nimic.

Clipesc s-alung amintirile despre ei doi împreună, în noaptea de Halloween.

— Chiar nu e nevoie să...

— Nu, Callie, îmi placi mult...

Îi tai vorba dând din cap, dar nu spun nimic, pentru că nu sunt foarte sigură ce sens mai are.

Deasupra capului, ploaia bate în luminatorul de pe scară, de parcă încearcă să pătrundă înăuntru.

— Pot să trec mâine pe la tine?

Mă încrunt.

— Nu ştiu dacă e...

— Te rog, Callie.

Respiră de vreo două ori, de parcă fiecare cuvânt e ca un ciob de sticlă spartă în mintea lui.

— E doar o sincronizare groaznică. Nimic mai mult.

— Sunt pe cale să ies, am spus eu încet, deşi n-am ştiut până acum. Ar fi bine să mă pregătesc.

El pare şocat şi deodată mă simt furioasă pe toată risipa asta. În afară de orice altceva, sărutul acela a fost, de departe, cel mai frumos din viața mea.

El scoate un şuierat.

— OK. Păi, distracție plăcută!

— O să încerc.

Dar el tot nu se întoarce să plece, aşa că nu-mi dă de ales şi-i spun noapte bună înainte să-i închid foarte încet uşa în nas.

JOEL

Deşi simt cea mai puternică nevoie de câtăva vreme încoace să lovesc ceva cu pumnul, abia reuşesc să nu-mi rup degetele în cel mai apropiat zid. Vreau să bat din nou în uşa lui Callie, să fac o încercare mai bună să mă explic. Dar ea mi-a dat o şansă şi eu n-am făcut nimic cu ea. Aşa că mă întorc jos, tânjind după puțin timp de gândire.

Când intru, Melissa a rămas fără rochie. Acum e în picioarele goale, cu un tricou al meu, cu părul ca de caramel desfăcut pe umeri. Mă opreşte lângă uşa din față, cu paharul de vin roşu în mână. Mângâie cu degetul scobitura din falca mea, îşi apropie fața pistruiată de a mea. Miroase a fum de țigară şi a un parfum atât de familiar, pe care am ajuns să-l asociez cu sărutările ei.

— Nu spun nimănui, frumosule.

Mă îndepărtez cât pot de uşor, mă îndrept spre bucătărie.

— N-ar fi o idee prea bună.

Ea se aşază pe canapea. Stă cu picioarele încrucişate astfel încât, dacă m-aş uita, i-aş vedea chiloții.

— Pot să te întreb ceva?

— Ți-e foame? Să comand o pizza?

— Ce are ea, şi eu nu?

Nu e deloc atât de simplu, îmi doresc să-i spun. *Cât de mult îmi place de Callie – nu e vorba despre argumente pro şi contra, despre comparații sau preferințe.*

Deşi sună nebuneşte, legătura pe care o am cu Callie pare... mai fundamentală de atât. Înnăscută şi elementară. Ca un fulger sau o maree. Un uragan de sentimente.

Îmi imaginez cum s-a uitat Callie la mine adineauri, cu ochii presărați de fragmente de verde şi auriu, ca ceva frumos care s-a stricat.

— Cu ardei? întreb eu încet ca să nu fiu nevoit să răspund la întrebare.

29

CALLIE

Ies din apartament un pic mai târziu, invitând-o pe Esther în oraş din senin să bem mojito. Pur şi simplu, n-aş suporta să-i aud pe Joel şi Melissa din nou; cel puțin, dacă sunt în oraş, nu o să mă simt ca şi cum sărbătoresc noua mea slujbă zăcând în pat cu nişte căşti care să estompeze sunetele.

Stăm la bar şi eu beau prea repede, în felul acela în care beau oamenii când încearcă să tocească marginile unui lucru şi, timp de aproape o oră, nici nu pomenesc despre Joel.

Dar, în cele din urmă, Esther întreabă, aşa că îi spun despre Melissa.

— Stai. Nu e prostituată? întreabă Esther, cu memoria atenuată de la mojito.

— Nu, doar s-a îmbrăcat în prostituată de Halloween.

— Cum să te îmbraci în prostituată?

— Ca în *Frumuşica*.

Esther se strâmbă a dezaprobare şi în privința filmului, şi a sărbătorii de Halloween.

— Şi a *rămas peste noapte*?

— El a spus că a avut mult de condus.

Expresia ei devine atât e compătimitoare, că e aproape umilitoare.

— Te rog, spune-mi că nu crezi aşa ceva. E la fel ca Piers şi de data asta.

— Joel nu e Piers. Nici c-ar putea fi mai diferit.

Esther chinuie un cub de gheață cu paiul.

— Nu-ți amințeşti când Piers a anulat cina pentru că „verişoara” lui a rămas la el? Cea care s-a dovedit a fi fata pe care a cunoscut-o pe terenul de golf?

Ridic din umeri şi beau din pahar, încercând să domolesc înțepătura amintirii. Nu funcționează atât de bine pe cât am sperat.

Esther încearcă să-mi bage mințile în cap strângându-mă de mână.

— Nu sunt sigură că pare o perspectivă grozavă pe termen lung, Cal.

— De ce nu? spun eu, disperată ca ea să vină cu un singur argument pe care să-l pot anula convingător.

Îşi coboară fața spre mine cu o solemnitate amețită de alcool.

— Ți-a dat flit pentru o fată care a apărut la el în prag.

Ca să fiu sinceră, şi eu sunt cam beată, ceea ce face ca argumentul ei să fie de două ori mai greu de combătut.

A doua zi dimineață nu mai am cafea, dar nu pot risca să mă întâlnesc cu Melissa, aşa că mă aşez la fereastra din living şi aştept să plece. Cerul e cenuşiu ca penele de gâscă, aerul e încărcat de ploaia de sfârşit de noiembrie. Dintr-un copac din apropiere, care va înflori la primăvară, se aude strigătul de alarmă al măcăleandrului. Mă uit cum începe lumea să se trezească, să-şi întindă ligamentele. Draperiile se mişcă puțin şi strada se agită cu simfonia ei familiară de paşi şi de uşi închise, de motoare pornite. Siluetele se solidifică, în timp ce se înseninează şi cerul se albeşte tot mai mult, străpuns de aburul boilerelor aprinse.

Mai curând decât mă aşteptam, iat-o acolo, ocolind băltoacele, cu părul arămiu lung şi liber pe umeri. Are o haină din acelea cu guler din blană artificială şi o maşină care costă probabil de douăzeci de ori cât chiria mea lunară. Deblocând încuietoarea, se urcă fără să privească în urmă.

Plec de îndată ce frânele ei îmi clipesc de la capătul străzii.

Din nefericire, n-a ajuns prea departe, pentru că dau peste ea lângă vitrina frigorifică din magazinul de la colţ. E una dintre persoanele acelea îngrozitoare care nu are nevoie de machiaj ca să întoarcă privirile, care par să aibă tenul, genele şi structura osoasă din fabrică.

Spre surprinderea mea, zâmbeşte şi e un zâmbet mult mai prietenos decât ultimul pe care mi l-a arătat. Sper că nu e din cauză că a avut parte de cea mai bună noapte din viaţa ei, deşi trebuie să mărturisesc că este o posibilitate.

— Nu pot să conduc fără ea, spune ea, ridicând cutia cu cafea rece.

Presupun că asta fac oamenii în situaţii stânjenitoare – pălăvrăgesc despre ce fac în secunda aceea.

— El nu mai avea lapte, iar eu nu o suport neagră.

El, mă gândesc. *Nu-i nevoie de nume. Amândouă ne gândim la un singur tip.*

Trec vreo două secunde şi-mi dau seama că Melissa aşteaptă să spun ceva.

— Ascultă, dacă aş fi ştiut că voi doi...

— N-am spus niciodată că e ceva serios. Nu e stilul lui Joel, sinceră să fiu.

Nu-mi pot da seama dacă ei îi pasă.

— Bine.

— Nu ţi-a spus, nu? Despre... problemele lui.

Spun că nu, pentru că presupun că aş fi ştiut, dacă mi-ar fi spus. Când Melissa înclină capul şi coboară vocea, simt o urmă de vinovăţie pentru că, lăsând evenimentele de aseară deoparte, Joel a fost doar drăguţ cu mine. Şi totuşi iată-mă aici, ajutând-o să-l bârfească *in absentia*. Îmi face semn să mă apropii, stârnindu-mă să depăşesc o limită.

Nu întreb, dar ea tot îmi spune.

— E un adevărat singuratic, să ştii. Un pic... tulburat. E hotărât să nu aibă niciun fel de relaţie. Şi ai văzut vreodată caietul acela pe care-l poartă tot timpul cu el?

Vreau să plec, dar ea îmi aruncă acum frânturi de informaţii ca pe momeală.

— Ştii ce e-n el?

În cele din urmă, m-a prins. Muşc.

— Nu.

Ea ezită, fără îndoială în mod intenţionat, apoi îşi ronţăie buza.

— Oh, poate ar trebui să-l las pe el să-ţi spună.

Sunt cuprinsă de nevoia subită de-a o prinde de mână şi de-a o forţa să continue, dar în ultima clipă mă stăpânesc. *Dacă e ceva ce Joel trebuie să-mi spună, depinde de el.*

— OK, spun eu ridicând din umeri şi dând să trec pe lângă ea.

— E cam nebunească povestea. Probabil nu m-ai crede, dacă ţi-aş spune.

O privesc în ochi.

— Nu vreau să ştiu. Te rog.

Un zâmbet autosatisfăcut.

— Ai dreptate. Dacă aş fi în locul tău, şi eu aş vrea să rămân ignorantă şi fericită.

— Scuză-mă, spun încet. Întârzii. Ar trebui să plec.

Privesc spre uşa lui Joel când mă întorc în apartament, dar nu mă opresc. Merg mai departe.

30

JOEL

Steve îşi aşază fesele tari ca piatra pe marginea mesei din biroul său mic de la sală.

— Ai noroc. Următorul client e abia la 12.

Stau lângă uşă, cu mâinile în buzunarele de la spate, dorindu-mi să mai fi pus câteva straturi pe mine. Sala lui Steve nu e încălzită, pentru că e unul dintre locurile acelea unde oamenii iau în serios transpirația.

Inima îmi bate în ritmul muzicii house de cealaltă parte a uşii. Şi nu din cauza cafelei pe care tocmai am băut-o. *Asta e. Nu există cale de întoarcere. Te rog... trebuie să mă crezi, Steve.*

— Trebuie să ştiu că pot să am încredere în tine.

Steve îşi încrucişează brațele. O adevărată reuşită când bicepşii tăi seamănă cu nişte bile de bowling.

— Bineînțeles.

— Nu, serios. Trebuie să ştiu că ce urmează să-ți spun nu ajunge mai departe. Inclusiv la Hayley.

El mă măsoară din priviri, de parcă i-am cerut să mă transforme în Arnie.

— Te-ai băgat în ceva ilegal?

— Nu.

— OK. Atunci rămâne între noi.

Stau din nou pe marginea prăpastiei. Numai că de data asta chiar o să sar. O simt fizic, înălțimea periculoasă, amețitoare. E prima dată de când eram la universitate, de când doctorul m-a dat afară râzând.

— Când studiai... ai dat vreodată peste vreo persoane care era medium?

O tăcere încordată la maximum.

— Depinde ce înțelegi prin asta, spune Steve în cele din urmă.

— Care... care sunt opțiunile?

El îşi mută greutatea pe masă.

— Medium de scenă. Clarvăzători cu numere de telefon speciale...

— Nu. Mă refer la oameni care chiar pot prezice viitorul.

Un moment de contemplare. Mai lung, de data asta.

— Tu?

Mi se strânge stomacul. Păşesc dincolo de margine.

— Da.

— Despre ce vorbim? Evenimente în lume? Numere la loto?

— Nimic de genul ăsta. Am... vise.

— Despre ce?

— Văd ce o să se întâmple cu oamenii pe care-i iubesc.

Habar nu aveam că tăcerea poate să fie atât de tulburătoare până acum. Îmi stă inima, în timp ce îi urmăresc fața căutând semne de neîncredere.

În mod miraculos, nu apare niciunul.

— Spune mai departe.

Nu prea îmi vine să cred că încă nu a râs, nici nu a sugerat să ies la o plimbare foarte lungă. Atitudinea lui e atât de reținută, încât aproape uit ce trebuie să spun mai departe.

— Spune mai departe, Joel. Te ascult.

Aşa că trag aer în piept şi încep să vorbesc despre Poppy. Fiica lui, fina mea. Îi descriu visul – priveliştea înfiorătoare cu Steve care uită să frâneze la intersecție, izbindu-se de un stâlp de iluminat. Şi tot ce a urmat. Îi spun că din cauza asta i-am dezumflat cauciucurile atunci, în septembrie.

Înjurând încet, mişcă din falcă. Se uită la fereastră de parcă vrea să-i tragă un pumn.

— Altceva?

Trec mai departe: la Luke, la mama şi la cancer. La sarcina surorii mele care se apropie. Îi spun despre Kate şi despre tata.

Îi întind caietul ca să vadă. E prima dată în viața mea când îl arăt cuiva. E ca şi cum Steve s-ar uita în creierul meu: la visele mele, la gândurile şi planurile mele, la neliniştile şi ideile mele. Orice, cât de puțin relevant, ajunge direct pe pagină.

O să creadă că sunt nebun? O să râdă, cum a făcut doctorul cu atâția ani în urmă? O să mă îndrume spre un fel de evaluare a sănătății mintale?

Şi atunci ce-o să fac? Pentru că treburile astea sunt cât se poate de reale.

Steve frunzăreşte caietul cu băgare de seamă.

— Există vreun tipar?

— Nu. Am câte unul în aproape fiecare săptămână. Bune, neutre, rele. Nu ştiu niciodată ce urmează.

Nu e surprinzător, presupun, dar prevăd mai multe lucruri bune sau neutre decât rele. Pentru că asta reflectă echilibrul din viețile celor dragi mie. Dar lucrurile rele, când vin, depăşesc restul de o sută de ori.

Sunt disperat să se oprească totul. Pentru că vreau să fiu cu Callie.

Steve se întoarce, rupe prima pagină din calendarul motivațional de birou din spatele lui. Legenda de jos îmi ordonă să muncesc pentru muşchi.

El ia un pix şi începe să scrie.

— Ai fost la doctori?

— Doar la unu, în facultate.

— Şi ce-a spus?

— Să ies din cabinetul lui şi să nu mă mai întorc.

Încă scriind, Steve ridică din sprânceană.

— Nu ți-a sugerat că ar putea avea legătură cu anxietatea?

— Nu a sugerat nimic. Şi, Steve, chiar dacă sunt anxios... *eu pot să prezic viitorul.*

— Ai visat vreodată ceva ce nu s-a adeverit?

— Nu se adeveresc atunci când intervin. Toate visele pe care le am... sunt profetice.

Steve scrie mai departe. Dar încep să mă simt dezumflat, pentru că încă nu s-a ridicat în picioare cu ideea după care sunt disperat.

În adâncul sufletului, cred că am ştiut că nu o va face. Că, dacă rezultatul acestei conversații ar fi fost o soluție instantanee, ar fi fost un adevărat miracol.

— Ai avut vreodată o boală gravă?

— Asta se pune?

— Nu.

— Atunci, nu.

— O rană la cap? Vreo lovitură la cap de care să-ți amintești?

— Nu. Nimic. De ce?

— Cunoştințele mele sunt puțin prăfuite, dar mă întreb dacă ar putea avea de-a face cu lobii frontal şi temporal. Posibil, cu emisfera dreaptă.

Flutură pixul în jurul frunții, ca şi cum m-ar ajuta să înțeleg.

Şi înțeleg, în mare, datorită cursurilor de la facultate despre neurologie veterinară. Dar n-am reuşit niciodată să construiesc o punte între cunoştințele medicale şi visele mele. E ceea ce sperasem să facă Steve.

El lasă pixul jos.

— Ascultă, Joel, n-am studiat lucrurile astea de aproape douăzeci de ani. Aş putea să-ți zic câte ceva, dar n-aş face decât să ghicesc. Dar încă mai am câțiva cunoscuți. Mă întreb dacă Diana Johansen te-ar putea ajuta.

— Ea cine e?

— O neurologă de top, acum. Am studiat cu ea. Sunt sigur că o pot convinge să te primească. Conduce o echipă de cercetare la universitate, are contacte peste tot.

— Crezi că ar putea investiga?

— Poate. Nu ştiu cum funcționează toate astea în ziua de azi. Pentru ceva oficial, ar fi nevoită să ceară finanțare. Ar trebui să obțină aprobări etice şi tu ar trebui să treci printr-o serie de analize medicale detaliate.

— Vrei să spui, răspund eu apăsat, că nu există o soluție rapidă.

— Doar nu crezi că există o pastilă pentru asta, nu?

Vocea lui se îmblânzeşte, de parcă ar consola un copil căruia îi dau dinții.

Atunci deznădejdea mi se aşază pe piept, grea ca o mreană în cădere.

— Cred că nu.

— Ascultă, o să fac tot ce pot, promit.

Steve mă priveşte în ochi.

— Şi... mulțumesc, Joel. Că ai avut încredere în mine.

Dau din cap şi trec câteva secunde.

Steve îşi freacă bărbia.

— Trebuie să spun că mă simt puțin uşurat.

— Uşurat?

— Păi, aşa se explică multe. De asta ai îndepărtat-o pe Vicky?

— Probabil.

— Dar Callie?

Clipesc cu repeziciune.

— Poftim?

— Ea e adevăratul motiv pentru care eşti aici, nu-i aşa?

— De ce spui aşa ceva?

— Am sunat-o săptămâna trecută, doar ca să văd cum stau lucrurile, dacă avea nevoie de ceva. Am întrebat-o ce faci şi...

Zâmbeşte.

— Să spunem doar că nu reuşeam s-o fac să tacă.

Ştiam că asta o să mă facă fericit. Dar toate astea au fost înainte de seara trecută, desigur. Înainte ca dulceaţa sărutului nostru să se transforme repede în acreală.

N-am vorbit încă. Am plecat din apartament la vreo oră după Melissa în dimineaţa asta, dar n-am văzut nici urmă de Callie.

— Ei i-ai spus ceva din toate astea?

— Nu.

— Şi cine mai ştie?

— Doar tu. Şi doctorul acela de acum câţiva ani.

— Nu ai spus familiei? Prietenilor?

— Nu. Nimănui.

Steve răsuflă şuierând.

— Ascultă, Joel, nu ştiu eu prea multe, dar ştiu că e bine să vorbeşti.

— Doar cu publicul potrivit. De asta am venit la tine.

— Dar dacă ai vorbi cu Callie, s-ar putea să înţeleagă. Nu o să ştii până nu încerci.

Nu spun nimic.

— OK.

Îşi agaţă o mână de ceafă. Încărcată de greutatea lucrurilor pe care i le-am spus? mă întreb.

— O să vorbesc cu Diana, pentru început.

— Mulţumesc.

— Hei, *eu* ar trebui să-ţi mulţumesc. În noaptea aceea, ai salvat-o pe Poppy de...

Dar restul propoziției se topeşte, iar eu ştiu de ce. Pentru că e prea al naibii de greu să-ți imaginezi unele lucruri, darămite să le pui în cuvinte.

Atunci doar ne uităm unul la celălalt, în timp ce muzica de antrenament pompează prin uşa biroului. E ca şi cum suntem nişte băutori aciuați într-un bar anonim pe o stradă lăturalnică, încercând să ne amintim încotro e casa.

— Aşadar, crezi ce-ți spun?

Chiar şi acum, nu sunt sigur că îndrăznesc să am încredere că e adevărat.

— Da, spune el încet. Te cred, Joel.

Undeva în adâncul meu, un nod vechi de ani de zile se desface.

— Aş vrea să pot să-ți dau toate răspunsurile pe care le vrei. O voi suna pe Diana în după-amiaza asta. Sunt de partea ta, Joel. O să-i dăm de capăt, promit, chiar dacă o să fie nevoie de efort de echipă.

Expresia asta, *efort de echipă*, e cea care-mi împrăştie gândurile. Ideea de a fi un subiect, un experiment de laborator. A spus Steve ceva despre analize medicale, despre aprobări etice? Poate că discuțiile cu Diana aveau să atragă publicitate, atenție. Poate o vor transforma într-unul dintre savanții aceia celebri care apar mereu în locuri nepotrivite, precum emisiunile-concurs şi intervențiile telefonice la radio despre creşterea prețului la case.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, îi spun repede. N-o suna încă. Mai am de făcut câte ceva înainte.

Aşa cum am spus, mă tot gândesc la asta în drumul spre casă. Steve are dreptate. Ar trebui să am încredere în Callie. Să-i spun totul.

Dar mai mult decât atât: pentru prima dată în viața mea, cred că e posibil să-mi doresc asta.

31

CALLIE

La ora trei, apare şi el.

— Bună! spune de dincolo de tejghea.

Într-o haină cenuşie şi o căciulă neagră de lână, arată puternic şi sincer ca un pădurean.

— Ai cinci minute?

— Are toată după-amiaza, o aud pe Dot spunând până să răspund eu.

Mă întorc şi ea arată spre ceas.

— Serios. Mai sunt două ore până la închidere şi practic e totul mort aici. Cam ca tipul acela.

Dă din cap spre bătrânul cu şapcă de lângă fereastră.

— Du-te! Fă-mi pe plac, te rog. Promit că te sun, dacă încep să se adune la uşă clienții.

Dot nu ştie ce s-a întâmplat azi-noapte. Nu i-am spus nici că ne-am sărutat.

Când mă uit din nou la Joel, simt o tristețe în piept. Mi se pare foarte ciudat să nu-l văd zâmbind.

— Am o varietate interesantă de câini afară, explică el. Ai chef să-l scoți pe Murph la o plimbare?

Afară, îl prezint pe Murph celorlalți câini, care par foarte dornici să se cunoască mirosindu-şi dosul unul altuia.

— Labradorul galben e Rufus. Bichonul maltez e Tinkerbell şi dalmațianul e Spot. Mai e unu, Bruno, dar el nu e făcut pentru socializare, aşa că îl plimb separat.

Pornim pe stradă, iar câinii trag de lese în fața noastră. O ceață de iarnă face lumea să pară scufundată, iar soarele e o gaură albă aprinsă pe cer.

— Aşadar, Callie. Eşti, din întâmplare, o fană a cakewalk-ului?

— Te referi la stilul de dans?

— Nu, acesta e puţin diferit. Unii ar spune puţin mai bun.

În ciuda tuturor lucrurilor, zâmbesc.

— Spune mai departe.

— Păi, e vorba de un idiot care te tratează cu prăjitură, apoi cu o plimbare prin parc, în timp ce-şi cere scuze şi încearcă să se explice.

Mă gândesc la Melissa, la cât de groaznic m-am simţit aseară când am văzut-o împreună cu Joel. Dar e de ajuns să mă uit la faţa lui Joel ca să decid că trebuie să-l ascult.

Ne oprim la patiseria siciliană, apoi o luăm spre parc, unde lăsăm câinii liberi. Se împrăştie ca dihorii eliberaţi dintr-o cuşcă, împroşcând cu noroi în acelaşi timp.

— Poftim. Ultima e a ta.

Joel întinde punga de hârtie ca o ofertă de pace.

Iau ultima *sfinca* – bile de aluat cu brânză ricota, presărate cu zahăr şi ameţitor de dulci.

El îşi şterge zahărul de pe degete.

— N-am apucat să te felicit cum trebuie seara trecută pentru job. E fantastic! Grozavă veste!

Mă uit la el, simţindu-mă deodată timidă.

— N-aş fi depus cerere pentru job, dacă nu erai tu. Şi ce mi-ai spus despre faptul că pasiunea contează, chiar m-a ajutat.

În timp ce mergem, simt aroma din parfumul lui Joel prin aer. Îmi aminteşte imediat de sărutul de aseară şi de fiorul de pe şira spinării, fierbinte şi adânc. Un sărut care sperasem să însemne ceva magic pentru amândoi.

— Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat, Callie.

— Sărutul?

— Nu! Partea aceea a fost... minunată. Mă refer la... Melissa. Am uitat că vine. Am stabilit asta acum câteva săptămâni.

Spune adevărul. O singură privire la tensiunea de pe faţa lui e de ajuns să mă convingă de asta.

— M-am întâlnit cu ea azi-dimineață la magazin, îi mărturisesc. N-am vorbit prea mult. Eu am cam... tulit-o.

În fața noastră, câinii sar unii în jurul altora în cercuri, iar lătrăturile lor jucăuşe destind cumva seriozitatea din aer.

— E ceva mai complicat decât povestea cu Melissa. Şi vreau să-ți povestesc despre asta, dar... Ştiu că vrei să eviți dramele. După Piers.

Părând că se stăpâneşte, Joel închide puțin ochii.

— Scuze. N-a sunat bine. Nu e nevoie să-mi faci pe plac.

— E OK, îl asigur eu încet, întrebându-mă ce anume o fi pe punctul de a-mi spune. Poți să-mi spui orice.

El răsuflă ca să se liniştească singur, ca un om gata să sară de pe o platformă foarte înaltă.

— Scuze. E... e mai greu decât am crezut.

— Nu vreau să te fac să te simți stânjenit.

— Nu faci asta. Mă simt mai bine cu tine decât m-am simțit cu oricine altcineva de multă vreme.

Suntem lângă ponton, unde şiruri de bărcuțe cu pedale sunt legate pe perioada iernii. O ceață joasă se mişcă asemenea răsuflării pe suprafața lacului, un fel de camuflaj spectral pentru rațele sălbatice care se curtează şi gâşte care zbiară. Pe malul opus, debarcaderul din Noaptea Focurilor de Tabără e nemişcat şi pustiu.

— Am...

Joel se opreşte şi-şi freacă ceafa cu mâna.

— Scuze. Chiar e foarte greu.

Întind mâna şi-i ating brațul ca să ştie că e în regulă. Dar în interior încep să mă simt aproape la fel de speriată pe cât arată Joel.

— Am vise, Callie.

Vocea lui şovăie, ca o recepție slabă la radio.

— Visez despre... ce o să se întâmple cu oamenii pe care îi iubesc.

Trec câteva secunde.

— Oh... eu...

Joel îndrăzneşte să zâmbească.

— Să ştii că înţeleg cum sună.

Încerc să mă gândesc.

— Când spui ce o să se întâmple...

— Văd lucruri din viitor. Peste zile, luni, câteodată şi ani.

— Vorbeşti...

— Serios?

Se uită la mine.

— Din păcate, da.

— Nu, voiam să spun...

— Scuze. Te-am întrerupt. De două ori.

— E în regulă. Voiam doar să întreb dacă eşti sigur că visele... nu sunt o coincidenţă.

— Măcar de-ar fi!

Stăm pe marginea lacului. Habar nu am ce să fac sau să spun mai departe. Cum poate fi adevărat? Şi totuşi, Joel pare unul dintre cei mai sinceri oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

— Doar ca să ştii, dacă te gândeşti să o iei la fugă, spune el, înclinând capul în direcţia din care am venit, nu te-aş condamna deloc. Pot doar să... fiu din nou tipul acela ciudat de la parter, dacă vrei. Fără resentimente. Promit.

Mă grăbesc să-l liniştesc.

— Pentru mine n-ai fost niciodată tipul ciudat de la parter.

Şi totuşi, ceea ce mi-a spus e seismic, o fisură mare în logică, şi n-am idee ce să fac în privinţa asta.

— Uite, Joel, tot ce-ai spus... sfidează ştiinţa. Realitatea.

— Aşa e. Dar pot să încerc să-ţi explic.

Aşa că mergem mai departe în timp ce el vorbeşte despre vărul său Luke şi atacul câinelui, despre mama lui, care a murit de cancer, despre familia lui, despre pierderile suferite, despre momentele cât pe ce şi nopţile chinuitoare petrecute punându-şi întrebări. Povesteşte experienţa oribilă pe care a avut-o cu medicul de la universitate. Mărturiseşte că urăşte să fie departe de casă, de teamă că va visa ceva îngrozitor care trebuie interceptat şi îmi dau seama că probabil de asta nu a călătorit niciodată.

Când pomeneşte de un vis pe care l-a avut de Halloween, în care tatăl lui îi spune că nu e tatăl său adevărat, ceva sună cunoscut în mintea mea.

— Te-am auzit, îi spun. Te-am auzit strigând în noaptea aceea, prin somn.

Uimirea lui e aproape palpabilă.

— Îmi pare rău. În visul meu... strigam după el.

— Nu, să nu-ți pară rău. Doar că... am auzit cât de supărat erai. Ai...

— Vorbit cu el? Nu.

— De ce... de ce nu?

Când râde încetişor, văd că are ochii umezi de emoție. Îi ia o clipă să răspundă. Ce naiba să-i spun?

După ce vorbeşte încă zece minute fără oprire şi, când în sfârşit termină, ne uităm unul la celălalt, iar privirea lui îmi face pielea de găină.

— Callie, ştiu că lucrurile astea poate nu sunt uşor de înțeles. Sau chiar de crezut. Nici eu n-am crezut, chiar multă vreme. Mi-a luat ani de zile să accept asta. Aşa că nu mă aştept ca tu să crezi toată povestea asta chiar acum, chiar azi.

— Nu e că *nu* te cred.

— Oh.

Are o expresie de uşurare.

— Ei bine, e mai mult decât la ce mă aşteptam.

De pe lac, două lebede mute îşi iau zborul, iar zbaterea aripilor lor e ca bătăile de inimă de la ecografie.

— Şi... cine mai ştie?

— Aproape nimeni. Steve. Are o prietenă care ar putea să mă ajute, dar... nu sunt prea încrezător.

Îmi amintesc ce mi-a spus Melissa mai devreme, în magazin.

— Cred că Melissa ştie.

— Nu i-am spus niciodată. Crede doar că am probleme cu somnul.

Repetând ce a spus, mă simt vinovată pe neaşteptate că am bârfit-o. Nu mi-e tocmai neplăcută – e posesivă, da, dar asta e scuzabil.

— M-a întrebat dacă ştiu ce e în caietul tău.

— Joacă la cacealma, spune el. Nu-l las din ochi.

Mai vorbim puțin. Îmi spune că sora lui, Tamsin, o să fie gravidă anul viitor – de-abia pot să accept ideea că ştie dinainte –, pe urmă îmi descrie mecanica ciclurilor de somn în palmă cu degetul, făcându-mă să tremur în interior. Îmi arată caietul lui, îmi spune că a încercat să se trateze singur – cu lavandă şi lapte cald, îmbătându-se crunt, cu ceaiuri de plante, cu pastile de dormit, cu suplimente şi zgomot alb. Dar nimic n-a funcționat cu adevărat.

Pentru propria lui sănătate, îşi limitează somnul în perioada asta şi a redus băutura, crede că exercițiile fizice o să-l ajute.

— Se poate face ceva? îl întreb. Poți să opreşti visele... să se adeverească?

— Lucruri ca accidentele, dacă ajung la timp.

Înghite în sec.

— Lucrurile precum cancerul sunt mai grele. Sau imposibile.

Îl iau de mână, simt greutatea poverii lui de parcă ar fi a mea.

Mult mai târziu, după ce ne-am întors acasă, Joel spune din senin:

— O să am eu grijă de Murphy, dacă vrei. Când începi slujba la Waterfen.

Mintea mea se frământă. Făcusem cercetări, fără tragere de inimă, despre servicii de îngrijire pentru căței.

— Nu poți să faci asta.

— De ce nu?

Îl privesc pe Murphy care se uită în sus la mine.

— Pentru că e o favoare prea mare.

— Dar nu-mi ceri o favoare. Eu mă ofer. Sunt acasă în timpul zilei. O să am grijă de el, îl scot la plimbare cu ceilalți câini. O să-i placă.

Sunt enorm de înduioşată.

— Nu ştiu ce să spun.

— Spune da.

— Eu... ar fi...

— Nu e o problemă, sincer.

O imagine cu Joel veterinarul mi se aprinde în mine. Ştiu deja că a fost cumpătat, cu mână sigură, încurajator şi blând.

— Pot să mi te imaginez ca veterinar, îi spun.

El se uită în jos la mocheta de pe hol, îşi îndeasă mâinile în buzunare.

— Eu nu, spune el cu glas aspru. Nu eram foarte priceput.

— Ce vrei să spui?

— În ziua aceea la cafenea, când am adormit – asta devenisem la serviciu. Singura diferență a fost că am plecat înainte să mi-o ceară ei.

— De cât timp ai demisionat?

— De trei ani.

Îşi drege glasul.

— Am strâns fiecare bănuț pe care l-am avut din economii înainte de asta. Groaznic de plicticos, dar cred că m-am gândit că s-ar putea să-mi trebuiască într-o bună zi.

— Nu e nimic plicticos în a-ți cumpăra libertatea.

El zâmbeşte de parcă e cel mai frumos lucru pe care i l-a spus cineva vreodată. Şi deodată mă aplec în față şi-l sărut. Totul în mine se aprinde şi mă pierd în el, lipită de el, iar gura lui se mută pe gâtul meu, pe claviculă, înapoi pe gât. Îi ridic tricoul, îi simt fermitatea abdomenului, pielea goală fierbinte sub degetele mele. Sărutul devine mai aprig şi ne lipim de perete, cu trupurile încordate şi gurile sălbatice, fiecare mişcare e o mică frenezie în timp ce ne dăm de ştire reciproc cât de mult ne dorim asta.

E nevoie de un efort supraomenesc să ne desprindem, câteva minute mai târziu.

Respirând înfiorată, îmi dau părul pe spate.

— Ar trebui...

Şi pieptul lui Joel tresaltă. Întinde mâna şi-mi atinge încheietura.

— Ne vedem mâine?

Cea mai aţâţătoare promisiune.

— Da. Ne vedem mâine. Da.

32

JOEL

Îmi ia un minut sau două să-mi revin după ce mă trezesc. Fără vise.

Uşurat, mă întorc pe spate şi mă uit în sus. Către zona unde se termină dormitorul meu şi începe cel al lui Callie.

— Cred că universul vrea să facem o încercare, şoptesc porţiunii de tavan murdar unde-mi imaginez că e patul ei.

Ştiu deja că abia aştept s-o văd. Să-i bat la uşă, să-i propun o cafea sau un brunch. Să simt din nou fiorul acela efervescent când o sărut.

Toate motivele pentru care n-ar trebui s-o fac încă există: să mă îndrăgostesc de ea, să mă tem de ce-aş putea vedea dacă o fac, şi tot ce vine odată cu asta.

Dar toate motivele pentru care ar trebui s-o fac încep încet să le întreacă.

Ea ştie despre visele mele. Mi-am expus sufletul primului om la care am ţinut cu adevărat de la Kate încoace. Lui Callie, care a insuflat din nou speranţă în inima mea. Şi totuşi ea m-a stârnit să ne sărutăm aseară pe hol. Ceva ne atrage pe amândoi cu forţa gravitaţiei. Şi acum, după atâţia ani, poate că sunt în sfârşit gata să las gravitaţia să câştige.

Am privit cum oportunităţile treceau pe lângă mine de-a lungul anilor, cum m-am abţinut să continui legăturile pe care le aveam. Ca verişoara lui Kieran, Ruby, care îmi atingea picioarele pe sub masă la cinci minute după ce ne-am cunoscut. Sau asistenta de veterinar ageră cu care am început

să discut într-un bar, când m-a convins Doug să ies în oraş. Fata de la ghişeu de la poştă, a cărei glumă obscenă despre mărimea pachetului încă mă face să zâmbesc şi totodată să ocolesc locul acela.

Dar Callie le eclipsează pe toate.

Mă întorc cu faţa în pernă, îmi îngădui un zâmbet. Şi când fac asta, se trezeşte la viaţă icnetul ezitant al conductelor de apă. Sunetul duşului ei pornit e ca un ropot de aplauze pe tavanul meu. Şi acum vine: primul vers afon al cântecului de dimineaţă.

— Vreau să ştiu ce e dragostea.

Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine.

Mă abţin să ciocăn la uşa ei timp de aproape douăzeci şi trei de minute.

— 'Neaţa! spune ea timidă când cedez, în sfârşit.

Poartă nişte blugi şi o pereche de papuci de casă, un pulover împletit, foarte mare, de culoarea cetii dimineaţa.

Pe cuvântul meu, arată minunat. Ce voiam să spun, de fapt?

Îi zâmbesc.

— Cum stai cu pofta de mâncare? o întreb. Pe o scară de la unu la zece.

Îşi muşcă buza de jos, îşi dă o şuviţă de păr ud după ureche.

— Nouă, cu siguranţă.

— Pot să te ispitesc cu micul dejun?

— Întotdeauna.

— Ce-ai chef să mănânci?

Ea roşeşte puţin.

— Hm, sunt topită după clătite.

— La fix! Cunosc locul perfect.

Localul cu clătite e micuţ. E destul de nou în oraş, dar deja are o grămadă de adepţi care stau la coadă în faţa uşii, chiar şi duminica, la sfârşit de noiembrie. Dar azi avem noroc şi găsim ultimele două scaune la fereastră. Callie e încântată, spune că şi-a dorit să încerce locul ăsta de când s-a deschis.

Chelneriţa care ne conduce la masă e aspră ca aerul rece, dar o asigur pe Callie că o să merite clătitele.

— Biata femeie! Poate şi eu aş fi ţâfnoasă dacă aş avea atâtea mese la prima oră într-o duminică, mărturiseşte Callie.

Am remarcat asta la ea, că mereu le găseşte oamenilor circumstanţe atenuante. Înclină capul spre mine.

— Trebuie să mărturisesc: sunt deja înnebunită după clătitele astea.

Mi se strânge stomacul de la foame, dar şi de la altceva.

Ea se uită prin încăpere.

— Uite cât de plin e! Dacă aş fi cât de cât o femeie de afaceri, aş fi invidioasă.

— E doar o iluzie. Locul ăsta e microscopic.

Ea mă împunge cu cotul.

— M-am simţit bine, să ştii. Ieri.

Speranţa se înalţă ca un steag în stomacul meu, în timp ce mă priveşte. Şi totuşi, trebuie să întreb.

— Bine, în comparaţie cu... mersul la dentist? Cu calculul impozitului?

Ea râde şi se strâmbă în acelaşi timp.

— Îmi pare rău. *Bine* e un cuvânt oribil.

— În contextul lucrurilor pe care ţi le-am spus, crede-mă, *bine* e cel mai bun cuvânt din lume.

Clătitele noastre sosesc câteva minute mai târziu: stive uriaşe de pernuţe cu lapte bătut şi îmbibate în sirop. Lipicioase şi caramelizate, sunt stropite cu unt bătut.

Callie le studiază cu atenţie.

— OK, *acum* înţeleg cozile.

Începem să mâncăm. Încerc să-i estimez starea de spirit, să citesc lumina şi nuanţele limbajului trupului ei ca pe un cadran solar. E atât de fericită şi de relaxată pe cât pare? Netulburată nici măcar de dezvăluirile mele de ieri? Nu prea-mi vine să cred că poate fi aşa.

În cele din urmă, cu pieptul încordat la maximum, întreb dacă a avut ocazia să se gândească la ce i-am spus.

Se şterge la gură. Se întoarce cu faţa spre mine.

— Da. Şi nu vreau să pun capăt la ce se întâmplă. Chestia asta dintre noi doi.

Mă străbate un val de uşurare, şi totuşi...

— Ştiu că poate fi greu de crezut ce ți-am spus, Callie.

Ea mă ia de mână.

— Nu, eu...

— Am încercat să mă gândesc... la un mod prin care pot să-ți dovedesc.

— Nu-i nevoie să faci asta.

— Dar vreau.

Ea soarbe din cafea şi aşteaptă.

— Mâine-seară, o să se spargă o conductă de apă pe Market Street, la o oră de vârf. Va fi un ambuteiaj. Sora mea o să fie prinsă acolo, o să piardă cursul de yoga.

O văd întorcând totul în minte. *Lăsând consecințele la o parte*, se gândeşte, *e imposibil să provoace spargerea unei conducte de apă, chiar dacă e o nebunie.*

— Joel, chiar nu e nevoie să faci asta...

— Ba da, insist. Doar ca să ştii că nu-s nebun.

În timp ce terminăm cafeaua, Callie mă întreabă de Vicky. Deodată, sunt recunoscător că stau cu fața la fereastră în loc să-i înfrunt cu greu privirea dincolo de masă.

— Ne-am despărțit acum opt ani.

— Cât timp ați fost împreună?

— Trei ani.

— Erați fericiți?

Mă uit spre strada înghețată.

— La început.

— Cine i-a pus capăt?

— Ea. Cred că voia doar un om normal.

Callie strânge degetele pe cană. Aşteaptă să-i spun mai mult.

— Nu eram un iubit foarte bun, recunosc eu. Eram... destul de egocentric. Puțin dat peste cap. Probabil nu eram o companie plăcută.

— Eşti foarte sincer.

Pare impresionată.

— Nimic din toate astea nu te deranjează?

Se întoarce să se uite la mine, cu fața senină ca o frunză în ploaie.

— Nu-i nevoie să fii perfect ca să fii adorabil.

— Nu, încuviinţez eu. Dar ideal ar fi să fie mai multe plusuri decât minusuri.

Nu-i spun că păstrez lista pe care mi-a dat-o Vicky la final. Încă pot s-o recit, cuvânt cu cuvânt.

— Ai visat-o vreodată pe Vicky?

— Adică, dacă am iubit-o?

Trăsăturile lui Callie par să se încordeze deodată de timiditate.

— Da.

— Nu. N-am visat-o niciodată.

— Şi ai fost vreodată... îndrăgostit?

În spatele nostru, un grup de studenți sunt chemați la masa lor. Trec în grabă pe lângă noi, un val de energie şi optimism care evocă un fel ciudat de nostalgie în mine. Pentru ce anume, nu sunt exact sigur.

— O dată. Cu mult timp în urmă.

Mă uit la ea, îmi dreg glasul. Îi ofer foarte puține detalii despre relația mea cu Kate.

— Simte-te liberă să fugi oricând vrei, spun eu după ce termin.

— Spui asta întruna.

— Nu prea îmi fac reclamă bună.

Nu că aş fi crezut vreodată că o să vreau.

Ea îşi furişează palma peste mâna mea. Deşi pielea ei e caldă, mă face să tremur.

— Ba da, îți faci.

O privesc în ochi. Şi, undeva în mine, se ridică o ancoră.

CALLIE

Sunt online, cu ochii mari, citind o ştire pe website-ul ziarului local din Eversford.

O conductă principală spartă provoacă întârzieri majore în centrul oraşului în această seară. Traficul e blocat pe Market Street şi pe drumurile învecinate, iar şoferii raportează întârzieri de până la o oră...

Expir. Nu e ca şi cum nu-l credeam pe Joel înainte, dar asta a făcut totul real şi incontestabil. Mă face să vreau să-l trag aproape de mine, să-l strâng tare în braţe şi să nu-i mai dau drumul.

Nu sunt foarte sigură de ce, dar voiam să văd totul cu ochii mei – mi se părea aproape miraculos – aşa că am bătut în uşa lui Joel, l-am întrebat dacă avea chef de fast-food. Ne-am instalat la fereastra unui restaurant cu burgeri de pe Market Street, cu locuri în primul rând la haosul din față.

— Sunt un om rău?

Joel învârte un cartof prin ketchup.

— De ce? Pentru că ai vrut să vii aici şi să caşti gura?

Mă strâmb.

— Ca să fie clar, n-aş fi făcut-o dacă era un accident sau...

— Hei, e în regulă, spune el, atingându-mă uşor cu cotul. Şi eu o fac câteodată.

— Doar ca să verifici că nu visezi?

Râde şi pe urmă mâncăm o vreme în tăcere.

— Ei bine, spune el într-un târziu, măcar nu poți să spui că nu ştiu să fac o fată să se simtă bine. Fast-food şi ambuteiaj la oră de vârf – ce altceva poți să-ți doreşti?

— Ai scăpat de data asta, a fost sugestia mea.

Mă gândesc din nou la motivul pentru care suntem aici.

— E o nebunie, totuşi, nu-i aşa? Ştiai că o să se întâmple asta.

Zâmbetul lui se stinge puțin.

— Crede-mă, noutatea dispare destul de repede.

Dincolo de fereastră, se deschid portierele unor maşini. Are loc o altercație între doi şoferi înfuriați.

În timp ce se apropie unul de altul cu piepturile şi pumnii, Joel ia paharul.

— Vrei să ne mutăm în altă parte? Nu cred că vreau să urmăresc scena asta.

— Nu e vina ta, să ştii, îi spun eu când ieşim din restaurant şi ne îndepărtăm repede cu băuturile în mână. E o țeavă spartă. N-ai fi putut s-o împiedici.

— Aş fi putut să fac ceva. Să sun la firma de apă – ar fi verificat.

— Nu a pățit nimeni nimic, îi amintesc eu cu blândețe.

— Nu, încuviințează el. Şi mi s-a părut mai important să-ți arăt asta în seara asta.

34

JOEL

Ne întoarcem acasă la Callie. Sunt uşurat că am putut să-i dovedesc, deşi ea nu mi-a cerut-o. Dar întregul episod m-a lăsat puțin neliniştit. Aşa că, atunci când intrăm, schimb subiectul, o întreb cum a fost ziua ei.

Îmi povesteşte că l-a anunțat pe Ben azi, la prânz, că pleacă de la cafenea.

— Cum a primit vestea?

— Mai bine decât am crezut. O s-o promoveze pe Dot, cred, pe urmă o să găsească pe cineva s-o înlocuiască, spune oftând. A fost chiar drăguț, de fapt. Foarte încurajator. Ceea ce m-a făcut să mă simt mai prost, de parcă îi întorc spatele. Poate şi lui Grace.

Stăm împreună pe canapea, deşi doar privirile ni se ating. Dincolo de fereastră, luna ca o scoică e suspendată în întuneric. Cerul e plin de stele.

— A fost încurajator, pentru că e o schimbare grozavă pentru tine, o asigur. Începutul unui capitol complet nou.

Callie şi-a împletit părul, l-a lăsat pe un umăr. Îşi expune gâtul subțire, cerceii pe care îi poartă cu flori adevărate presate.

— Cred că trebuia să se întâmple de multă vreme. Aveam teama asta ciudată, imediat după înmormântarea lui Grace. Mă trezeam mereu în creierii nopții, întrebându-mă ce ar zice oamenii despre mine, dacă aş muri. Devenise aproape o obsesie. Ester spunea că astfel evitam să mă gândesc prea mult la Grace. Ştii, alungam tristețea făcându-mi griji pentru propriile neajunsuri.

Mă gândesc la mama. Cât de tare au început să mă obsedeze visele mele după ce a murit. Atunci am început să iau notițe detaliate, consemnând fiecare lucru afurisit pe care îl vedeam.

— Eram îngrijorată că panegiricul meu ar suna ca un CV, spune Callie. Ştii tu – *De mare încredere. A primit un premiu pentru servicii îndelungate la Eversford Metal Packaging. Punctuală, muncitoare...* Asta mi-a dat imboldul final, cred. Să renunț la serviciul meu de la birou şi să merg la cafenea. Am înnebunit puțin, cred, timp de vreo două luni.

— Cum adică, ai înnebunit?

Ridică din umeri.

— Făceam tot felul de lucruri nesăbuite. De pildă, am decis că aveam nevoie de o tunsoare foarte stranie cu breton, pe care o detestam, evident. Pe urmă, m-am gândit să-mi zugrăvesc tot apartamentul într-un gri-închis, dar arăta îngrozitor şi am avut

o criză, între timp, din cauza garanției împotriva stricăciunilor, așa că a trebuit să-l zugrăvesc din nou.

Scoate o răsuflare ca un reproș.

— Ce altceva? M-am înscris la întâlniri online – dezastruos. M-am îmbătat și...

Se oprește.

— Oh, nu.

Încep să râd.

— Nu poți să te oprești aici. Te-ai îmbătat și... te-ai măritat în secret? Ai fost arestată? Ai adunat o notă de plată la bar de cinci cifre?

Vocea ei scade într-o șoaptă.

— Mi-am făcut un *tatuaj.*

Zâmbesc.

— Excelent!

O pauză.

— Și cu ce e?

— Cu ce e ce?

— Tatuajul?

Își mușcă buza.

— Nu contează.

— Cum, ce și unde?

— E o poveste *foarte* lungă.

Mă uit la ceasul invizibil.

— O, am timp.

— OK. Păi, m-am îmbătat, pe urmă... mi-am făcut un tatuaj.

Expiră, apoi își împreunează mâinile în poală cu sfială.

Nu o las să scape atât de ușor.

— Mi-ai spus asta deja. Mă tem că am nevoie de detalii.

Își ronțăie buza din nou. Își pune un fir de păr înapoi în coada împletită.

— Ei bine, aveam în cap că vreau o pasăre... dar eram beată și nu prea am reușit să explic ce voiam. Voiam o rândunică – trebuia să fie elegantă și frumoasă. Delicată, știi? Am încercat să le-o desenez, dar sunt o artistă îngrozitoare și...

— Unde e?

— Pe şold.

Ridic o sprânceană.

— Pot să-l văd?

— OK, dar nu poţi să râzi.

— Promit.

Ea lasă betelia blugilor un pic mai jos.

Mă uit în jos. Pe urmă la ea.

— E o... uau.

— Ştiu.

Este o rândunică. Cred. Dar dacă e, e pe steroizi. Roşu aprins şi albastru şi neaşteptat de mare. Energică şi rotofeie, cu rotunjimi de desene animate. Are un pergament gol în cioc şi o intensitate în expresie pe care pot doar să presupun că o are din greşeală.

Sau poate tatuatorul era drogat în acel moment.

— E foarte... adică, e...

Face ochii mari.

— Nu-i nevoie să fii drăguţ în privinţa asta, sincer. Am plâns când m-am trezit şi am văzut-o. Am început să caut disperată pe internet scoaterea tatuajelor cu laser, am jurat că nu mai fac niciodată ceva atât de îndrăzneţ.

— Ce-ar fi trebuit să intre în... îmi dreg glasul... să scrie pe pergament?

— Oh, li s-a părut că vreau asta ca să pun numele cuiva. Mă mir că n-au inventat ceva, să-l scrie acolo fără să mă întrebe.

— Iisuse! Îţi stă mintea-n loc.

Ea mă loveşte cu o pernă.

— Ai promis că nu râzi.

— Nu râd. Cred că e fermecător.

— Nu e fermecător. E un graffiti care nu se şterge. Îmi fac curaj să mă întorc, să-l scot cu laser.

Întind mâna, o iau pe a ei.

— Cred că ar trebui să fii mândră de el. Dă-l încolo de laser. E o parte din povestea ta.

Ea începe să râdă, cu buze rozalii şi pline de la apăsarea dinţilor.

— Vorbeşti serios?

— Absolut. Ai făcut ceva nebunesc, îndrăzneţ. Ar trebui să vezi tatuajul ăla şi să nu simţi nimic altceva în afară de fericire.

Mă uit din nou la şoldul ei. Dar simt fericirea doar când ridic din nou privirea spre ea: valul acela plin, sinaptic.

— Continuă să faci lucruri nebuneşti, spun eu strângându-i mâna.

— Serios? Nebuneşti ca tatuajul ăsta?

Zâmbesc.

— De ce nu? Câtă vreme e genul bun de nebunie. Genul *tău* de nebunie.

— Am un presentiment că la Waterfen o să fie extraordinar. Pentru mine, cel puţin, spune ea râzând. Ce urmează? Ai vrea să mergi cu mine în Chile?

Glumeşte, ştiu asta. Dar să fiu cu Callie e cel mai apropiat lucru de evadare din viaţa asta, aşa cum o ştiu eu. Pentru că şi faptul că încep s-o cunosc mai bine e ca timpul petrecut într-o ţară străină. Un loc în care am rătăcit deseori, dar pe care n-am avut curajul să-l explorez.

Ne aplecăm în faţă în acelaşi timp. Ne aruncăm într-un sărut, zburăm pe orbită.

35

CALLIE

E ziua lui Esther, care ne-a invitat pe mine şi pe Joel la o petrecere la ea acasă.

— N-am mai fost la o petrecere în casa cuiva de ani de zile, recunoaşte el în timp ce ne pregătim.

— Cum aşa?

— Nu prea este chiar... habitatul meu natural.

El spune că are legătură cu îndepărtarea treptată de prieteni, cu senzația pe care o are de-o viață că e un spectator.

Îmi calc rochia pentru diseară, cea bleumarin cu curea, care îmi stă exact cum trebuie pe şolduri şi îmi vine perfect cu pantofi cu toc, deschişi în vârf şi un ruj îndrăzneț.

— Nu-ți face griji. Nu o să ştie nimeni.

Mă sărută.

— Aşa speri tu.

— Păi, nu-mi pasă dacă ştiu, şoptesc eu.

Am sentimentul că apariția mea şi a lui Joel împreună o să fie subiect de discuție la petrecere, dar el pare nelinişti, aşa că decid să țin asta pentru mine.

Esther ne întâmpină la uşă cu un ecuson pe care scrie *PATRUZECI ŞI FABULOASĂ*.

— Încercarea lui Gav de a fi ironic, spune ea şi ne sărută pe amândoi. Am treizeci şi şase.

— Eu sunt Joel, spune el întinzând mâna.

Esther zâmbeşte de parcă e cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit tot anul.

— Eşti... amuzant... hai! Toți o să te iubească.

În timp ce înaintăm pe hol, mă tot aştept să iasă Grace din pragul unei uşi, roşie în obraji şi amețită de gin, cu un pahar plin în fiecare mână şi nenumărate sărutări pentru toată lumea.

E plăcut la Joel că această căldură pe care o degajă depăşeşte mentalitatea lui de pustnic. Abia ne-am luat băuturile, că Gavin îl şi atrage într-o discuție despre viabilitatea arhitecturii, care se transformă în cele din urmă într-o dezbatere cu Esther despre tentativele claselor de mijloc de a-şi juca la loterie casele şi după asta nu mai apuc să vorbesc cu el o mulțime de timp. De câte ori mă uit să văd dacă e în regulă, e prins în conversație cu altcineva şi, în cele

din urmă, aproape îl pierd prin mulțimea de oameni pe care nu-i recunosc. Dar ochii noştri se regăsesc intermitent, ca sateliții prin sistemul solar şi, de câte ori se întâmplă asta, stomacul mi se umple de stele.

Până să simt o mână în jurul taliei, îmi dau seama că a trecut o oră sau poate două.

E Esther.

— Voiam doar să spun ce mândră sunt de tine.

— Mândră?

— Da, că-ți urmezi visurile. Ar fi trebuit să te încurajez mai mult în toți anii ăştia.

M-a încurajat, îmi spun. A insistat mereu că am cedat prea uşor când runda inițială de interviuri şi cereri de angajare după facultate nu a avut rezultate, a refuzat să mă lase să renunț la visurile mele. *Eşti singura persoană pe care o cunosc care poate numi o pasăre după cum zboară*, mi-a spus ea din senin într-o dimineață friguroasă de iarnă, când îi arătasem un stol de rațe deasupra capului, ca nişte cusături pe materialul încrețit al cerului. Şi cine mai poate *identifica un copac după scoarță? Ai putea să-ți urmezi pasiunile, Cal. Viața e făcută să fie trăită.*

Dar încrederea mea se şubrezise deja după primul val de respingeri. Ecologia era atât de competitivă – mi se părea mai sigur şi mai puțin dureros să-mi suspend ambițiile, s-o asigur pe Esther că aveam să le urmez din nou în curând. Aşa că, după o vreme, ea a încetat să mai aducă vorba despre ele.

— M-ai încurajat, îi spun acum. Dar nu cred că eram pregătită să ascult atunci.

— Îmi place colierul, spune ea, dând din cap spre clavicula mea. Eram împreună cu ea când l-a cumpărat.

E o ghindă mică de cositor, un dar de Crăciun de la Grace, oferit nu la mult timp după ce-l cunoscuse pe Ben. Încerca să-mi sugereze ceva, cred, despre ghinde, stejari şi mişcatul fundului.

Esther mă îmbrățişează din nou, apoi pleacă să-l găsească pe Gavin.

Mai târziu, îl găsesc pe Joel stând de vorbă cu Gavin şi Esther în bucătăria de la subsol. Mă simt uşurată să văd că ei nu par să-i reproşeze felul în care am început, cu toată confuzia aceea cu Melissa. Sau că, cel puțin, au fost de acord să aştepte până mâine înainte să mă tachineze cu asta pe WhatsApp.

— Hei.

Îl prind de braț pe Joel. El şi-a lăsat puloverul pe undeva şi e în tricou; e cald şi are pielea moale. Parfumul lui îmi e deja familiar, ca mirosul florilor îmbobocite.

— Te-am pierdut.

— Hei. Eu te-am pierdut, cred.

— Închide telefonul. Nu, închide *tu*, spune Esther.

Acum a trecut la vinul roşu şi are buzele stacojii.

Zâmbesc.

— Despre ce vorbiți?

— Ben, răspunde Esther, spune că vrea să-şi lase slujba şi să vândă casa, poate chiar să se mute.

— Serios?

N-am prea vorbit cu Ben în seara asta, dar părea destul de amețit când l-am văzut la coada de la baia de jos.

— Încercăm să stabilim dacă ar trebui să-l facem să se răzgândească, spune Gavin.

— Nu, de ce?

Esther ronțăie o unghie.

— Păi, în cazul în care se pripeşte.

Strâng brațul mai tare pe coloana caldă a trunchiului lui Joel.

— Dar Grace a murit de aproape doi ani, deja, spun eu încet.

Toți tăcem o clipă.

— Adică, e grozav, nu, continui eu, dacă Ben se simte în sfârşit optimist? Nu a spus nimic atât de optimist de când a murit ea.

— Câtă vreme merge mai departe, nu dă bir cu fugiții, observă Esther cu înțelepciune, în timp ce, undeva în apropiere, se sparge un pahar.

Gavin vâră capul pe uşa de la bucătărie ca să se uite.

— E Ben. Oh, Iisuse! Dă la rațe.

— Pe bune, musafirii ăştia! spune Esther făcând cu ochiul şi dând peste cap restul de vin.

Pe urmă, ea şi Gavin ies din cameră, lăsându-ne pe mine şi pe Joel singuri.

Afară, curtea interioară formează o axă neagră dincolo de fereastra de la subsol. Aerul nopții e înnorat, lăptos de la ceață.

— Crezi că o să fie bine? mă întreabă Joel.

— Oh, sigur. Esther e grozavă când apare o criză.

Mă încrunt.

— Sper doar...

El aşteaptă.

— ...că Ben nu-şi face griji pentru cafenea. Nu mă refer la faptul că plec eu, ci că atât de multe... lucruri se schimbă. Merg mai departe.

Joel pare îngândurat.

— Dar poate că pe termen lung se dovedeşte că e în regulă dacă se schimbă. Dacă vorbeşte deja despre un nou început...

Încerc să zâmbesc.

— Da. Cred că o să stau de vorbă cu el. Când îşi revine după noaptea asta.

Joel îşi lasă privirea să rătăcească prin cameră.

— E o casă grozavă.

— Ştiu.

Ating cu degetele găurile şi adânciturile din blaturile din stejar bătrân.

— E primitoare şi tradițională.

El dă din cap.

— Ca o adevărată casă pentru o familie.

— Încercau să facă un copil, spun eu deodată, fără să ştiu exact de ce. Esther şi Gavin.

— Oh, scuze, nu voiam să spun...

— Nu, ştiu, doar că...

— Deci...

— Încercau. Înainte să moară Grace. Dar pe urmă au încetat.

— Moartea face chestia asta, cred. Te face să analizezi lucrurile. Să apeşi pe pauză.

Zâmbetul meu pare subțire ca apa.

— Câtă vreme îți aminteşti să apeşi din nou pe play la un moment dat.

Amândoi rămânem nemişcați o secundă, ascultând durerea din smiorcăiala unui blues american printre scândurile din podea, iar Joel se apleacă şi mă sărută. Mi se pare sublim că suntem aici împreună, ascunşi în burta caldă a casei, ca într-un marsupiu, în siguranță față de lumea de afară.

— Te-am murdărit, spune el când ne oprim o clipă.

Are buzele murdare de roşu de la ale mele.

— Şi tu la fel.

Pe urmă, mă aplec în față şi-l sărut iar. Insistente şi febrile, trupurile noastre se încordează în scurt timp; avem buzele ude şi fierbinți. Devenim unul pulsul celuilalt chiar acolo, în palma deschisă a bucătăriei, încălziți de răsuflarea caldă a aragazului şi protejați de pereții uşor înclinați şi scârțâitori ai încăperii.

36

JOEL

Callie a ațipit lângă mine în pat, cu hainele mototolite şi părul ciufulit. Am dus sărutul din bucătăria lui Esther, de mai devreme, direct acasă. Pe treapta din față în timp ce scotoceam după cheie, apoi pe hol. Pe urmă, pe uşa de la apartamentul

meu şi un pic pe canapea, înainte să ajungem în dormitor. Am căzut amândoi pe saltea, căutându-ne unul pe celălalt cu mâini înfrigurate. Inimile băteau nebuneşte, pielea se umezea. La un moment dat, am dat cu piciorul în veioza de pe noptieră (cum am ajuns în poziția *aia*?) scufundându-ne adorabil în întuneric. I-am simțit pelvisul zvâcnind în timp ce râdea, făcându-mă să înnebunesc de dorință.

A trecut o săptămână de când ne-am sărutat prima dată şi mă îndrăgostesc de ea, tare. Dar vreau s-o fac cum trebuie. Să o iau încet. Să nu ne grăbim. Înseamnă deja atât de mult pentru mine, încât mi se pare logic să fie aşa.

Aşa a ajuns încolăcită pe şoldul meu ca o pisică în timp ce mă uit cu căştile pe urechi la TED Talk, despre mişcarea spontană a maselor de oameni.

Poate simt asta din cauza Melissei. Pentru că, într-un fel, creierul meu încearcă să tragă o linie între ea şi Callie. Sau poate trebuie să cred că nu o s-o dau în bară înainte să facem mai mult decât să ne sărutăm.

În orice caz, formăm o imagine ciudată, cred, dacă te uiți la noi de sus. Eu în lumea mea mică. Callie, dormind lângă mine, complet îmbrăcată.

37

CALLIE

Soarele e o torță uleioasă sus pe cer, într-o dimineață rece de început de decembrie. E prima mea zi la Waterfen şi sunt în mijlocul mlaştinii, zgâlțâindu-mă în cabina unui tractor pe care, în mod ciudat, se pare că eu îl conduc. Noua mea şefă, Fiona, e pe un scaun pliant lângă mine, iar în urma noastră

este o remorcă plină cu stâlpi de garduri, în timp ce un mic batalion de membri ai personalului şi de voluntari urmăresc, mergând pe jos, urmele adânci lăsate de cauciucurile noastre.

Strâng cu putere şi relaxez mâinile pe volan de câteva ori, doar ca să verific că tot ce se întâmplă e adevărat şi n-am ieşit din somnul meu ca să intru într-unul din visele lui Joel.

E greu să nu mă las distrasă de împrejurimi în timp ce conduc. Peisajul sclipeşte în toiul iernii, iar lumina soarelui străluceşte pe pământul înghețat. De două ori surprindem câteva căprioare roşcate fugind printre tufe, în timp ce un erete face loopinguri pe şevaletul perfect al cerului.

— E imposibil să te împotmoleşti cu tractorul, nu-i aşa?

Ne apropiem de o porțiune de pământ ud care seamănă îngrijorător de mult cu o mocirlă.

— Ba nu, nu este, răspunde Fiona veselă.

Cu părul negru şi obrajii roşii, are atitudinea intolerantă a unei moaşe.

— Şi ce faci dacă te împotmoleşti?

— Oh, nu faci asta.

— Ce nu faci?

— Nu te împotmoleşti, spune ea cu un zâmbet. Dacă faci asta, te-ai ars.

Stau cu ochii pe glodul din față.

— Exact. Am înțeles.

Ea râde.

— Relaxează-te. E ca atunci când conduci o maşină. O să simți dacă pierzi tracțiunea.

O simt cum mă priveşte.

— Conduci, nu-i aşa? Am uitat să-ți verific permisul.

Zâmbesc şi confirm că da, am permis de conducere. După aproape doi ani de muncă la cafenea, când cea mai mică picătură de cafea vărsată părea să devină o critică pe TripAdvisor, abordarea relaxată a Fionei era ca o permisiune să respir. Simt deja cum creierul meu schimbă banda, schimbând şi vitezele în mintea mea. Poate aş fi şi puțin emotivă în privința asta dacă n-aş fi responsabilă de echipamente agricole

şi n-aş încerca să evit să mă înfig cu capul înainte în cel mai apropiat şanţ.

O să ajung să iubesc tractorul ăsta cu timpul, mă asigură Fiona. Îmi descrie verile hipnotice pline de soare în care scoatem buruienilor, după-amiezile lungi şi gânditoare petrecute plimbându-ne pe pajiştile din mlaştină, aerul împestriţat de lumina soarelui şi presărat cu fluturi. Îmi spune că am venit în cel mai urât moment al anului.

— Ceea ce este, de fapt, un lucru bun, adaugă ea, pentru că, după cum văd eu lucrurile, vremea nu poate decât să se amelioreze de acum înainte.

— Dar mie îmi place iarna, îi spun eu.

Zâmbetul ei e plin de simpatie.

— Încă n-am început să curăţăm sistemul de diguri.

Petrecem dimineaţa ridicând un gard cu stâlpi şi sârmă care să ţină animalele înăuntru, ceea ce este cumva înspăimântător din cauza tensiunii. Sunt îngrozită că aş putea să greşesc şi să-i fac pe colegii mei să ricoşeze până în spatele unei ambulanţe. Însă agitaţia mă revigorează – faptul că mă concentrez atât de tare să nu decapitez pe cineva sau să nu intru cu tractorul în mocirlă ori să-mi pierd echilibrul şi să cad într-un dig e un stimulent neaşteptat. E ca o injecţie cu adrenalină la care am tânjit din ziua în care am început să lucrez la firma de ambalaje.

Luăm prânzul în vârful mormanelor de stuf, departe, în mijlocul mlaştinii. Încinşi şi gâfâind din cauza muncii de dimineaţă, ne scoatem hainele de lână şi jachetele, deşi temperatura e aproape de îngheţ. Ne uităm cum pivotează şi plonjează un vânturel la vânătoare, iar aerul rece ne spală pielea asudată precum apa. Dintr-o zonă apropiată, plină de copaci cu crengi golaşe, ciripitul stăncuţelor cade ca ploaia.

În timp ce înghiţim supa şi sendvişurile, conversaţia se abate spre dorul de ducă. Dave, un voluntar care a absolvit de curând ecologia, pleacă săptămâna viitoare să lucreze la un

proiect de conservare în Brazilia, monitorizând şi cercetând fauna într-o rezervaţie de stat. Sunt complet uimită din clipa în care mi-a spus.

Fiona ne întreabă pe toţi care sunt destinaţiile în care vrem să ajungem într-un final.

— Letonia, spune Liam.

Noduros, cu umerii laţi şi părul de culoarea mierii, e asistentul permanent al Fionei, venit acum cinci ani după ce şi-a dat seama cât de puţin se pricepea la auditul financiar.

— Frumuseţe, pace şi linişte, nu e nimeni în jur să te enerveze.

— Ai fost deja în Letonia, subliniază Fiona. Asta nu se pune.

Zâmbesc, mă gândesc la ghidurile mele din apartament, mă întreb dacă eu şi Liam am putea avea mai multe în comun.

Liam ridică din umeri.

— Nu vreau să mă duc nicăieri în altă parte.

— Nu vrei într-un loc mai exotic? întreabă Dave, deşi zâmbetul din ochii lui îmi spune că au mai avut discuţia asta. Poate, în Africa?

— Nu. Ştii că am sânge-rece. În orice caz, am văzut cam cât am vrut din lumea asta.

Fiona se întoarce spre mine.

— Dar tu, Callie? Destinaţia ta de vis?

— Parcul Naţional Lauca, spune eu. Ştiţi, e în...

— Chile, răspund toţi în cor.

Mă aplec uşor în faţă.

— E o pasăre acolo...

Dave începe să râdă.

— Ah, celebrul fluierar *Phegornis mitchellii*.

Liam pufneşte pe nas, răsturnând în gură punga de chipsuri.

— Ai şanse mai mari să vezi leopardul zăpezilor.

— Sau un unicorn.

Dave chicoteşte.

— Ştiu pe cineva care a văzut unu, zice Fiona.

Dau din cap bucuroasă, amintindu-mi de fata de la cursul meu din facultate.

— Şi eu cunosc pe cineva.

Dave zâmbeşte.

— Ei bine, dacă faceți rost vreodată de o poză, să mi-o trimiteți şi mie.

Fiona se uită la mine.

— Nu-i băga în seamă. Prietena mea spune că locul acela e uimitor, lucruri pe care le vezi o dată în viață. Şi pasărea aceea ar fi o descoperire fantastică.

— Aşa e, spune Liam, stâlcind punga goală şi uitându-se la ceas. Toate bune şi frumoase, dar gardul trebuie terminat.

— Mă tem că trebuie să te obişnuieşti cu el, îmi spune Fiona făcându-mi cu ochiul. E ca un husky. Întotdeauna vrea să meargă mai departe.

Deja îmi place de Liam – pare genul meu de om. Aşa că sunt prima care sare imediat de pe mormanul de stuf şi-l urmez de-a lungul gardului.

Bat la uşa lui Joel când ajung acasă, zâmbind fericită când mă îmbrățişează.

— Scuze. Sunt transpirată şi oribilă.

— Transpirată şi frumoasă, insistă el. Spune-mi tot.

Îi descriu ziua, îi arăt băşicile din palmă.

— Partea bună e că am învățat să conduc un tractor.

— În prima zi? Te-au aruncat în piscina de mare adâncime.

— Da. Dar nici n-am avut timp să intru în panică.

— Oameni de treabă?

— Da, foarte de treabă. Chiar grozavi.

Îi zâmbesc lui Murphy.

— El cum e?

— Păi, la început a tânjit după tine. Dar l-am cucerit cu combinația mea fatală de plimbări, minge, gustări şi mângâieri pe burtică.

Începe să vorbească în şoaptă.

— Între noi fie vorba, cred că are o slăbiciune pentru Tinkerbell.

Pufnesc în râs.

— Tinkerbell e prea bătrână pentru el. Are aproape zece ani.

— Hei, nu respinge ideea. Diversiunea asta a făcut minuni.

Simt înăuntrul meu cum dispare tensiunea, ca o velă care se dezumflă când se opreşte furtuna.

— Mulţumesc foarte mult.

— Cu foarte mare plăcere. Bei ceva?

Se duce la frigider, scoate o sticlă şi caută un tirbuşon.

Apartamentul lui Joel îl face de râs pe al meu – e mereu curat şi ordonat, o capsulă de calm. În living are doar o canapea cu două locuri, cu o cuvertură albastră-verzuie aşezată frumos pe spetează, un televizor de o mărime decentă, o boxă cu Bluetooth şi mai nimic altceva – în afară de o plantă suculentă pe poliţă şi o măsuţă de cafea, pe care se află ca de obicei caietul şi pixul.

Mă trântesc pe canapea.

— Ai cumpărat vin ca lumea.

— Poftim?

— Dacă are dop de plută, e elegant. Sau am inventat eu asta?

— Păi, spune el turnându-şi un pahar, se pare că e un lucru bun. Pentru pădurile de plută. Am citit şi eu un pic, acum, că lucrezi în conservarea mediului şi aşa mai departe.

Traversează camera şi-mi dă paharul care pare rece ca gheaţa.

— Poftim, împotmoleşte-te în ăsta şi mă duc să-ţi pregătesc o baie.

Oh, inima mea. Inima mea cântă.

— Mulţumesc, bâigui eu, dar el a dispărut deja în baie ca să pornească robinetul cu apă caldă. Îl privesc cum pleacă – lăţimea umerilor, chica de păr negru – şi am o senzaţie intimă de dor.

După câteva săptămâni intense petrecute împreună, eu şi Joel tot n-am făcut sex. Ştiu că nu vrea să grăbească lucrurile, că sentimentele lui despre relaţii sunt complicate, că se îndoieşte de propria competenţă în probleme sentimentale. Aşa

că mă bucur că nu grăbim lucrurile. Ceea ce facem mi se pare potrivit pentru noi.

Când baia e gata, intru – Joel a aprins o lumânare, a pus un prosop curat să se încălzească pe bară. E ca un dans lent cu gesturi tandre, toate lucrurile pe care le făceam pentru Piers şi pe care el nu mi le întorcea niciodată, probabil pentru că nu credea că meritam efortul.

Până de curând, Joel probabil nici nu avea lumânare, darămite spuma de baie cu aromă de lavandă pe care a turnat-o în apă. E ca şi cum a aşteptat ani de zile să aibă pe cineva pentru care să facă asta.

38

JOEL

Este jumătatea primei săptămâni la Waterfen pentru Callie şi ne întoarcem pe jos acasă de la cina petrecută cu fostul meu şef, Kieran, şi Zoë, soția lui. După căldura studioului lor cu încălzire prin pardoseală (locuiesc într-o vilă cu fațadă dublă de cărămidă bej, pe unul dintre bulevardele cele mai scumpe din Eversford), lumea de afară pare cumplit de rece.

— Kieran e singurul tău prieten adevărat? mă întreabă Callie cu blândețe în timp ce mergem, iar răsuflarea noastră e albă ca aerosolii în aerul de decembrie.

— Steve e un prieten bun.

Mai bun decât majoritatea, dat fiind tot ce a avut de suportat din partea mea.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce sunt Kieran şi Steve singurii tăi prieteni adevărați?

Are brațul prins de al meu şi mă întreabă ca şi cum nu ar fi mare lucru. Numai că eu ştiu că este. Cred că se întreabă dacă un tip fără un defect grav de personalitate poate să ajungă la vârsta de treizeci-patruzeci de ani fără o gaşcă cu care să se mândrească. Omniprezentul Doug, are propria cohortă credincioasă (foşti amici din şcoală, colegi de rugby, colegi de serviciu, amici prin alianță) n-a crezut asta niciodată. Mereu mă tachinează că nu fac grătare de ziua mea, că verile mele sunt lipsite de invitații la nuntă. Campionatele Mondiale vin şi trec fără o gaşcă cu care să închin un pahar.

— Cred că după ce au început visele, recunosc eu, nu prea m-am preocupat să-mi fac prieteni. Mi se părea uneori o slujbă cu normă întreagă. Încercam să țin evidența tuturor lucrurilor, să-mi țin mintea sănătoasă. Încă mai pare, dacă e să fiu sincer.

Seara trecută era un exemplu clar. Am visat că era clonat cardul de credit al unei rude apropiate şi contul îi era golit. Am câteva luni la dispoziție, dar ce pot să fac? Să-i spun să plătească doar numerar până în iunie, să-şi întărească siguranța pe internet? M-am gândit toată dimineața, în cele din urmă am ales să-i trimit un e-mail. Am inventat ceva despre un prieten care se pricepe la asta. Ce face mai departe cu informația, asta cred că depinde de el.

Când ridic din nou privirea, e aproape ora prânzului. Abia îmi amintesc când a plecat Callie din apartament şi s-a dus la serviciu. Nici nu am avut grijă să o sărut când s-a trezit, să-i fac cafeaua, să o întreb dacă avea chef să facem ceva în weekend. Mici şanse de a crea o legătură, care mi-au scăpat printre degete.

— E păcat, spune Callie acum.

Îmi dreg glasul.

— Nu-ți lipseşte ce n-ai avut niciodată. Şi în prietenii nu e uşor să investeşti când trebuie să ții pentru tine tot ce te defineşte.

— Poate nu e nevoie să te definească.

Dar e, îmi spun. *Nu am de ales.*

Trecem mai departe, pe lângă balustradele de fier forjat, cu lujeri de iasomie de iarnă printre ele.

— Ei bine, prietenii mei te îndrăgesc, spune Callie. N-am mai făcut față mesajelor a doua zi după petrecerea lui Esther.

Zâmbesc.

— Asta e bine.

Pentru că, dacă nu poți fi normal, atunci cred că cel mai bine e să poți lăsa o impresie decentă.

— Ştii, ceea ce crezi tu despre tine nu e întotdeauna ceea ce văd ceilalți.

Gust dulceața vorbelor ei, îi strâng mâna în îndoitura cotului meu.

— Apropo de asta... mereu te-ai gândit la tine însăți ca la un concurent secret la *Mastermind*?

Ea râde.

— Poftim?

— Cum adună cineva atâtea cunoştințe generale? Tu ştii *tot*.

(Am jucat un joc de curiozități după cină. Şi ca să nu lungesc vorba, Callie a şters pe jos cu noi toți.)

Deloc surprinzător, e întruchiparea modestiei.

— Ba deloc. Am fost bună doar la ştiințe şi la natură.

— Şi la geografie. Adică, de unde ştii atât de multe detalii despre Peru? Şi nu cunosc pe nimeni care să ştie care e capitala Tanzaniei.

Callie îşi afundă bărbia în eşarfă.

— Ha! Piers detesta lucrul ăsta la mine.

— Ce să deteste?

E greu să mi-o imaginez pe Callie cu vreo calitate detestabilă.

— Că ştiam multe detalii şi curiozități. Credea că încerc să demonstrez că sunt mai bună decât el.

— Ca un copil, sugerez eu, nefiind deosebit de dornic să mă lansez într-un atac la adresa lui.

Tipul şi-a ratat şansa de a fi cu cea mai bună fată din lume. E deja condus cu o sută la unu.

— Să zicem doar că, dacă pierdea cum ai făcut tu în seara asta, ar fi stat bosumflat o săptămână.

Mă prefac indignat, ridicând din sprâncene.

— Stai aşa – cum am făcut *eu*? N-am fost atât de slab ca Zoë. Ea nici măcar n-a ştiut cine a inventat telefonul.

Callie începe să râdă. Mă strânge puţin mai tare de braţ.

— Nu-i aşa că murea de nerăbdare să spună *Domnul Telefon*?

— Da, şi s-a stăpânit doar pentru că o tot lovea Kieran cu piciorul.

Fierbând de veselie, privirile ni se întâlnesc. Ne strâmbăm de râs. Un tip singur care-şi plimbă câinele seara târziu ne ocoleşte de departe, uitându-se peste umăr în timp ce se îndepărtează pe strada altminteri tăcută.

Nu-i spun lui Callie cum m-a încolţit Kieran mai devreme la bucătărie, în timp ce-l ajutam să strângă farfuriile. (Am învăţat cu ani în urmă de la Tamsin că, atunci când ai copii, apreciezi lucrurile mărunte.)

— Unde ai găsit-o pe fata asta?

Întrebarea lui era retorică. Callie le spusese deja povestea la supa de păstârnac, cu o mână pe mâna mea şi talpa în îndoitura gleznei mele. Aşa că doar am zâmbit.

— Mă bucur pentru tine, amice.

— Mersi.

— Mi se pare că lucrurile încep în sfârşit să meargă bine pentru tine.

Încep să aşez farfuriile în maşina de spălat. Din sufragerie, o aud pe Zoë râzând zgomotos de ceva ce-a spus Callie. Gâlgâitul vinului turnat în pahare.

Mă întorc cu faţa spre el.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Joel.

Vorbind cu blândeţe, a întins mâna spre mine, aşezându-şi palma pe clavicula mea.

— Am vorbit despre asta.

De-a lungul anilor în care am lucrat împreună, Kieran s-a dovedit genul acela de influenţă stabilizatoare de care nu

realizasem pe deplin că aveam nevoie. Hotărât şi calm, era mereu vigilent în privinţa celor mai dificili clienţi ai mei şi a deciziilor de natură clinică. Când terminam cu munca grea, ieşeam la o bere, la un joc de biliard. Şi eu pândeam ridurile care îi apăreau mereu la ochi cu câteva secunde înainte să-şi piardă controlul. Pentru că atunci când apăreau era gata: mi-l pierdeam şi eu.

Avea riduri pe faţă care au apărut şi mai târziu. Dar erau din pricina frustrării în timp ce mă privea cum mă îndepărtam tot mai mult de viaţa pe care o construisem. Însă nu şi-a pierdut niciodată cumpătul cu mine. Doar a aşteptat cu răbdare, de parcă aştepta ca acel curent care mă ducea departe să se întoarcă. Să încep să parcurg înot drumul lung şi chinuitor până la mal.

Am scos tava de sus a maşinii, am început să aşez castroanele de supă cu gura în jos. Kieran a lăsat mâna în jos.

— S-a întâmplat o singură dată, Joel.

De parcă era nevoie s-o spună.

Cu o dată prea mult.

— Nu a fost din vina ta ce s-a întâmplat.

Poţi să spui unele lucruri de un milion de ori şi totuşi să nu le crezi. Ca faptul că o pasăre zboară din Alaska în Noua Zeelandă fără să se oprească măcar o dată să-şi tragă sufletul. Sau atunci când un om pe care-l iubeşti moare în somn, iar tu ai fost tot timpul lângă el, ţinându-l de mână.

Preţ de câteva clipe, în cameră e o linişte ca-n cosmos.

— Hei, poţi să-mi faci o favoare? a întrebat Kieran pe urmă. Are legătură cu Callie.

Îi arunc o privire ironică.

— Să n-o dau în bară?

Kieran a ridicat din umeri.

— Da. Îmi place cum se uită la tine. De parcă eşti singura persoană din cameră. E un lucru rar.

Atunci m-am prins de marginea blatului. Am sperat să nu observe.

— Spune-mi cum pot să am asta şi să n-o stric cumva.

A observat.

— De fapt, e destul de simplu.

— Luminează-mă. Te rog.

Deşi nu poate, sigur că nu poate. Pentru că habar nu are ce motivează cele mai mari temeri ale mele.

— Trebuie doar să-ți iei angajamentul. Să sari. Cu picioarele înainte, fără rețineri.

După aceea, ne-am dus înapoi la Zoë şi la Callie în sufragerie. Dar tot restul serii nu m-am putut gândi decât la: *Cum naiba te implici într-o relație când îți este prea frică să te îndrăgosteşti?*

39

CALLIE

Până la finalul primelor două săptămâni la Waterfen, simt o renaştere înăuntrul meu.

N-am fost niciodată atât de conectată la corpul meu. Mă minunez de zvâcnetul şi îndoitura ligamentelor îndelung adormite în timp ce fluxul meu sangvin arde, plămânii mi se extind şi muşchii se trezesc încet. Ridic buşteni şi adun stuful cu furca, merg prin apă, gustând totodată atracția aspră a răsuflării tăiate. Râd de absurdul transpirației la temperaturi negative, mă încântă satisfacția secerii manevrate cu pricepere. Şi încep să tânjesc după valul narcotic de epuizare ce vine seara, mlaştina analgezică atunci când mă afund în canapeaua lui Joel şi el îmi masează nodurile din spate cu degetele mari.

Îmi amintesc cum mă tachina Piers când mă chinuiam să deschid borcanele cu gem sau să scot dopul de plută dintr-o sticlă de spumant. *Să mă vezi acum*, îi spun eu în gând în timp

ce încarc remorca cu buşteni de douăzeci de kilograme, simțind arsura în spinare când scot buruienile din şanțuri, aruncându-le într-o parte în grămezi mari, ca nişte zgârie-nori pentru şoareci.

În fiecare zi, lumea se întoarce între degetele mele, deasupra capului, sub picioare. Am o senzație terestră că m-am întors acasă.

Vineri după-amiază, Fiona mă întreabă dacă sunt măritată. Presupun că e greu să-ți dai seama aici, unde nimeni nu poartă verighetele de teamă să nu ajungă în ecosistem.

Tăiem stuful în mlaştină. Fiona şi cu mine suntem la furcă, în urma lui Liam şi a câtorva voluntari cu maşinile de tuns iarba. Azi, vântul e muşcător şi face ca burnița să cadă pieziş, dar munca e atât de grea şi te înclnge în aşa fel, că am rămas deja doar în tricou.

Faptul că m-am simțit atât de vie şi de înflăcărată i se datorează şi lui Joel, bineînțeles. Sunt atrasă nebuneşte de el într-un fel complet nou pentru mine. E ca o doză zilnică de dinamită în adâncul meu când îi simt mâinile explorându-mi corpul şi gura lipită de a mea.

Dar el tot vrea să aşteptăm înainte să mergem mai departe. Îmi şopteşte asta câteodată când suntem împreună, mereu separându-ne înainte să ajungem într-un punct fără întoarcere. *Nu vreau să ne grăbim. E în regulă? Însemni atât de mult pentru mine.*

Atât de diferit de Piers şi de oricine altcineva cu care m-am întâlnit. Şi cu toate că, bineînțeles, tânjesc să fac sex cu Joel, în acelaşi timp stăpânirea de sine şi reținerea fac ca totul să pară şi mai plin de energie.

— Nu, îi răspund Fionei. Nu sunt măritată.

— Trăieşti cu cineva?

Zâmbind, îmi dau părul la o parte din ochi.

— Într-un fel. Mă întâlnesc cu un tip care stă în apartamentul de la parter.

Fiona ia stuful în furcă de parcă-l ucide pentru cină. Îi invidiez tehnica, perfecționată de-a lungul anilor – poate să ia o cantitate dublă față de mine şi ştiu că eu o încetinesc.

— Da? Şi cum e?

Încep să i-l descriu – îmi place să vorbesc despre Joel, să-i simt gustul numelui pe limbă. Dar în timp ce îmi ies vorbele din gură încep să mă simt aproape ca o copilă, de parcă îi povestesc despre un prieten imaginar. Probabil Fiona o consideră o aventură, nicidecum o relație, deşi e greu să ştiu sigur. Sunt mult mai puține ocazii pentru a ghici nuanțele din limbajul trupului când eşti în mijlocul unui exercițiu fizic într-un strat de stuf.

— Cu ce se ocupă?

— A fost veterinar.

Ea nu răspunde câteva clipe. Pe urmă:

— Stai. Joel. Nu cumva Joel Morgan?

— Da! Îl cunoşti?

Ea dă din cap, încă întorcând furca.

— I-a salvat viața ciobănescului meu german. A mâncat un cârlig de pescuit cu momeală în el pe plajă şi l-a înghițit cu tot cu fir.

— Au! Bietul de el!

— Ştiu. Şi nici nu-i plac veterinarii bărbați. Dar Joel a fost excelent. Foarte calm. Grozav tip – nu o să uit niciodată cum s-a purtat cu câinele.

Sunt foarte fericită să accept un compliment în numele lui.

— Pare a fi stilul lui.

— Am trecut pe acolo după o săptămână să-i mulțumesc cum trebuie, dar mi-au spus că a plecat.

Continuăm câteva clipe să dăm cu furca. Respirația îmi e sacadată şi palmele mă ustură de la băşici, deşi am mănuşi groase.

— Şi acum ce face?

— Şi-a luat o mică pauză, spun eu cât de relaxat pot, ca şi cum nu e mare lucru. Plimbă nişte câini pentru câțiva vecini, cei care nu prea pot ieşi din casă.

— Oh. Păi, spune-i să se întoarcă repede. Era un veterinar extraordinar. Unic.

— Mulțumesc. O să-i spun.

— Şi dacă se poartă la fel de frumos cu oamenii pe cât se poartă cu animalele, aş zice că ai pus mâna pe unul bun.

Câteva ore mai târziu, mă întâlnesc după serviciu cu Joel la un restaurant chinezesc. Sunt hămesită, mai ales după ce am terminat o tură de opt ore de ridicat greutăți.

— Am trecut mai devreme pe la cafenea. Dot te salută, îmi spune el.

De când am plecat se duce mai rar pe acolo,. Pare obosit în seara asta – nu prea a dormit toată săptămâna – dar ochii îi sunt încă plini şi calzi, căutând pe fața mea povestea zilei de azi.

— Adică, încă n-au declarat faliment?

— Hei, eşti plecată doar de câteva săptămâni. Colapsul corporațiilor durează.

Zâmbind, iau o gură de apă.

— E ciudat fără mine acolo?

— Puțin. Mai ales când Dot îşi trage un scaun la masa mea şi refuză să plece.

— Ai cunoscut-o pe Sophie? Dot a spus că a început săptămâna asta.

Sophie e noua angajată entuziasmată a lui Ben care, din câte zice Dot, a sugerat deja să introducă o uniformă, să renunțe la serviciul la masă şi – în cuvintele lui Dot – „să violeze cu nesăbuință meniul cu avocado”.

Grace era alergică la avocado. Îi dădea crampe atât de severe încât se făcea ghem.

Frecându-se cu piciorul de piciorul meu, Joel mă fixează cu ochi negri.

— Da. Deşi nu se compară cu tine, bineînțeles. E puțin... aspră.

Mă încrunt, rupând cu degetele un pachețel de primăvară. Grace îşi dorea foarte mult o cafenea prietenoasă, un loc fără

un cod pentru mărimea ceştii de cafea, unde puteai să intri singur fără să te simţi stânjenit.

Uneori o auzeai din stradă cum râdea, râsetele ei revărsându-se în aer precum nişte confetti. Deseori era şi afară, vorbind cu trecătorii în timp ce ştergea mesele de pe trotuar. Grace se dăruia cu totul lumii din jurul ei – ca o fereastră aprinsă noaptea, nu puteai trece pe lângă un loc unde se afla ea şi să nu te simţi pătruns de căldură.

Când Joel mă întreabă despre ziua mea, îi povestesc despre câinele Fionei.

— Spune că ai salvat viaţa ciobănescului ei german, cu o săptămână înainte să pleci.

El reumple paharele cu apă din carafă – mai întâi pe al meu, pe urmă pe al lui.

— Cârlig de pescuit?

— Acela e.

Mi se pare impresionant, sinceră să fiu, că cineva ar putea să aducă aici şi acum un câine care a înghiţit un cârlig şi Joel ar şti exact ce să facă.

— Drăguţ câine, din câte îmi amintesc.

— Se pare că în general nu-i plac veterinarii bărbaţi.

— Fionei sau câinelui?

Zâmbesc.

— Câinelui.

— Oh, era de treabă. Câinilor de acest fel le este, de obicei, doar teamă.

— Poate ştia.

— Ce să ştie?

— Că eşti unul dintre cei buni.

El se foieşte pe scaun, stânjenit ca întotdeauna când i se face un compliment.

— Fiona mi-a spus să nu-ţi iei o pauză prea lungă. A adăugat că erai excelent – ea a spus, nu eu. Deşi întâmplător şi eu cred că eşti destul de grozav.

— Serveşte-te cu *chow mein*, murmură el ruşinat, gesticulând cu beţişorul. Nu-l lăsa să se răcească.

40

JOEL

Eu şi Callie am ieşit din magazinul nostru local cu produse diverse şi de grădină, după ce am petrecut o oră sub asaltul optic şi acustic al paradisului iernii, mai iluminat ca Blackpool. Locul era ca un Crăciun drogat, o psihoză de suprastimulare. Tamburine deghizate în clopoţei de sanie, mirosul latent de *latte* cu aromă de turtă dulce. O infanterie de spiriduşi care se vând greu.

De obicei, împrumut veselia de Crăciun de la sora mea. Dar când Callie a descoperit că putem închiria un pom din magazinul de grădinărit, care putea fi apoi redat celor care îi creşteau pentru a fi refolosit în anul următor, m-a întrebat dacă nu voiam să intru şi eu în atmosferă.

Am spus că da. Dar asta a fost înainte să accept s-o ajut să care un brad printr-o parcare arhiplină cu trei zile înainte de Crăciun.

— Deci, de asta cumpără oamenii brazi falşi, icnesc eu.

— Dar cei de plastic nu sunt veseli.

Dau capul pe spate către magazin.

— N-am fost niciodată în viaţa mea într-un loc mai lipsit de veselie ca paradisul acela al iernii. Unde cred că îşi fac prea multă reclamă, apropo.

— Cred că eşti doar supărat că n-ai apucat să te întâlneşti cu Moş Crăciun.

— În mod sigur, nu. Purta ochelari de soare.

— De la prea multe lumini?

Clatin din cap.

— Cred că de aseară. Era mahmur sută la sută.

Callie râde.

— Bietul om. Imaginează-ți ce chin pe el.

— Încerc să nu. Copii care țipă. Muzică de Crăciun non-stop. Nevoia copleşitoare de a voma... Acum, că ai adus vorba, seamănă puțin cu Crăciunul în familia mea.

În cele din urmă, ajungem la maşină şi sprijinim bradul de bara de protecție. Îmi duc mâinile la spate, respir aerul curat. Steve ar fi îngrozit dacă ar vedea cât de puțină forță am în trunchi. Nu cred că aş rezista nici cinci minute la locul de muncă al lui Callie (spre deosebire de mine, ea de-abia dacă a transpirat).

— În fine.

Pune un picior pe cauciucul din spate, gata pentru prima încercare de a urca bradul pe capotă.

— Cel mai bun lucru la un brad adevărat e că-ți face apartamentul să miroasă minunat.

— Stai aşa, când am spus că îl punem în apartamentul meu?

Ea zâmbeşte.

— Hm, cum să-ți explic?

— Te gândeşti că nu o să reuşesc să-l car la etaj, nu-i aşa?

Avea dreptate, de fapt. Aşa că punem bradul în living în dreptul ferestrei. Împodobim crengile cu beteală şi flecuştețe, luminițe, ciocolățele. Mă face puțin nostalgic după vremurile de demult.

Tata a cam abandonat ideea de Crăciun după ce a murit mama. Nu erau niciodată decorațiuni, nici mâncare specială în frigider. Efortul lui consta în a ne cumpăra tuturor vouchere cadou la centrul comercial din oraş.

Cred că toți au fost uşurați în secret când s-a născut Amber, iar Tamsin s-a oferit să fie ea gazda. Moştenise apetitul mamei pentru distracție, la urma urmei. Ştiam că lucrurile se îmbunătățeau când, amețită, mi-a mărturisit într-o seară, la mine acasă, că plănuia „să facă una lată anul ăsta de Crăciun”. Sentimentul, cel puțin, venise la țanc.

În sfârşit, am rămas fără chestii strălucitoare. Păşesc în spatele lui Callie, o prind în braţe. Ea se sprijină de pieptul meu şi-mi lipesc faţa de bogăţia parfumată a părului ei. Stăm aşa câteva clipe, făcând schimb de bătăi de inimă. *Cred că o simţi pe a mea cum înnebuneşte*, mi-aş dori să spun. *Mă îndrăgostesc de tine, Callie.*

— Ştii, şopteşte ea, încep să cred... că anul ăsta Crăciunul s-ar putea să fie chiar plăcut.

Sentimentul e dureros de familiar.

— Cred că ultimul a fost destul de greu pentru tine.

Se întoarce cu faţa spre mine. Ochii ei sunt blânzi ca o veioză de noapte.

— Şi pentru tine e probabil o perioadă grea din an.

— E mai uşor de când au apărut copiii. Îi punem pe ei în centrul atenţiei acum.

Ea zâmbeşte.

— Pun pariu că le place.

— Totul se reduce la fratele şi la sora mea, de fapt. Eu doar apar cu cadourile. Las copiii să se urce pe mine. Încerc să nu beau prea mult.

— Ah. Mantra tuturor unchilor iubitori de pretutindeni.

— Oh, şi sunt şi arbitru. Anul trecut aproape s-a lăsat cu bătaie. Pantomimă.

— Ce altceva?

— Indiciul era *Good Vibrations* de la Beach Boys. Fratele meu era beat. S-a gândit să încerce s-o facă vulgară.

Ea începe să râdă.

— Oh, nu!

— Da, a fost destul de nostim. Eu şi Tamsin am acoperit ochii copiilor. Tata era complet treaz şi îngrozit. Până la urmă, au ieşit cu ceartă cu tot în grădină. A trebuit să intervin.

Callie zâmbeşte, de parcă tocmai i-am spus cea mai înduioşătoare poveste.

— Mi-ar plăcea să-ţi cunosc familia.

— E cam greu... să petrec timpul cu ei acum.

Încerc să alung tristețea, agățat de un fir de sârmă întins de nostalgie, care s-ar putea în curând să însemne ceva cu totul diferit pentru mine. Deşi încă n-am aflat nicio dovadă despre tata, tot nu reuşesc să scap de forța visului.

— Gândindu-mă la ceea ce ştiu despre tata – sau cred că ştiu – nu ştiu sigur cum mă simt.

Ea mă strânge încurajator de mână.

— Dar e Crăciunul, cedez eu. Aşa că o să-i văd, cu siguranță, la un moment dat şi ar trebui să vii şi tu.

— Mi-ar face plăcere.

Ne aşezăm împreună pe canapea. În partea opusă a camerei, focul de buşteni trosneşte ca lava topită.

— Dar tu? Te duci la părinții tăi?

— De obicei, mergem la mătuşa mea de Crăciun. E un fel de tradiție de familie. Dar verii mei sunt cam nesuferiți. Nu sunt sigură că o să am chef de... sărbătorit dacă îl petrec cu ei.

Inima mea tresaltă când îmi vine o idee.

— Păi, ascultă, dacă tot ne evităm amândoi familiile, ce-ar fi să-l petrecem împreună?

Ea mă sărută.

— Mi-ar plăcea. Trebuie doar să... îi anunț pe mama şi pe tata.

— Nu vreau să provoc vreo...

— Nu, e în regulă, spune ea repede. Nu o să fie o problemă, promit.

Trec câteva momente. Pe urmă, se ridică şi se duce la fereastră. Coboară jaluzelele, mă roagă să sting luminile. Mă conformez.

Se aşază pe vine şi bagă în priză ştecherul de la luminițele pe care le-am întins în pom. O mini-supernovă explodează, scăldând pereții într-o strălucire multicoloră.

— Poate ăsta e anul în care începem să vedem Crăciunul diferit, şopteşte Callie.

Alung toate gândurile la viitor şi la trecut. Pentru că în clipa asta, în seara asta, sunt mai fericit decât am fost de multă vreme.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

41

CALLIE

În cele din urmă, singurul mod în care reuşesc să petrec ziua de Crăciun cu Joel este să accept să mă duc la părinţii mei la cină în ajun ca să-l întâlnească şi ei pe bărbatul acesta misterios al meu. Cred că o mică parte din mama nu a crezut că există măcar.

Joel i-a încântat, bineînţeles. A pus cele mai bune întrebări, a râs la glumele tatei, a vorbit călduros cu mama.

Înainte să plecăm, când Joel era la toaletă, mama mi-a şoptit:

— Ei bine, cred că e grozav, scumpo. Foarte pragmatic.

Între timp, tata, cu braţul pe după umerii mamei, a adăugat:

— Băiat de treabă.

Iar zâmbetul lor în clipa aceea a fost toată aprobarea de care aveam nevoie.

Mă trezesc în dimineaţa de Crăciun în sunetul gălăgiei din bucătărie. Merg acolo şi-l găsesc pe Joel desculţ, în blugi, cu o cămaşă cadrilată, privind în gol la o tigaie. Murphy stă optimist la picioarele lui.

Joel se uită peste umăr şi zâmbeşte.

— Voiam să te întreb cum preferi ouăle, e însă o eroare în planul ăsta.

Sar pe un scaun.

— Care anume?

— Habar nu am ce să fac cu ouăle.

Zâmbeşte şi-mi întinde o sticlă de Buck's Fizz.

— Mă revanşez cu asta? Crăciun fericit!

Prânzul se desfăşoară mai uşor decât micul dejun, mai ales pentru că Joel a fost suficient de prevăzător şi a cumperat tot conținutul raftului cu produse congelate din magazin, ca să fie nevoie să se mişte doar între cuptorul de la aragaz şi cuptorul cu microunde. Simt un fior de plăcere vinovată când mă gândesc la ce ar spune mama – cea mai mare adeptă a gătitului în casă – dacă ar şti că pregătim cartofi copți dinainte, sos din granule şi sos pentru pâine dintr-o pungă care scoate un piuit când e gata. Ceva în toate astea pare delicios de rebel.

Când îi spun asta după prânz, pe canapea, Joel zâmbeşte.

— Dacă ți se pare o răzvrătire să foloseşti cuptorul cu microunde, părinții tăi sunt *foarte* norocoşi.

— Oh, încă nu mi-au văzut tatuajul.

— Nu crezi că ar fi de acord?

— Îți aminteşti tatuajul meu, nu-i aşa?

Câteva clipe, mă priveşte fix, apoi spune încet:

— Nu sunt sigur. Poate am nevoie de o reamintire rapidă.

Mi se aprind flăcări în stomac în timp ce zâmbesc şi mă conformez, lăsând blugii mai jos ca să arăt porțiunea de piele tatuată. Joel se apleacă în față şi gura lui o găseşte pe a mea, cel mai intens sărut, apoi se retrage şi începe să deseneze cu degetul conturul păsării. Trece cel puțin un minut înainte ca mâna lui să coboare încet şi delicat în blugi, din ce în ce mai jos, fără să-şi ia ochii de la ai mei. Îşi lasă degetele să atingă marginea lenjeriei iar şi iar, o tachinare atât de prelungită că e aproape insuportabilă. Şi în cele din urmă mută mâna între picioarele mele, iar eu las capul pe spate şi închid ochii, plutesc sus de tot pe cer.

— Ți-am luat ceva, murmură el mai târziu, cu răsuflarea dulce şi caldă în părul meu, cu un deget încă trasând tatuajul de pe şold.

Aduce un cadou de sub brad. Stând în şezut, îi simt ochii asupra mea când îl desfac şi zâmbesc. E o carafă cu două pahare, la fel ca cele din care am băut în seara aceea la restaurantul italienesc înainte de interviul la Waterfen.

— Aşa, vei fi mereu la o cafenea pe trotuar, spune el, undeva în Mediterana.

Sunt mişcată aproape până la lacrimi când mă aplec să-l sărut; îi şoptesc un mulţumesc.

— Oh, şi... mai e şi asta.

Desfăcând al doilea pachet, ating cu degetele bumbacul moale al unui tricou cu un tractor negru şi un slogan: *CEALALTĂ MAŞINĂ A MEA E UN TRACTOR*. Izbucnesc în râs.

— Excelentă alegere!

— L-am văzut şi m-am gândit la tine.

— Ai dat peste el întâmplător?

— Păi, nu. L-am făcut special în locul acela unde printează de pe ecran.

Sigur că da.

— Mulţumesc. Îmi place la nebunie.

El mă ia de mână.

— În regulă. Haide. Cred că e destul de întuneric deja.

— Ar trebui să mă... sperii?

El râde.

— Aş zice că nu e o atitudine greşită în ceea ce mă priveşte.

Aşa că Joel îmi acoperă ochii cu mâna în timp ce merg stângace ca un mânz abia fătat în grădină. Mă bucur de senzaţie – căldura palmei lui pe faţă, îndrumându-mă prin întuneric.

În cele din urmă, simt atingerea rece a aerului de afară şi Joel dă mâna la o parte. Inspir brusc. Gardul din spate e luminat de sute de beculeţe, mica noastră galaxie de licurici.

— Ei bine... asta e o realizare, şoptesc eu după câteva clipe. Să faci o grădină oribilă să arate atât de frumos.

— Da, spune el încetişor. Nu arată prea rău când e curăţată, nu-i aşa?

Dar înainte să răspund, mă ia de mână şi mă conduce în spate, după magazie. Complet inutilă până în prezent, uşa era sudată de un strat impenetrabil de iederă. Acum, însă, de sub streaşină se vede o căsuță nou-nouță de lemn.

— M-a gândit că poate avem nişte pui de supravegheat la anul. Poate măcălendri.

Oh, am aşteptat toată viața să te întâlnesc, mă gândesc eu şi-l trag spre mine pentru un sărut.

Mai târziu, Joel iese să-l plimbe pe Murphy. Îl duce câteodată să ocolească un cvartal, noaptea târziu – un alt mod, presupun, care să-l ajute să nu se lase toropit de somn.

Cât e plecat, o sun pe Grace. Ştiu că e ciudat, dar întotdeauna vorbeam în ziua de Crăciun, aşa că trebuie cel puțin să-i formez numărul. Unul dintre cele mai dificile lucruri legate de pierderea ei a fost să mă obişnuiesc să scap de reflexele acelea zilnice.

Îmi imaginez, ca întotdeauna, că seara asta va fi cea în care va răspunde. Pe urmă, că o voi întreba unde a fost atâta timp şi ea o să-mi spună că a fost reținută discutând cu nu ştiu cine, unul dintre nenumărații oameni care o iubeau.

Dar mă întâmpină doar bipul monoton al mesageriei vocale.

— Crăciun fericit, Gracie. Totul merge foarte bine aici. Mi-ar plăcea să-l poți cunoaşte pe Joel. Cred... cred că ți-ar plăcea de el. În fine, voiam doar să spun că... te iubesc.

Pe urmă îmi îngădui să plâng o vreme pentru că mi-e dor de ea, pentru că e Crăciunul.

42

JOEL

E târziu în noaptea de Crăciun şi eu sunt încă treaz. Callie s-a cuibărit lângă mine, zvâcnind în somn ca un animal care visează.

Am fost copleşit de furie mai devreme. Nu față de Callie, ci față de mine însumi. Că nu m-am putut bucura de cadoul pe care mi l-a făcut. Broşura şi voucherul, printate pe o hârtie atât de groasă şi albă, încât semăna mai mult cu o invitație de nuntă.

O stațiune spa pentru o săptămână, cu mâncarea şi cheltuielile incluse. Doar pentru mine, nu pentru ea. Cred că nu şi-a permis pachetul pentru doi.

Sunt specializați în terapia pentru somn, mi-a spus ea atât de entuziasmată, încât se tot încurca în cuvinte. (Nu m-a lăsat inima să-i amintesc că nu mă interesează să dorm profund, nici acum, nici în viitor.) O să mă învețe să meditez, să fac yoga. M-a întrebat din nou despre Diana, a spus că poate iau legătura cu Steve ca să pun lucrurile în mişcare. A spus că poate anul viitor e cel în care totul se va schimba.

Uitasem cum e să fii optimist, să speri în schimbare. Ideea mi se pare atât de ciudată acum. Ca şi cum m-aş uita de sus din spațiu spre un loc în care am trăit cândva. Mă gândesc din nou la timpul şi la banii pe care i-am dedicat experimentării de-a lungul anilor. La lavandă şi la zgomotul alb. La tabletele de somn, la băutură şi la Dumnezeu ştie ce-am mai comandat de pe internet. Şi de fiecare dată am dat greş. *Problema asta nu are soluție, Callie.*

De ceva vreme, drogul timpului petrecut cu ea mi-a amorțit teama de consecințe. Dar (bine intenționată cum era) cadoul ei n-a făcut decât să-mi amintească faptul că visele mele nu dispar nicăieri.

După ce a adormit, am căutat pe internet stațiunea pe iPad. Inima mi s-a rupt în două în tăcere: toată povestea a costat-o aproape cât trei luni de chirie.

Mă întorc spre noptieră şi iau felicitarea mea de Crăciun pentru ea. Doi urşi polari care-şi ating nasurile, semnată cu dragoste.

Mă uit la cuvântul acela până îmi face o gaură în creier.

43

CALLIE

Dimineață, a doua zi de Crăciun, stăm în pat, dar ridicăm jaluzelele, iar camera se inundă de o lumină glacială. Mişc încet degetul pe pieptul gol al lui Joel, desenând conturul muşchilor, peisajul frumos al oaselor. Are caietul închis în poală, un pix prins în elasticul care-l ține închis, aşa că probabil a avut un vis azi-noapte.

— Cum te simți în privința zilei de azi? îl întreb.

Am încercat şi n-am reuşit să-mi imaginez cum ar fi să fiu în postura lui Joel, nevoită din senin să pun la îndoială cine e tatăl meu.

— Bine. Abia aştept să te cunoască şi ei.

Opt membri ai unei familii complet noi – la fel de neliniştitor ca o comisie care-ți ia interviu pentru o slujbă pe care ți-o doreşti foarte, foarte mult. Mă gândesc cum i-a impresionat Joel pe părinții mei în Ajunul Crăciunului şi sper că pot să fac şi eu la fel.

Totuşi.

— Nu, adică... despre tatăl tău.

Se întoarce să mă vadă.

— Păi, lăsând restul la o parte, zece ore în compania lui ar putea fi o provocare.

Am senzația că evită subiectul. E prea dureros, probabil.

— Cu siguranță nu o să te supere de Crăciun.

— Sper că o să fie de ajutor faptul că eşti tu acolo.

Se strâmbă.

— Deşi probabil ar trebui să te avertizez, fratele meu şi soția lui o să se certe după prânz.

— Oh, se...

— Am visat, explică el încet. Ceva despre raționalizarea cantității de ciocolată pe care o înghit copiii. Dar dacă spălăm vasele, putem să o evităm.

— Bună idee.

Deşi zâmbesc, în sinele meu sunt praf – predicția lui mă uimeşte de fiecare dată.

Deloc surprinzător, Joel nu insistă asupra subiectului. În schimb expiră, uitându-se la ceasul de pe noptieră.

— Poate ar trebui să ne pregătim.

— În curând, şoptesc eu şi las vârful degetului să rămână pe pieptul lui gol înainte să-l cobor încet spre abdomen.

— Da, ai dreptate, murmură el, iar ochii i se închid încet. Adică, e Crăciunul. Nu-i nevoie să ne grăbim.

Contrastul dintre Joel şi frații lui, pe care îi întâlnesc, e greu de ignorat. Nu doar în privința gesturilor, dar şi a înfățişării – culori închise în contrast cu arămiul ca o floare în extra sezon, o pasăre rară pe terenul de acasă.

Remarc o schimbare subtilă în atitudinea lui când ajungem. Nu zăresc nicio urmă de stânjeneală când îl văd aplecându-se să-şi sărute nepoatele şi nepotul, să dea mâna cu Neil şi să-şi bată fratele pe spate. Îmi aminteşte cât exercițiu are în a-şi ține sentimentele pentru el.

Tamsin a adus prânzul – un ospăț uriaş de mâncare rămasă de ieri, plină de savoare, aşa cum se întâmplă atunci când mâncarea lăsată peste noapte îşi exercită magia. De cum ne aşezăm, piciorul lui Joel îl găseşte pe al meu pe sub masă în timp ce, deasupra mesei, privirile noastre dansează tango. *Mulțumesc*, pare să spună, că faci asta.

În timp ce mâncăm, sunt câteva tachinări subtile, mai ales din partea lui Doug. „Plantele nu au sentimente?” e felul lui de a reacționa când află că sunt vegetariană, ca fratele lui. Şi pe urmă, când vorbesc despre folosirea fierăstraielor, „Pun pariu

că o iei la goană când cade copacul, ha". Mai târziu, însă, se lasă liniştea la masă când Lou mă întreabă de părinții mei şi spun că tata a fost oncolog.

După prânz, când Doug începe să împartă cutii cu bomboane de ciocolată, eu şi Joel ne furişăm să spălăm vasele. Odată intrați în bucătărie, nu pot să nu trag cu urechea aşteptând semnele unei dispute – şi, într-adevăr, apar. Voci ridicate, uşi trântite şi, la un moment dat, zgomotul făcut de cineva care fuge la etaj.

În cele din urmă, se vorbeşte despre o plimbare, cred că în speranța că aerul proaspăt îi va calma pe toți. Aşa că mă ofer să arăt familiei lui Joel un câmp din apropiere, unde din întâmplare ştiu că poți să te uiți la ereții roşii care coboară la apus. Copiii par entuziasmați de idee în mod disproporționat, până când Tamsin le explică zâmbind că nu, nu o să înălțăm zmeie[1]. Mă simt îngrozitor, de parcă tocmai am propus un drum la cinema, iar pe urmă am schimbat destinația până la supermarket. Şi totuşi, sunt sigură că păsările o să-i cucerească.

Un val de crepuscul se suprapune peste făgaşele de catifea ale câmpului, alungând soarele în scădere. La marginea opusă, pe fundalul cerului în flăcări, păsările zboară în cerc deasupra crângului, alunecând în bătaia brizei. Se împrăştie ca fumul, crescând în număr de la două la opt, apoi la douăzeci. Douăzeci şi cinci. Treizeci. Cu Joel alături, mă ghemuiesc lângă Buddy în timp ce mângâie capul lui Murphy, împărtăşim cu toții răsucirile şi întoarcerile vrăjilor înaripate ale ereților. Captivat, Buddy îi priveşte cum sunt purtați de brațele vântului, ca nişte punctişoare de funingine în lumină, până când încet-încet, unul câte unul, încep să curgă din cer.

---

[1] Joc de cuvinte pe baza dublului sens al cuvântului *kite* în limba engleză – „zmeu" şi „erete", „uliu". (n.tr.)

Şi aşa am petrecut a doua seară de Crăciun – prezentându-le lui Joel şi familiei lui maiestatea subtilă a naturii. N-aş fi putut să cer mai mult.

44

JOEL

A fost înspăimântător de simplu în cele din urmă să deschid uşa către o viaţă complet diferită. Aş fi putut uşor s-o ratez: acea sclipire rapidă în întunericul din mansarda tatei, unde fusesem trimis să mai aduc două scaune înainte de prânzul din a doua zi de Crăciun.

Am văzut acolo sacul de pânză – singura concesie a mamei privind luxul, o geantă mare din piele, de culoarea marţipanului. Geanta în care încăpea orice şi pe care o căra peste tot. La drumurile scurte la magazin, la cele cu autobuzul în oraş. Şi, în cele din urmă, la ultimul drum către spital.

Am observat muchia sacului. Era identic cu cel ştanţat cu auriu pe care îl ştiam atât de bine de la geanta ei. L-am ridicat şi mi s-a părut mai greu decât ar fi trebuit. Aşa că am desfăcut sacul de pânză şi apoi am deschis geanta din interior.

Un val de arome mi-au străpuns inima. Piele veche de decenii, amintiri acoperite de mucegai. În geantă erau lucrurile pe care le luase cu ea la ultima şedere la spital. Nu le despachetase niciodată.

Cămaşa de noapte moale, din bumbac, cu imprimeu floral roz. Am ridicat-o în bătaia becurilor pâlpâitoare din mansardă, mi-am amintit că îmi sprijinisem bărbia de decolteu ultima dată când am îmbrăţişat-o. O periuţă de dinţi cu perii răsfiraţi (tipic pentru mama, atât de atentă în privinţa igienei, încât îşi

făcea gingiile să sângereze). Şi ochelarii ei. I-am întors în mâini. Se aşezau perfect pe contururile feţei ei, părând cumva să-i amplifice bunătatea.

Şi cartea pe care o citea. Era un thriller de un autor al cărui nume nu-l reţinusem niciodată, deşi îmi amintesc că încerca şi nu reuşea s-o termine de luni întregi. Una dintre pagini era îndoită, cam la două treimi din carte. Trebuie să fi fost pagina la care ajunsese când a murit.

Am răsfoit-o fără să găsesc nimic, pe urmă am ajuns la coperta interioară. Şi iată-l acolo.

Mai târziu, conduc spre casă. Callie stă cu picioarele pe bordul maşinii, cu şosetele cu Moş Crăciun la vedere (noroc, tată).

Traficul e aglomerat în seara asta, dar nu mă deranjează. Mi-ar plăcea să rămân în maşina asta cu Callie pentru totdeauna, mergând cu viteză spre nicăieri. O ardere lentă a sentimentelor frumoase, pentru totdeauna.

A fost o zi bună. Haosul Crăciunului şi al copiilor hiperactivi a însemnat că măcar am putut să iau o pauză de la îngrijorarea pentru situaţia cu tata. În plus, mă încurajează faptul că, după ce am visat azi-noapte, probabil scap de vise în următoarele câteva zile. Este sentimentul cel mai apropiat de relaxare pe care îl am vreodată.

— Vrei să ştii un secret despre Doug?

— Oricând, spune Callie.

— Are fobie de copaci.

Ea râde, ca majoritatea oamenilor care află asta.

— Se teme că o să-i cadă crengile în cap. Lucrează de acasă când bate vântul foarte tare. Se pare că e un dendrofob în toată regula.

Mă uit la ea.

— Aşa că glumele acelea despre cum fugi tu în direcţia opusă în timp ce tai cu fierăstrăul erau doar din şovinism. Pură fanfaronadă.

Ea zâmbeşte somnoroasă, îşi sprijină obrazul de fereastra stropită de ploaie.

— Am bănuit eu. E un adevărat mascul alfa fratele tău, nu-i aşa?

Dau din cap, pe urmă mă încrunt.

— Nu merge aşa oricum, nu, să tai şi să fugi? De acolo vine expresia asta?

— Nu, parcă se spunea asta despre bărci. În orice caz, dacă ai tăiat corect, ar trebui să ştii exact în ce direcție o să cadă copacul.

— Bine, spun eu puțin prea apăsat.

Drept în față, drumul se transformă într-un râu de neon roşu.

Callie pune o mână pe piciorul meu când apăs pe frână.

— Joel, te-ai gândit vreodată...

Vocea ei e moale acum de la căldura din maşină.

— Adică, te-ai gândit vreodată că visele tale sunt... ştii tu... un dar?

— Un dar?

— Da, adică... să poți vedea viitorul e un lucru destul de puternic.

Degetele ei se plimbă pe coapsa mea.

— Seara aia, cu conducta de apă din oraş, chiar m-a pus pe gânduri.

— La ce te-ai gândit?

O simt că mă priveşte.

— Că în unele privințe visele tale te pun într-o poziție privilegiată. Ştii lucruri pe care nu le ştie nimeni altcineva.

— Nu.

Am vocea rigidă.

— Nu m-am gândit niciodată aşa la ele.

— Îmi pare rău, spune ea după câteva clipe. Nu voiam să minimalizez ce efect au asupra ta.

Maşinile din trafic se deplasează.

— Nu, e... Ştiu ce vrei să spui.

Ca întotdeauna, mintea mea e plină de sentimente contradictorii.

— În fine... îți mulțumesc pentru azi. Când întâlnești familia cuiva pentru prima dată e destul de intens.

— Și eu te-am pus să-i cunoști pe ai mei. Și am avut o zi grozavă – familia ta e minunată!

— Ai avut mare succes la copii. Scuze pentru Buddy.

A refuzat să se despartă de Callie (nu de mine) când plecam. Încă îl auzeam urlând când am urcat în mașină.

— Nu e nevoie. E adorabil. La fel sunt și Amber, și Bella. Mi-au plăcut mereu copiii. Practic, am dat cu banul dacă să aleg domeniul îngrijirii copiilor sau al conservării mediului, când am terminat școala.

Începe să râdă.

— Ce nostim că, în cele din urmă, n-am făcut nici una, nici alta.

— Nu contează. O faci acum.

— Adevărat.

Oftează fericită.

— Și ce ai spus că ai găsit mai devreme, în mansardă?

Simt fierbințeala comorii furate în buzunarul de la haină.

— O carte, în geanta de spital a mamei. Cu un număr de telefon și o inițială înăuntru.

— Care e inițiala?

— W.

— O persoană cunoscută?

— Nu cred. Am căutat prefixul zonei – e Newquay. N-am fost niciodată acolo. Nu cred că a fost acolo vreunul dintre noi.

— Poate a luat-o dintr-un magazin de caritate. Sau a împrumutat-o de la o prietenă.

— Da, poate.

Trec pe lângă cabinetul medical. Mă uit în fugă la el, ca și cum verific dacă e încă în picioare. Aproape am ajuns acasă.

— Crezi că tata e un bădăran? întreb eu.

— Ăsta e un cuvânt bun. Bădăran.

Zâmbesc.

— Nu. Cred că e foarte direct. Dar te priveşte cu iubire în ochi.

Oare Callie chiar asta vede? Perspectiva mea e atât de distorsionată acum.

— Probabil e luciul şters al dezamăgirii, spun eu. De câte ori a menționat că nu mai sunt veterinar?

— Nu e dezamăgire. Doar că nu înțelege.

— Poate. Dar sunt destul de sigur că-şi doreşte să fi avut doi băieți ca Doug.

— De cât timp simți chestia asta?

Pare întristată în numele meu.

— Toată viața am simțit. Mă face să cred...

— Haide, insistă ea după o clipă. Ce te face să crezi?

— Că poate e adevărat. Că nu sunt fiul lui în realitate.

45

CALLIE

La vreo două săptămâni după Anul Nou, mă duc la Cambridge pentru o petrecere a burlăcițelor. Alana e o fostă colegă de la compania de vopsea, deşi ea era una dintre persoanele acelea abițioase care sunt în trecere, ceea ce explică de ce se află acum la câteva trepte corporatiste distanță de punctul în care am început.

Recrutor pentru servicii financiare, cred că a uitat că nu mai lucram la fabrică, pentru că îmi întinde de două ori cartea de vizită şi insistă că-mi poate găsi o conexiune. Prima dată când mi-a propus, am crezut că se referă la droguri şi am fost chiar prea speriată să deschid palma.

Petrecerea e unul dintre evenimentele acelea în care nu reuşesc să-mi dau seama dacă toate se urăsc în secret unele pe altele. Sunt şase domnişoare de onoare, dar mai mult se uită în telefon decât socializează; doamna de onoare a închiriat o barcă în care se servesc cocteiluri – ceea ce ar fi în regulă, dacă nu ne-am afla la jumătatea lui ianuarie şi Alana n-ar fi îngrozită de apă. Aşa că anulăm tot şi găsim un bar, unde doamna de onoare se duce direct la toaletă să se descarce, forțând restul grupului să poarte negocieri prelungite s-o calmeze.

Eu am organizat petrecerea burlăcițelor pentru Grace, o plimbare cu o maşină de teren în apropiere de Brighton, încercând să recreăm, măcar în parte, celebra ei experiență de pe dunele din Dubai. După aceea am mâncat curry, pe urmă am băut bere într-un pub adevărat, cele două lucruri de care Grace spunea că îi lipseau întotdeauna cel mai mult când călătorea. Şi, cireaşa de pe tort, a plouat – şi era genul potrivit de ploaie – o ploaie britanică. Rece, necruțătoare, ploaia ca în *Patru nunți şi o înmormântare* era preferata lui Grace.

S-a aplecat spre mine la jumătatea unei halbe de John Smith's. I se întindea deja rimelul de cât am râs. Îmi amintesc că am făcut o notă în minte să-i cumpăr rimel rezistent la apă ca să nu ajungă să arate ca o mireasă de Halloween la propria nuntă.

— Vreau să te măriți, Cal.

— Ce?

— Vreau *atât* de mult să te măriți.

— De ce?

A aruncat o privire prin pub.

— Ca să pot să fac toate astea pentru tine.

Întinzând un deget spre obrazul ei, am şters o parte din negreală.

— Când o să întâlnesc bărbatul cu care vreau să mă mărit, tu o să afli prima.

Pe atunci nici nu-l cunoşteam pe Piers – nu că ar fi fost potrivită căsătoria pentru noi. Şi înainte de asta avusesem

doar aventuri, câteva întâlniri care progresaseră înainte de a aduce invariabil către nicăieri.

Încă mă întristez când mă gândesc la asta acum, când Grace nu va apuca niciodată să-l cunoască pe bărbatul cu care vreau să mă mărit.

Petrecerea merge din rău în mai rău când toți încep să se certe a cui a fost ideea cu barca, aşa că mă furişez afară să-l sun pe Joel.

— Cum merge?

— Groaznic, de fapt. E cea mai pasiv-agresivă petrecere la care am fost vreodată.

— Nu e semn bun pentru ziua cea mare.

— Nu e nevoie să-mi spui. Mă gândesc să o şterg de aici. Ai chef să fii conspiratorul meu?

Îl aud zâmbind la telefon.

— Oricând. Crezi că se supără?

— Alana tocmai se pregăteşte să se încaiere cu doamna ei de onoare, aşa că mă îndoiesc.

Ezit.

— Cum îți sună o noapte într-un hotel ieftin?

Sunt cazată la un hotel nu prea scump la marginea oraşului. L-a ales doamna de onoare, pentru reducerea oferită cu rezervările în grup, dar Alana s-a învinețit când l-a văzut. E genul de hotel care ar putea fi considerat decent dacă ai sta cu ambii ochi închişi şi ți-ar plăcea ca toate suprafețele să aibă un strat uşor lipicios deasupra.

— Ieftin, zici?

— E cotat foarte prost pe TripAdvisor.

— Ai spus destul. Sunt deja acolo.

După vreo oră, bate în uşa de la camera de hotel.

— Uau! spune el când o deschid. Arăți incredibil.

Bucuroasă că aveam ocazia să scap de cizmele de cauciuc şi hainele de lână, în seara asta am făcut un efort cu o rochie neagră şi tocuri destul de înalte, mi-am ondulat părul şi am

făcut un contur generos cu creionul la ochi. Efectul s-a mai dus acum – mi-am scos pantofii şi părul s-a mai lăsat –, aşa că e grozav că lui Joel încă i se pare că arăt frumos.

— Încerc să-mi dau seama dacă e bine sau rău că tipul de la recepție nici n-a clipit când am trecut direct pe lângă el, spune Joel şi mă strânge în brațe.

Zâmbesc şi-l întâmpin cu un sărut.

— Aş zice că e bine. Cu siguranță. Îți mulțumesc că mi-ai salvat seara.

— Oh, de fapt am venit doar pentru biscuiții gratis.

Mă strâmb.

— Scuze. Era doar un fursec şi mi s-a cam făcut foame.

— Ah. Cum a fost?

Încep să râd.

— Rânced.

Ne afundăm împreună în saltea. Sau, cel puțin, încercăm, înainte să ne dăm seama că rama patul reprezintă un fel de amenințare cu moartea la adresa coccisului.

Joel se strâmbă curajos.

— Oh, ăştia chiar vor să stai întins aici, nu-i aşa?

— Îmi pare rău. Locul ăsta e mai îngrozitor decât am crezut. De-abia dacă merită o jumătate de stea.

El încearcă şi nu reuşeşte să netezească salteaua cu palma.

— Nu, eşti prea aspră. Asta, de exemplu, e foarte la îndemână. Te scuteşte să mai pui alarma pentru dimineață, vezi?

Patul e făcut, de fapt, din două paturi mai mici – grupul de burlăcițe avea un număr impar şi când m-a întrebat doamna de onoare am spus că nu mă deranjează să nu împart camera cu altcineva. Aşa că le-am împins unul lângă altul, ceea ce a făcut aranjamentul să pară şi mai dezlânat decât înainte.

Mă uit din nou prin cameră.

— Bleah, de departe cel mai lipsit de suflet loc în care am stat vreodată. Perdelele alea sunt din *plastic*?

— Ei, fără suflet e puțin nedrept.

Se apleacă să mă sărute.

— Stai aici o clipă. Să nu bei tot laptele UHT. Mă întorc în două secunde.

Se întoarce după cincisprezece minute, bagă capul pe după uşă.

— Închide ochii. Ar fi bine ca laptele acela să fie unde l-am lăsat.

Râd şi mă supun, punând mâinile pe faţă ca să nu fiu tentată să trag cu ochiul. Simţurile mi se ascut când îi simt paşii, când aud sunetul unei brichete şi un dop scos. Urmează un zgomot ca şi cum s-ar fi rupt ceva şi apoi un firicel de muzică. În sfârşit, un clic şi în spatele ochilor mei se face noapte.

— OK. Deschide ochii.

Acum sunt lumânări mici pe birou, un mănunchi şui de flori într-o cană. Se aude muzica încet din telefonul lui şi are în mână o sticlă de şampanie gata să explodeze. Ridică drăgălaş din umeri.

— Se pare că sufletul e autoservirea.

— Cum ai...?

— Păi, am furat lumânările din sala de mese. Dar am cumpărat şampania, apoi am întrebat un îngrijitor prietenos dacă vrea să doneze bricheta pentru o cauză bună de romantism. Oh, iar florile le-am şterpelit din hol.

Îmi face cu ochiul.

— Păi, cui nu-i place o garoafă de nailon? Scuze, sunt puţin prăfuite.

Nu sunt sigură dacă m-a făcut cineva să râd şi să plâng în acelaşi timp vreodată, dar asta fac când mă dau jos din pat şi mă duc la el, cuprinzându-i talia cu braţele.

— Tocmai ai transformat cea mai rea noapte în cea mai bună.

Feţele noastre sunt aproape acum. Aproape ne sărutăm, dar nu chiar.

— Vrei s-o facem şi mai bună? şopteşte el.

— Da.

Cuvântul mi se topeşte pe limbă.

— Vreau foarte, foarte mult.

Se apleacă să mă sărute şi e un sărut plin de artificii, de anticipare de-a lungul câtorva săptămâni. Acum, însufleţite, trupurile noastre sunt pe repede-înainte – într-o clipă mâinile noastre sunt peste tot, apucând de mâini şi de picioare, scoţând haine şi trăgând de păr. Complet energizaţi, ne dezbrăcăm în ceea ce par a fi doar câteva secunde înainte de a ne prăbuşi pe patul nostru improvizat. Şi acum îmi scoate lenjeria de mătase înainte de ultimul moment ameţitor – după atâtea săptămâni de aşteptare –, pe care ştiu că l-am anticipat amândoi de atâta vreme.

— Callie, spune el cu răsuflarea tăiată, cu faţa lipită de a mea, eşti totul pentru mine.

— Şi tu pentru mine, îi răspund eu respirând greoi, ameţită de extaz.

Vreau să-i spun că-l iubesc – pentru că e adevărat, o ştiu de săptămâni întregi –, însă închid ochii, îl simt cum începe să se mişte înăuntrul meu şi aici, în acest moment, asta e tot ce mi-am dorit vreodată.

46

JOEL

— Oh, nu. Şi Rufus urăşte Ziua Îndrăgostiţilor.

Callie râde când câinele lui Iris ridică un picior lângă un adăpost din staţia de autobuz. Afişul de pe panoul staţiei face reclamă la o comedie romantică ce se lansează pe 14 februarie.

— De ce? Cine mai urăşte Ziua Îndrăgostiţilor? întreb eu.

— Doar toţi cei pe care îi cunosc eu, cu disperare.

— Ură disperată. Sună rezonabil. De ce, de fapt?

— Ei, ştii tu, pentru că e un aranjament cinic al corporaţiilor cu dulcegăriile lor comerciale. Un simbol al consumerismului putred. Ţi-am spus că Esther dă o petrecere anti-Ziua-Îndrăgostiţilor în fiecare an?

Încerc să nu râd.

— Dar credeam că Esther are o bibliotecă plină de filme cu Hugh Grant.

— Nu e antiiubire, e doar împotriva comercializării ei.

— Pentru că filmele acelea cu buget mare sunt cât se poate de nonprofit.

— Ea ar spune că a ales să le cumpere...

— Pe toate treizeci.

— ...în timp ce Ziua Îndrăgostiţilor îi este băgată pe gât. Şi nouă. Şi lumii.

— Şi ce faceţi la petrecerile astea? Daţi foc la trandafiri? Aruncaţi bomboanele de ciocolată la toaletă?

Callie se opreşte din descâlcitul lesei lui Murphy din jurul piciorului din faţă.

— Nu chiar. Dar sunt intense. Sunt foarte... captivante.

— Adică staţi în cerc şi scandaţi cât de mult urâţi Ziua Îndrăgostiţilor?

Se îndreaptă, cu faţa împietrită. E imposibil să-mi dau seama unde se încadrează.

— Ei bine, trebuie să ai măcar o părere. Şi întotdeauna există o temă. Anul trecut au fost zombi.

— Are una şi anul ăsta?

— Da. Tema e muzica heavy metal de-a lungul timpului.

— Uau!

Îmi frec bărbia, mă prefac nonşalant.

— Şi tu ca cine te-ai costuma? Dacă te-ai duce la petrecere, adică.

Strâmbă din gură, ca şi cum se luptă cu un zâmbet.

— Nu sunt sigură. N-am anunţat deocamdată că mă duc.

În cele din urmă, nu se duce. În schimb, rezervă seara cu două săptămâni înainte. Mă roagă să ne întâlnim la cafenea, la ora opt, în seara de Ziua Îndrăgostiților.

E o premieră pentru mine. Să mă implic deplin în Ziua Îndrăgostiților. Dacă mi-ai fi cerut asta în trecut, aş fi fost cu siguranță de partea lui Esther şi aş fi evitat totul. Ideea de a sărbători iubirea nu a fost niciodată pe placul meu.

Dar pe urmă am cunoscut-o pe Callie.

Sosesc cu cincisprezece minute mai devreme cu o sticlă de vin şi câteva flori. (Spun „câteva". Se pare că nimeni nu vrea să arate ca şi cum se străduieşte prea mult de Ziua Îndrăgostiților: toate florile normale s-au vândut până am ajuns eu la florărie. Aşa că am rămas cu un buchet de mărimea unei mici planete, cu cincisprezece tipuri diferite de flori şi verdeață exotică de parcă era propriul microclimat. Dar nu prea puteam să apar cu mâna goală, aşa că asta e.)

Toate jaluzelele sunt trase la cafenea. Dar e lumină înăuntru, ispititoare ca o cabană în pădure.

Ea râde când deschide uşa.

— Nu-ți văd fața.

— Da. Ca să ştii, îmi dau seama că nişte flori atât de ridicole sunt probabil inacceptabile.

Ea se uită pe după buchet.

— Depinde de cine le ține.

— Un prost dezorganizat. Scuze! Am amânat prea mult. Aruncă-le la gunoi dacă vrei. E o adevărată experiență să mergi cu ele pe stradă de Ziua Îndrăgostiților. S-a lăsat cu strigături.

— S-ar putea să fii singurul om pe care-l cunosc care se scuză că-mi aduce flori.

— Hei, ele o impun.

— Nu, îmi plac.

— Ei bine, sunt destule aici ca să-ți începi propria grădină botanică.

Pun buchetul pe tejghea.

— Arăți minunat, apropo.

Are părul prins într-un coc negru în vârful capului. Străluceşte într-o buză metalică fără mâneci, un material fluid ca aurul topit.

— Mersi. Aveam ținuta tematică pregătită pentru petrecerea lui Esther. Aşa că m-am gândit, de ce nu?

Face un gest de paradă cu brațele.

Bluză aurie, cercei de aur în formă de flamingo. Un luciu auriu pe pleoape. Îmi ia o clipă.

— Heavy metal de-a lungul anilor... eşti aurul.

— Am decis să subminez tema.

— Mă bucur să aud.

Mă uit în jos la propria ținută. Cămaşă albă simplă şi blugi negri. Cât de sigur se poate.

— Dar acum simt că sunt îmbrăcat nepotrivit. Ar fi trebuit să-mi spui.

— De ce? Cum te-ai fi costumat?

Mă ghemuiesc să-l salut pe Murphy.

— Păi, am o salopetă din lamé auriu. Dar o păstrez pentru ocazii speciale.

— Mai speciale decât asta?

— Tot ce pot să spun este că Seara Să Dansăm Boogie la Archway are de suferit.

— Aş plăti să văd asta.

— Parcă am păşit înapoi în timp.

Mă îndrept de spate şi-mi scot haina.

— Abia aşteptam să te văd.

Cel mai timid zâmbet.

— Şi eu abia aşteptam să te văd.

Pe masa mea de la fereastră, unde stăteam de câte ori veneam aici, Callie a pregătit lumânări, tacâmuri, pahare. E o găleată cu gheață care răceşte o sticlă de vin, iar Ella Fitzgerald pluteşte în aer.

— L-am întrebat dacă putem veni aici în seara asta. M-am gândit că ar fi drăguț, fiindcă aici ne-am cunoscut. Scuze, dacă e prea siropos.

O sărut.

— Nicidecum. E minunat.

— Crezi? Promit să nu te servesc cu esspreso şi ouă pe pâine prăjită.

— Ai gătit?

— Ei, nu, nu cu presă pentru panini şi cuptor cu microunde. Am vorbit frumos cu cei de la bistroul din apropiere.

Mâncăm tarte cu brânză de capră, unsuroase şi maronii, din cuptorul bistroului. Paharele sunt pline, lumânările clipesc romantic între noi.

— Ştii, îi spun lui Callie, de Crăciun, când băgam nasul prin mansarda tatei, am găsit o chitanţă din luna de miere a mamei şi a tatei, de acum treizeci şi patru de ani.

Faţa ei se întristează puţin, de parcă prin „chitanţă" vreau să spun „căţel abandonat".

— De la ce era?

În difuzoarele din cafenea, Ella îi cedează graţios locul Ettei James.

— O masă elegantă la Christchurch. Ghici la ce sumă au ajuns? Trei feluri şi băuturi.

Un zâmbet.

— Douăzeci de lire?

— Opt lire şi treizeci şi nouă de cenţi.

— Uimitor! Parcă... ai ţine trecutul cuiva în palmă.

— Mama era sentimentală. Păstra astfel de lucruri. Ne-a arătat o dată un bilet de autobuz pe care i l-a cumpărat tata la sfârşitul primei lor întâlniri.

— Era o romantică de modă veche.

— Încerca, presupun. Tata era mult mai puţin siropos ca ea.

Zâmbesc, clatin din cap.

— Ştii, Ziua Îndrăgostiţilor a fost mereu un fel de coşmar pentru noi, la cabinet.

— Nu, serios? De ce?

În minte îmi apare o amintire.

— Câinii dădeau iama în ciocolată, pisicile mestecau florile. Hârtie de ambalaj şi bandă lipicioasă în stomac. Lumânări răsturnate. Lista era nesfârşită.

Callie soarbe din vin, lasă paharul în jos. Aş putea să mă uit în ochii ei toată ziua şi să nu clipesc nici măcar o dată.

— Ah! E suficient să transforme pe oricine într-un cinic.

— Aproape, spun eu, dar nu de tot.

După desert, o iau de mână.

— A fost o seară grozavă!

— A fost.

— Mă sperie cât de frumos e.

Degetele noastre se împletesc. Strâns, fără ieşire.

— De ce?

— Pentru că eu niciodată...

Ştie câte ceva despre ce simt eu în privința dragostei. Dar nu şi decizia mea de a evita iubirea romantică pentru totdeauna. Şi nu prea e momentul potrivit să-i povestesc în seara asta.

— Îmi place să fiu cu tine, Joel, şopteşte ea.

— Şi mie îmi place... să fiu cu tine.

— De fapt, spune ea mai îndrăzneață, te *iubesc*. Nu mi-e teamă s-o spun. Te iubesc, Joel.

Din reflex, mă uit în jos, la masă. A desenat o inimă în sosul de ciocolată de pe farfuria de desert pe care l-am împărțit, cu inițialele noastre.

C-ul e primul.

— Te iubesc, şopteşte din nou, de parcă simte nevoia să fiu convins de asta.

–Ți-e teamă s-o spui, nu?

Credeam că adormise. Încerc să stau treaz, pe jumătate ascultând TED Talk în timp ce mă uit şi la cartea pe care am descoperit-o la tata. Mă întreb de câteva săptămâni ce să fac cu ea. Să acționez pe baza celor aflate sau să las trecutul în urmă?

Aş putea găsi adresa numărului de telefon fix şi să aflu cine locuieşte acolo. Şi pe urmă? Acum, când am ocazia să duc lucrurile mai departe, mi se face brusc teamă. Teamă de ce aş putea să aflu. De ce ar putea să însemne.

La început, nu înțeleg ce spune. Îmi dau căştile mai jos, pe gât.

— Ți-e frică să spui *te iubesc*.

Poartă tricoul meu vechi de la Nike, are părul împrăştiat în jurul feței. Arată atât de dulce şi vulnerabilă încât, pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva vorbeşte în somn.

— Nu mi-e frică să fiu cu tine.

Nu e neapărat adevărat. Dar măcar acum sunt curios în privința viitorului. Am trecut de paralizia completă.

Totuşi, dragostea... încă nu îndrăznesc să mă las în voia ei.

— Te temi să mă iubeşti. Crezi că o să aducă ghinion dacă o spui.

— Ştii ce simt pentru tine.

Dar în clipa în care îmi ies vorbele din gură, mi se strânge stomacul. Concurez la cea mai jalnică exprimare a sentimentelor în limba engleză?

Ştiu că ea îşi doreşte să explorez asta. M-a întrebat o dată sau de două ori dacă am mai făcut o programare la Diana. Dacă mi-am rezervat locul la spa-ul din stațiune, cadoul ei de Crăciun (oricât de inutil ar fi). Şi, bineînțeles, nu o condamn.

Poate nici n-ar trebui să mă culc cu ea, dacă nu pot să-i spun nici măcar că o iubesc.

Îi caut mâna pe sub aşternut. Camera e rece în noaptea de Sfântul Valentin, dar pielea ei e încălzită de cuvertură.

— Ştiu că mă iubeşti.

Vocea ei scade într-un murmur.

— Nu trebuie să fii speriat.

Nu sunt speriat, mă gândesc. *Sunt îngrozit.*

CALLIE

Săptămânile trec, primăvara se apropie şi lumea devine mai colorată, mai luminoasă. După atâta timp netezit de iarnă, pământul pare să capete dimensiuni. Plămânii săi se umplu încet de corul înaripat din zori şi frunzişul îngroaşă membrele. Fluturii devin nişte scântei rătăcite prin explozia de narcise galbene, iar la Waterfen vine sezonul împerecherii. Îmi place să aud păsările cântătoare cum mă conduc fluierând spre serviciu, cum ţârâie fluierarii cu picioare roşii şi cum nagâţii se iau după ereți în cerul tot mai vast de deasupra capului.

Deşi sunt multe lucruri care-mi plac la iarnă, după săptămânile în care am curăţat şanţuri şi am umblat în cizme de cauciuc, e o uşurare să simt pământul întărindu-mi-se sub picioare în timp ce lumina se prelungeşte şi soarele se încălzeşte încet, ca un ou gata să scoată puiul. Aerul a scăpat de mirosul de pământ şi de apă stătută, schimbându-l cu dulceaţa florilor şi a nectarului de aprilie. Şi în timp ce natura se reface, la fel facem şi noi – lăsăm deoparte fierăstraiele şi foarfecile mari pentru tufe şi începem să reparăm gardurile şi aparatura, bucurându-ne de treburi mai blânde, precum smulsul scaieţilor din pământ şi tunsul pajiştilor. Mă preocupă cercetarea păsărilor care se împerechează şi petrec ore întregi întorcând ochii spre cer sau ciulind urechile către arbuştii alungiți, în timp ce aştept să surprind o rază de lumină, întoarcerea grăitoare a unei pene, un fragment lent de cântec.

În căsuţa noastră din magazia din grădină, o pereche de măcălendri şi-au făcut cuib. Eu şi Joel vedem femela câteodată, o pată delicioasă de portocaliu, cu ciocul plin de frunze moarte şi muşchi, patul pentru ouă. E un privilegiu s-o privesc, ca şi cum are încredere în compania noastră şi în căsuţa de lemn aleasă de Joel. Sper să zărim puii ieşind în

câteva săptămâni, ghemotoace stângace şi maronii, care îşi croiesc drum clătinându-se în lume.

Lângă râu, salcia devine plină şi cărnoasă de vegetaţie. Uneori mă urc în ea după serviciu, doar cinci minute, ca să simt căldura scoarţei şi grosimea ei relaxantă, să fiu din nou alături de Grace, să examinez cum au suportat încă o iarnă iniţialele noastre. Cu fiecare anotimp care trecere, mă tem că o să dispară, ca o frunză de toamnă cu modelele pătate şi culorile şterse, ce este absorbită de pământ, până când caracterul şi complexitatea ei sunt doar praf în ţărână.

Îi spun mereu că o iubesc, acolo, în copac. E ca şi cum i-aş spune-o lui Joel, căci aştept un răspuns care probabil nu va veni niciodată.

Ne ducem la o lansare de carte, la o prietenă de-a lui Zoë, când mă hotărăsc să abordez subiectul. Mă gândesc de ceva vreme la asta – de la Crăciun, de fapt – şi cu toate că e un risc şi ştiu că s-ar putea să dea greş, o voi face.

Am plănuit să-l întreb mâine la micul dejun, un interval lung şi leneş la o cafea în care el să se gândească la întrebare, fără presiune. Dar în timp ce-mi ondulez părul stând cu picioarele încrucişate în faţa oglinzii din dormitorul lui Joel, iar el stă în picioare în spatele meu şi-şi încheie cămaşa, mi se pare un moment oportun. Pentru că acesta, chiar acum, e un instantaneu care arată cum am putea fi – acasă şi relaxaţi, împreună.

— Să nu te sperii, încep eu.

Oh, grozav, Callie.

În oglindă, Joel spune.

— Nici prin cap nu-mi trece.

— M-am tot gândit...

El dă din cap, adică *Spune mai departe*.

— ...dacă ar fi... adică, ar avea sens...?

Şi pe urmă închid gura de tot. Nu-mi găsesc cuvintele, acum, când imaginea lui se uită la mine, ochii aceia negri ca tăciunele îmi atrag privirea spre a lui.

El aşteaptă.

— Încă nu mă sperii...

Respir şi fac saltul.

— Mă gândeam că poate ar trebui să ne mutăm împreună.

În oglindă, el rămâne nemişcat. Secundele se prelungesc.

— Asta... îţi doreşti?

Îi surprind privirea. *Oh, acum te sperii.* Dar decid să fiu curajoasă totuşi, dau din cap să-i arăt ce simt.

— Da. Tu?

— Nu prea mă...

— E prea curând, ghicesc eu.

— Nu, nu e asta...

— Nu-ţi face griji, spun eu încet. Nu e nevoie să spui nimic chiar acum.

O parte infimă din mine speră că o să protesteze şi să-mi ofere un da sau un nu, dar nu face asta. Spune pur şi simplu:

— În regulă. Mersi.

Stăm înghesuiţi în librăria prea puţin ventilată, unde are loc lansarea, aşa că atunci când Joel mă ia de mână, în timp ce discursurile sunt pe punctul de a se termina, şoptind că are nevoie de aer, mă simt uşurată în taină.

— Trebuie să cumpărăm un volum? spune el după ce am ieşit pe trotuar, amândoi bucuroşi că suntem la aer curat. Azi a fost cald şi briza înserării de pe faţa noastră e încă amestecată cu razele soarelui.

Îi dau încet un ghiont.

— Da! E o lansare de carte. De ce altceva am fi aici?

— Eu nu prea *pricep*. E SF sau erotic?

Zâmbesc.

— Gândeşte-te că e un SF erotic.

El râde.

— Aha. Ştiam că trebuie să fie un termen atractiv pentru el.

— Păi, bineînţeles. Şi roboţii au nevoie de dragoste.

Cumpărătorii care au ieşit de la lucru trec pe lângă noi pe stradă. Un cuplu mănâncă îngheţată, un tip în tricou, cu

ochelari de soare Ray-Ban, trece în pas săltat. Imaginea lor pare optimistă într-un fel ce pare specific primăverii, ca păsările care-şi fac cuib sau bobocii care înfloresc.

— Îmi pare rău, Cal, spune Joel deodată. Pentru mai devreme. Sincer... Doamne. M-am descurcat foarte prost.

Oh, despre mutatul împreună. A fost o greşeală, acum înţeleg.

— Nu, te-am luat pe nepregătite. Nu...

— M-am gândit şi eu. La ce ai spus.

Îşi drege glasul.

— Ce-ai zice dacă... te-ai muta la mine?

Inimii mele îi cresc aripi.

— La tine?

— Da. Adică, nu mă înţelege greşit, îmi place apartamentul tău, dar la mine ar fi mai logic, cu grădina, Murph şi...?

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Eşti sigur? Nu e nevoie să...

— Ştiu. Dar mi se pare firesc.

— Aşa este.

— Câtă vreme eşti OK cu... ştii tu. Totul.

— Altfel nu te-aş fi întrebat.

Da, îl pierd câteodată la prima oră a dimineţii în notiţele pe care le ia cu intensitate şi episoadele când e monosilabic. Dacă petrecem noaptea împreună, rareori adormim în tandem – deseori e plecat cu Murphy, mult după ce m-am culcat eu, sau stă pur şi simplu treaz ca să evite somnul. Şi câteodată odihna noastră e tulburată dacă îl trezeşte un vis. Şi ce dacă? Nicio imperfecţiune nu poate atinge cât de mult îl iubesc.

Lasă capul în jos acum, îşi lipeşte gura de a mea.

— Spun toate astea presupunând că nu urăşti în secret apartamentul meu, bineînţeles.

— În secret, îl iubesc mai mult decât pe al meu.

— Aşadar, facem chestia asta?

— O facem.

Pentru o fracțiune de secundă înainte să mă sărute, mi se pare că vrea să spună altceva. Dar când îmi țin respirația să-l aud, gura lui o întâlneşte pe a mea şi momentul trece.

48

JOEL

Fața lui Callie e stropită de noroi, are fire de păr care-i ies din coadă. Se apleacă deasupra mea pe canapea, mulțumită, la sfârşitul unei zile însorite la Waterfen. Sunt fericit pentru ea, după atâtea săptămâni de iarnă. Degete înghețate, haine murdare de noroi. Nu că s-ar fi plâns vreodată.

Dincolo de fereastră, lumina de vineri seara părăseşte cerul.

Murphy şi-a sprijinit bărbia pe genunchiul surorii mele, şi-a îndreptat ochii cu răbdare spre fața ei. De parcă ştie exact ce a venit aici să spună.

— Sunt însărcinată.

Sar imediat în picioare, strângând-o în brațe pe Tamsin. Sper să nu-şi dea seama că, deşi bucuria mea e reală, uimirea mea e prefăcută. Pentru că l-am întâlnit deja pe Harry în visele mele. I-am sărutat fruntea perfectă, m-am minunat de noutatea rozalie. M-am simțit copleşit de dragoste.

— Eşti cea mai bună mamă pe care o cunosc, şoptesc în părul ei. Felicitări.

Deschid un braț ca s-o primesc şi pe Callie în îmbrățişare. Stăm toți trei înlănțuiți, râzând şi ştergându-ne lacrimile.

În timp ce Callie ne mai ia ceva de băut, o întreb pe Tamsin câte luni are. (Ştiu deja că sunt opt săptămâni, bineînțeles. Întotdeauna e la fel de ciudat să afli lucruri private despre altcineva înainte să le afle chiar ei.)

Zâmbesc când îmi confirmă.

— Cred că Neil e mulțumit.

— Oh, ştii cum e Neil. Dacă ar câştiga la loto, ar spune *Super.*

Ea îl mângâie în continuare pe Murphy.

— Dar, da. Cred că e una dintre puținele ocazii în care i-am văzut o lacrimă în ochi.

— Deci un copil, de Crăciun.

Callie îi întinde lui Tamsin încă un ceai de plante. (L-am luat special, de îndată ce l-am visat pe Harry.)

— Ce emoționant!

Tamsin chiuie.

— Aminteşte-mi asta anul viitor de ziua lor şi în toți anii de după aceea. Şocantă planificare.

— O să afli sexul?

— Nu. Vreau să fie surpriză.

Îi zâmbesc lui Callie, apoi mă uit repede în altă parte. Mi se pare aiurea că noi ştim cel mai interesant lucru (*O să ai un băiat şi o să-l botezi Harry.*) cu şapte luni înainte să afle Tamsin. Deşi simt deja un contracurent familiar de teamă: *Vreau să visez doar lucruri bune despre el*.

Tamsin soarbe din ceai. Poartă o rochie de bumbac cu pătrățele albe şi bleumarin, o pereche de sandale cu tălpi împletite. Ochelarii de soare de pe vârful capului îi țin la o parte cascada de păr arămiu.

— Mama era însărcinată în opt săptămâni cu Doug, cred, când s-a măritat cu tata.

Undeva se află o imagine puțin ciudată despre chestia asta. Eu, neavând încă doi ani împliniți, înghesuit între părinții mei, care stăteau rigizi pe treptele stării civile.

În mintea mea, stânjeneala se transformă. Păreau stânjeniți pentru că micuțul de pe şoldul mamei era al altui bărbat? Tata ştia ceva sigur? Sau o simțea inconştient?

Ce s-a întâmplat, mamă? De ce n-am vorbit niciodată despre asta?

— El a fost conceput în afara căsătoriei, îi spune Tamsin lui Callie.

Îmi face cu ochiul.

— Credem că de asta e puțin... ştii tu. Rătăcitor.

Îmi freamătă sângele. *Conceput în afara căsătoriei sau fiul altcuiva?*

Punând o mână pe abdomenul încă neted, Tamsin se uită la Callie.

— Nu prea îmi vine să cred, ştii. Eu şi Neil încercăm cu pauze de când avea Amber un an. Sincer, n-am crezut că o să se mai întâmple.

— Suntem foarte fericiți pentru tine, spune Callie.

— Sper doar... ezită Tamsin.

Mi se întoarce stomacul.

— Nu, şoptesc eu.

— Dar e după atâta timp. Dacă o să fie ceva...

— Nu o să fie.

— N-ai de unde să ştii.

— Ba da. Ştiu.

Mai încet, ochii mei repetă totul pentru ea. *Ba da. Ştiu.*

— Cum?

Callie mă apucă de mână. Îi forțez expresia să rămână neutră. Azi nu e vorba despre mine, ci despre Tamsin.

— Ai încredere în mine, bine? îi spun. Totul va fi bine. Promit.

Pare să fie de ajuns. Ea dă din cap, o singură dată. Foloseşte şervețelul de la Callie ca să-şi şteargă lacrimile.

— Cred că asta se întâmplă când îți doreşti ceva prea mult.

— Nu există prea mult.

Ea reuşeşte să zâmbească.

— Dar tu?

— Ce-i cu mine?

— Nu *tu*. *Voi*. Aveți de gând să mă faceți mătuşică?

O țin în continuare pe Callie de mână, dar ocolesc întrebarea.

— Tam, au trecut şase luni.

Callie nici măcar nu s-a mutat oficial la mine. Dar i-a spus lui Steve. Şi au început să crească movile cu lucrurile ei prin apartamentul meu. Mă uit la ierburile şi plantele ei, aliniate acum pe pervaz. Le-a adus ieri, cu tot cu cutia de la fereastră, şi explozia subită de verdeaţă pare să aducă un val de aer proaspăt. Săptămâna asta are de gând să umple straturile din curte, să le planteze cu flori de vară pentru albine şi fluturi.

— S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate, spune Tamsin.

Aşa e. Şi se întâmplă. Tot timpul. Şi pe urmă, pe neaşteptate, mă trăsneşte un gând. Unul care se referă la Callie însărcinată şi la mine, plin de fericire.

În ciuda lucrurilor care mă sperie la dragoste, nu pot să nu mă gândesc că ar fi un fel ciudat de minunăţie. Să mă uit la burta lui Callie şi să ştiu că fiul sau fiica noastră stă protejată acolo.

Dar nu spun decât „surori". Las gândul la o parte. Îmi ascund faţa în cană.

După ce adoarme Callie în seara aceea, îl scot pe Murphy la o plimbare. Cât sunt plecat, apare un mesaj pe telefon. E de la Melissa. Mă întreabă ce mai fac, spune că a trecut prea mult timp. Îmi aminteşte să nu mă port ca un străin.

Nu e prima dată. Mi-a scris de Crăciun, pe urmă din nou în februarie. Am scris câte un răspuns pentru ea cu ambele ocazii, dar nu l-am trimis. În mod ilogic, să-i trimit mesaj ca să pun capăt lucrurilor mi se părea o laşitate aproape mai mare decât să nu spun nimic.

Dar acum ştiu că a fost o prostie. Trebuie să-i răspund. Aşa că îi răspund cât mai neutru cu putinţă. Îi spun cum merg lucrurile cu Callie, că probabil cel mai bine ar fi să nu ne mai trimitem mesaje. Vreau să fiu delicat, dar nu pot fi ambiguu.

Îi spun totul, apăs pe trimitere şi mă simt ruşinat. Pentru felul în care m-am purtat cu ea şi cum s-au sfârşit lucrurile între noi. Sper că, într-o bună zi, o să mă poată ierta.

49

CALLIE

La începutul lui iunie, Joel propune să sărbătorim ziua oficială în care m-am mutat, mâncând nişte pizza pe vatră în oraş. Sunt atât de mari, încât abia reuşim să le terminăm şi totuşi, după aceea, mergem şi la un local cu deserturi.

— Meritǎm asta după atâtea cutii cărate, îl asigur pe Joel deasupra porțiilor uriaşe de cheesecake şi tartă cu ciocolată. Îmi pare rău că am avut atât de multe. Aş fi putut să jur că nu m-am mutat cu atâtea.

— Nicio grijă. Dar cred că o să mă doară în multe locuri interesante mâine.

— Şi pe mine. Cred că mi s-au micşorat muşchii de când s-a făcut frumos afară. Am mers mai mult cu tractorul în ultima vreme; de-abia am transpirat.

— Sună bine pentru o zi de muncă.

— Ei bine, da. Nu e rău. Bucură-te cât mai poți.

Joel se înfige în cheesecake. Este foarte arătos în seara asta – poartă o cămaşă subțire de blugi, cu mânecile ridicate până la coate.

— Exact. Cred că e mai bine decât iarna, cu siguranță.

Mă gândesc o clipă la asta, iau cu lingura un colț din tarta cu ciocolată.

— Nu ştiu. Iarna are ceva aparte. De parcă... există frumusețe în vremea posomorâtă.

Zâmbesc şi ridic din umeri, pentru că nu prea pot să explic. Majoritatea oamenilor normali detestă iarna, cu cerurile cenuşii şi burnița piezişă, cu nevoia constantă de a tremura.

— Iarna pare cumva mai sălbatică. Şi-mi place chestia asta. Peisaje bătute de vânt, bastioane tocite de vreme – e pe placul meu.

Joel zâmbeşte.

— Nu e nimic în neregulă dacă ai alte preferințe decât majoritatea.

Zâmbind, descriu sărbătorile din copilăria mea, cum eu şi tata exploram mereu împrejurimile, plecând în drumeții, adunând mici artefacte pe drum.

— Cred că de asta am fost atrasă de Chile. E ideea naturii mărețe – să te scufunzi cu adevărat în sălbăticie.

Îi povestesc în continuare despre cât de frumos arată Letonia, entuziasmându-mă din nou în timp ce relatez dragostea lui Liam față de țara asta.

— Şi cum se face că n-ai făcut-o niciodată, Cal?

Fruntea lui Joel se strâmbă, încruntată.

— Adică, ai toate cărțile astea şi visurile despre lucruri pe care vrei să le vezi...

Deşi ştiu că nu o spune ca pe o critică, mă fac mică în scaunul meu.

— Pur şi simplu, nu a părut niciodată momentul potrivit. Sunt precaută din fire şi lumea mea a fost mereu destul de... sigură, chiar şi în copilărie. Şi când am încercat s-o imit pe Grace, să fac lucrurile puțin diferit, totul a mers îngrozitor de prost.

Mă gândesc la tatuajul meu, la dezastrul oribil creat din impuls.

— Nu e un motiv să nu mai încerci.

— Ştiu. Şi mi-ar plăcea să merg în Chile şi să văd pasărea aceea într-o zi, măcar pentru a le dovedi lui Dave şi lui Liam că greşesc.

— E atât de rară?

Scot lingura din gură.

— E un fel de... enigmă.

În mintea mea, iese la suprafață strălucirea unei amintiri.

— Tata a văzut o pasăre rară o dată. Mama şi cu mine eram pe la magazine când tata a sunat-o agitat, rugând-o să aducă un aparat foto. Aşa că a trebuit să urcăm în maşină şi să alergăm până acasă după aparat, pe urmă să gonim o jumătate de oră pe drum să-l găsim la lacul de lângă pasajul ocolitor... Mama îşi croia drum prin trafic...

Încep să râd.

— Adică, eu nu urmăresc păsările defel, dar aveam doar şapte ani şi a fost destul de palpitant. N-am uitat niciodată întâmplarea. Mi se părea că sunt într-un fel de serial polițist.

Joel îmi susține privirea.

— Ei bine, spune el, poate e timpul să găseşti o raritate.

— Nu acum, când am obținut o slujbă de vis, îi spun eu hotărâtă. Călătoriile trebuie să mai aştepte.

Nu-i spun că nu are deloc legătură cu slujba, evident. E ideea de a fi departe de Joel – de minunata mea descoperire, una rară şi îndelung aşteptată chiar aici, pe terenul propriu. Mi s-ar părea complet greşit să-i întorc spatele acum. Chiar şi numai pentru două săptămâni. Chiar dacă ar fi să-mi urmez un vis.

Întorşi acasă, caut cheile de la uşă, când simt mâinile lui Joel în jurul meu, zâmbetul lui pe gât. Murmură ceva ce nu înțeleg, aşa că mă trag înapoi, îl întreb ce-a spus şi îmi spune că pot să fac orice-mi doresc, să nu cred niciodată că nu pot.

Dăm buzna în hol împreună şi el mă lipeşte de balustradă, iar respirația ne devine sacadată printre sărutări. Începem să tragem de haine, fără să ne deranjăm măcar să dezbrăcăm jachetele, doar descheind nasturi şi trăgând fermoare cât să putem ajunge unul la altul. Cumva, ne găsim drumul spre covor, cu ochii plini de dorință şi fixați în ochii celuilalt, cu trupurile tremurând de dor. Şi când începem să ne mişcăm, simt toată greutatea atomică a iubirii mele pentru el, de parcă tocmai mi-a explodat inima într-o mie de stele căzătoare.

50

JOEL

Am acceptat să fiu partenerul lui Callie la nunta lui Hugo, un vechi prieten al familiei Cooper.

Nu a durat mult să aflu de ce părinții lui Callie evitaseră evenimentul. Se pare că mutarea în Elveția după facultate şi instalarea în domeniul capitalului privat nu l-au ajutat prea mult pe Hugo sub aspectul personalității. După ce am ajuns la recepția de la conacul din epoca iacobită, a greşit de două ori numele lui Callie, înainte să întrebe dacă eu eram de la serviciul de catering. (Am presupus că se referea la costumul meu puțin prea elegant. Dar cum nu pare să aibă nicio brumă de simț al umorului, nu puteai fi sigur.)

Noua soție a lui Hugo, Samantha, pare a fi în regulă. (Puțin naivă, dacă e dispusă să se mărite cu un nemernic. Mult noroc, zic eu.)

Părerea mea proastă despre Hugo se înrăutățeşte şi mai mult când suntem aşezați la o masă împreună cu cele mai bătrâne rude. Niciuna nu e chiar în toate mințile, aşa că eu şi Callie trebuie să ne ținem companie unul altuia. Totuşi, nu e ceva rău. Căutarea mâncării vegetariene, de exemplu, se dovedeşte a fi o provocare intelectuală interesantă.

— Probabil e o încurcătură. E carne.

Callie vorbeşte printre dinți, uitându-se la miniatura de friptură Wellington din farfuria ei. Zâmbetul ei pare să-i fi fost programat pe față.

Nu mi-am luat ochii de la ea toată ziua. Mi-am dorit să-i sărut conturul claviculei, să-mi apăs degetele în scobiturile netede. Şi-a prins părul într-un coc lejer, iar rochia ei e o

creație fermecătoare de un verde-aprins. Cerceii pe care îi poartă sunt în formă de frunză, cu smaralde incrustate, un dar de la mine, odată ce i-am văzut rochia.

Acum două săptămâni am intrat în dormitor în timp ce proba ținute. Cea de acum a ajuns pe podea, o baltă mătăsoasă de culoarea trifoiului, doar câteva clipe mai târziu.

Dar chiar nu mă pot gândi la asta în timp ce sunt înconjurat de octogenari. Sunt un grup imprevizibil. Unul dintre ei tocmai a început să se legene violent în contratimp față de cvartetul de coarde, al cărui număr sună alarmant de asemănător cu piesa *Toxic* a lui Britney Spears.

Callie se uită în jur după ospătar.

— Le-am spus că suntem vegetarieni în chestionar.

— Chestionar?

— Oh, da. A trebuit să completăm unul, ca o cerere de angajare. Şi lista lor de cadouri a fost de-a dreptul autocrată.

Dau vinul pe gât.

— Câte petreceri de burlaci spuneai că a avut Hugo?

— Trei.

Mă aplec mai aproape.

— Câte zile de nuntă?

— Două. Asta şi cea din Zurich.

— Câte luni de miere?

— Două. Una maxi, alta mini.

Ridic paharul.

— Fie ca niciunul din noi să nu devină ca Hugo!

— Ridic paharul pentru asta.

Ciocnim şi bem.

— Ți-am spus cât de incredibil arăți în rochia asta, apropo?

— De şase ori. Şapte, dacă includem seara în care a ajuns pe podea.

— Vorbesc serios, să ştii. Nu încerc doar să te seduc fără pic de ruşine.

Ea îmi pune o mână pe genunchi.

— Nu mă deranjează. Ți-am spus cât de elegant arăți în costumul ăsta?

Zâmbesc, amintindu-mi cum am intrat cu ea, împiedicându-ne, în cabina de probă de la magazin, săptămâna trecută. În timp ce descheiam nasturi şi fermoare, mă întrebam dacă nu cumva o să fim arestaţi. Pe urmă, mi-am dat seama foarte repede că în mod sigur nu-mi păsa.

Apare un chelner.

— Vă pot ajuta?

Callie se apleacă spre el şi-i şopteşte că noi suntem vegetarieni.

El încremeneşte de parcă l-a dărâmat frumuseţea ei, lucru pentru care aproape pot să-l iert.

— Mă tem că n-am primit cereri pentru mâncare vegetariană.

Niciuna? La o petrecere de nuntă cu peste o sută cincizeci de invitaţi?

Aşteptăm ca el să vină cu o idee, dar nu face altceva decât să se holbeze la noi. În mod clar, aşteaptă ca ea să-i spună că nu e o problemă. Că o să devenim carnivori pentru o zi. Sau poate îşi imaginează că au un contact vizual.

— Oh, e tot ce spune ea în cele din urmă.

Are îndrăzneala să-i facă din ochi înainte să plece.

— Uau, zâmbesc eu. Îi plac foarte mult vegetarienii stângaci.

Ea încruntă fruntea.

— Ce vrei să spui?

Mă aplec în faţă.

— Cred că i-a plăcut de tine.

— Nu, era doar nedumerit.

Inconştientă, ca întotdeauna, de cât de frumoasă este.

Callie se apleacă mai aproape de farfurie, împunge vita Wellington cu furculiţa.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

— Cred că avem o singură opţiune.

— Spune.

Ridic paharul proaspăt umplut cu vin.

— Prânz lichid.

— Cred că te referi la un mic dejun de nuntă.

— Nu mă pune să spun de ce se numeşte mic dejun.

În cele din urmă, sărim complet peste mâncare şi ajungem să fim primii pe ringul de dans în timp ce luminile se estompează. Callie râde, conducându-mă de mână. Zâmbetul ei e ca un bec într-o cameră întunecată.

Dansăm, cântăm, râdem până ameţim. O zi absolut perfectă!

La miezul nopţii fugim energizaţi şi cu părul vâlvoi. E o noapte senină, aerul e încărcat de vară. Pantofii lui Callie atârnă de degetele ei în timp ce traversăm peluzele umede spre aripa în care suntem cazaţi. Rochia ei se leagănă în timp ce păşeşte pe iarba întunecată de rouă, ţinându-ne de mână.

Mă uit deasupra capului la cerul presărat cu stele, strâng momentul la piept. *Nu cred că am fost vreodată mai fericit decât în clipa asta.*

Callie vorbeşte despre o carte pe care o citeşte referitoare la înotul în ape naturale; este a unui autor pe care-l îndrăgeşte şi care scrie despre natură. Încercarea unui om, din câte se pare, de a parcurge înot Insulele Britanice.

— Mă face să vreau să sar în cel mai apropiat râu. Şi e momentul potrivit din an, nu-i aşa? Nu poţi să te apropii mai mult de natură decât atunci când înoţi în ea.

Ajungem pe culmea altei peluze întinse.

— Ei bine.

O opresc în loc.

— Priveşte!

— Ce?

— E ocazia ideală.

Într-o vâlcea de pe peluză se află un lac ornamental de culoarea miezului nopţii, ispititor ca o limonadă cu gheaţă. Aerul e înfierbântat, la fel şi noi: chiar şi pentru mine, ideea pare delicioasă.

— Vorbeşti serios?

Lăsându-i mâna, îmi scot sacoul. Îl las să cadă la pământ, pe urmă mă aplec să-mi dezleg pantofii.

— Joel, nu putem.

Se uită în jur.

— Ne-ar putea scoate afară de pe proprietate.

Încep să-mi deschei cămaşa.

— Atunci ar fi bine să ne grăbim.

Ea începe să râdă. Se uită o dată peste umăr.

— OK.

— OK?

— OK, repetă ea, încurajată deodată. Întinde mâinile peste umăr, desface fermoarul rochiei. Trăgând de bretele, o lasă să cadă ca lichidul pe iarbă. E frumoasă în lenjeria verde-închis, cu pielea încă însemnată de urmele de bronz castaniu de la zilele lungi petrecute în aer liber. Se furişează spre mine, începe să-mi descheie cămaşa mai departe. Râdem, acum dezbrăcatul a devenit un efort de echipă.

Îmi scot pantofii în timp ce Callie îmi trage fermoarul de la pantaloni, apoi îmi desface cureaua. Şi acum alergăm ţinându-ne de mână, în lenjerie intimă, pe panta abruptă către lac. Mânaţi de inerţie, niciunul nu se opreşte înainte să ne aruncăm în apă. E rece ca fundul mării, o plesnitură de nitrogen lichid. Când ieşim la suprafaţă, chiuim şi ne forţăm să respirăm, zbătându-ne nebuneşte. Plescăim şi dăm din mâini, ca nişte peşti care se zbat să nu fie prinşi. Dar, cu toate că suntem uzi leoarcă şi ridicoli şi ne chinuim să ne umplem plămânii cu aer, ochii ni se întâlnesc şi începem iar să râdem. Râdem atât de tare, încât sigur suntem în pericol să ne înecăm. Aşa că începem să înotăm din instinct spre mal.

În cele din urmă, mâinile ni se întâlnesc prin mâl. Ne tragem unul pe altul pe mal, iar fire de vegetaţie din iaz ni se prind de pulpe. Ni s-a tăiat respiraţia, nu putem vorbi.

Rostogolindu-ne pe spate, ne uităm în sus la stele. Gâfâim ca nişte animale, creierul şi sângele nostru revenindu-şi din şoc.

Sunt primul care vorbeşte.

— Cum a fost pentru tine?

— M-a făcut praf.

Întorc capul. Părul ei e plin de apă, o masă neagră şi lucioasă pe iarbă, ca algele pe nisip.

— Serios, atât de bine?

— Noi doi mergem să înotăm în natură, spune ea. O să ne înscriem într-un club. Există cluburi de înotat în natură? Am putea face asta în fiecare weekend, noi doi, împreună.

Mă aplec spre ea şi o sărut, îi mângâi corpul. Pe tatuajul minunat de bizar care mă face să o ador şi mai mult.

— Ţi-e frig?

Ea tremură în timp ce-i desprind un fir de iarbă de pe picior.

— Da.

Pe urmă:

— Vreau să dureze pentru totdeauna. Momentul ăsta, chiar aici, cu tine. Te iubesc atât de mult.

Pielea mea se cutremură şi zvâcneşte.

Ea îşi înclină faţa spre a mea.

— Să nu mă laşi să mai spun altceva.

Îi dau o şuviţă de păr ud de pe faţă.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau să te sperii.

Vreau să-i spun că nimic din ce spune ea nu m-ar putea speria. Dar nu sunt sigur că-i adevărat.

Vibraţia îndepărtată a ritmurilor disco pluteşte în văzduh dinspre Sala Mare. Se pare că au adus cu elicopterul un DJ din Italia.

Callie îşi trece o mână sub cap. Întoarce capul în întuneric, de parcă se uită pe cer după Calea Lactee.

— Pentru că e înspăimântător. Cât de puternice sunt sentimentele mele pentru tine.

Ea o anunţă cu luciditate, cu vocea aspră în aerul cald.

— Ştiu.

Mă aplec şi o sărut din nou.

— Şi pe mine mă sperie.

CALLIE

A doua zi, lumina soarelui de dimineață e fierbinte şi albă pe pielea mea, ca un pumnal printre perdelele despărțite. Caietul lui Joel stă pe şoldul lui, aşa că bănuiesc că a avut un vis azi-noapte. Nu-mi spune dacă nu vrea, aşa că nu întreb întotdeauna.

— Ți-am găsit un club, şopteşte Joel.

— Hm?

Capul meu parcă e aluat frământat prea tare. Abia am reuşit să ne fac o ceaşcă de cafea la plic cu puțin lapte UHT înainte să mă urc înapoi în pat.

— Un club de înot în natură. Priveşte.

Sprijină iPad-ul în fața mea.

— Se întâlnesc în fiecare duminică dimineață toată vara.

Închid ochii.

— Oh, Doamne! Îmi amintesc.

— Îți aminteşti lacul?

Gem.

— Şi ce-ai făcut când ne-am întors în cameră?

Redeschid ochii cu viteza glonțului.

— Când ai decis să agăți lenjeria noastră intimă la fereastră să se usuce? remarcă el.

— Oh, nu. A zbu...?

— Oh, da, răspunde el de parcă încearcă să nu râdă. Am coborât în halat ca să încerc s-o salvez.

— Te rog, *te rog*, spune-mi că ai recuperat-o.

— Îmi pare rău, Cal, spune el şi râde din toată inima. Am găsit jumătatea de jos, dar sutienul tău atârnă de un gargui. Nu am cum să ajung la el.

— Oh, Dumnezeule!

Mă ridic în capul oaselor, cu un zvâcnet de planete care se aliniază în capul meu. *Te rog*, spune-mi că glumeşti.

El se topeşte de râs.

— Mi-aş dori să fie aşa.

— Atunci, trebuie să plecăm. Trebuie să ieşim chiar acum!

Joel coboară din pat şi se duce la fereastră, ridică partea de jos şi bagă capul prin deschizătură.

— Da, cred că s-ar putea să ai dreptate. A ieşit soarele. Nu se mai poate ascunde frumuseţea aceea. Verdele iese în evidenţă pe clădirea asta. Totuşi, partea bună e că se usucă bine.

Arunc cu o pernă după el, dar în ciuda diverselor grade de suferinţă, râd.

— Serios, chiar trebuie să plecăm.

— Nu crezi că am putea da dovadă de stil la micul dejun?

— Nu!

— Ce zici de o scurtă repriză de *Agadoo* la duş? L-ai cântat atât de frumos aseară.

Groaza deplină îmi inundă mintea.

— Plecăm chiar acum.

Ne oprim la o cafenea în drum spre casă, o oprire pe o stradă cu benzi duble, unde au doar cafea solubilă într-o cană de dimensiune unică, dar în schimb servesc cincisprezece feluri de ouă prăjite.

Dincolo de fereastră, drumul e o pistă de curse, iar traficul o mişcare neclară.

Joel pare obosit, dar într-un sens bun, genul acela de oboseală care-mi aminteşte de săruturi în pat, în zori, sau de nopţi târzii cu muzică şi conversaţie la lumina lumânării.

La polul opus, eu nu cred că vreau să ştiu cum arăt acum. Eram atât de disperată să ies din hotel, încât am uitat complet de uscătorul de păr. La fel şi de machiaj – în afară de puţin rimel şi un puf încurajator de parfum.

— Ştii că ai avut succes pe ringul de dans aseară? îl întreb pe Joel.

— Adică am fost cel mai luat în râs?

— Nu, vorbesc serios! Pentru un pustnic autodeclarat, ai avut nişte mişcări bune.

— Hei, nici nu tu nu eşti rea deloc.

— Haide, am două picioare stângi. N-ai văzut când aproape am căzut peste formaţie?

El termină ruloul cu ou, îşi şterge degetele.

— Nu mi s-a părut că s-au supărat. Cred că erau flataţi de entuziasmul tău fără margini.

— Puţin alarmaţi ar fi o descriere mai bună.

— Şi tu ai fost foarte sociabilă cu copiii.

Măcar asta era adevărat. La un moment dat, m-am trezit înconjurată de o gaşcă de pre-adolescenţi, învăţându-i să danseze twist. După câteva şicane nu prea răutăcioase, s-a alăturat şi Joel şi, timp de douăzeci de minute, am dansat toţi împreună – doar noi şi un grup de copiii înnebuniţi din cauza zahărului –, când mi-a venit un gând: *Am fi nişte părinţi grozavi. Ne-am distra grozav. Câţi copii ar trebui să avem? Doi? Cinci? Zece?* Eram prea fericită şi obosită să-mi îngrădesc imaginaţia, aşa că am lăsat-o să zboare, m-am bucurat de fantezie, aproape m-am îmbătat cu ea.

Fac desene alene pe antebraţul lui Joel cu degetul arătător.

— Unde ai învăţat să dansezi?

— De la mama, de fapt. Câteodată dansam boogie împreună în living după ore, cât aşteptam să vină tata acasă de la serviciu.

Simt o arsură în gât, pe urmă în ochi.

— Ce frumos!

— Ah, ar trebui să-i spui asta fratelui meu.

Mă uit în jos la masă. Plasticul are pete galbene, care amintesc de resturile rămase de la o cină cu curry de demult.

Joel pune cana jos şi-şi trece o mână prin păr, eliberând preţ de o clipă o aromă acvatică de şampon de la hotel.

— Ştii, la cât de idiot e Hugo, a reuşit să facă o petrecere destul de grozavă.

— Vrei să ştii ce cred eu?

Prin aburul de la cafea, îmi întâlneşte privirea.

— Spune.

— Cred că noi *am făcut-o* grozavă. Adică, sunt destul de sigură că noi doi ne-am putea distra şi pe un câmp cu silozuri.

— Ei bine, n-am încercat asta niciodată. Dar am putea găsi unul în drum spre casă, dacă vrei.

Gândindu-mă la lac, clatin din cap.

— Nu o mai luăm razna prin spaţii deschise.

— Da, e mult mai sigur în maşină.

Continui să-i schiţez modele pe piele.

— Ar fi grozav dacă am face asta mai des. A fost OK, nu? Să plecăm din nou pentru o seară.

— Da, spune el, părând aproape surprins, ca şi cum nu se gândise cu adevărat la asta până acum. Chiar a fost.

— Deci... ţi-ar plăcea? Să facem asta din nou?

— Da, spune el, discret ca întotdeauna.

Dar când întoarce mâna ca s-o prindă pe a mea, ochii lui sunt un film mut, o poveste de dragoste fără cuvinte.

52

JOEL

Şi pe urmă, doar o lună mai târziu, se întâmplă. Exact ce m-am temut mereu că se va întâmpla.

Visul e îngrozitor, atât de real, încât mă străfulgeră.

Callie îmi şopteşte ca să mă trezească, dar sunt deja treaz. Îi dau mâinile la o parte, mă întorc cu spatele. Îmi îngrop faţa în saltea.

Te rog, nu, Callie.

Nu aşa.

Nu. Nu. Nu.

PARTEA A TREIA

53

CALLIE

Încă mă gândesc la noi, Joel. Probabil, mai mult decât ar trebui. Cele mai mici lucruri mi te aduc înapoi.

Am fost să înot aseară la Lido şi mi-am amintit de ziua aceea când am sărit amândoi în lac. Acum două săptămâni am băgat la cuptor nişte drømmekage; *am început să plâng la un moment dat. Am fost invitată la o petrecere de burlăciţe şi nu m-am putut gândi decât la Cambridge şi la noaptea minunată pe care am petrecut-o împreună.*

Am început chiar să citesc romanul acela SF – îl mai ştii? E chiar foarte bun! Cu siguranţă, ai putea să-l citeşti. (Pagina şaptezeci şi nouă m-a făcut să râd cu gura până la urechi, apropo. Încearcă să imiţi vocea în gând când citeşti. O să înţelegi ce-am vrut să spun, când ajungi acolo.) Sper că mai ai volumul când o să citeşti asta. Dacă nu, pot să ţi-l dau pe al meu.

A trecut atât de mult timp de când n-am mai râs împreună. Mă ajută să merg mai departe, câteodată, gândul la cât de mult ne-am distrat. Felul în care îmi înseninai sufletul în fiecare zi.

54

JOEL

Afară, cerul e încărcat de furtunile de început de august. Stau la fereastra din dormitorul meu, aşteptând să se oprească sunetul duşului.

E mai rău decât am crezut că poate fi posibil.

Deasupra capului meu, scârţâie scândurile din podea. Un chiriaş nou, Danny, a înlocuit-o pe Callie la etaj. Are un program lung de muncă, de-abia dacă stă pe acasă. Câteodată se arată şi spune ceva amabil în trecere, pe urmă dispare din nou ca o fantomă.

Deja, faptul că acum câteva săptămâni Callie s-a mutat la mine pare a fi o serie de amintiri ce se vor uita în curând. Tatăl ei ne-a ajutat să cărăm cutiile pe scări, ţinându-mi predici despre siguranţă, de parcă nu trăiesc deja aici de un deceniu. În prima noapte, am băut şampanie – un dar de la părinţii ei – în timp ce stăteam pe canapea. Mâncărurile noastre preferate în sfârşit alături în frigider. Duşuri împreună, ibrice de cafea. Îl priveam pe Murphy cum aleargă mingile de pe scările din spate. Degetele mele explorează noutatea lucrurilor ei. Colecţia ei eclectică de fleacuri şi mărunţişuri, pentru ea un motiv de stânjeneală, pentru mine interesante ca o comoară.

Mă învinovăţesc în întregime. N-ar fi trebuit să-mi îngădui niciodată să mă relaxez, să amân să-l sun pe Steve. Poate dacă aş fi acţionat în vreun fel, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

55

CALLIE

În cele din urmă, reuşesc să ies din baie, oprindu-mă în faţa comodei din care acum lucrurile mele dau pe dinafară. Îmi place asta – sau, cel puţin, mi-a plăcut – ideea nu tocmai potrivită că am depăşit deja capacitatea spaţiului de când m-am mutat, că nu putem fi limitaţi de lumea din jurul nostru.

— Îmi pare rău, spune Joel de lângă fereastră, ca şi cum ar sări bucuros de acolo.

Când îmi amintesc ce s-a întâmplat aseară, îmi vine să plâng din nou. E prea dureros să mă gândesc la lacrimile care-i căzeau de pe pleoape în timp ce dormea, cum mi-a spus numele iar şi iar de parcă rămânea fără aer.

— Joel... nu e vorba dacă-ţi pare rău.

El ezită – pe punctul, se pare, de a inunda camera de sentimente. Dar în ultima clipă dă înapoi.

— Poţi să anulezi în seara asta?

Mintea mea aleargă după propria coadă. În seara asta. În seara asta...?

În cele din urmă, mă prind – am programat o cină la Ben acasă, cu Esther şi Gavin.

— Bineînţeles.

— Doar că nu cred...

Dar propoziţia rămâne neterminată, aşa că rămân nedumerită referitor la ce nu crede el, darămite la ce crede.

— Joel, te rog să nu faci asta.

— Ce să fac?

— Să mă ţii la distanţă.

Atunci ne uităm unul la celălalt, cuprinşi de tristeţe şi de neputinţa de a opri totul.

— Eu vorbesc serios când spun că te iubesc, şoptesc eu.

— Ştiu.

— Nu doar pe tine, ci totul la tine.

Pare aproape ameţit de durere în timp ce afară cerul bubuie.

— A fost despre mine, nu-i aşa? îl întreb. Visul tău de aseară.

Are ochii rotunzi acum, negri ca de bufniţă. Mă priveşte fără să vorbească timp de un minut, ca şi cum plec de lângă el şi nu poate decât să se uite cum plec.

Vocea lui, când se aude, e blândă.

— O să întârzii, e tot ce pot spune.

56

JOEL

Se întoarce chiar înainte de şase. Mi-am petrecut aproape toată ziua afară, plimbând câinii, apoi stând în grădină cu Murphy. În timp ce norii dansau pe cer, m-am întrebat ce e de făcut. Ce aş putea să-i spun.

Mă trezesc că privirea îmi cade asupra ghivecelor cu flori ale lui Callie, pline acum de albine şi de o frenezie de fluturi. Ghiveciul de la fereastră erupe de flori de primăvară, bobocii sunt încărcaţi de nectar. O întruchipează perfect: pete de culoare pe fundalul cenuşiu, ca o inerţie înlocuitoare.

Puii noştri de măcăleandru şi-au luat zborul de mult, căsuţa lor e pustie acum. Dar pentru o vreme masculul încă s-a văzut, fluierând temerar din prunul de la vecini. Callie mi-a spus că învăţa puii să cânte. Cine ştie dacă e adevărat, dar mi-a plăcut ideea: o partitură veche de secole, scrisă în aer.

— Bună.

E un *bună* obosit. Îşi lasă geanta şi mă prinde de gât cu braţele, mă sărută. Transpiraţia a făcut un semn fin şi alb pe faţa ei. Are gust de sare şi de tristeţe.

— Cum ţi-a fost ziua? îi murmur în păr.

— Groaznică, îi răspunde ea tricoului meu.

Sunt aproape uşurat pentru că nu vreau să fiu împăcat. Sau asigurat că e totul în regulă, când nu e. Aş prefera să se enerveze, să spunem lucrurilor pe nume.

Un dezastru, dar unul care mi se datorează în întregime.

— M-am tot gândit la visul tău.

— Trebuie...

Abia pot să pronunţ cuvintele.

— Trebuie să vorbim despre asta.

Ea se retrage din îmbrăţişare.

— Aşa e. Putem merge undeva?

Aş prefera să nu avem discuţia asta în public. Dar cum sunt pe punctul de a-i distruge viaţa lui Callie, mi se pare corect să o fac în condiţiile impuse de ea.

Ne oprim la un bar de la ultimul etaj al unei clădiri, cu vedere la râu. Sună mai drăguţ decât este. Scump şi improbabil poziţionat la etajul de sus al unei clădiri de apartamente, a fost mereu mai puţin popular decât te-ai fi aşteptat. Priveliştea e bună, deşi subiectul e fad: Eversford nu se laudă nici cu o arhitectură deosebită, nici cu vreun farmec aparte. În schimb, e o amestecătură monotonă de birouri şi zgârie-nori, cu turle de biserici şi acoperişuri cu ţiglă. Epoci încurcate, de un caracter nedefinit. Totuşi, se vede râul, argintiu în lumina soarelui, ca o cusătură de mercur lichid. Iar furtuna de dimineaţă a trecut acum. Cerul e vast şi senin, o paraşută de un albastru-deschis deasupra capului.

Sunt, de asemenea, mai mulţi copaci decât mi-am dat seama până acum. Erup printre clădiri ca nişte vulcani mici şi verzi.

Ocupăm o masă din colţ lângă un panou înalt de sticlă, probabil aflat acolo ca să nu plonjăm spre moarte. Trebuie să gândesc limpede, aşa că cer o cafea, dar Callie alege un pahar

de vin alb. Nu pot să spun că o condamn. Rochia înflorată în care s-a schimbat este atât de nepotrivit de veselă, încât e aproape dureros s-o priveşti.

Ea vorbeşte prima.

— M-ai visat azi-noapte, nu-i aşa?

Dau din cap fără cuvinte. Gura mi se transformă în cauciuc.

— Îmi spuneai întruna numele. Erai foarte supărat. Doamne, m-a făcut... m-a întristat să te văd aşa.

Mi se încordează pieptul: e rândul meu acum. Dar chiar şi după o zi întreagă în care m-am gândit la toate astea, tot n-am găsit cuvintele de care am nevoie ca să explic asta logic.

— Cal, mi-e teamă că ce spun...

Îmi taie vorba.

— Atunci, nu spune. Nu-i nevoie să spui nimic. O să întreb eu şi tot ce trebuie să faci e să faci semn din cap dacă e da sau nu.

Trag aer în piept. Sau poate expir. Hotărârea ei m-a derutat puțin.

Dincolo de masă, ochii ei îi găsesc pe ai mei.

— Uneori, cel mai greu e să vorbeşti.

— În seara asta, aşa e.

În cele din urmă, e nevoie de doar trei întrebări. Trei întrebări şi câteva clipe.

— Am murit?

Da.

— Ştii cum?

Mă forțez să mi-o imaginez din nou zăcând fără viață pe jos. Fără răni. Fără sânge. Fără indicii. *Nu*.

— Ştii când?

Da.

Tăcem atunci, iar ochii noştri continuă de unde s-au oprit gurile. Chiotele de râs ajung la noi de la o masă apropiată în timp ce, jos de tot, traficul din Eversford se desfăşoară ca de obicei. Lumea a refuzat să se oprească în loc. Viața merge fără milă mai departe.

Ştiu că trebuie să vorbesc. Să explic planul vag pe care îl am.

— Ar putea fi ceva...

— Stai.

Îmi acoperă mâna cu a ei. Pare ciudat de rece.

— Nu mai spune nimic.

— Dar dacă tu...

— Vorbesc serios, Joel. Nu vreau să mai spui nimic. Trebuie să mă asculți.

Așa că nu mai vorbesc, îmi concentrez privirea în schimb pe rândunica în zbor de la colierul ei. Aceeași care m-a intrigat atât de mult acum câteva luni, când am întâlnit-o prima dată.

— Nu vreau să mai știu nimic. Nimic despre ce ai visat. Nu vreau să știu ce ai văzut sau când se va întâmpla. Niciodată. Nu vreau să aflu *niciodată*. OK?

Mă uit la ea. Lacrimile din ochii ei s-au transformat în oțel.

— Cal, nu cred că tu...

— Ba da.

Vocea ei străpunge aerul dulce al serii. Își ia mâna de pe a mea.

— Înțeleg. Tot ce știu acum este că o să mor. Nu știu cum se întâmplă sau când o să fie. Nu sunt cu nimic diferită de cei aflați aici în seara asta.

Se uită la chelnerul nostru, apoi la un grup gălăgios de băutori, aflat la distanță de două mese.

— Dar *eu* știu.

— Da. Și dacă mi-ai spune, mi-ai da o boală fatală. Chiar aici, chiar acum.

— Cal, spun eu, cum să nu vrei să știi asta? S-ar putea să fie ceva ce putem...

— Dar nu este. Mi-ai spus deja că nu știi cum se întâmplă. Ești la fel de neajutorat ca mine, Joel, și o știi.

— Callie. Vocea îmi tremură de emoție. Te rog, lasă-mă doar...

— Nu, Joel. E decizia mea. Nu pot să fac față unei condamnări la moarte.

Mă gândesc la mama, la felul în care i-am negat timpul prețios pe care l-a dorit ca să se pregătească. E mai mult decât

pot să suport, faptul că toate temerile mele legate de dragoste de când a murit ea prind viață acum cu Callie.

— Vorbeşti cu adevărat serios?

Ea dă din cap doar o dată.

O iau din nou de mână. O strâng cu putere. Poate aşa o s-o fac să înțeleagă.

— Nu pot să trăiesc aşa: eu să ştiu, iar tu nu.

— Vrei să te descarci?

— Nu, nu e asta.

Pe de altă parte, mă întreb dacă tocmai asta e.

— Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

— Înseamnă prea multe lucruri.

— Înseamnă că mă iubeşti.

Numai Callie poate să vadă partea bună a lucrurilor. Apare cel mai vag zâmbet pe fața ei.

— Callie...

— Poți s-o spui acum. S-a întâmplat ce era mai rău. Nu e nevoie să te mai temi.

Pe urmă, se apleacă peste masă şi mă sărută.

Dar, când o sărut şi eu, nu văd decât corpul ei întins pe jos.

Nicio urmă de mişcare, iar pielea ei e rece ca laptele.

57

CALLIE

În săptămâna de după visul lui Joel, mă străduiesc să mențin o notă de normalitate. În loc să mă alătur Fionei şi lui Liam în curte la prânz, mă duc spre râu şi mă urc singură în salcia bătrână. Conversațiile cu colegii mei au căpătat deja altă culoare – e greu să contribui la discuții despre ce a fost aseară

la televizor sau despre creşterea numărului de supermarketuri cu reduceri, în timp ce Joel şi cu mine ne petrecem serile chinuiți de neînțelegeri cu privire la data morții mele.

Vineri seara, obosită după orele în care am împins o maşină industrială de tuns iarba pe păşuni, mă urc în copac, apoi îmi scot cizmele şi ciorapii. Contopindu-mă cu crengile în timp ce trecătorii merg pe sub tălpile mele goale, am senzația plăcută a sângelui ce-mi străbate pulpele spre degete. Libelulele bâzâie, nişte elicoptere mici şi strălucitoare, iar dinspre mlaştina de pe malul opus vine durerea primitivă a mugetului vitelor. Toată ziua, aerul a fost cald şi nemişcat, static din cauza verii, cu excepția pocnetelor fierbinți ale semințelor ce explodează.

Nu mă pot gândi decât la Joel – cu sânge cald şi inima plină, la atitudinea lui reținută, ce maschează o febră agonizantă în interior. Încerc să mi-l imaginez spunându-mi ce ştie, să-mi imaginez repercusiunile seismice în timp ce umflătura scoarței trece prin el către mine. Mă gândesc la felurile în care viețile noastre s-ar schimba şi la ce am deveni.

E imposibil de ştiut în cine m-aş transforma, dacă informațiile ar fi toxice, dacă m-ar schimba întru totul. Nu e o întâmplare, cu siguranță, faptul că suntem programați biologic să fim ignoranți în fața acestor lucruri.

Îmi imaginez cum mi-aş număra zilele, cum s-ar schimba firescul fiecărei experiențe. Probabil aş respinge tot ce mi-e drag şi în tot acest timp sfârşitul s-ar apropia, din ce în ce mai mult, ca degetul întunecat al unei tornade.

Nu ştiu cum am putea, eu şi Joel, să sperăm că putem construi o viață împreună cu atâta teamă.

Dar Joel ține deja totul în el şi nu are unde să păstreze totul. Dacă l-aş iubi cu adevărat, l-aş încuraja să spună ce are pe suflet, să accepte să împărțim povara. Pentru că dragostea nu e numai despre alegeri uşoare, despre soluții simple – e mai degrabă despre muncă grea şi telefoane dificile, despre sacrificiile pe care nu vrei să le faci, de fapt. *Nimic important nu se obține vreodată uşor*, aşa cum spune tata mereu.

Mă uit la scrijelitura inițialei mele lângă cea a lui Grace în scoarța de copac înainte să caut în telefon şi să o sun, aşteptând să aud bipul.

— Sunt în copacul nostru, mă gândesc la tine. Bine, mă gândesc la Joel, de fapt. Mi-aş dori să vorbesc cu tine, Grace. Sunt destul de sigură că ai şti ce să faci sau, cel puțin, ai şti ce să spui. Cred că mi-ai spune să rămân fericită şi ignorantă şi să trăiesc momentul. N-am dreptate?

Mereu spuneai că vrei să mori făcând ceva ce iubeai. Ei bine, îmi pare rău că n-ai apucat să faci asta.

Închid ochii.

— Ascultă, Grace, doar dă-mi un semn sau ceva, nu vrei? Ceva – orice – ca să ştiu ce ar trebui să fac... L-ai fi adorat pe Joel. Ştiu că ți-ar fi plăcut să vezi cât de fericită mă face. Asta te-ar fi făcut şi pe tine fericită, cred.

Aşa că, nu uita, bine? Doar... dă-mi un semn.

Închei apelul şi mă sprijin de spinarea rigidă a scoarței de salcie timp de câteva clipe. Prosteşte, mă uit deja în jur după el – semnalul de la prietena mea prin care-mi dă de ştire că m-a auzit. Dar totul rămâne tăcut şi râul încremenit.

58

JOEL

Două săptămâni de la visul meu. Două săptămâni de paralizie. Am întors în minte paginile despre mine şi Callie, ca o carte pe care m-am temut mereu s-o deschid. Ştiu că risc să o pierd, dar nu pot să aştept pur şi simplu să o ia valul. Trebuie să încerc totul.

Steve gâfâie când îmi răspunde la telefon.

— Joel?

Îl plimb pe Bruno. Abia acum mă gândesc să mă uit la ceas – e aproape nouă seara.

— Scuze, amice, făceai...

— Doar nişte flotări înainte de culcare.

Scoate aerul în exces din plămâni ca un sergent de armată.

— Deci, eşti în viață.

— Da, scuze, am...

— Ignorat mesajele mele.

Pentru moment, mă simt ca un client pe care îl ceartă că a renunțat la tabăra de instrucție.

— Cred că sunt pregătit să mă duc la Diana.

— A trecut ceva vreme.

— Da, scuze.

— Şi vorbeşti serios?

— Foarte.

— Cum e, ştii tu, cu visele?

— Cât de rău se poate.

Tace câteva secunde.

— Are legătură cu Callie?

— Nu pot să explic chiar acum. Doar... poți să aranjezi asta pentru mine?

— Sigur, amice. Sigur.

Când închid îmi dau seama, poate prea târziu, că prietenii ca Steve sunt greu de găsit.

59

CALLIE

Stând în capul oaselor, îmi las ochii să găsească ceasul. E două noaptea şi am fost trezită brusc de vibrațiile telefonului.

Joel doarme dus lângă mine. Întind mâna liberă şi îi dau încet căştile de pe urechi. Probabil a adormit cu ele.

Mă uit la caietul lui închis o clipă, imaginându-mi ce cuvinte trebuie să conțină despre mine. Mă gândesc cât de uşor ar fi să schimb cursul propriului meu viitor doar întorcând o pagină.

— Am verificat mesageria vocală a lui Grace, spune Ben. Ce erau toate chestiile acelea despre tine şi Joel?

Oh, nu. El îi verifică mesajele.

— Scuze, şoptesc eu, plesnindu-mă încet peste față. Poți să-l ştergi.

Au trecut două săptămâni de când am lăsat mesajul acela şi uitasem de el.

Cobor din pat şi merg spre living; Murphy vine după mine. Aerul nopții e încărcat de umiditate, ca vestiarul de la piscină. Mă cocoț între ghivecele de pe pervaz şi ridic jaluzelele ca să văd cerul nopții.

— Trebuie să ştiu dacă eşti în regulă, spune Ben.

— Sunt în regulă.

El aşteaptă o clipă.

— Ai avut dreptate, să ştii.

— În legătură cu ce?

— Cu ce-ai spus în mesaj. Când oamenii spun că vor să moară făcând ceva ce iubesc, de fapt vor să spună că nu doresc să ştie cum se întâmplă.

E adevărat că Grace spusese asta mereu, de aceea mă întreb câteodată dacă ar fi trebuit să moară în timp ce urca împreună cu Ben pe Muntele Masă sau alergând la jumătatea de maraton din Lanzarote. Încă nu ştiu răspunsul, deşi ştiu că nu ar fi trebuit să moară de mâna altcuiva în timp ce se grăbea pe o stradă lăturalnică îngrozitoare, fiindcă întârziase la cursul de Pilates. Dar cred că asta e realitatea descurajantă a vieții – nu poți să alegi.

Îmi blestem propria lipsă de sensibilitate.

— Îmi pare rău, Ben. Nu m-am gândit.

— Cal, spune-mi să-mi văd de treaba mea dacă vrei, dar... ce se întâmplă cu tine şi Joel?

Întrebarea lui, deşi bine intenționată, pare ascuțită ca o săgeată.

— E complicat, asta e tot ce răspund – o simplificare slabă.

— În regulă. Dar lasă-mă să spun doar atât. Dacă ai găsit iubirea adevărată, Cal, nu-i da drumul. Habar nu ai...

I se taie respirația.

— Niciunul dintre noi nu ştie ce are până nu pierde. Da, e un clişeu, dar e adevărat.

În mintea mea e un ciclon, mă gândesc la Joel.

— Ben, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Chiar crezi... crezi că a fost mai bine că Grace s-a dus repede? Sau îți doreşti să fi avut mai mult timp, ştii tu, să... te pregăteşti?

— Să te pregăteşti ca la... cancer?

— Scuze, murmur eu. Nu e nevoie să răspunzi dacă nu vrei.

— Nu, e în regulă. Dacă sunt sincer, Cal, în ce o priveşte pe Grace, aş zice că neştiința a fost o fericire. Da, a fost un şoc când a murit. Brutal. Era ca şi când ticălosul acela a intrat în noi toți. Dar nu cred că Grace ar fi suportat o condamnare la moarte.

— Asta credeam şi eu.

— Nu eşti bolnavă, nu?

Vocea lui Ben devine o coardă ciupită de teamă.

— Nu, din câte ştiu eu.

— S-ar putea să mă înşel, spune el. Poate Grace ar fi preferat un avertisment de câteva luni. Poate ar fi făcut mai multe cu viața ei dacă ar fi ştiut.

Zâmbesc.

— Nu văd cum ar fi fost posibil.

— Da, nici eu.

60

JOEL

Diana m-a invitat să ne întâlnim la universitatea unde are biroul. E mijlocul lui septembrie, chiar înainte de revenirea studenților la cursuri. Încerc să văd asta ca pe un semn bun. Un trimestru nou, o pagină nouă. Şansa de a începe din nou.

— la loc.

Biroul în care ne aflăm e înghesuit şi neaerisit, cu pereți din bolțari şi puțină lumină. Tot locul are o atmosferă corecțională aparte, aşa că înclin scaunul spre uşă. Pentru orice eventualitate.

Ea se prezintă, mă întreabă cum mă poate ajuta. Deşi nu e neprietenoasă, tonul ei e aspru şi vorbeşte în propoziții scurte. Are probabil în jur de cincizeci şi cinci de ani, însă nu pare să fie destul de excentrică pentru a fi profesoară. Are un scaun ergonomic, în primul rând. Cu ochelarii aceia în stil Buddy Holly, cu blugii negri, mulați, şi bluza de in, s-ar zice cu uşurință că tocmai a terminat de discutat despre sloganuri la o agenție de publicitate.

— Steve a spus că a vorbit cu dumneata. Despre... boala mea.

Supărător: notează deja ceva pe un carnețel, fără să se uite la mine.

— Spui că eşti clarvăzător?

— Păi, nu „spun” că sunt. Chiar sunt.

Ea dă din cap o dată. Nu comentează.

Mă mişc foarte stângaci în scaunul meu deloc ergonomic.

— Este ceva ce... ai mai întâlnit până acum?

— Nu, personal. Poți să-mi spui câte ceva despre experiența ta?

În mintea mea sunt, din nou, pe marginea prăpastiei. Doctorul acela de la facultate, cu rânjetul pe buzele crăpate. Dar acum sunt aici. Aşa că trag aer în piept, îmi amintesc că Steve i-a spus deja totul Dianei. Şi totuşi, ea a fost de acord să ne întâlnim.

Încep cu ceva simplu. Cu visul meu de aseară. Tamsin, Neil şi Amber într-o excursie în parcul local de safari peste şase săptămâni. (Leii şi tigrii nu sunt o ameninţare credibilă, deşi maimuţele provoacă stricăciuni maşinii lui Tamsin. Cred că o să folosesc YouTube ca să-i avertizez înainte de momentul respectiv.)

Vorbesc în continuare, trec la Luke şi la mama. La Poppy şi accidentul de maşină, la sarcina surorii mele. Îi povestesc despre faptul că nu dorm şi despre nopţile chinuite. Despre tata. Şi pe urmă îi spun despre Callie, despre ce ştiu că se va întâmpla peste doar câţiva ani. Dacă nu mă ajută Diana. Dacă nu poate să facă ea ceva.

— Eu nu visez decât despre oamenii pe care îi iubesc, repet eu.

Omul de ştiinţă din ea tresare.

— Steve a pomenit ceva despre...

Mă uit în jos la caietul meu. E deschis în poală, pentru idei.

— ...lobii mei, temporal şi frontal. Şi emisfera mea dreaptă?

— Ai avut vreodată o rană la cap sau o boală gravă?

— Niciodată.

— Îţi scapă vreodată ceva printre degete? Adică, se întâmplă lucruri semnificative pe care tu *nu* le-ai visat?

— Da. Tot timpul. Nu pot să văd totul. Sunt foarte multe lucruri pe care nu le ştiu.

— Ai visat vreodată ceva care nu... s-a întâmplat?

— Numai dacă acţionez în vreun fel. Dacă fac ceva să nu se întâmple.

Ea nu vorbeşte despre ce ar putea să însemne asta, mă întreabă în schimb despre istoricul meu medical.

— Ei bine.

În cele din urmă, se uită la notițele ei şi înconjoară ceva (aş ucide să ştiu ce anume).

— O să mă consult şi cu colegii mei. Am putea explora posibilitatea de finanțare pentru a face cercetări, în funcție de aprobările etice.

— Cât ar dura asta?

Ea ocoleşte puțin întrebarea.

— Ar trebui să căutăm cicluri de finanțare, să decidem dacă are sau nu aplicare interdisciplinară. Asta dacă eşti dispus să împărtăşesc informațiile cu colegii mei, să pun nişte întrebări inițiale?

— Da, spun eu sec.

Dar, cu toate că am venit aici s-o cer, mă simt ciudat de luat prin surprindere de ideea de verificare. De parcă am fost blocat undeva multă vreme, am nevoie să mă apropii încet de lumina zilei. Încerc să mă concentrez.

— Deci... crezi că ai putea să mă ajuți?

După atâția ani, tot nu sunt sigur că îndrăznesc să cred.

Diana se lasă pe spate în scaun cât de departe îi permite poziția ergonomică. Derutant de nonşalantă, se uită din nou la notițele ei. Bate cu vârful pixului în ele.

— Păi, depinde de ce vrei să spui prin ajutor. În mod evident, nu putem schimba viitorul pentru tine. Dar poate am putea face ceva în legătură cu visele.

— Adică, să nu mai apară?

— În acest stadiu, chiar nu pot spune.

E clar că nu vrea să promită ceva atât de neobişnuit, încât să mă aducă din nou la normal.

Un gând se rostogoleşte în mintea mea. Am fost atât de fixat pe prevenirea viselor, încât de-abia dacă m-am gândit ce aş realiza în acest fel.

Pentru că, dacă Diana nu o poate ajuta pe Callie, mai are vreun rost?

De când am visat că va muri, pentru Callie am fost îngrijorat. Nu pentru celulele strâmbe din capul meu.

— Ceva ce n-am întrebat, spune Diana. Mai e cineva în familia ta care are aceeaşi... boală?

În mintea mea, o cheie începe să se întoarcă.

— Nu... nu sunt sigur.

— Aş vrea să parcurgem istoricul familiei tale ca punct de plecare.

Respiraţia mea devine rigidă, mecanică. De ce nu mi-a trecut prin cap până acum?

Nici măcar nu sunt tatăl tău!

— De fapt, spun eu deodată, închizând caietul şi ridicându-mă în picioare, să nu spui încă nimic nimănui. Aş avea nevoie de puţin timp. Să mă gândesc la asta.

— Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie.

Tonul ei sugerează că are o tonă de alte cercetări pe birou, încât, sincer, ar prefera să aibă o bătaie de cap în minus.

— Mulţumesc că m-ai primit.

— Transmite-i salutările mele lui Steve, spune ea.

Dar eu am dispărut deja.

Trec pe lângă labirintul de beton al campusului universitar în drum spre parcare. Locul e sinistru de tăcut, cu excepţia brizei de toamnă care şuieră printre clădiri.

Întrebările sunt ca nişte stroboscoape în mintea mea.

M-am concentrat pe găsirea unui remediu atâta timp, încât nu m-am gândit niciodată la ce ar urma. Poate că dacă s-ar opri visele, aş rămâne plutind îngrijorător în derivă. Ca o dezamăgire neverosimilă după ce ai câştigat la loto, teama din suflet înaintea acceptării ofertei pentru casă. Ai grijă ce-ţi doreşti.

Pentru că poate ceea ce-mi doresc în realitate e un mod prin care să opresc viitorul să se întâmple. Şi niciun doctor din lume nu mă poate ajuta cu asta.

Singurul om care poate face asta sunt eu.

61

CALLIE

În aceeaşi zi în care Joel are programare la Diana, era cât pe ce să am un accident la muncă. O aşchie iese dintr-un copac la tăierea căruia ajut şi eu, exact când am ridicat viziera de la cască. Groasă şi dreaptă, ca un opritor de uşă, dar mai ascuțită, trece cu câțiva milimetri pe lângă fața mea, ratând-o. Dacă eram mai aproape, ar fi putut să mă lase oarbă sau chiar mai rău dacă m-ar fi lovit în gât. E o greşeală stupidă din neatenție şi mă zdruncină.

Mă întreb dacă o să fiu mereu speriată, acum când visul lui Joel m-a alertat în privința propriei morți. Poate că aşa e pentru supraviețuitorii unui atac de cord sau cerebral – veşnic speriați că pieptul contractat sau o durere de cap ar putea fi începutul sfârşitului. Poate va fi mereu în mintea mea de acum, când mă trezesc dimineața – asemenea unui tremur mic, dar insistent, de teamă în burtă.

Probabil că sunt tânără când vine sfârşitul, mi-am dat seama de asta. Îmi dau seama după intensitatea supărării lui Joel. O imagine cu mine cu părul cărunt şi cu oasele slăbite, murind paşnic în somn, nu l-ar fi chinuit în măsura pe care o resimte acum.

Mă gândesc la toate felurile în care s-ar putea întâmpla – zdrobită de un copac sau căzând de pe crengile unuia pe care îl tai, înecată, sufocată, un blocaj sau o tumoare, oase frânte... mă întreb dacă o să fie dureros sau dacă e Joel acolo şi unde este *acolo*...

Închizând un pic ochii, încerc să mă liniştesc. Încetează. Eşti doar în stare de şoc. O să treacă şi agitația asta. Teama o să dispară.

— Hei, Cal! strigă Liam, coborându-şi din nou propria vizieră şi pregătindu-se pentru următoarea tăietură. Nu sta să te gândeşti prea mult. Serios, li se întâmplă şi celor mai buni dintre noi.

Liam e drăguţ, dar eu sunt zguduită şi mă întreb dacă cel mai bine ar fi să discut cu Joel şi să-l rog să-mi spună tot. Dar pe urmă îmi amintesc că un ceas permanent care ticăie ar fi mult, mult mai rău decât contactul ocazional cu neşansa. Ar fi cea mai ameninţătoare pendulă, în care număr apusurile, verile, fiecare sărut.

Înţeleg de ce se spune că ignoranţa aduce fericire. Pentru că, dacă sfârşitul s-ar dovedi iminent, brutal sau ambele, ştiu că n-aş putea trăi cu spaima asta.

Câteva minute mai târziu, Liam şi cu mine stăm mai în spate ca să vedem copacul cum cade. E un stejar bolnav, periculos, în apropiere de o alee publică, aşa că trebuia tăiat. Nu spunem nimic când cade, doborât ca un rege pe un câmp de luptă de demult. Prima dată a văzut lumina soarelui pe vremea reginei Victoria, iar ghinda a răzbătut prin sol ca să devină un lăstar verde aprins sub privirile lui Charles Dickens, ale lui George Eliot. Şi acum, după aproape două secole, şoapta frunzelor devine un muget când se răstoarnă la pământ cu o bubuitură mai puternică decât tunetul. Simt cum istoria ia sfârşit, cum o mie de secrete păstrate sunt distruse şi, dintr-odată, mă simt copleşită.

— Groaznic, nu-i aşa? îi spun lui Liam, când mlaştina amuţeşte din nou şi furtuna de arbuşti stârniţi se potoleşte.

Păsările s-au împrăştiat de pe crengile copacilor încă în picioare, ca puful zburător al unei păpădii.

— Să vezi ceva atât de bătrân cum ajunge la final.

— Da şi nu.

Liam îşi scoate casca, îşi scutură rumeguşul din păr.

— E mai rău dacă pică o creangă şi omoară pe cineva.

Nu spun nimic.

În timp ce eu şi Liam începem să tăiem în bucăţi stejarul căzut, încerc să vizualizez cum ar arăta viaţa mea dacă îl las pe Joel să-mi spună ce ştie. Deşi el este nevinovat, cu adevărat, mă întreb dacă n-aş începe până la urmă să-l detest pentru că a completat golul pe care toţi îl luăm de bun, că a stins strălucirea caldă a posibilităţii. Că mi-a dat punctul pe care nu mi l-am dorit niciodată.

Dar suntem unde suntem şi poate că-l iubesc destul încât să depăşim toate astea. Grace spunea mereu: *Ori găsesc o cale, ori inventez una.*

Ajung acasă târziu, după ce am rămas să ajut la căratul buştenilor cu ATV-urile înapoi în curte. Deşi Murphy e la locul lui obişnuit lângă şemineu, apartamentul pare gol, ca un ceas oprit.

Zăresc un bilet pe ceainicul de pe blatul din bucătărie.

Am plecat la Newquay câteva nopţi. Îţi explic când mă întorc. xx

Mă aşez nesigură pe canapea, mă uit la bucata de hârtie pe care o ţin ca pe un bilet de răscumpărare. Murphy îşi vâră nasul în poala mea, se uită la mine cu ochi de uimire lichidă.

Ştiu prefixul din Newquay de la numărul din cartea găsită de Joel. Tot ce pot să sper este ca oricine ar trăi acolo să ne poată ajuta până nu e prea târziu.

62

JOEL

Seamănă cu mine, dar cu douăzeci de ani mai în vârstă. Recunosc adâncitura din propria mea bărbie. Laba gâştei şi şanţul de pe buza de sus. Ochii lui negri ca nişte galaxii.

— Uşor, uşor... Hei, te simţi bine?

Probabil crede că o să leşin, pentru că face faţa pe care o fac oamenii când se uită la un dezastru natural desfăşurându-se la ştiri. Mă prinde de cot, mă îndrumă înăuntru.

Livingul lui îmi aminteşte de cel al lui Callie, când am cunoscut-o prima dată. E plin de lucruri, dă pe dinafară de culoare. Sunt plante de interior, tablouri pe pereţi, picturi cu valuri. Trei plăci de surf sprijinite de un dulap. O cuvertură pe canapea care arată ca şi cum tocmai a venit dintr-un bazar. Un casetofon de modă veche lângă un teanc de CD-uri. O lampă cu lavă adevărată.

— Poftim, ia loc. Ceai?

Deşi reuşesc să dau din cap, el rămâne lângă mine.

— Ţi se întâmplă des?

— Să apar în pragul unor oameni necunoscuţi? Încerc să nu-l transform într-un obicei.

— Nu, mă refer la culoarea pielii tale. Te-ai făcut puţin... albicios.

— Un strop de coniac în ceaiul acela ar putea să rezolve problema.

Pun capul între genunchi, de parcă mă rog la ceva. Poate că aşa e.

El mă bate pe umăr. Lasă mâna să rămână acolo o clipă-două.

— Vine imediat.

Se numeşte Warren Goode, mi-a spus la telefon. Asta e tot ce ştiu. Am format numărul din cartea mamei de îndată ce m-am întors de la programare. Am avut o conversaţie scurtă, pe urmă m-am urcat în maşină şi am condus până la Newquay fără oprire, în viteza a cincea. Callie mi-a stat permanent în gând toată ziua.

Toate piesele s-au aşezat la locul lor în timpul întâlnirii mele cu Diana şi pur şi simplu n-am mai putut aştepta. La urma urmei, timpul nu e de partea mea.

Îmi aduce o cană de ceai cu coniac şi pentru el un pahar de coniac simplu. Nesigur, se aşază în fotoliul din faţa mea.

Sorb din ceai. Las să se facă linişte în cameră pentru ca următoarea mea propoziţie să aibă timpul necesar.

— Cred... Cred că s-ar putea ca tu să fii tatăl meu.

O privire ca o lună plină, sclipind de o întrebare veche de-o viaţă. Apoi el:

— Ai dreptate. Eu sunt.

Simt că-mi creşte pulsul. Sângele meu o ia la goană încărcat de sentimente.

El îşi drege glasul.

— Ai spus la telefon... că ai găsit numărul meu de telefon anul trecut de Crăciun.

Urmează o pauză lungă, destul de lungă cât să mă întreb dacă n-am făcut cumva o greşeală venind aici. În mod clar, se aşteaptă să spun ceva. Dar ce? *E supărat că am aşteptat atât de mult? Ce crede? Că ar fi trebuit să sar în maşină şi să apăs pedala tot drumul pe autostradă a doua zi de Crăciun?*

— Da. Deci... de ce era scris în cartea aceea? Cea pe care o citea mama în spital. (Îi pomenisem de ea doar în trecere la telefon, gândindu-mă că aş prefera să aud detaliile faţă în faţă.)

Warren clatină din cap de parcă încearcă să-şi pună gândurile în ordine.

— M-am dus s-o vizitez, Joel. Chiar înainte să moară.

— De ce?

— Am vrut s-o văd pentru ultima oară. În ziua aceea mi-a spus despre tine. Am crezut că s-ar putea să-ţi transmită numărul meu.

— Nu ştiai deja despre mine?

Dă din nou din cap.

— Ce ai fost tu? O aventură?

— Nu, am fost împreună chiar înainte să-l întâlnească... ei bine, pe Tom.

Tom. Deci Warren l-a cunoscut cândva şi pe tata.

— Ai iubit-o?

— Da. Foarte mult.

— Deci, de ce...

— Vrei să luăm puţin aer proaspăt? Să dăm la o parte pânzele de păianjen?

— De unde ai aflat că mama era bolnavă? Nu ţii legătura cu... Tom, nu?

— Nu. Am auzit printr-un prieten de-al unui prieten.

În seara asta, la mal, se simte o briză proaspătă chiar dinspre Atlantic. Câţiva surferi înfruntă liniile de apă albă, dar majoritatea rămân pe uscat. Plimbă câinii, merg pe promontoriu. Cerul de septembrie e plin de culori pastelate, violet şi roz ca un bilet sentimental.

— Şi ce făceai când ai cunoscut-o pe mama?

— Urma să plec în jurul lumii cu rulota, răspunde Warren. Vezi tu, eu sunt surfer. Sau eram.

Un vântură-lume. Deci suntem diferiţi măcar în privinţa asta.

— Şi acum cu ce te ocupi?

Are aceeaşi expresie ca a mea atunci când mă întreabă oamenii despre serviciu.

— Învăţ copiii cum să facă surf, câştig bani de buzunar făcând poze ici şi colo. Încercam să lansez propria marcă de plăci, dar...

Îşi ia privirea de la mine, privind spre mare.

— Am rămas fără bani.

Ieşim de pe plajă şi o luăm pe panta către promontoriu, pe lângă hotelul victorian de pe vârful stâncii. E mare ca un palat, romantic ca o epopee.

Romantism. Ideea mi se pare acum aproape obscenă. Ca o porţiune îndrăgită de peisaj văzut de la o fereastră înceţoşată.

— Şi de ce v-aţi despărţit?

— Mă chemau valurile. Am crezut că o să fiu următorul campion mondial.

Râsul lui e nostalgic.

— Am lăsat-o pe mama ta în urmă, Joel. Mereu am fost un nemernic egoist. Şi curând după aceea l-a întâlnit pe Tom. Pe tatăl tău.

Sinceritatea lui, cel puțin, mă impresionează.

— Asta-i tot?

— Cam da, spune el, dar ca şi cum şi-ar dori să nu fie.

— Ai fi rămas dacă ai fi ştiut că e însărcinată?

El ocoleşte întrebarea.

— Mereu i-am spus Oliviei că nu-mi doresc copii. I-am spus că viața aceea nu e pentru mine. Poate de aceea a decis să nu-mi spună.

Olivia. Olivia. Un nume pe care nu-l aud niciodată. Sunetul lui călătoreşte spre mine ca muzica.

— Ştii, faptul că a rămas cu Tom chiar a fost cel mai bun lucru pentru mama ta şi pentru tine. Ce viață ți-aş fi putut oferi, trăind într-o rulotă, obsedat să prind valul perfect? Nu aveam bani, bunuri, serviciu... nu aveam nimic pe numele meu.

Mă gândesc la tata, la orele acelea organizate de la birou. Devotamentul lui de-o viață față de ordine şi muncă grea. Ca un soldat care se prezintă la datorie, în fiecare zi a vieții lui.

— Mama era însărcinată cu mine când l-a cunoscut pe tata?

— Da. S-a angajat la firma lui, din câte îmi amintesc. Dar n-au început imediat să se întâlnească.

Mă uit în sus către promontoriu. La pescăruşii acrobați care plutesc în briză. Ostilitatea de o viață a tatei față de mine se explică acum, măcar. Nu eram o anomalie de contabilitate, un calcul greşit pe care îl putea repara rapid. Era mai mult, ca şi cum Warren îşi scrisese cu graffiti numele prin toată casa noastră, forțându-l pe tata să se uite la el în fiecare zi din viața lui.

— Mama ta era femeia cel mai uşor de iubit din lume, spune Warren acum. Toți o iubeau. Nu că ea avea habar de asta, desigur.

Mă gândesc la Callie şi mi se umple inima.

— Deci, Doug şi Tamsin... sunt doar frații mei vitregi? întreb.

— Da.

Mi se umple pieptul de căldură când mi-o imaginez pe Tamsin, cum ar arăta dacă ar şti. Mereu am fost foarte apropiați.

— Şi părinții tatei... nu sunt bunicii mei.

Toate drumurile acelea la jumătatea trimestrelor la Lincolnshire, unde primirea era mereu atât de călduroasă. Ei ştiau? Oare o părticică din ei nu a bănuit ceva când ştrengarul brunet a apărut în pragul lor?

— Îmi pare rău, spune Warren încet. Părinții mei, bunicii tăi biologici... au murit cu ani în urmă.

Mergem mai departe, cu paşii sincronizați. Atlanticul a devenit un furnal, soarele la apus este miezul lui roşu aprins.

— Ce ți-a spus mama când ai apărut la spital?

— S-a bucurat să mă vadă. Am vorbit şi ea mi-a cerut numărul de telefon. A fost un moment oarecum amuzant în cele din urmă.

— Cred că a uitat să mi-l dea, îi spun, amintindu-mi acum în ce fel îi atacase memoria chimioterapia paliativă.

— Cred că da, spune el cu voce aspră.

Mă uit la el. Simt cum primele urme de furie încep să apară.

— Şi de ce n-ai încercat niciodată să iei legătura cu mine? Mama a murit acum *douăzeci şi trei* de ani.

El se încruntă, strânge fălcile. O clipă, cred că o să încerce să găsească o scuză.

— Oh, uau! Ce greu e.

Mânia mea sporeşte.

— Mie-mi spui?!

— Am încercat, Joel. Am încercat. De mai multe ori.

Inima mea o ia razna.

— Poftim?

— Prima dată a fost după vreo doi ani. De cum mi-a venit mintea la cap, am luat legătura cu Tom. Aveai vreo cincisprezece ani atunci.

Pale de vânt trec în galop.

— Mi-a spus că eşti prea mic. A spus să încerc din nou când împlineşti optsprezece ani. Aşa am făcut, dar el a insistat că eşti ocupat cu examenele şi după aceea cu facultatea. Mereu a spus că nu e momentul potrivit. După ce ai absolvit, am încercat iar, dar mi-a spus că voi doi aţi stat şi aţi discutat. Şi ai spus că nu eşti interesat. Că nu vrei să mă vezi vreodată.

Rămân cu gura căscată.

— Şi tu l-ai crezut?

— M-a făcut să mă tem că o să-ţi distrug viaţa, Joel. Mi-a spus că eşti sensibil, că te-aş tulbura, că ţi-aş face mari probleme. Îmi pare rău, cred că încerca doar să te protejeze.

Warren înghite în sec.

— Dar, uite, câţiva ani mai târziu, am... avut un vis. Despre ziua de azi.

— Ce fel de vis?

Ne oprim şi stăm faţă în faţă. Warren nu spune nimic, doar mă priveşte fix până sunt sigur.

Simt o dorinţă ciudată, animalică, să urlu. De ce? Uşurare? Bucurie? Frustrare?

— Şi tu îl ai. Şi tu îl ai.

Mă ia de braţ.

— E în regulă.

— M-ai aşteptat? Ştiai că o să vin azi?

Pielea lui arămie luceşte în lumina apusului.

— Da.

E ereditar.

Mă întorc cu spatele la el, cu faţa spre vânt. Sarea îmi invadează nările, îmi răvăşeşte părul în timp ce încerc să înţeleg totul.

Mai trec câteva momente până mă sunt destul de sigur pe mine să merg mai departe.

— De cât timp?

Nu pot digera încă ce mi-a spus despre tata.

— De când eram copil.

— Şi n-ai găsit un remediu.

Warren ezită înainte să-mi povestească despre propria lui experienţă descurajantă. Drogurile şi băutura în exces din tinereţe, apoi o abordare ceva mai ortodoxă decât a mea – nenumăraţi doctori şi consilieri. Hipnoterapie, acupunctură, medicaţie. Dar amândoi ne-am izbit în cele din urmă de acelaşi zid.

Are chiar şi acelaşi afurisit de caiet. Negru, cu coperte groase, la fel ca al meu.

— Reuşeşti să dormi? întreb.

— Rareori.

— Ai o iubită? O soţie?

— E prea complicat.

Îmi aruncă o privire.

— Dar tu?

Râd vag.

— De ce crezi că sunt aici?

— Să nu-mi spui că şi tu eşti burlac de-o viaţă!

Mă gândesc la Callie şi la visul meu. Şi inima mi se rupe în două încă o dată.

— Am încercat să fiu. N-am fost destul de puternic. Am cedat.

Pentru că ştie doar jumătate din poveste, o ia ca pe o veste bună.

— Habar n-ai cât de fericit sunt să aud asta.

Mai târziu, îmi oferă un pat unde să dorm. Dar mi se pare prea curând. Am nevoie de spaţiu să mă adăpostesc de furtuna de gânduri din mintea mea, aşa că sună şi caută locuri de cazare la pensiunile din zonă.

Cât e la telefon, remarc o fotografie înrămată agăţată pe hol. Un surfer cu părul ud într-o vestă de baie cu un *lei* hawaiian în jurul gâtului. E ridicat deasupra capetelor unei mulţimi. La început mi se pare că e Warren, pe urmă mă uit mai de

aproape. E semnată cu un pix auriu. Abia disting numele. *Joel Jeffries.*

Aşadar, poate că mama m-a botezat după surferul preferat al lui Warren. Un mod de a-şi aminti de el, probabil.

Sunt destul de obosit a doua zi dimineaţă, după mai puţin de două ore de somn. Şi nu-mi imaginez că spaţiul limitat cu perdeluţe al sălii de mese din pensiune poate face prea mult să mă înveselească. Aşa că mă întorc la Warren, cu cafea tare şi rulouri cu ou luate de la o cafenea locală.

Mâncăm afară, în grădina lui Warren (care e doar o bucată de iarbă îngălbenită, un teren necultivat, cu un palmier încăpăţânat de Cornwall îndreptat spre gard). Aerul de plajă e sărat şi o pătură de nori se întinde pe cerul de început de toamnă.

Warren îşi desface mâncarea.

— Asta trebuia de mult să se întâmple.

— Foamea?

Râde.

— Nu, mă refer la momentul ăsta. Am visat la el. Ei bine, la asta şi la faptul că ai apărut aseară.

Mă uit fix la el.

— Ai visat la... ce facem chiar acum? Ciudat. Nu m-am gândit niciodată la cum ar fi să fiu eu subiectul unui vis.

— Am visat şi că bei cafeaua neagră.

Ridic din sprânceană.

Warren ia capacul de la paharul lui.

— Aşchia nu sare departe de trunchi.

Zâmbeşte.

— Nu pot s-o beau decât simplă.

Între sorbiturile de cafea neagră şi înghiţiturile din ruloul cu ou, îi povestesc lui Warren despre Diana. Dar ocolesc intenţionat visul meu despre Callie. Poate pentru că văd deja că are mari speranţe pentru viaţa mea amoroasă.

— Diana are dreptate, să ştii, spune el când termin.

Mă uit la el, îi studiez ridurile de pe piele. Încreţiturile de la cozile ochilor. Are genul de ten mereu bronzat, îmbătrânit de vreme. Chiar şi în toiul iernii, când soarele n-a mai strălucit de vreo şase săptămâni.

— În legătură cu ce?

— Păi, poate ar putea să pună capăt viselor. Poate. După câţiva ani în care eşti şoarecele ei de laborator. Dar nu poate să schimbe viitorul.

— Ce vrei să spui?

— Avem boala asta, Joel. Dar acum ne avem şi unul pe celălalt. De când am visat despre weekendul ăsta, am încercat să mă pun la punct. Să fac casa mai ordonată, să mă duc la surfing mai des. Să nu mai fiu aşa un pustnic. Se bate cu palma peste burtă. Să dau jos câteva kilograme.

E un gând care-mi îmboldeşte inima, straniu de încântător: Warren care a muncit în tot acest timp, pregătindu-se de sosirea mea.

— Vreau să te ajut, dacă pot. Să nu faci aceleaşi greşeli ca mine, să-ţi dai peste cap relaţiile, cariera şi...

— Pe frontul acela, bătălia s-a dat deja.

Îi povestesc cum am devenit cel mai prost veterinar din lume. Pe urmă, Warren îmi spune povestea propriei lui cariere promiţătoare în surfing. Cum a ratat totul cu băutura, cu drogurile.

— Dar *pe tine* te putem pune din nou pe direcţia bună, spune el. Nu e prea târziu.

Gândurile mi se îndreaptă spre tata, spre tot ce mi-a refuzat respingându-l pe Warren. Warren mi-ar fi putut fi confident în tot acest timp, m-ar fi putut ajuta în cele mai grele perioade din viaţă.

— Nu sunt sigur că pot să-l iert pe tata, îi spun lui Warren acum.

— Nu fi prea dur cu el. Probabil se temea că o să te piardă după ce a murit Olivia. Cred că el a văzut lucrurile diferit faţă de mine; el a făcut toată munca grea, pe urmă eu am apărut nepoftit, aşteptându-mă să mă implic.

Mă încrunt, sorb din cafea.

— Şi acum, ce urmează? întreabă Warren.

— Tot ce-am vrut vreodată a fost să înceteze visele, îi spun în cele din urmă. M-a obsedat asta atâta vreme, dar...

— Acum, când se pune problema cu adevărat, nu crezi că suporţi să nu ştii ce urmează?

Expir. Mă gândesc.

— Probabil. Cât de aiurea e chestia asta?

— Păi, ai trăit atâta timp cu asta, aşa că e de înţeles că ţi-ar veni greu să trăieşti fără ea. Ca bătrânii aceia care-şi petrec toată viaţa aşteptând pensionarea, dar habar n-au ce să facă atunci când se pensionează.

— Deci, care e răspunsul?

— Las-o baltă cu ştiinţa, cu remediile. Doar trăiţi-vă viaţa, tu şi Callie. Profitaţi la maximum de vieţile voastre.

— N-am idee cum să fac asta, spun eu.

Pentru că norul negru al visului meu acoperă totul acum, ameninţarea nenorocirii e la distanţă de o bătaie de inimă.

63

CALLIE

Sunt cu tata în grădină, culeg legume pentru prânzul de duminică, o amintire a vremurilor de mult apuse. Mama ne-a lăsat în pace, cum are tendinţa să facă – îmi place să cred –, în timp ce ne priveşte de la geam, amintindu-şi zilele în care ţopăiam după tata în micul meu costum impermeabil, strângând în mână găleata de plastic şi lopăţica, în timp ce vântul şi ploaia mă izbeau şi mă împingeau.

Poate e doar sentimentul care izvorăşte din amintirile copilăriei mele, dar mă întreb deodată dacă nu cumva sunt egoistă alegând uitarea. Dacă ar trebui să-i pregătesc pe părinții mei, să-i avertizez pe cei care mă iubesc. Poate ar trebui să mă gândesc chiar la o înmormântare precum cele ținute pentru oameni încă în viață, în care toți se adună şi spun lucruri drăguțe. Oh, nu! Cât de morbid! Nimeni nu ar trebui să ia parte la propria înmormântare. Nimeni.

— Şi unde s-a dus?

Tata mă întreabă despre plecarea neaşteptată a lui Joel.

— În Cornwall.

— Şi tu eşti de acord, nu-i aşa?

— Sigur că da, tată. Nu suntem...

— Legați? Oh, ştiu. Voi, copiii, faceți lucrurile altfel în ziua de azi.

Zâmbesc. Cred că, în ochii tatei, o să fiu mereu fetița lui.

Eu şi Joel am vorbit pe FaceTime ieri, apoi din nou azi-dimineață. Mi-a confirmat ce bănuia deja – că Tom nu e tatăl lui adevărat – şi a spus că rămâne acolo până marți seara să încerce să lămurească totul. Copleşită în numele lui, îi spun că-l iubesc, să stea cât are nevoie ca să-şi limpezească gândurile.

— Tată, pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles.

— Crezi că pacienții tăi... înghit în sec, ...crezi că erau recunoscători că aveau timp să se pregătească înainte să moară?

— Câteodată, spune el simplu, smulgând un morcov din pământ. Câteodată se bucurau că au timp. Alteori, nu.

— Şi din ce motive nu voiau?

— Păi, erau diferite. Oamenii sunt diferiți. O moarte amânată nu e idealul tuturor de a se duce. Oamenii se gândesc deseori că ar prefera să se pregătească, dar evident că ajung să-şi petreacă ultimele luni şi săptămâni paralizați de tristețe şi de teamă. Nu e întotdeauna cum pare în articolele din reviste.

— Adică, nu se lasă cu *bungee jumping* şi cu traversarea Statelor Unite într-un Winnebago.

Tata zâmbeşte întristat.

— Nu prea, scumpo. Nu toată lumea e capabilă emoțional să se apuce de liste cu lucruri pe care au ultima şansă să le facă, chiar dacă sunt capabili fizic. Sunt sigur că eu n-aş face-o.

Câteva clipe de tăcere. Mormăitul slab al maşinăriilor de la fermă pluteşte dinspre câmpurile apropiate, la capătul îndepărtat al grădinii un stol de lăstuni trece pe deasupra gardului viu. Întotdeauna e atât de liniştit aici, fără zgomotul traficului şi al claxoanelor, fără duruitul stereo al vieții urbane.

— Deci, tu ce ai prefera? îl întreb. Să te duci repede sau...

Se uită la mine, cu o pată de noroi pe obrazul stâng care o va face pe mama să-l țistuiască mai târziu.

— Callie, discuția asta începe să mă îngrijoreze...

— Nu e cazul, spun eu repede. Sunt doar curioasă.

— Mi-ai spune dacă...

— Tată, nu e nimic, sincer. De fapt, uită c-am spus ceva.

Mă îndrept de spate, inspir aerul proaspăt.

— Ce urmează?

— Pătrunjel, te rog, spune el, dar nu pare întru totul convins.

Mai târziu, când mă pregătesc să plec, îi spun fără intenție:

— Tată, cât crezi că ar trebui să sacrificăm de dragul unui om pe care îl iubim?

— Depinde ce anume sacrifici, răspunde tata.

— Păi, dacă ar fi ceva care l-ar face fericit pe omul acela, dar viața ta ar fi mult mai rea, ar trebui s-o faci?

Tata se încruntă.

— Nu pot să răspund la asta, Callie, fără să ştiu împrejurările.

Ei bine, sunt dintre cele mai rele, mă gândesc eu. *Atât de rele pe cât îți poți imagina.*

— Am găsit-o! strigă mama de la etaj, unde a căutat o tăietură din ziar pe care a păstrat-o pentru mine.

Mă întind şi-l sărut.

— E corect. Te iubesc, tată.

— În cele din urmă, cred, totul depinde de Joel, dacă te iubeşte şi el.

Prinsă cu mâța-n sac. Mă uit în jos, la covor.

Mă iubeşte, tată. Doar că nu poate s-o spună.

64

JOEL

Warren şi cu mine stăm pe terasa unui bar cu vedere la plaja Fistral, cu câte o bere şi o porție de nachos între noi. Cerul şi marea sclipesc, valurile se umflă.

Deşi e abia trecut de prânz într-o zi de luni, par să fie destui oameni în jur. Stau de vorbă pe nisip, oprindu-se la masa noastră în pantaloni scurți şi şlapi ca să dea mâna cu Warren şi să vorbească despre valuri. Încep să mă simt deosebit de suburban, stând aici în adidaşi şi blugi. Deşi mă integrez în sensul că nu am alt loc în care să merg, cred.

Aşa ne-am petrecut ultimele două zile. Mai ales în aer liber, în fața unor privelişti spectaculoase. Ne cunoaştem timid din ce în ce mai bine. Încercăm să desluşim anii scurşi între timp.

Nu mă prezintă nimănui drept fiul său. Spune doar: *El e Joel.* Iar oamenii dau mâna şi cu mine, mă întreabă cum merge.

— Ei ştiu? îl întreb acum.

Warren înmoaie un nacho cu migală în smântână, sosul guacamole şi salsa.

— Cine şi ce să ştie?

— Prietenii tăi, cunoştințele. Despre tine. Despre vise.

El ridică din umeri în timp ce mestecă.

— Unii da. Alții nu.

Mă uit la el, nu-mi vine să cred.

— Şi ce părere au?

— Ar trebui să-i întrebi pe ei.

— Nu vreau. Te întreb pe tine.

— Cred că unii au impresia că-s țăcănit. Unii mă cred. Celor mai mulți nu le pasă.

Alege încă un nacho din grămadă, întinzând o bucățică de brânză până se sfărâmă.

— Un lucru pe care îl înveți când îmbătrâneşti, Joel, e că oamenilor le pasă mult mai puțin despre treburile tale intime decât ai crede tu.

— Dar... de ce? De ce le-ai spus?

Zâmbeşte.

— Pentru că am decis în cele din urmă că e mai uşor aşa decât să car chestia asta de gât ca pe o povară.

Sorb din bere, mă uit spre valuri. Pe urmă îi spun povestea despre doctorul de la facultate. Îi explic cât de mult mă judecă tata şi fratele meu.

Warren se uită spre mare în timp ce ascultă.

— Oamenii sunt ceva mai deschişi la minte în ziua de azi, spune el după ce termin. Uită-te la Callie. Şi la prietenul tău... Steve, nu?

Mă încrunt, nu spun nimic.

— Sau poate sunt doar oamenii cu care mă întâlnesc eu. Lucrurile pe care le fac unii dintre ei... După ce ai călărit un val de doisprezece metri, începi să vezi viața puțin diferit. E un fel de drog şi majoritatea oamenilor pe care îi cunosc ştiu despre ce e vorba. Nu s-ar gândi decât în trecere la mine şi la visele mele nebuneşti.

— Ai călărit pe valuri de doisprezece metri? întreb eu după o clipă.

El pufneşte în râs.

— Nu eu. Valurile mari şi oamenii bătrâni nu fac casă bună. Tu, pe de altă parte...

— Eşti nebun.

— Exact, Joel.

Se apleacă în față.

— Am realizat un lucru în ultimii ani: că se întâmplă minuni atunci când ieşi din propriile gânduri. Să faci ceva diferit. Să ai încredere în lumea din jurul tău.

— Nu o să începi să vorbeşti despre faptul că surfingul e o sursă, nu?

El râde.

— Ha! Posibil.

— Dar chiar eşti fericit? insist eu. Nu eşti...

— Cu nimeni?

Se sprijină de spătarul scaunului.

— Sunt mai multe feluri în care poți fi fericit în viața asta, Joel.

Zâmbesc şi eu. Trebuie. Pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, e foarte bine să vorbesc cu cineva care chiar înțelege. Să ştiu cu adevărat, pentru prima dată în viață, că nu sunt singur.

— Ştii ceva, Warren? Cred că s-ar putea să fii puțin hipiot.

— E un compliment?

Ridic din sprâncene, iau ultimul nacho de pe farfurie.

— Încă nu m-am hotărât.

După patru nopți petrecute în Cornwall, mă întorc spre casă. La primele ore ale dimineții, mă opresc la o benzinărie, beau cafea într-o cafenea micuță şi ciudată ca un amfiteatru. Încerc să-mi odihnesc ochii înainte de ultima bucată de drum spre Eversford.

La o masă din apropiere, o femeie îşi linişteşte copilul. Partenerul ei e lângă ea, mănâncă o gogoaşă în timp ce clipeşte în lumina ultravioletă. Dar femeia e cea care mă interesează. Are ochii închişi şi, cu toate că încearcă să-şi adoarmă copilul legănându-l într-o benzinărie la două noaptea, pare destul de fericită. Calmă şi mulțumită, de parcă ascultă un harpist sau i se face masaj.

Îmi aminteşte de Callie. Aceeaşi faţă în formă de inimă, acelaşi păr lung şi castaniu. Acelaşi profil când întoarce capul. Asemănarea e atât de izbitoare încât nu pot să nu mă holbez la ea (până când partenerul ei începe să dea semne că s-ar putea ridica să mă forţeze să încetez – o reacţie rezonabilă, care mă determină să-mi continui drumul).

O iau din nou pe M4, încep ultima etapă spre Eversford. Dublura lui Callie, cu copilul în braţe, mă tot trage de mânecă în subconştient. Şi nu după mult timp îmi vine o idee: dacă boala asta e ereditară, atunci pentru mine copiii nu pot fi o opţiune. În ciuda momentului trecător de acum câteva luni, când mi-am imaginat-o pe Callie gravidă... n-aş putea transmite felul în care trăiesc eu unui suflet nevinovat.

Dar cum rămâne cu Callie? Deşi nu a spus niciodată ceva concret, sunt destul de sigur că-şi doreşte copii. Sau, cel puţin, nu mi-a dat motiv să cred că nu şi-ar dori. Părinţii ei au dat câteva semnale în privinţa asta. În plus, are talentul acela rar şi natural în prezenţa copiilor care îi face să se agaţe de picioarele ei, să plângă atunci când pleacă. Mi-o imaginez jucându-se cu nepoatele şi nepotul meu. Învăţând o cameră plină de preadolescenţi să danseze twist la nunta lui Hugo. Se gândea să lucreze în domeniul îngrijirii copiilor, pentru Dumnezeu! Şi dacă o familie e ceea ce-şi doreşte, nu pot fi eu cel care îi stă în drum.

Adopţie? Nu ştiu din ce motiv, parcă o văd pe sora mea sugerând asta, îngrijorată ca întotdeauna că-mi refuz bucuriile vieţii. Dar adopţia nu pare ceva ce mi-aş dori să explorez. Pentru că eu aş fi tot acelaşi: obsedat de visele mele, îngrijorat pentru Callie. Şi chiar fără să fi transmis boala, tot aş da copilul acela peste cap, sunt convins. I-aş transmite nevrozele mele, l-aş infecta cu anxietate.

Îmi imaginez anii trecând, eu şi Callie stagnând în timp ce eu continui numărătoarea inversă sumbră până la moartea ei. În primele zile de agonie cu mama, când ştiam despre cancer înainte să afle ea, nu m-am putut gândi decât la cum vor fi lucrurile peste patru ani. Viaţa şi-a pierdut culoarea, a devenit

din ce în ce mai cenuşie. Cum pot să trec din nou prin asta şi s-o fac totuşi pe Callie fericită? Pur şi simplu, nu e posibil. Nu este.

Îmi amintesc ce mi-a spus ea, când conduceam spre casă a doua zi de Crăciun anul trecut. Să consider că visele sunt un dar. Şi simt o năvală proaspătă de durere, pentru că acum ştiu că pentru mine vor fi mereu un coşmar.

E aproape patru când ajung. Nu mă îndur s-o trezesc, aşa că stau în living cu Murphy.

Aşezându-mă pe canapea, caut Joel Jeffries pe Google. E britanic, are aceeaşi vârstă ca Warren. Dar, spre deosebire de Warren, Joel e campion la surfing, cu un stil de viaţă pe măsură. Casă pe plajă, soţie, copii, amici. Instinctul meu e să mă întristez pentru Warren, înainte să-mi amintesc ce a spus el ieri la barul de pe plajă.

Sunt mai multe feluri de a fi fericit în viaţa asta.

65

CALLIE

Mă trezesc pe la şase şi jumătate, exact când lumina începe să pătrundă printre jaluzele. Ceva îmi spune că Joel e acasă, aşa că trag pe mine tricoul cu tractor pe care mi l-a dat de Crăciun şi mă duc în living.

Îl găsesc pe canapea. Cu capul sprijinit de perne, se uită în tavan, complet nemişcat.

— Bună, îi şoptesc, aşezându-mă lângă el şi luându-l de mână. Ce faci aici?

Expresia de pe chipul lui mă distruge.

— Scuze. Nu voiam să te trezesc.

— Cum a fost în Cornwall?

Întind mâna să mângâi urechile câinelui.

— Ne-ai lipsit.

— Şi voi mi-aţi lipsit mie.

Ochii ni se întâlnesc exact când, aproape de fereastra deschisă, o pasăre cântă un solo.

— Spune ce pasăre e? murmură Joel.

— Un măcăleandru. A cântat toată noaptea.

— Toată noaptea?

Dau din cap.

— Din cauza felinarelor de pe stradă. Crede că e zi.

— Pare nedrept cumva. Că nu apucă să doarmă.

— Nici tu, pasăre de noapte.

Trece o clipă.

— Trăiesc doar doi ani, ştii, spun eu.

— Cine?

— Măcălendrii.

Se apleacă în faţă şi mă sărută – e un sărut pentru toate sentimentele pe care cuvintele nu le pot descrie. Are gust de cafea şi de epuizare. Când ajunge la gâtul meu, cu gura fierbinte şi umedă, mă apucă o foame aproape frenetică de el, vreau să-i arăt exact ce înseamnă pentru mine, cât de mult detest să fiu departe de el. Şi el trebuie să simtă la fel, pentru că sărutul nostru devine repede aprig, mişcările agitate. Când ne scoatem tricourile, tremur la atingerea lui pe pielea mea goală şi el aproape că tremură de dorinţă, întinzând mâna între noi ca să tragă de lenjeria mea. Dintr-odată, e înăuntrul meu, coborându-şi ochii spre mine, şi nu mai ştiu nimic decât momentul acesta, faţa lui, vocea lui cum îmi spune icnind pe nume.

După aceea, când ne prăbuşim îmbujoraţi şi dezbrăcaţi unul peste celălalt, lumea întreagă face o pauză. Lumina e suspendată pe pielea noastră şi dimineaţa îşi ţine respiraţia.

La cafea, Joel îmi explică mai multe despre Warren şi despre părinţii lui, despre trecutul lor sfâşietor. Îmi dezvăluie că Warren suferă de aceeaşi boală, că a trecut prin aceleaşi lucruri ca şi el. Tamsin şi Doug sunt doar fraţii lui vitregi, îmi spune el, iar Tom a reuşit să păstreze secretul faţă de toţi trei până acum.

Îmi imaginez că l-am fi vizitat pe Warren în Cornwall în împrejurări mai fericite. Poate ne-ar fi învăţat pe mine şi pe Joel să facem surf. Îmi imaginez stropii de apă şi lumina soarelui, apa sărată sărind pe pietre şi simt cum mă străbate sentimentul de regret.

— Sunt atât de multe de asimilat, spun eu când termină de vorbit, întinzându-mă după mâna lui.

— Pot să găsesc o metodă să mă descurc cu toate astea, Callie...

Cu celelalte lucruri nu poţi să te descurci.

— I-ai povestit lui Warren ce ai visat despre mine?

— Nu. N-am putut. Cred...

Aştept.

— ...că l-ar fi distrus.

— Înţeleg. Şi pe mine m-ar distruge.

Se uită în poală.

— Chestia e că... după ce l-am văzut pe Warren, mă gândesc întruna la mama. La felul cum s-a uitat la mine când ne-a spus că are cancer.

— Cum? Cum s-a uitat la tine?

— Ca şi cum îşi dorea să-i fi spus eu mai devreme. E cel mai mare regret din viaţa mea, Cal, faptul că am ţinut totul pentru mine. Că nu i-am dat mai mult timp să se pregătească.

Deşi mi se strânge stomacul de compasiune, mintea mea e hotărâtă.

— Însă nu ştii cum se întâmplă cu mine. Nu există nimic ce poate face oricare din noi.

— Dar ştiu *când*...

— Nu.

Niciodată n-am fost mai sigură de ceva. Uitându-mă la Joel, ochii mei traversează nuanțele dragi ale feței lui.

— Fără sugestii, fără indicii. Ți-am spus că nu vreau să ştiu şi nu vreau. Nu mi-aş putea trăi viața dacă...

— Callie, te rog, doar...

— *Nu.* Odată ce spui cuvintele, nu le mai poți lua înapoi. Totul se schimbă pentru totdeauna.

El dă încet din cap.

— Nu sunt sigur că pot să trăiesc, spune el, fără să-ți dau măcar o dată un indiciu sau ceva ce poți lua drept indiciu.

Mă întreb dacă are dreptate, dacă o să încep să văd semne acum în orice – o stare proastă, o lacrimă vărsată, o pauză prelungită. Viața noastră împreună e destinată să devină o serie lungă de îndoieli?

Camera devine tăcută ca un canion.

— Nu e nevoie să rămâi, spune el în cele din urmă.

Lacrimile îmi încălzesc ochii.

— Cu tine?

El dă aprobator din cap.

— Nu asta am...

— Ştiu. Dar vreau să ştii că... nu eşti nevoită.

— Vreau să rămân, Joel. Pentru că te iubesc.

Schimbăm o privire lungă de un kilometru. Şi pe urmă:

— Şi eu te iubesc, şopteşte el.

Mă uit la el. După atâtea luni, în sfârşit a spus-o şi el.

Deşi are ochii plini de lacrimi, nu întoarce privirea.

— Ai dreptate, spune el. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla acum? Am fost prost că nu am spus-o până acum. Te iubesc, Callie. Te iubesc atât de mult. Întotdeauna te-am iubit.

Mă cuprinde cu brațele, îşi lipeşte fața de gâtul meu şi şopteşte cuvintele iar şi iar pe pielea mea încălzită.

În noaptea aceea, în pat, mâinile mele îl găsesc, disperate să nu ne lase să ne trezim aruncați pe rute diferite. Gura lui se lipeşte imediat de a mea, aprigă şi tandră totodată. Dar e o

tandrețe tristă, în genul celei pe care o vezi în filmele alb-negru. De parcă ne sărutăm prin fereastra deschisă a unui tren cu aburi, chiar înainte să auzim fluierul lui.

66

JOEL

E început de octombrie; au trecut două săptămâni de când m-am întors din Cornwall. În seara asta, Callie a fost la cină cu Esther, Gavin şi Ben.

Eu m-am răzgândit în ultima clipă, pretextând o durere de cap pe care ea nu a crezut-o absolut deloc. Dar mă luptasem cu asta toată ziua. În plus, încă eram tulburat de visul pe care îl avusesem cu câteva nopți înainte, în care Buddy căzuse de pe bicicletă.

— Suntem încă un cuplu, nu-i aşa? m-a întrebat ea cu treizeci de minute înainte de a ieşi din apartament.

Stătea în fața oglinzii, pe jumătate îmbrăcată, cu părul pe bigudiuri. Eu stăteam pe pat în spatele ei. Aş fi iertat-o dacă se întreba, când m-a văzut cum o priveam, dacă ceea ce aveam nu era nimic mai mult decât o iluzie. Ceva ce putea să vadă, dar care era rece la atingere.

— Sigur că suntem, am murmurat eu.

Totuşi, unde era dovada? În fiecare zi aştept şi sper să se schimbe ceva, să apară o soluție. Dar nimic nu se schimbă.

— Atunci, o să stau acasă cu tine.

— Nu, vreau să te duci.

Pentru că voiam. Voiam să se distreze, să uite de tot ce se petrece. Nu voiam s-o târăsc după mine. Cred că trebuie să se

distreze. E miezul nopții și niciun semn de la ea. Niciun mesaj că se întoarce în curând.

Tremur în grădină la telefon cu Warren, uitându-mă la apartament. Apartamentul nostru, unde am început să ne facem amintiri. E o singură lumină la bucătărie, un portocaliu pâlpâitor, ca o flacără ce se stinge. Deasupra noastră, ferestrele lui Danny sunt întunecate și nemișcate.

— Am visat-o pe Callie.

— Îmi pare rău, spune Warren.

— Nu e bine.

Warren își drege glasul.

— Știi când o să...?

— Peste opt ani, reușesc să spun, înainte să-mi pierd stăpânirea de sine.

Mă lasă să plâng o vreme, tăcut și încurajator ca un voluntar la linia de urgență.

După ce mi-am revenit, îmi cere detalii. Sunt foarte puține, bineînțeles.

— Nu știu cum se întâmplă, termin eu. N-am indicii în vis. Și faptul că nu le știu...

— ...e cea mai rea parte, ghicește Warren.

Încuviințez, îi descriu împotrivirea lui Callie față de orice intervenție.

— Dar tatăl ei?

— Ce-i cu el?

— N-ai spus că e doctor?

— A fost. E pensionat acum. Dar nu pot să-i cer lui ajutorul.

— De ce nu?

— Îmi sugerezi să-i spun? Totul?

— Nu totul. Doar testează-l. Ai putea afla dacă e ceva în istoricul medical al familiei care să fie relevant. Există moduri în care să încadrezi lucrurile.

— Nu sunt sigur.

Tatăl lui Callie e destul de deștept. Face rebusuri în fiecare zi, de exemplu. M-ar descifra în câteva secunde.

— Trebuie să încerci totul, amice.

E acel *amice* inofensiv care mă stârneşte, care pare atât de neaşteptat de incendiar. *Aş fi vrut să te am lângă mine*, vreau să strig la el. *Aş fi vrut să te am lângă mine ca să mă ajuți cu toate astea, în toți aceşti ani.*

Dar nu spun nimic. Doar dau capul pe spate şi mă uit la cerul ţintuit deasupra mea de un milion de stele.

— Am visat că a murit mama, îi spun după câteva clipe. Am ştiut că o să moară de cancer şi n-am spus niciodată nimic. E cel mai mare regret din viața mea.

— Erai doar un copil, Joel, remarcă el încet.

— Dar felul în care s-a uitat la mine, când a aflat...

— Dacă îi spui lui Callie când o să moară nu o aduci pe mama ta înapoi, Joel.

— Ce vrei să spui?

Dar mi se pare că ştiu.

— Ei bine, dacă ea e hotărâtă că nu vrea să afle, atunci, în cele din urmă, trebuie să respecți asta.

— Nu. Nu pot să trăiesc ştiind. Nu pot să duc asta în suflet, în fiecare zi, şi totuşi s-o fac fericită. E imposibil.

O tăcere lungă.

— Ei bine, atunci poate nu mai eşti tu cel care s-o facă fericită.

Parcă e un pumn telescopic, venit tocmai din Cornwall. Confirmarea celor mai mari temeri ale mele.

— Nu asta voiam să aud.

El oftează.

— Ştiu. Dar dacă tu cauți doar vorbe goale, ai sunat la numărul greşit.

Furios, întrerup apelul.

Nu, Warren, mă gândesc, în ciuda propriilor mele gânduri. *Nu abandonez.*

Câteva ore mai târziu, visez din nou. E peste trei ani de acum, o privesc pe Callie plimbându-se pe o plajă cu... oh!

Deşi e întuneric, pare o atmosferă încinsă şi furtunoasă. Sunt palmieri şi nisip alb, înfățişarea e cumva familiară... E

oare în Miami? (Nu că aş fi fost acolo. Doar uitându-mă la Netflix am făcut călătorii transatlantice.)

Callie pare fericită. Ei râd de ceva. Cu capetele înclinate, chinuitor de sincronizate.

Şi pe urmă îi văd inelul pe deget şi totul în mine se întunecă.

67

CALLIE

Zilele se transformă în săptămâni şi în curând e final de octombrie. Aerul devine mai rece şi zilele se comprimă, ca şi cum lumea se pregăteşte de iarnă. Eu şi Joel suntem în remiză, incapabili să mergem înainte.

Esther ştie că ceva nu e în regulă, m-a întrebat de mai multe ori dacă e totul în ordine. Poate a simţit ceva în seara în care Joel n-a venit la cină. Sau poate a vorbit cu Ben şi el i-a povestit despre mesajul meu pentru Grace. Dar, desigur, nu pot să-i spun, aşa că de câte ori mă întreabă ajung să mormăi ceva că sunt obosită de la serviciu.

Eu şi Joel aproape că nu mai putem discuta acum – să vorbim despre asta e ca şi cum am înainta cu viteza melcului prin blocaj, doar pentru a ajunge la destinaţia greşită de fiecare dată. Dar am remarcat că Joel a luat calm o decizie, o atitudine hotărâtă, care mă face curioasă în tăcere.

Mi se pare că plănuieşte ceva, dar n-aş putea spune ce anume este.

Mă ajută faptul că îl iubesc atât de mult. N-am idee ce ne va aduce viitorul, dar dacă închid ochii şi mă gândesc doar la prezent, reuşim cumva să mergem înainte. Încă suntem un

cuplu – nu putem pur şi simplu să abandonăm, să întoarcem spatele celui mai bun lucru din viețile noastre – ceea ce înseamnă că putem încă să ieşim, să facem sex, să râdem până ne doare burta. Dar într-un fel e ca şi cum ai susține un acoperiş cu mâinile goale: e de ajuns o pală de vânt şi nu mai eşti destul de puternic.

Ne-am petrecut ziua la Tamsin, am sărbătorit ziua ei de naştere. Doug şi Lou au adus un tort elaborat în formă de unicorn, care era mai degrabă pentru copii decât pentru Tamsin, dar au fost şi cocteiluri fără alcool şi jocuri ca pe vremuri, care cu siguranță au fost mai mult pentru noi decât pentru copii. A fost o zi amuzantă, plină de bucurie – o zi care mi-a amintit de tot ce am putea fi eu şi Joel.

Am şovăit mai devreme dacă să mă servesc cu tort, doar pentru o clipă. M-am tot zbătut cu ideea de a-mi regla dieta, de a renunța la vin cu totul, de a filtra apa, de a cerceta câte ceva despre yoga. Asta fac oamenii, aşa cred, când li se aminteşte de efemeritatea lor – acordă corpului lor cea mai bună şansă de a reuşi. Poate ar trebui să am şi eu o discuție subtilă cu tata, să-i cer câteva sugestii pentru sănătate.

Dar deodată mă trage Amber de mânecă, cu o felie de tort pe o farfurie de carton în mână.

— Ți-am păstrat cornul unicornului, mătuşă Callie, a şoptit ea. Dacă îl mănânci, o să trăieşti pentru totdeauna.

Am simțit ochii lui Joel asupra mea de peste masă, dar nu am putut ridica privirea. Dacă aş fi făcut-o, aş fi plâns.

— Ştii, meditez eu acum cu glas tare, în timp ce mergem pe jos spre casă prin aerul mirosind a lemn ars în după-amiaza târzie, a trecut aproape un an de la Noaptea Focurilor de Tabără.

El mă strânge de mâna înmănuşată.

— Aşa e.

— Am ştiut în noaptea aceea că te plac. Am făcut o mică pasiune pentru tine.

— Doar mică?

— OK. O pasiune destul de mare.

— De înțeles. *Eram* o partidă bună.

— O partidă grozavă.

Mi se strânge stomacul când o spun. *Te rog, crede-mă. Te rog să crezi cât de mult te iubesc încă.*

Mai facem câțiva paşi, picioarele noastre dau peste frunzele căzute, paşii sunt perfect sincronizați. Aseară s-au dat ceasurile înapoi cu o oră, iar lumina dispare deja de pe cer.

— Deci, tu?

— Eu, ce?

— Ai avut şi tu o pasiune pentru mine.

— Un domn nu spune niciodată.

— Da, dar *mie* poți să-mi spui.

Mâna lui se strânge ferm pe a mea.

— Era mai mult decât o pasiune, Callie. Am ştiut de la bun început. Nu a avut niciodată rost să mă împotrivesc.

Mai mergem puțin în tăcere. E zona din oraş în care a murit Grace, deşi n-am mai trecut pe strada unde s-a produs accidentul din noaptea aceea. Mă îndoiesc că o să mai trec vreodată pe acolo. Mă întreb, în treacăt, dacă mă aşteaptă aceeaşi soartă, dar Joel a spus că nu ştie cum se întâmplă, ceea ce înseamnă că nu a văzut o maşină, pietoni, macadam...

Dar exact când gândurile mele încep să se înlănțuie precum piesele de domino, Joel mă aduce înapoi în prezent. Mă trage de mână, gesticulând spre ceva aflat în dreapta noastră.

— Uite, Callie, spune el agitat. Uite.

Arată către zidul micuț din fața unei case abandonate, de lângă jumătatea unei terase marcate pentru a fi demolată. Uşa din față şi ferestrele sunt acoperite cu scânduri scrise cu graffiti, buruienile se ridică asemenea unor tentacule în jurul burlanelor şi al cărămizilor.

În spatele zidului, o coadă maronie iese la iveală, complet nemişcată.

Nu apuc să clipesc, că Joel a plecat de lângă mine.

Mă iau după el, aproape speriată.

— A fost abandonat.

Joel e deja în genunchi, cu mâinile pe blana unui câine cu alb şi maro, care pare tânăr. Mă aşez pe vine lângă el. Câinele nu reacționează la atingerea lui Joel.

— Ce are? întreb eu, încercând să-mi înăbuş lacrimile.

Joel începe să-l examineze cu blândețe.

— Nu sunt sigur. Un fel de infecție. E în stare proastă. Are gingiile foarte deschise la culoare. Vezi aici? Şi e rece. Trebuie să-l ajutăm, urgent.

Se ridică în picioare şi formează un număr, murmură câteva cuvinte la telefon. Îl aud cum dă adresa unde ne aflăm.

— Kieran e pe drum, spune el după ce închide, îngenunchind din nou lângă mine. Hai să-i ținem de cald deocamdată.

Împreună ridicăm câinele în poala noastră. Joel îşi scoate jacheta, eu îmi scot haina şi-l înfăşurăm, ne strângem deasupra lui să-i ținem de cald. Totuşi, nicio reacție; e pasiv şi pleoştit, ca şi cum e deja pe moarte.

— O să fie în regulă? îl întreb pe Joel.

El îmi întâlneşte privirea.

— Îmi pare rău, Cal. Nu pare prea bine.

Îmi muşc buza, încerc să nu plâng.

Kieran ne duce cu maşina la fostul cabinet al lui Joel, eu şi Joel suntem pe bancheta din spate, câinele e întins pe genunchii noştri. Când Joel îi spune lui Kieran părerea lui, aud vag ceva despre soluții intravenoase, anemie, hemoragie internă. Pe urmă, Kieran vorbeşte la telefon cu cineva de la o organizație locală de caritate, care e de acord să acopere costurile de tratament, după care el şi Joel încep să dezbată cel mai bun plan de acțiune.

Când intrăm în parcare, observ zgarda câinelui întinsă pe banchetă. Nu are plăcuță cu nume sau număr de telefon, nimic care să ne ajute să-l identificăm. Iau zgarda, o strecor în buzunar fără să spun nimic.

— Du-te acasă, îmi spune Joel când coborâm din maşină. S-ar putea să dureze ceva vreme.

Se întunecă până ajunge el înapoi la apartament. Mă găseşte în cadă şi se aşază obosit pe marginea ei, mirosind puțin a dezinfectant.

Mă ridic în şezut, stropind puțină apă peste margine.

— Cum a mers?

— OK, cred. Avea o formă gravă de infestare cu paraziți. I-am făcut o transfuzie de sânge, antibiotice. Încă nu se ştie cum o să fie, dar Kieran îl ia acasă în seara asta.

— Slavă Domnului că l-ai văzut!

— La momentul potrivit. Trebuie doar să aşteptăm şi să vedem.

Îl iau de mână. Pare moale într-a mea, iar ochii lui sunt goi, nevăzători.

— Eşti bine?

El îşi trece cealaltă mână peste față. E palid, ca şi cum ar fi îmbătrânit.

— Doar puțin obosit.

— Ai fost incredibil. Foarte calm... Îți e dor?

El se uită pe fereastră, unde luminile de la celelalte case sunt ca nişte bule în întuneric.

— Îmi e dor să ajut animalele.

— Atunci poate s-ar putea...

— Nu sunt în stare de meseria asta.

— Ba *eşti* în stare, Joel. Ai dovedit-o în seara asta.

— A fost o singură seară, Cal. Nu înseamnă nimic în comparație cu a face asta din nou cu normă întreagă.

Ştiu că nu ar trebui să insist, ştiu asta. Dar vreau ca Joel să vadă ce văd eu: talentul lui uriaş şi inima blândă, miezul lui cald şi bun.

— Joel, ce-ai făcut în seara asta...

— Orice veterinar ar fi făcut ce-am făcut eu.

Mă uit în jos, dând la o parte spuma cu aromă de căpşune.

— De ce faci asta?

— Ce să fac?

— Să minimalizezi totul, să spui că nu eşti un veterinar adevărat.

— Pentru că nu sunt. N-am mai practicat de aproape patru ani.

— Dar eşti minunat cu animalele.

— Trebuie să fii mai mult de atât, Cal.

— De ce ai plecat, de fapt?

Urmează o pauză acoperită doar de bulele care se sparg, ca şampania abandonată de la finalul unei petreceri destul de jalnice.

— Joel?

— Am făcut o greşeală enormă, Callie, şi n-am crezut că merit să mai fiu veterinar. Bine?

— Nu, nu e bine, spun eu încet. Nu mi-ai povestit niciodată.

— Îmi pare rău. Dar îmi e greu să vorbesc despre asta.

— Te rog, spune-mi.

El îşi retrage mâna dintr-a mea, freacă între degete o plastilină invizibilă.

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

Negrul ochilor lui pare să se adâncească puţin.

— Am făcut o greşeală şi consecinţele au fost... pe atât de rele pe cât îţi poţi imagina.

— Care a fost greşeala?

În cele din urmă, îmi povesteşte că era neatent la serviciu. Pe atunci, lucra cu jumătate de normă, un mod de a încerca să-şi păstreze sănătatea mintală în timp ce trecea printr-o perioadă grea din cauza câtorva vise tulburătoare. Era permanent mahmur şi nedormit, neglijând să facă mişcare sau să se îngrijească, ajungând epuizat la serviciu.

— Aveam un client, Greg. Suferea de depresie, iar câinele era viaţa lui. Vorbea cu mine când venea. Eu doar ascultam. Cred că îl ajuta puţin. Mi-a spus că a fost de mai multe ori în pragul sinuciderii, dar gândul la ce s-ar întâmpla cu câinele lui l-a oprit să facă asta. Câteodată, câinele acela era, la propriu, singurul motiv pentru care trăia Greg.

Nu spun nimic, doar ascult.

— În orice caz, Greg a adus câinele la cabinet într-o zi – avea diaree, era puțin letargic. Eram convins că nu exista motiv de îngrijorare, dar ar fi trebuit să fac mai mult. Ar fi trebuit să-l examinez mai atent, să-i fac nişte analize de sânge, dar eu doar l-am trimis acasă, i-am spus lui Greg să-l supravegheze şi să-l aducă înapoi dacă se simte mai rău.

— Asta pare...

Rezonabil, vreau să spun. *Absolut rezonabil.* Dar, de fapt, ce ştiu eu?

— Când mă gândesc la asta, ştiu că l-am făcut să simtă că-mi iroseşte timpul. Nu intenționat, dar... n-am fost cu nimic mai bun decât doctorul generalist de la facultate. Am procedat cu Greg la fel cum a făcut doctorul acela cu mine.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea mea e uşoară ca o pană.

— Ei bine, a adus câinele înapoi o săptămână mai târziu, dar deja nu se mai putea face nimic. Ficatul lui cedase, şi asta din vina mea. Nu observasem simptome cruciale.

— Sunt convinsă că ai făcut tot posibilul. Nu poți să te învinovățeşti...

— Callie, eu *sunt* de vină. N-am făcut nici măcar o simplă analiză de sânge. Nu eram concentrat, nu am dat atenție. Şi câinele a suferit din cauza mea.

— Joel, spun eu, întinzându-mă să-l iau din nou de mână, te rog, nu te învinovăți. Oricine poate face greşeli.

Se uită fix la mine. Are ochii rotunzi ca nişte hublouri.

— Nu înțelegi.

— Nu e nevoie să fiu veterinar să ştiu că dacă tu...

— Greg s-a sinucis după două săptămâni, spune el scurt. Câinele acela îl ținea în viață şi eu i l-am luat, din cauza incompetenței mele nenorocite.

Şocul îmi închide gura. Timp de câteva clipe rămân mută, iar apa de baie se răceşte în jurul meu.

— Îmi pare foarte rău.

— Eu sunt responsabil de moartea lui Greg, spune el cu o voce stridentă, de nerecunoscut. E foarte simplu.

Încep să tremur.

— Nu. Nu e foarte simplu.

— Ai vrut să ştii de ce spun că nu sunt un veterinar adevărat. De asta, pentru că nu merit să mă numesc veterinar.

Îşi pleacă privirea spre a mea.

— Şi dacă vrei să ştii de ce trebuie să-ți spun ce am visat, asta e pentru că nu pot să trăiesc tot restul vieții ştiind că aş fi putut să fac mai mult. Nu cu tine, Callie. *Nu pot s-o fac când e vorba despre tine*.

— Te rog, nu, spun eu, simțind că mi se blochează gâtul. Nu e corect.

— Nu sunt sigur că-mi mai pasă de ce e corect. Îmi pasă de ceea ce e drept.

Se ridică în picioare, se întoarce cu spatele la mine şi pleacă.

Rămân în cadă timp de încă o jumătate de oră, lacrimile îmi curg fierbinți pe piele în timp ce apa se răceşte.

68

JOEL

În dimineața de Halloween, îl sun pe Warren cât sunt la plimbare cu câinii.

E greu de crezut că a trecut un an întreg de când săreau scântei între mine şi Callie la magazinul din colț. Am câştigat atât de mult în anul acela. Dar oare am şi pierdut totul?

În fiecare dimineață când deschid ochii sper să găsesc o cale să merg înainte, să am o revelație. Ca ceea ce nu este deloc vizibil să devină cumva clar ca lumina soarelui. Dar nu a fost aşa niciodată.

— Am făcut ce ai spus, îi zic eu.

— Ce-am spus?

— Eu... Unde eşti? De ce se aud strigăte?

— Pe plajă. Nu ştiu... nisipul şi apa îi fac pe copii să țipe.

— Poftim? E octombrie.

— Ultimul weekend de la jumătatea semestrului.

Mi-l imaginez ridicând din umeri. Tare mai ridică din umeri, mă gândesc eu, tatăl meu biologic.

— Şi eşti acolo pentru că trebuie să supraveghezi sau...?

— O să predau în zece minute. Ce s-a întâmplat?

— M-am dus să vorbesc cu tatăl lui Callie. Să aflu dacă este ceva în trecutul familiei care ar trebui să mă îngrijoreze.

— Bravo ție. Şi e ceva?

Nu a fost atât de stânjenitor pe cât ar fi putut fi. Am apărut la uşa lui cât era Callie la serviciu şi am stat împreună în bucătărie. Am mormăit ceva vag despre faptul că am avut un vis urât, că nu voiam s-o îngrijorez pe Callie. Pe urmă, dintr-odată, mi-a dat informațiile de care aveam nevoie. (Nu că m-ar fi ajutat. Un istoric medical impecabil, pentru toată familia Cooper.)

M-a asigurat că nu o să povestească despre discuția noastră, ceea ce a fost destul de generos din partea lui. Ştiam că, dacă află Callie, ar putea să creadă că o trădasem, că îi avertizasem pe părinții ei. Şi ar exista şanse mari să nu mai aibă încredere în mine.

În fine.

— Nimic.

— Ah.

— Da, deci nu a mers.

O pauză, întreruptă de țipătul aspru al pescăruşilor. Mă întreb dacă ar trebui să-i spun lui Warren despre visul meu cu Callie pe o plajă din Florida. N-am reuşit să mi-l scot din minte.

Dar gândul de a i-l împărtăşi lui Warren mă tulbură, nu ştiu de ce. Poate pentru că nu vreau să dau credit teoriei lui despre mine – că n-aş mai fi omul care s-o facă fericită pe Callie.

Mai fac câțiva paşi, mi-o imaginez pe Callie acasă. Caldă încă de la duş, trecându-şi pieptenele prin păr, cu pielea umedă şi lucind. Simt un val de dor de ceafa ei, de lumina joasă a vocii ei.

Şi totuşi.

— Crezi că ar trebui să renunț, nu-i aşa? Să o las pe Callie să plece şi să-şi trăiască viața, să găsească pe cineva care o poate face fericită. Asta se spune, nu? Dacă iubeşti pe cineva, să-l laşi să plece.

Secundele se prelungesc.

— Aşa se spune.

— Atunci, asta e.

— Nu încă. Nu neapărat. Nu face nimic în pripă.

— Timpul nu e de partea mea, mai ştii?

— Da. Dar, uite, dacă se ajunge la asta, o să ştii când e momentul potrivit.

— Ei bine, mulțumesc pentru ajutor.

— Îmi pare rău că nu pot să rezolv asta în locul tău, Joel.

— Ai avut ocazia să rezolvi acum treizeci şi şapte de ani.

— Ce vrei să...

Nu mă pot abține să spun ceea ce urmează să spun. E din pură frustrare.

— Ai fi putut s-o rezolvi înainte să înceapă, dacă nu aveai o aventură neînsemnată cu mama.

— Nu a fost neînsemnată.

— Ai dat-o la schimb pe o placă de surf. Putea fi mai neînsemnată de atât?

În noaptea aceea, o visez din nou pe Callie, peste mai puțin de un an. E undeva înfofolită bine de frig, nu sunt sigur unde anume. Dar e un loc vast şi izolat, exact genul de peisaj epic pe care îl iubeşte. Pare înflăcărată şi vie într-un fel pe care nu l-am văzut de multă vreme. Are binoclul la gât şi un aparat foto. Aud vântul foşnind, văd cerul senin. Şi la orizont se înalță un vulcan, impunător ca o catedrală.

Tremur când mă trezesc. Mă dau jos din pat şi iau caietul, mă întorc în cadrul uşii să mă uit la ea, aşa cum fac mereu. E încovrigată pe saltea ca o virgulă, cu faţa lipită de perna mea.

O virgulă. Un moment în care să te opreşti să respiri. O şansă de a desluşi lucrurile.

— Meriţi mai mult, îi şoptesc eu din uşă. Nu vreau să ratezi nimic.

Mă gândesc din nou la ce a spus Warren. *Poate nu mai eşti tu omul care s-o facă fericită.*

Atunci, la început, ar fi trebuit să-mi urmez capul, nu inima. Ştiu asta acum, aşa cum o ştiam şi atunci. Era datoria mea să apăs frânele, de îndată ce am simţit că mintea mea pierdea lupta. Aş fi putut fi deştept. Ar *fi trebuit* să fiu. Ne-aş fi scutit pe amândoi de agonia asta. Pentru că acum, când am avut o avanpremieră a lucrurilor bune care o aşteaptă, nu sunt sigur că pot să o privez de ele.

Callie are timp să meargă mai departe. Să-şi clădească o viaţă, să facă toate lucrurile pe care şi-a dorit mereu să le facă. Îmi dau seama că poate fi un om împlinit, care alături de mine nu ar fi fost decât pe jumătate.

69

CALLIE

— Ai văzut asta?

Liam îmi întinde o vedere în timp ce curăţăm fierăstraiele în atelier.

Mă şterg pe mâini şi o iau. E de la Dave, e o privelişte de sus a pădurii amazoniene pe faţă, un rezumat al celor mai recente aventuri ale lui pe verso. Inima îmi bate ceva mai tare când mă

gândesc la viața lui acum, aproape de Ecuator – peisajul înfierbântat şi descoperirile exotice, sălbăticia strălucitoare a pădurii.

— Ciudat, nu? întreabă Liam.

— Ce anume?

El ridică din umeri, ca şi cum ar trebui să fie evident.

— Că acum un an Dave era încă pe aici, mâncând chipsuri şi plimbându-se cu ATV-ul, iar acum e în cealaltă parte a lumii. Pariez că nu se mai întoarce vreodată acasă.

Întorc vederea.

— Da. Ciudat. Dar pare că se distrează de minune.

Liam scoate carcasa motorului de la fierăstrău, îl aşază pe banc.

— Nu-i pe gustul meu. Dar cred că da.

Încep să râd.

— Ştiu. Şase luni într-o pădure tropicală ar fi un iad pentru tine.

Se cutremură ca şi cum vorbim despre o tortură veritabilă.

— Însă mă mir că tu n-ai făcut-o niciodată.

Zâmbind, întorc iar vederea.

— Ce să fac?

— Să călătoreşti, spune el direct ca de obicei. Mereu vorbeşti despre asta. Ar trebui să te duci în Chile, să găseşti pasărea aceea.

Clipesc alungând imaginea lui Grace, care spunea lucruri asemănătoare, apoi zâmbesc spre Liam.

— Parcă spuneai că aş avea şanse mai mari să văd un leopard-de-zăpadă.

Aproape că zâmbeşte şi el, dar nu tocmai.

— Ei bine, sunt sigur că te-ai distra căutându-l. Ce te opreşte?

Ridic din umeri şi mă întorc cu spatele, bombănind ceva despre momentul potrivit. Probabil boala lui Liam de a vorbi monosilabic e contagioasă.

— Momentul e perfect, nu-i aşa? răspunde el. Cred că e pe final contractul tău.

E adevărat – se termină în câteva săptămâni şi nu sunt veşti încă despre bugetul de care ar avea nevoie ca să-l reînnoiască. Fiona m-a asigurat că mă vor, dar e vorba doar de când şi de cum. În cel mai rău caz, spune ea, mi-ar putea da de lucru la curăţenie între timp, ceea ce ar fi mai bine decât nimic.

— Peste o lună, îi spun lui Liam.

— Au anunţat ce se întâmplă?

— Nu. Mă ţin în suspans.

Liam se încruntă.

— Nu au primit deunăzi o finanţare nouă de la schema de acordare a burselor? Sunt convins că am văzut un e-mail despre asta aseară. Ai putea să te duci să călătoreşti, pe urmă...

În clipa asta, perfect sincronizată, uşa atelierului se deschide şi Fiona bagă capul prin crăpătură.

— Callie, putem vorbi puţin?

70

JOEL

Aşezându-mă la masa din bucătăria tatei, încerc să-mi amintesc cât timp a trecut de când am stat noi doi de vorbă ca lumea. Poate s-a întâmplat când tocmai renunţasem la slujbă. Se răţoia la mine în grădina din spate, ajutat de doamna Morris de alături (care trăsese cu urechea la toată discuţia şi din întâmplare era de acord că eram foarte iresponsabil).

Ce vremuri bune!

Cu pielea rozalie şi încă în pantaloni scurţi după partida lui de badminton de luni dimineaţa, tata îmi oferă o cafea. Observ

că şi-a luat un elastic pentru ochelari, care să i-i țină pe cap atunci când face sport.

O clipă, mă întreb dacă e o cruzime să-l confrunt cu asta fără să-l avertizez. Dar indiciile încep să se adune cu repeziciune. Eram aici săptămâna trecută când mi-a sunat telefonul din living şi Amber a strigat în gura mare numele lui Warren. Am fugit acolo, cu stomacul strâns, dar din fericire tata urcase la etaj după ceva. Totuşi, nu mai poate dura mult până să se prindă de ce se întâmplă.

— Ce surpriză plăcută! spune tata – cea mai tristă dintre judecățile eronate.

Mă uit o secundă prin bucătărie, ca şi cum ar fi pentru ultima dată. Banane prea coapte, prosopelul Bellei, gălbenele răsfirate pe robinet. Mă uit la toate ca şi cum nimic nu va mai fi la fel după ce-mi ies vorbele din gură. Cred că, în multe feluri, nici nu va mai fi.

— Ştiu că nu sunt fiul tău, tată. Ştiu despre Warren.

Îi fuge culoarea din obraji. Nu spune nimic, nici măcar nu mişcă buzele.

— Tată. Mă aplec peste masă. E în regulă. Ştiu totul.

Ceasul din bucătărie bate în continuare în mijlocul tăcerii. Tata a devenit o statuie de ceară, prea nemişcată ca să fie adevărată.

În cele din urmă, vorbeşte.

— Cum?

— Contează?

El răsuflă greoi, ceea ce iau drept un nu.

— Nu s-a purtat corect cu mama ta, Joel.

— Ştiu.

Tata face ochii mari.

— L-ai văzut?

— O dată. Locuieşte în Cornwall.

Un plescăit din limbă. Ca şi cum Warren ar fi un pierde-vară care nu plăteşte taxe şi Cornwall e nume de cod pentru Bermuda.

— Ar fi trebuit să-mi spui, tată. Că a încercat să ia legătura cu mine.

Tata se încruntă.

— Am intrat în panică. Nu voiam să se întoarcă în viața noastră. Nu avea... niciun drept asupra ta. Absolut niciun drept.

În afară de a fi tatăl meu biologic, adică.

— Dar nici tu nu aveai dreptul să-l ții departe de mine.

Oftează. Se freacă la tâmple. Văd că discuția asta o să-i pună la încercare obiceiul de a nu comunica.

— Bănuiesc că am crezut că o să afli într-o bună zi. Probabil încercam doar să amân inevitabilul.

Am lăsat ceasul să ticăie mai departe. Ce-aş putea să spun, de fapt? Nu pot să-i iert asta încă, dar pot să ascult varianta lui.

— Mama ta a încercat să-i spună că e însărcinată, pe atunci. Dar Warren a spus că pleacă să călătorească înainte să apuce ea să zică ceva.

— Aşa că ai intervenit.

El expiră.

— Nu de la început. Nu a fost de acord să iasă la o întâlnire cu mine până la prima ta aniversare.

Zâmbeşte şters.

— De asta erați mereu atât de apropiați, cred. Ați avut timpul acela împreună, doar voi doi, în căsuța aceea mică şi nostimă a ei.

Desenez conturul unei inimi pe masă cu degetul arătător. E adevărat că am avut mereu o legătură specială cu mama. Dansa cu mine în brațe prin living, îmi spunea în şoaptă poveşti când frații mei se duceau la culcare. Mi se confesa ca unui prieten vechi. Întotdeauna am presupus că asta se întâmpla pentru că eram primul ei născut. Dar vestea despre acel prim an petrecut împreună, doar noi doi, mi se pare deja o comoară. Ceva prețios, scos la lumină din pământul proaspăt săpat.

Sorb din cafea.

— Şi aţi fost la întâlnire şi...?

Încă şovăind, îşi drege glasul.

— S-a mutat la mine la scurt timp după aceea, apoi a rămas însărcinată cu fratele tău. Ne-am căsătorit, pe urmă a venit Tamsin.

— De ce nu mi-aţi spus niciodată? Înainte, adică. Când eram mai mic.

— Mereu am plănuit s-o facem. Dar după ce a murit ea am simţit că nu se cade s-o spun eu. Poate şi din cauza asta am fost atât de furios când a apărut Warren. Trebuie să înţelegi, Joel – ne-am construit o viaţă întreagă împreună până să moară ea. Nu mai ştiam nimic despre Warren. Nu *voiam* să mai vorbesc despre asta niciodată.

Se încruntă. Se joacă cu ochelarii.

— Poate unele alegeri nu au fost perfecte. Dar, în cele din urmă, eu şi mama ta am fost căsătoriţi doisprezece ani. Am avut trei copii, o casă, bani, prieteni. Şi cred, chiar cred cu adevărat, că a fost fericită.

Sincer? Şi eu cred la fel.

— Ascultă, poate că nu m-a iubit... în felul acela sălbatic, nebunesc în care l-a iubit pe Warren. Dar când v-a avut pe voi, copiii – ei bine, a fost un alt fel de iubire sălbatică, nebunească. Un fel mai bun. Iar Warren nu şi-a dorit niciodată o familie – a fost unul dintre primele lucruri pe care i l-a spus când s-au întâlnit. Ştia măcar atâta lucru despre el însuşi.

Sunt de acord cu atitudinea lui Warren. Dar, din fericire pentru mine, cred, nu a reuşit absolut deloc să se ţină de cuvânt.

— Ştia, însă, ce pierduse.

Dau din cap.

— Probabil de asta a încercat atât de mult să ia legătura cu mine.

— Nu, cu mult înainte de asta. După ce mama ta s-a îmbolnăvit ultima dată, l-am văzut plecând din salonul ei de la spital. Evident, avusese câteva regrete.

— L-ai văzut?

— Da. L-aş fi recunoscut oriunde. Curios, totuşi.

— Ce anume?

— Ei bine, ea abia fusese internată în dimineaţa aceea. Eu nu suflasem o vorbă nimănui. Presupun că mama ta a luat legătura cu el. Adică, omul e în multe feluri, dar nu e clarvăzător.

Undeva, înăuntru, o umbră de înţelegere.

Tata ridică din umeri ca şi cum e irelevant, în definitiv, că fostul iubit al soţiei lui a apărut lângă patul ei de moarte.

— Şi cum crezi că se vor aşeza lucrurile între tine şi el?

— Eu... nu ştiu. Te deranjează dacă păstrez legătura cu el?

— Nu, e toată încurajarea pe care e pregătit să mi-o ofere. Dar ai grijă. Asta e tot ce aş spune.

Un val de afecţiune, cald ca apa de baie.

— O să fii întotdeauna tatăl meu.

El se încruntă mai tare.

— La fel şi tu. Întotdeauna o să fii...

Nu termină propoziţia. Dar faptul că măcar a încercat e de ajuns pentru mine.

— Un prieten al unui prieten, pe naiba!

— Joel?

Sunt în noua mea ascunzătoare preferată, grădina, uitându-mă la acoperişurile acoperite de brumă. Aerul e îngheţat în seara asta, dar nu m-am deranjat să-mi iau haina.

— N-ai auzit că mama era pe moarte de la un prieten al unui prieten. Ai visat-o, chiar de la început. Ai visat că o să moară de cancer şi ai pus capăt relaţiei pentru că voiai să se ducă să-şi trăiască viaţa, înainte să fie prea târziu.

Un oftat.

— Presupun că aveai să-ţi dai seama într-o zi. Eşti mult mai deştept decât mine, din fericire.

— Da, da. Spune-mi *adevărul*.

— Am visat... am văzut-o în spital. Apoi, două nopţi mai târziu, am visat înmormântarea ei.

— Deci ai ştiut că o să aibă copii, că o să ducă o viaţă împlinită. Nu ai fost deloc un ticălos egoist – ai fost exact opusul. I-ai pus capăt pentru că voiai să fie fericită.

Tăcerea ca o gură căscată.

— Da. E bine acum? spune el într-un târziu. Da. Mai avea paisprezece ani de trăit şi ştiam că nu aveam s-o fac fericită, cu toate problemele mele şi lipsa de bani şi cu băutura, cel puţin pe termen scurt.

Expir durerea în aerul brumat, o privesc cum se umflă în nori mici şi mânioşi de furtună.

— De asta mi-ai tot spus să o las pe Callie să plece.

Warren expiră. Linia pârâie.

— Când m-am dus s-o văd pe mama ta la spital, am ştiut că am făcut ce trebuia. Dusese o viaţă bună. Murea fericită. Am ales să nu-mi bat joc de timpul pe care îl mai avea şi, atât cât contează, cred că am luat decizia corectă.

Pe neaşteptate, simt că bolovanul de vină din spatele meu se uşurează un pic. Nu prea mult, dar destul încât să observ. Şi Warren a ştiut, mamă.

Poate în mod inconştient, nici eu nu am vrut să-i stric mamei timpul pe care îl mai avea.

— Ca să ştii, Joel, a fost dragoste adevărată între mama ta şi mine. Ca om, poate că nu valorez prea mult, dar am iubit-o. Când ne-am ţinut de mână şi ne-am privit unul pe celălalt în ultima clipă, totul a meritat – ştiam că era fericită.

Mă gândesc la Callie care stă învelită în patul nostru. La prezentul, la viitorul şi la sfârşitul ei. Mă gândesc la toate astea. Şi atunci ştiu ce am de făcut.

71

CALLIE

În seara de după sărbătoarea Guy Fawkes, îl sun pe Joel, în timp ce mă aflu în apă până la genunchi în mijlocul mlaştinii, ca să-l întreb dacă vrea să ieşim la cină la noul restaurant cu tapas din oraş.

În ultimele zile, m-am tot gândit la ceva şi acum sunt plină de entuziasm. Toată după-amiaza, cât mă plimb de colo până colo în cizme de cauciuc şi pantaloni de protecţie în timp ce plouă, îmi imaginez cum îi dezvălui planul meu cu un zâmbet fericit pe faţă. Îmi imaginez cum îl asigur că acesta – *acesta* – e motivul pentru care a fost o decizie bună să nu-mi spună tot. Pentru că acum pot plănui un viitor cu care altminteri nu mi-aş bate capul.

În cele din urmă, nu aduc vorba până la desert.

Joel pare tăcut în seara asta, neatent. Are mintea în altă parte şi încep să mă îngrijorez că poate nu e deloc momentul potrivit. Ştiu că abia dacă a dormit în ultima vreme – a fost cel mai epuizat săptămâna asta de când îl ştiu.

Dar seara trece şi nu pot să mai aştept.

— Am avut o şedinţă luni cu Fiona.

Joel întoarce ochii negri spre mine şi nervii mei se liniştesc. În ciuda atitudinii retrase, expresia lui rămâne iubitoare şi loială.

— Despre contractul tău?

— Mi-au oferit un post permanent.

— Cal, e... e uimitor! Luni? De ce nu mi-ai spus?

— Păi, m-am... Chestia e că mi-a spus despre o casă care se va închiria pe partea opusă a rezervaţiei Waterfen. Casa unui fost tăietor de stuf. M-a dus ieri acolo s-o văd. E superbă, Joel! Am putea trăi amândoi acolo şi am fi chiar în rezervaţie, înconjuraţi de copaci, de păsări şi de stuf...

Ochii lui îi întâlnesc acum pe ai mei, dar nu pot interpreta privirea de pe faţa lui. Este emoţionat de mândrie sau e ceva mai trist?

— Fiona a spus că îmi poate lăsa câteva săptămâni de pauză între contracte.

Zâmbesc, mă uit în jos la desertul mâncat pe jumătate.

— Nu trebuie niciodată să se lase convinşi să mai economisească nişte bani.

Expresia lui îmi cere să completez golurile.

Începem.

— Ţi-l aminteşti pe Dave, tipul care, la scurt timp după ce am început munca aici, a plecat în Brazilia? Ei bine, ne-a trimis o vedere.

O pun pe masă în faţa lui.

— Şi m-a pus pe gânduri...

Joel ia vederea, o priveşte în grabă.

— Vrei să faci asta? Să te duci în Brazilia?

— Nu. M-am gândit să mă duc în Chile, în Parcul Național Lauca. Să încerc să găsesc pasărea aceea.

Joel îmi zâmbeşte – poate pentru prima dată în seara asta – şi bea din pahar.

— Cred că e o idee genială.

Mai iau puțină cremă catalană. Sunt mulțumită că am decis să iau trei feluri de mâncare – totuşi, sunt oameni de nouăzeci de ani care au mâncat brânză, au băut whisky şi au fumat ca nişte furnale toată viaţa.

— Şi mă gândeam... după ce mă întorc, ne putem muta în casa de la Waterfen şi o să lucrez la rezervație.

El dă din cap, dar atât de încet încât pare aproape redundant.

— Păi, poate nu ar trebui să te întorci, Cal.

În gând, am o reacție uşor întârziată.

— Poftim?

Încă o gură de vin.

— Cred... că ar trebui să te duci în Chile pentru cât timp vrei.

— Da, câteva săptămâni, cum am...

— Şi după aceea ar trebuie să te duci oriunde te poartă vântul.

— Păi, spun eu nelinişti tă, vântul m-ar aduce înapoi, aici. La tine.

— Nu.

Deşi hotărât, cuvântul pare greşit, scos în mod ciudat din context. Ca strigătul unei păsări migratoare deviate de la cursul ei.

— Nu, ce?

— Trebuie să-ți trăieşti propria viață, Cal.

— Dar aş fi...

— Nu, adică să *trăieşti* cu adevărat. Să uiți de mine. Să faci toate lucrurile pe care vrei să le faci şi mai mult de atât.

Încep să râd.

— Despre ce vorbeşti? Eu nu vreau să uit de tine.

— E cel mai bine aşa.

— Joel, nu... Ce?

— Asta... nu o să meargă, Cal.

Cu toate că în restaurant e cald şi multă lume, zumzăind plăcut, la masa noastră s-a făcut frig deodată.

— Joel, spun eu şoptit. Trebuie să încercăm. Dacă nu, atunci am putea să ne dăm bătuți.

Expresia lui mi se înfige adânc în piept şi rămâne acolo.

— Asta faci, îmi dau seama încet, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Te dai bătut. Te dai bătut?

— Eu... accept realitatea. Că ceea ce avem... nu putem s-o facem să meargă.

Peste masă, îl iau de mână.

— Nu, asta e... *Nu*. Noi trebuie să fim împreună, Joel. Nimeni... nimeni nu mă poate face să râd ca tine. Sunt fericită doar să mă trezesc lângă tine în fiecare zi. Nimeni nu m-a făcut vreodată să simt că lumea e acolo s-o înfrunt aşa cum faci tu. Fără tine, probabil încă aş lucra la cafenea, uitându-mă cum trece viața. Tu m-ai făcut să fiu din nou încântată de viitor. Putem trece peste asta... Ştiu că putem.

El clatină din cap.

— Nu o să fac decât să te trag înapoi, Callie. Nu vreau să ratezi... viața minunată pe care o meriți.

— Nu. *Nu.* O viață minunată e cea pe care o am cu tine.

Undeva în spatele ochilor lui, o uşă se închide. Observ cum degetele i se strâng pe piciorul paharului cu vin. De-abia s-a atins de desert.

— Nu, dacă eu nu pot să fac ceea ce vrei tu să fac.

— Ce anume vrei să faci tu?

Dar ştiu, ştiu.

— Vrei ca eu să continui ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, să trăiesc cu ceea ce am visat în fiecare zi, prefăcându-mă că nu am visat. Nu pot, Cal. Pur şi simplu... nu pot.

Cuvintele îi ies din piept ca o ultimă suflare.

— Ar trebui să uiți de mine acum. Pleacă în lume şi trăieşte.

Vreau să spun: *Cum?* În schimb, spun:

— Greşeşti.

— Cineva... altcineva ți-ar putea oferi mult mai mult decât pot eu.

Respir adânc, mă dau înapoi de la simpla idee.

Vocea lui Joel cedează.

— Nu pot să-ți răpesc viitorul, Callie. Posibilitățile. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să te văd pe tine fericită. Şi câtă vreme trăim cu ceea ce am visat în fiecare zi, asta nu o să se întâmple. Ştii asta, nu-i aşa?

Puțin câte puțin, conversația asta mă sfâşie. Degetele mi-au amorțit, cele de la picioare par desprinse de talpă, dar tot o să lupt pentru noi.

— Nu. Te iubesc, Joel, şi ştiu că şi tu mă iubeşti. Relația noastră e prea bună ca s-o lăsăm baltă. Trebuie să fie un mod în care să putem... De ce nu te întorci la Diana? îl întreb disperată. A spus că ar putea să te ajute.

— Dar nu poate schimba viitorul, Callie, şopteşte el cu ochii încărcați de tristețe.

Şi în timp ce vorbeşte, greutatea lucrurilor spuse mă doboară, pentru că ştiu că îi pune capăt aici, în seara asta, chiar acum.

— Nu are niciun rost, îi spun, o ultimă încercare să-l fac să înțeleagă. Pentru că şi dacă mi-ai spune ce ştii, viețile noastre nu ar fi mai bune. Ar fi mai grele. Nu este o soluție să-mi spui.

— Atunci nu mai e nimic ce putem...

Dar se împiedică în cuvinte şi nu poate să termine.

Mă uit în continuare la el şi nu spunem nimic, iar în curând lacrimile mele sunt prea grele ca să le mai pot reține. Pentru că e posibil ca ceea ce spune să fie adevărat: dacă într-adevăr nu poate trăi cu asta, atunci nu există o cale să mergem mai departe.

Poate că pur şi simplu nu există.

— Ceva trebuie să se schimbe, Cal, spune el într-un târziu, încetişor. Unul din noi trebuia doar s-o spună.

Scutur din cap acum. Nu pentru că încă mai cred că-l pot face să se răzgândească, ci pentru că mi s-a tăiat respirația – sunt în stare de şoc.

— Nu pot... să cred.

Expresia de pe chipul lui spune că nici el nu poate să creadă. Atât de brusc şi de brutal, ca un atac de cord sau un accident de maşină.

Când din ochii mei încep să curgă lacrimi, flacăra lumânării pare să sclipească empatic.

— Am avut cel mai bun an din viața mea, spun eu, pentru că simt nevoia să ştie asta.

— Cred că pentru tine, şopteşte el, cele mai bune lucruri abia urmează.

— Aş vrea ca tu să nu fi avut visul acela. Cuvintele mele sunt un val seismic de regret. Asta îmi doresc mai mult decât orice.

Privirile noastre se unesc.

— Am încercat atât de mult să nu te iubesc, Callie. Dar a fost imposibil, pentru că... ei bine. Tu eşti tu.

Simt cum privirile clienților din apropiere se întorc una câte una spre mine, întind mâna după şervețel şi încep să mă şterg la ochi. Probabil am deja rimelul întins pe toată fața.

Poate din reflex, Joel se întinde peste masă să mă ajute, ceea ce mă face să plâng şi mai abitir, să-l prind de mână.

— Cum e posibil să se termine aşa? îl întreb eu, în timp ce degetele lui le strâng pe ale mele, poate pentru ultima dată. Încă nu am terminat.

— Ştiu.

Ochii lui se agaţă de mine.

— De asta e atât de greu.

Dar are dreptate. Acum văd asta. În sfârşit, drumul s-a terminat şi nu avem cum să ne întoarcem.

Scoţând aer din piept, încerc să mă pregătesc pentru partea cea mai grea, partea pe care nu ştiu dacă pot să-mi forţez corpul să o facă. Reuşesc să mă ridic în picioare, deşi mă clatin puţin.

Nu pot să-l privesc pentru că, dacă o fac, nu o să mai pot continua.

— O să stau la Esther în seara asta...

— Nu, nu te duce. Merg eu la Tamsin.

Atunci mă opresc, pentru că nu pot să plec pentru totdeauna fără s-o spun.

— Doar... ai încredere că oamenii te iubesc, Joel. Pentru că ei te iubesc atât de mult.

Şi acum ies pe uşa de la intrare, înaintând cumva pe drum, fără să-mi pese de frig. Când ajung pe trotuarul opus, reuşesc să mă întorc şi clipesc către restaurant, ca şi cum aş verifica dacă mai e acolo, pe jumătate sperând că totul e doar iluzia minţii mele, un miraj creat de lumina ciudată.

La masa noastră, cu spatele la fereastră, Joel a lăsat capul în jos. Traficul amuţeşte în jurul meu şi strada se topeşte. Acum sunt doar eu, uitându-mă la Joel printr-un ochi de geam, ca şi cum ar fi deja un artefact, ceva ce trebuie iubit, dar care nu mai poate fi atins niciodată.

Atunci se aude sunetul frânelor de la autobuz, un şuierat de vânt. Oamenii trec pe lângă mine şi zgomotele mă învăluie. Lumea mă împinge mai departe şi curentul mă agaţă de picioare.

Inspir şi expir, păşesc înainte, îl las să mă poarte.

Abia când mă prăbuşesc în pragul uşii lui Esther, douăzeci de minute mai târziu, îmi dau seama că încă mai ţin în mână linguriţa de desert.

72

JOEL

După ce a plecat Callie din restaurant, rămân pe loc poate o jumătate de oră sau o oră. În cele din urmă, lumânarea de la masa noastră se stinge. Dar nu se apropie niciun ospătar. Probabil au văzut ce s-a întâmplat. O relație făcută bucăți, chiar aici în restaurantul lor.

Nu pot să nu mă holbez la farfuria ei goală.

În cele din urmă, ospătarul mă lasă s-o iau acasă cu mine. Am venit cu singura fată pe care am iubit-o vreodată cu adevărat şi plec două ore mai târziu cu o farfurie şi cu inima frântă.

N-am reuşit să fim împreună nici măcar un an. Darămite o viață de om.

PARTEA A PATRA

73

CALLIE

Viața e atât de diferită în ultima vreme. De câte ori stau să mă gândesc la asta, e greu de crezut cât de multe s-au schimbat de când te-am văzut ultima dată.

Dar tu când m-ai văzut ultima dată, Joel? Mă vezi vreodată în visele tale? Uneori mă întreb cât de multe ştii despre cum trăiesc eu acum, lucruri pe care ți le împărtăşeam, detaliile şi culorile. M-am gândit mult la ce mi-ai spus tu – Cred că pentru tine cele mai bune lucruri abia urmează *– şi m-am întrebat multă vreme câtă importanță să-i acord. Dacă tristețea mea e greşit direcționată. Dacă ar trebui să simt doar optimism.*

Ştiu că ți-ai dorit doar ca eu să fiu fericită. Dar mai ştiu şi că, pentru ca asta să se întâmple, o să fie nevoie să învăț cum să-ți dau drumul.

Încerc, Joel. Să-mi culeg inima de pe jos, să iubesc ce eram noi şi, în cele din urmă, să-ți dau drumul.

Să ştii că încerc în fiecare zi.

74

JOEL, ŞASE LUNI MAI TÂRZIU

Mă doare spatele şi am gâtul permanent strâmb de la nopțile mele dezmembrate pe canapea. Dorm acolo de când a plecat Callie. E un preț mic pe care-l plătesc ca să nu fiu nevoit să mă întind în spațiul gol unde, în altă viață, ar fi trebuit să fie ea.

La o săptămână după ce s-a mutat, Esther şi Gavin au venit să-i ia lucrurile. Nu am suportat să stau acolo, aşa că am scos

câinii (în afară de Murphy, bineînțeles) la o plimbare de zece mile. Când m-am întors, apartamentul era gol din nou. Fără viață, ca un ecou. Exact cum era înainte să se mute ea.

La început, am crezut că o să-mi fie de ajutor să nu mă înconjoare lucrurile ei. Am sperat că spațiul gol va alunga amintirile. Dar peste tot erau urmele ei. Încă mai sunt. Elastice de păr sub pernele de canapea, în sertare, agățate de clanțele uşilor. Şosete desperecheate ascunse printre lucrurile mele. Ghivecele cu flori din curte, inutile şi pline de buruieni acum. Bluza ei preferată de lână pentru muncă (Esther a uitat s-o ia) încă atârnată lângă uşa, umplând holul cu mirosul vag al focurilor de tabără. Fire de stuf tăiat din cizmele ei pe podeaua din bucătărie pentru că încă nu mă îndur să le mătur. Săptămâna trecută, am călcat pe un cercel, o jumătate dintr-o pereche pe care i-am cumpărat-o eu.

Nici măcar nu mi-a păsat când mi-a dat sângele.

Mi-e dor de ea de parcă mi-a furat-o cineva. De parcă mi s-a furat pe întuneric ceva de neînlocuit. Din noaptea aceea de la restaurant, am fost incapabil să trec pe lângă cafenea sau să merg undeva în apropiere de Waterfen. Nici măcar nu pot să trec de capătul străzii unde se află patiseria siciliană. N-am sărbătorit Crăciunul, m-am uitat întruna la filme de acțiune în seara de Sfântul Valentin. Trăiesc doar cu cutii de cereale între două plimbări cu câinii. Câteodată mai ies la suprafață să văd ce fac Tamsin, Amber şi Harry, în vârstă de cinci luni, pe urmă mă întorc în apartament ca să mă holbez în continuare la cei patru pereți.

E un lucru bun că trebuie să am în vedere doar un presupus vecin. Cum Danny e mai mereu plecat, nu trebuie să-mi pese ce-ar putea să creadă despre mine. Nu e nevoie să fac schimb de amabilități sau să mă prefac că sunt în regulă. Şi, cel mai bun lucru, nu e nevoie să vin cu tâmpenii de genul *Este aşa cum este.* şi *De fapt, cred că e cel mai bine aşa* (adică, cam tot ce am putut să le spun celor din familie în primele săptămâni).

Tata şi Doug, deşi o plăceau mult pe Callie, nu par deloc surprinşi de despărțirea noastră. Dar Tamsin a fost devastată.

Şi nu o să uit niciodată cum s-a strâmbat faţa lui Amber când i-am spus că s-ar putea să nu o mai vadă pe mătuşa Callie niciodată. Mi s-a părut cel mai nesăbuit gest de cruzime pe care l-am făcut.

Când am ajuns acasă în seara aceea, am plâns cu sughiţuri.

Într-o după-amiază, la început de mai, aud sunând interfonul. De zece minute deja mă tot holbez la bucata de podea de lângă şemineu, unde stătea întins Murphy. Invoc în gând căldura corpului său lângă coapsa mea, lumina soarelui din zâmbetul lui Callie lângă mine.

Lucrurile mărunte sunt cele care mă doboară. Ca atunci când întorc capul să vorbesc cu ea, înainte de a-mi aminti că ea nu mai e. Mă întreb ce şi-ar dori la cină. Dau peste cana pe care a lăsat-o în urmă, când fierb apă pentru ceai. Retrăiesc cele mai frumoase sărutări. Acele vremuri când doar atingerea ei mă făcea să mă ridic învârtindu-mă în stratosferă.

Şi Murphy. Cum se foia în jurul meu, mereu sperând că-mi scapă o bucată de brânză sau câteva vorbe pe care el să le înţeleagă. Lipit de mine ca o umbră. Blând ca un miel, loial şi încrezător.

După vreo douăzeci de secunde, bâzâitul se opreşte doar pentru a lăsa loc iritării stârnite de telefonul care sună. Uitându-mă la ecran, mă sperii văzând numele lui Warren.

Mă întind şi mă uit printr-o deschizătură prin jaluzelele de la fereastră. Stă chiar în pragul casei mele. Mă vede imediat.

— Nu poţi să stai, e tot ce-i spun când deschid uşa.

Are o valiză şi tot tacâmul.

— Sunt îngrijorat din cauza ta.

— Nu pot să fac acum chestia asta.

— Nu e nevoie să faci nimic. Doar lasă-mă să intru, măcar să nu fii singur.

Fără avertisment, asta mă termină. Mă descompun într-un torent de lacrimi, ca cele care-ţi fac corpul să intre în convulsii. Aşa că nu face decât să mă ţină în braţe până când nu mai sunt în stare să plâng.

Mai târziu, iese să cumpere ananas pane şi chipsuri. E prima masă caldă pe care o mănânc de două săptămâni pentru că, sincer, ce rost are să găteşti când poţi să înghiţi cereale cu pumnul? Cu mâncarea pe genunchi, stăm unul lângă celălalt, de parcă am fi nişte moşnegi pe plajă. Degetele strălucesc de grăsime şi buzele mă furnică de la oţet.

— Ai slăbit, remarcă el. Arăţi şi cam palid.

De ce-mi tot spune lumea chestia asta? De parcă n-aş şti deja sau n-aş mai avea acces la o oglindă funcţională.

— Când m-am despărţit de mama ta, mi-am amânat puţin călătoria, spune Warren. Am stat în casă şi am uitat să mănânc o lună de zile. Am pierdut legătura cu prietenii, mă simţeam oribil.

Da, şi între timp ea era gravidă cu mine, îmi spun. *Te-ai gândit vreodată la cum se simţea ea?*

— Şi pe urmă mi-am dat seama, continuă el. Ştii ce rezolvă orice? Apa sărată pe faţă.

Mă uit inexpresiv la el, întrebându-mă pe jumătate ce încearcă să mă convingă să fac.

— Trebuie să te arunci în câteva valuri, amice. Vino cu mine la surfing. O să te ajute, îţi promit. O să te simţi ca un om nou. Dacă am vreodată o problemă, marea rezolvă totul.

În clipa asta, nu vreau ca Warren să fie amicul meu sau să mă simt ca un om nou. Vreau să mă întorc la noaptea în care am visat şi să consum cafeină în cantităţi care să pună capăt şi unei come.

— Vino în Cornwall, stai o vreme. Te învăţ să faci surfing, o să te ajut să mergi mai departe.

— Nu sunt pregătit să merg mai departe.

Warren se şterge de sare pe degete.

— Asta nu e bine. Uită-te la tine. O să te îmbolnăveşti. Trebuie să ieşi mai mult, să te întâlneşti cu oamenii...

— E un hotel decent aproape de râu. Nu e prea scump. O să le dau telefon.

Warren oftează greoi.

— OK. O să mă cazez mâine, dacă insişti.

— Insist.

— Dar în seara asta o să dorm aici.

Bate cu palma în perna de pe canapea.

— Nu te deranjez.

Poate că ar fi trebuit să-şi dea seama după cuvertura mototolită.

— De fapt, ăsta e patul meu deocamdată.

El se uită cu milă la mine.

— Haide, Joel.

— Ascultă, nu te supăra, Warren, dar nu poți să-mi spui tu cum să trăiesc.

— Ai făcut ce era corect, să ştii. S-o laşi să plece.

Mă gândesc la mama. La decizia pe care a luat-o Warren, care i-a permis să-şi trăiască viața.

Totuşi.

— Corect nu înseamnă că e uşor.

— Ştiu. Dar sunt sigur că Callie n-ar vrea ca tu...

Asta îmi pune capac.

— Poate ar trebui să pleci.

Se uită neajutorat la mine.

— Asta vrei cu adevărat?

Doar... ai încredere că oamenii te iubesc, Joel.

— Nu pot să fac asta acum, e tot ce izbutesc să-i spun.

După ce pleacă, stau pe canapea, aerul coagulând grăsimea de pe chipsuri. Încerc să-mi imaginez ce face Callie acum, mă întreb dacă o să încetez vreodată să mă simt aşa. Mă gândesc la ea până mi se aprinde inima şi mintea mea ia foc, şi în cele din urmă sting flăcările cu un pahar dublu din cel mai bun whisky scoțian.

CALLIE, ŞASE LUNI MAI TÂRZIU

Lunile au făcut salturi ca broaştele până în mai, însă nu m-am simţit niciodată mai vlăguită, mai cenuşie, mai singură.

Serile de vineri sunt cele mai groaznice. Acea perioadă de aur a săptămânii, senzaţia de uşurare supremă – ca atunci când te strecori într-o baie caldă, scoţând aerul reţinut în plămâni. Dar acum, simpla sosire acasă la sfârşitul săptămânii e de ajuns să-mi declanşeze o avalanşă de amintiri din acele luni minunate înainte de visul lui Joel, când viaţa şi dragostea noastră chiar păreau infinite.

Pe atunci, serile de vineri însemnau Joel, un foc care trosnea, priveliştea aţâţătoare a vinului alb rece. Un weekend care ne aştepta ca un dop gata să sară, sărutări lungi şi leneşe urmate de seri pierdute făcând dragoste, pielea înroşită şi alunecoasă, bătăi de inimă bubuind. Duşurile lungi împreună înainte de serile noastre în oraş, cinele la lumina lumânărilor, băuturi cu prietenii.

Mintea mea filtrează lucrurile mai neplăcute, ca atunci când Joel nu putea să doarmă sau când se bloca în sensul unui vis. Pentru că niciunul dintre obstacole nu conta, e cert. Îl iubeam pe deplin, iubeam omul care era.

Au trecut şase luni şi încă îl iubesc.

Viaţa de-abia dacă a fost viaţă de când am plecat în seara aceea de la restaurant. N-am suportat ca mama şi tata să sufere şi ei durerea mea, aşa că am aterizat de îndată la Esther şi la Gavin. Era singurul loc în care puteam merge, de fapt. Pentru că, în interior, mă simţeam aproape ca atunci când a murit Grace.

La început, Esther nu prea era sigură ce să facă cu mine. Trecuserăm împreună prin ce a urmat după moartea lui Grace – beam prea mult, ne uitam amorţite una la cealaltă şi

câteodată ne aminteam să mâncăm şi să ne spălăm. Acum, ea mă privea cum trec din nou prin toate astea, iar urâțenia durerii nu e chiar un spectacol de urmărit. Stătea afară, în frig, şi mă tot implora să o las să intre.

Mai sunt încă atât de multe lucruri pe care ea nu le ştie. De exemplu, de ce eu şi Joel ne-am despărțit (nu-i spun decât „N-a mers, pur şi simplu", înainte să fiu obligată să mă întorc cu spatele). Sau de ce am început să petrec atât de mult timp în bucătărioara ei mică din pivniță, uitându-mă la locul unde am stat eu şi Joel în noaptea petrecerii ei, împărtăşind un sărut pe care aveam să mi-l amintesc pentru totdeauna.

După câteva săptămâni, uluirea lui Esther față de starea mea s-a transformat treptat în stimulent. Aşa că, în sfârşit, m-am mutat de la ea în căsuța de la marginea rezervației Waterfen; doar nu poți să bântui la nesfârşit în casa prietenei tale ca o fantomă. Bietul Gavin cred că a vrut să fluture un steag când în sfârşit am plecat.

Acceptasem deja slujba cu normă întreagă de la Fiona, fără să cer pauză între contracte, pentru că nu suportam gândul de a urca într-un avion către Chile.

Dar acum, în cele mai negre momente, ideea de evadare mă cheamă din nou, făcându-mi cu ochiul prin întuneric. Am scos de pe raft mai des ghiduri de călătorie, răsfoindu-le la micul dejun sau după ce mă aşezam în pat.

Poate că într-o zi, foarte curând, o să profit de un concediu ca să zbor departe, să încerc să-mi pun ordine în gânduri.

Căsuța nu e decorată prea mult, dar e exact ce-mi trebuie. Perfect izolată la marginea rezervației, înconjurată de stuf şi de copaci înalți, iar deasupra zboară vânturei şi bufnițe. Aici nu e nimeni să mă audă plângând, nimeni să mă îndemne să mănânc sau să mă informeze că arăt ca moartea – deşi ştiu că aşa arăt, doar că nu prea-mi pasă. Şi pentru că accesul la căsuță se face pe o potecă lungă şi plină de gropi, necesitând permisiunea de a traversa calea ferată, rareori trebuie să-mi fac griji pentru musafiri neanunțați. O mare parte din

contactele mele sociale se mută pe telefon şi asta mi se pare în regulă.

Câteodată, după ce se lasă întunericul, plec în plimbări lungi prin rezervaţie doar eu, Murphy şi luna. Şi câteodată urlu tare, îmi eliberez agonia în cerul nopţii şi mă întreb în clipele următoare dacă nu cumva înnebunesc.

Lucrurile mărunte sunt cele care stârnesc în cel mai rău fel singurătatea – când zâmbesc în timp ce mă gândesc la weekend sau când deschid WhatsApp să întreb cum e ziua lui, înainte să mă lovească tunetul reamintirii. Şi nici măcar nu pot nega realitatea, cum făceam cu Grace, lăsând mesaje pe care nu le va primi niciodată. Pentru că el *este* încă acolo, *este* doar ceva mai departe, doar că nu mai e al meu.

Când Esther mi-a luat lucrurile din apartamentul lui, a adus câteva dintre tricourile lui Joel din greşeală. Am petrecut seri întregi ghemuită pe canapea, ţinându-le lipite de mine de parcă l-aş ţine pe el. Lăcrimez dacă aud un măcăleandru prin fereastra de la bucătărie, insist să mă întâlnesc cu Dot departe de cafenea de câte ori ne vedem, coc tăvi de *drømmekage* pe care apoi nu le mănânc. Derulez la nesfârşit pozele din telefonul meu, neputând să mă uit în altă parte decât la faţa lui frumoasă, luptându-mă cu dorinţa de a suna.

Întotdeauna, întotdeauna mă lupt cu dorinţa de a suna. N-am primit niciun semn de la el din ziua în care am ieşit din restaurant şi nu pot să înţeleg decât că el nu vrea să mai păstrăm legătura.

Deşi Joel e cea mai mare slăbiciune a mea, am fost destul de puternică să-mi împiedic mintea să rătăcească prea departe – la cum, unde se va întâmpla şi cât timp mai am. Când gândul acesta prinde viaţă, m-am obişnuit să-l sting imediat. Nu vreau să-i dau oxigen, altfel toată durerea asta va fi fost în zadar.

Am adăugat linguriţa de desert de la restaurant la mica mea colecţie de amintiri, lucrurile care îmi vor aduce aminte mereu de noi. Şamponul de la hotel de la nunta lui Hugo. Zgarda câinelui abandonat pe care l-a salvat Joel, care şi-a revenit în cele din urmă. Mai este şi tricoul cu tractor acolo, pentru că nu

mai suport să-l port, şi biletul de la Joel care mă îndemna să aplic pentru slujba de la Waterfen. Bijuteriile pe care mi le-a dat, paharele şi carafa de la Crăciunul de anul trecut. Un amestec dulce-amărui al timpului nostru împreună, scurt cât a fost. O poveste spusă doar pe jumătate.

76

JOEL, UNSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

— Ai un talent înnăscut.

— Crezi?

— Uite cum te priveşte, spune Tamsin. Eşti sigur că nu vrei să te muţi la noi, să ne laşi să dormim şase luni? Te plătim.

Zâmbesc, îl ridic pe Harry în sus şi-n jos pe genunchi. Ca prin farmec, a încetat să mai ţipe, deşi cu siguranţă nu ne putem relaxa încă. Nu priveşte *cu adevărat*. Aş zice că-mi analizează faţa în timp ce se gândeşte la următoarea mişcare. Tacticieni experţi, copiii ăştia!

— De fapt, Joel, chiar am nevoie de ajutorul tău cu ceva. Nu are legătură cu îngrijirea copilului.

— Dă-i drumul.

— Are legătură cu ziua trecută. Când ai sunat şi mi-ai spus să nu mă urc în metrou.

Văzusem staţia de metrou în vis, cu doar câteva ore înainte. O îmbulzeală uriaşă, panică oarbă, urlete. N-am distins staţia, dar ştiam că Tamsin trebuie să se întâlnească în ziua aceea cu o veche prietenă din facultate la Londra, împreună cu Amber şi Harry. (Habar nu aveam în momentul acela de ce a început

panica sau cum. Nu aveam nimic cu care să-i deranjez pe cei de la TfL[2].)

— Ah, asta.

Îl salt din nou pe Harry în sus şi-n jos, vorbesc direct cu el. Fac câteva expresii uimite, ca oamenii care încearcă să câştige timp.

— Da, asta. Vezi tu, sunt puțin derutată.

— În ce sens?

— Cum anume ai putut şti. M-ai sunat cu câteva ore înainte să se întâmple.

Toată povestea a fost relatată la ştiri, a fost subiectul principal pe rețelele de socializare aproape toată ziua.

Zbaterea unei aripi blocate în pieptul meu.

— Ți-am spus. A fost doar un presentiment.

— Haide, Joel.

Îmi amintesc ce mi-a spus Callie a doua zi de Crăciun cu aproape doi ani în urmă. Că viziunile mele sunt un dar. Şi cuvintele ei când a plecat din restaurant.

Doar... ai încredere că oamenii te iubesc, Joel.

Mă uit la sora mea. Arată destul de serioasă azi (cu părul adunat la spate, rochie kaki, cizme grozave), dar obiceiurile sunt greu de lepădat. Anii în care mi-am reținut vorbele, mi-am îngropat secretele.

— O să-ți spun ceva acum, spune ea.

Înghit în sec, nelinişstit. *Asta nu e replica mea?*

— OK.

— Mai ştii când am fost aici anul trecut şi ți-am spus că sunt gravidă? Chiar înainte să plec, am fost la toaletă.

Ridic din nou sprâncenele spre Harry. Nu spun nimic.

— Ei bine, când am ieşit, voi eraţi pe hol şi am auzit-o pe Callie spunându-ți: *Un frate pentru Amber. Şi Harry e perfect.*

---

[2] *Transport for London*: administrația transporturilor din Londra (n. tr.).

Mă uit la vinovatul cu ochi albaştri din faţa mea. *Haide, Harry. Acum e momentul tău. Urlă, umple scutecul. Varsă cu jet dacă trebuie. Orice.*

— În fine, am fost foarte confuză. Dintotdeauna am ştiut că dacă o să am un băiat o să-l botez Harry, dar ţie nu ţi-am spus asta niciodată.

Privirea ei alunecă spre mine.

— Aşa că am început să mă gândesc şi să pun lucrurile cap la cap – presupusa ta paranoia, anxietatea ta în toţi aceşti ani. Faptul că ai ştiut numele lui Harry şi sexul înainte să ştiu eu. Metroul. Agitaţia ta, starea ta după ce a murit mama.

— OK, zic eu, frecând braţele grăsuţe ale lui Harry cu mâinile.

El pare aproape să zâmbească acum, cerşetorul mic şi năstruşnic. În mod clar, nu are nicio intenţie să-şi ajute unchiul preferat.

— OK.

— Ştiu că mereu te tachinez că eşti un pic...

— Ştiu.

— ...dar poţi să ai încredere în mine, Joel. Poţi să-mi spui orice.

Îi întâlnesc privirea doar o secundă. Acum câteva luni, eu şi tata le-am spus lui Tamsin şi Doug despre Warren. A fost ca o lamă care mi-a sfâşiat sufletul să o văd pe sora mea plângând cum a plâns în ziua aceea. A fost unul dintre cele mai grele şi mai stranii momente din viaţa mea, plin de certuri, acuzaţii, întrebări. Şi acum iată-mă aici, gata să-i pun din nou dragostea la încercare.

Dar, în cele din urmă, ştiu că lumea lui Tamsin e una optimistă. Cu poteci drepte şi luminate de soare, cu cotituri lungi şi şerpuite. Refuză să creadă în marginea stâncilor şi în fundături, în colţuri întunecate. Crede că orice poate fi depăşit, şi pentru ea aşa a fost până acum. Dacă mai aveam nevoie de vreo dovadă, a venit atunci când i-am spus că suntem doar fraţi vitregi. Pentru că, în cele din urmă, ea a acceptat totul pe

deplin şi cu generozitate, nu a lăsat să se schimbe absolut nimic între noi.

Aşa că respir adânc şi fac saltul înainte. Îmi ţin nepotul aproape. Vorbesc mai departe.

— Eu văd... ce o să se întâmple, Tam. Cu oamenii pe care îi iubesc. În visele mele. Văd cum se desfăşoară viitorul cu ore, zile şi săptămâni înainte.

Harry gângureşte sceptic – e destul de corect. Dar Tamsin stă nemişcată. Îşi duce o mână la gură, are ochii plini de lacrimi.

— Te rog să mă crezi, îi şoptesc.

Nu mi-am dat seama până acum câtă nevoie am să mă creadă.

— Ştiam eu, spune ea încet. Tot timpul... adică, am ştiut, Joel.

— Cum?

Vocea mea abia se aude în aer.

Are gura căscată. Ridică nebuneşte din umeri, de parcă i-am cerut să explice de ce avem nevoie de oxigen.

— Nu eşti niciodată luat prin surprindere. De nimic. Mereu ai câte un avertisment subtil, câte o sugestie nonşalantă. Mereu pare că ştii... când am avut o ceartă sau s-a întâmplat ceva. Şi săptămâna trecută, când tata...

— Da, spun eu repede.

Am visat că tata avea un virus periculos la stomac (din fericire pentru mine), aşa că l-am întrebat duminică la prânz, fără să mă gândesc, cum se simte. Am uitat că, de fapt, nu ne spusese niciunuia dintre noi. Am trecut repede peste subiect, am insistat că ne spusese. Dar am simţit că Tamsin mă privea atent.

— Totul s-a acumulat, de-a lungul anilor, şi pe urmă Harry, apoi metroul...

Harry face o stea de mare cu mâna, se întinde după nasul meu. Las capul în jos, îi las degetele să-mi atingă faţa.

— E o chestie medicală?

— Moştenită, mărturisesc eu. O am de la Warren.

Tamsin expiră şi trage o înjurătură.

— De ce naiba nu mi-ai spus, Joel? Sunt *eu*, pentru Dumnezeu! Ai fi putut avea încredere în mine.

Am senzația că dacă nu l-aş ține pe fiul ei în brațe s-ar putea să aleagă momentul ăsta să-mi dea cu ceva în cap.

— Nu e o informație obişnuită, Tam. Şi nu voiam să-mi risc relația cu tine. Nu puteam face față la asta, mai ales după mama. Tu şi cu mine... am fost mereu foarte apropiați.

— Tocmai de asta ar fi trebuit să-mi spui.

Tamsin scotoceşte în geantă, scoate un pachet de şervețele.

— Joel, de asta a plecat Callie?

În brațele mele, Harry imită perfect o râmă care se zbate să ia aer.

— Într-un fel, îi spun, pentru că bineînțeles nu pot să-i spun tot. Dar nu a fost vina ei.

Stăm de vorbă până se înserează, până când Harry dă de înțeles că ar vrea foarte mult să terminăm odată.

Tamsin mă strânge tare în brațe când pleacă, mă asigură că e alături de mine. Insistă că o să mă iubească întotdeauna. Încearcă să spună şi că e sigură că pot să rezolv lucrurile cu Callie.

E singurul moment în aproape trei ore când simt că o iau razna.

Dar nu fac asta. Aştept până pleacă şi-mi dau voie să cedez.

A trecut aproape un an de atunci. Ştiam că seara aceea la restaurant avea să fie ultima dată când ne vedem. Dar cumva nu pot să cred că aşa a fost. Că nu mă pot întoarce în pat şi să-i ating brațul. Să o sărut pe canapea când spune ceva frumos. Să simt o împunsătură în stomac când se rostogoleşte de râs din cauza unei glume pe care am făcut-o.

Ocolesc încă mult locurile prin care mergeam împreună. Nu pot să risc să mă întâlnesc cu ea, mi-ar pune hotărârea în pericol. Warren a sugerat că, dacă tânjesc după un mod de a fi aproape de ea, să-mi fac rezervare la stațiunea aceea pentru care mi-a dat un voucher acum doi ani. A expirat acum, bineînțeles. Dar poate are dreptate. Poate dacă m-aş duce

acolo ar fi o alinare, cumva. O legătură tăcută cu ea din nou, ca mâinile care se adună în întuneric.

Dar ştiu că nu sunt pregătit. Poate într-o zi voi fi. Dar nu încă.

Totuşi, bunăstarea vine în multe forme. Acum câteva luni, Steve m-a rugat să încerc să mă antrenez cu el. Mi-a sugerat să încep cu una dintre şedinţele lui odioase de antrenament pe malul râului (folosind expresii grăitoare precum *toate nivelurile*, *propriul ritm* şi *fără judecăţi*). După ceva bătaie la cap, am fost de acord. Pentru că trebuia să fac ceva ca să nu mă mai gândesc la ea.

Cel mai mult profitam de exerciţiile de box. Eliberam furia prin lovituri, dădeam cu pumnii de frustrare. Mă gândeam la risipa asta imposibilă în timp ce loveam. *De ce, de ce, de ce, de ce, de ce?* Pe urmă, când terminam, mă ghemuiam pe podea, pentru ca cel care ţine pernuţele să nu vadă că dădeam în plâns.

Remarcând preferinţa mea uşor disfuncţională pentru folosirea pumnilor, Steve m-a invitat la sală. Aşa că acum, de trei ori pe săptămână, lucrez unu la unu cu vechiul meu prieten, lovind întruna cu pumnii. Steve doar stă acolo, cu pernuţele ridicate, solid ca oţelul.

Mă ajută puţin. Nu doar să-mi eliberez suferinţa, ci şi să simt că nu sunt singur.

77

CALLIE, UNSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

După-amiaza târziu, în prima mea zi plină la Parcul Naţional Lauca, stau ghemuită jos pe pământ, cu călăuza Ricardo

alături. Am dat peste el aseară în holul hostelului, cu binoclul în jurul gâtului, explicând altor călători ce anume era deosebit la acest parc. Spre uimirea mea, au trecut repede peste subiect, dar eu am fost captivată.

Aşa că l-am prins când pleca, l-am întrebat despre pasărea pe care eram disperată s-o găsesc. Îl puteam angaja ca ghid în ziua următoare, a spus el, animat deodată. Era posibil să fiu nevoită să stau împreună cu alți câțiva turişti, dar da, putea să mă ducă să văd pasărea şi orice altceva îmi mai stârnea interesul pe drum. A bătut palma cu mine înainte să plece, ceea ce m-ar fi convins în întregime dacă n-aş fi fost deja convinsă.

Temperatura scade acum şi, deşi sunt înfăşurată în haină şi am căciulă pe cap, sunt pe punctul de a tremura. Deşi ar putea fi doar emoția, fiorul anticipării.

Privim la peisajul vast şi pietros al *altiplano*, peste deluşoarele joase acoperite de vegetație şi fundalul teatral al cerului, iar în aer se simte mai tare mirosul de pământ, în timp ce se răcoreşte.

— Acolo, spune Ricardo, coborând binoclul ca să poată arăta cu degetul. Vezi?

O pală de vânt îmi mişcă mâinile când ridic binoclul împrumutat de Ricardo, îmi îndrept privirea spre fluierarul *Phegornis mitchellii* cocoțat pe o movilă de pământ din mlaştină.

În sfârşit, se desprinde de ramurile imaginației mele. Aş recunoaşte-o oriunde – cu burta albă şi dungile negre şi vagi. Aripile cafenii şi capul negru, cu pata roşie la spate, ca o urmă de rugină.

După atâția ani.

Inima mea pluteşte, ca ridicată de heliu. Sunt fermecată, inspir cu greu de fericire, am ochii încărcați de lacrimi. Să privesc ceva atât de rar, de prețios – să am o experiență atât de rară – nu poate fi egalat de nimic din ce am întâlnit până acum în natură.

— O vezi, Callie? întreabă Ricardo din nou.

— O văd, şoptesc eu, iar vocea îmi tremură de încântare. O văd.

— Să-i fac o poză?

Mă gândesc la Dave şi zâmbesc. *Dacă faci vreodată o poză, ai grijă să mi-o trimiţi şi mie.*

— Nu, îi spun lui Ricardo, căutându-mi aparatul. Nu, o fac eu.

Stăm împreună aproape douăzeci de minute, făcând poze şi făcând schimb de observaţii în timp ce pasărea începe să se mişte, coborând pliscul în căutare de gâze şi viermi prin mocirlă. Mintea mea e blocată la ea, atât de mică în panorama înălţătoare – vulcanii formidabili cu vârfurile acoperite de zăpadă, cerul albastru ca desenat cu carioca, unde plutesc condorii. Un peisaj care pare aproape cosmic, extraterestru. Sunt înconjurată de vastitatea naturii şi respir adânc de două, trei ori, încercând să mă bucur de moment ca de un premiu.

— Eşti în regulă?

Ricardo pare îngrijorat. A fost foarte vigilent în privinţa răului de altitudine, duce cu el în maşina 4x4 un rezervor de oxigen.

Dau din cap.

— Te doare capul.

— Nu, sunt bine, doar că... încerc să asimilez totul. Ca să nu uit.

— Nu o să uiţi.

Ricardo zâmbeşte, ridicând din umeri ca şi cum ar spune: *Pentru că asta ar fi imposibil.*

Are dreptate, bineînţeles. E ca şi cum drumul fierbinte şi negru pe care am venit aici ar fi o autostradă spre o altă planetă, una care există dincolo de gravitaţia mea şi a lui Joel şi a tot ce am pierdut. Să fiu aici înseamnă să uit durerea, să-mi împlinesc visul.

Liam ar adora lucrul ăsta, cred, acest teren de la marginea lumii cu corul strident al vânturilor.

— Mergem să-i luăm şi pe ceilalţi? întreabă Ricardo în cele din urmă, gesticulând spre maşina lui 4x4. Se referă la ceilalţi

trei călători de la hostel, care sunt interesați de izvoarele termale de pe drum, dar nu şi de pasărea mea mică.

Nu vreau să plec, aş putea sta aici toată noaptea, să mă adăpostesc sub învelişul stelelor, dar izvoarele termale se vor închide în curând.

— Mulțumesc, îi spun lui Ricardo, că mi-ai arătat. Îmi doresc să o văd de foarte mulți ani.

— Dacă ne grăbim, spune el, s-ar putea să mai prindem nişte flamingo.

Drumurile mele cu Ricardo în maşina 4x4 în următoarele zile aduc o serie de întâlniri fantastice – vicunia şi lame, alpaca şi căprioare, exemplare numeroase de păsări. Explorăm împreună, făcând picnicuri la poalele vulcanilor, escaladând ca să ne minunăm de lagune. Sunt întâmpinată de canioane largi şi râuri strălucitoare, de platouri pitoreşti imense şi sorb fiecare frântură din expertiza lui Ricardo. O să fiu mereu recunoscătoare pentru lucrurile incredibile pe care mi le-a arătat.

E prima mea vizită în afara Europei şi ochii mei sunt acum deschişi larg spre lume.

— Şi care e următoarea oprire?

E ultima mea seară înainte să plec spre vest, la Arica, pentru trei zile, apoi către sud, spre Deşertul Atacama prin alte parcuri naționale. După aceea, la Santiago pentru trei nopți înainte de a zbura spre casă, încheind excursia de trei săptămâni. Sunt într-un bar din Putre cu Aaron, alt călător de la hostel, care m-a invitat să bem ceva. Am spus da, pentru că l-am văzut prin preajmă şi pare destul de prietenos. În plus, îmi place în compania lui.

Am mai stat de vorbă în ultimele zile. Originar din Cape Town, Aaron lucrează în Rio, dar face un tur al Americii de Sud pentru câteva săptămâni de unul singur. Charismatic şi activ, pare interesat de mine şi mă face să râd în hohote, dar... e puțin *prea* perfect. E înalt şi atletic, energic şi fermecător, face

cu ochiul şi are pomeţi mari, fără cusur, aşa cum părea Piers când l-am cunoscut prima dată. Cred că prefer să văd defectele unei persoane. Nu ai parte de un şoc atât de mare în felul acesta când strălucirea primelor zile începe să se stingă.

Îi descriu itinerariul meu, pe urmă îl întreb ce planuri are el. Se duce în direcţia opusă faţă de mine, dincolo de graniţă, spre Bolivia. Spune că pot să vin cu el dacă vreau. Şi poate dacă lucrurile ar fi diferite – dacă nu m-aş simţi încă rănită din cauza lui Joel – aş lua asta în considerare, aş face ceva puţin nebunesc.

Dar ştiu că modalitatea de a-l uita pe Joel nu este să-l înlocuiesc cu altcineva. Mă aplec şi-l sărut pe Aaron pe obraz şi-i mulţumesc pentru vinul excelent, îi urez călătorie fără incidente.

În drum spre Heathrow, acum o săptămână, valul tsunami de amintiri a fost constant. Nu mă puteam gândi decât să sar din tren şi să fug acasă, să-i spun lui Joel cât de mult îl iubesc încă. Chiar şi la aeroport, mă tot uitam peste umăr, întrebându-mă dacă nu o să-l văd trecând prin mulţime să ajungă la mine, aşa cum se întâmplă în filme.

Şi după ce am urcat în avion, aproape tot zborul spre Chile, m-am întrebat întruna ce-aş fi făcut dacă *ar fi apărut* la aeroport. Aş fi cedat tentaţiei, l-aş fi sărutat chiar acolo unde stăteam, în terminalul pentru Plecări?

În cele din urmă, mi-am dat seama că nu înţelegeam ideea. Joel n-ar fi apărut la aeroport pentru că el *vrea* să mergem mai departe. M-am gândit din nou la ultima noapte de la restaurant, când m-a prins de mână şi m-a îndemnat să văd un viitor mai bun pentru mine. *Cred că pentru tine cele mai bune lucruri abia urmează*. Şi cu toate că nu-mi pot imagina o vreme în care să fiu fără el o să pară în regulă, ştiu că tot ce şi-a dorit a fost ca eu să fiu fericită. Aşa că am făcut un pact cu mine însămi înainte să aterizez ca, în Chile, să încerc să merg încet mai departe. Ca următoarele săptămâni să fie despre

viața mea şi cum ar putea să arate, pentru că deocamdată nu aveam nicio idee.

Linguriţa de desert de la restaurant era ascunsă pe fundul rucsacului. Am adus-o cu mine ca un memento. Viaţa aceea – dacă aş putea s-o cred – era acolo pentru a fi savurată şi trăită. Încercată şi gustată, cu cât mai multe arome posibil.

Când mă întorc la hostel, le trimit lui Liam, Fionei şi lui Dave un e-mail, alături de fotografia cu pasărea:

Azi am văzut un unicorn!

Pe urmă mă aşez pe pat şi iau un pix şi o vedere din geantă. Mâna îmi tremură uşor când scriu primul cuvânt. *Joel.*

În ciuda hotărârii mele de a merge mai departe, azi m-a lovit cel mai puternic impuls de a-i spune cum mă simt. Mi-a venit mai devreme în timp ce eram în piscina termală, scăldându-mă ca o ţestoasă în apă. Eram cu ochii la răpitorii de pe cer când, din senin, o suită de imagini din trecut încep să mi se deruleze în minte. Lacul de la nunta lui Hugo. Joel care mă tachina a doua zi dimineaţă despre înotul în natură. Ce ne-am furişat să facem apoi, în drumul spre casă.

Am găsit un câmp pe care să ne distrăm în ziua aceea. Am parcat pe un refugiu, am alergat ţinându-ne de mână de-a lungul marginii unui lan de grâu copt, apoi ne-am rostogolit împreună prin tunelurile lui arse de soare, în timp ce simţeam recolta ca o funie fierbinte pe pielea noastră. După aceea, am stat întinşi pe spate şi ne-am uitat la cer, acolo unde păsările răpitoare dădeau rotocoale deasupra capului.

Şi asta m-a pus pe gânduri. Cum tot ce făceam împreună era ca un prolog dulce-amar pentru tot ce fac eu acum. Şi mi se pare greşit, cumva, să nu împărtăşesc asta cu el. Aşa că asta fac. Ţin pixul şi îi scriu o vedere lui Joel.

Deşi probabil nu o voi trimite niciodată, e o bezea de peste oceane din inima mea pentru a lui.

78

JOEL, OPTSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

Patrula din zori. Sunt un surfer destul de bun acum, de când am început să fac drumuri regulate în Cornwall. Warren m-a împins în valurile înspumate, mi-a spus să dau din mâini şi să încerc să nu omor pe nimeni.

Mă uit la el. Îi fac semn cu degetele mari în sus, un zâmbet sărat. E abia luna mai, aşa că marea nu a apucat să se încălzească. Chiar şi prin cei cinci milimetri de neopren, valurile sparte îmi taie respiraţia.

Dar valurile sunt puternice, iar mulţimile ce se adună vara nu au atins apogeul.

Stau în fund pe placă, mă uit cum vine apa. Îmi aleg valul, vâslesc, pornesc, o iau la stânga. Conştientizez vag prezenţa lui Warren în dreapta mea, timp de câteva momente grozave nu mai e nevoie să gândesc. Apa devine tunet, asurzitoare ca un avion militar.

O las să înece totul. Trecutul, viitorul şi totul între cele două.

Mai târziu, ne ducem la un pub. Mă pierd în mulţime, încep să vorbesc cu cineva. Ajung la ea acasă, o casă oarecare la câţiva kilometri de Newquay. N-am idee dacă locuieşte aici sau e în trecere ca mine, dar sexul e bun. Nu se apropie de magia de a fi cu Callie, dar destul de bun. La fel ca valurile, mă ajută să uit.

A doua zi dimineaţă, o găsesc în living. Micuţă, cu părul negru, bea cafea în capot. Îmi dau seama că locuieşte ici. Sunt

fotografii înrămate peste tot, flori proaspete pe măsuța de cafea, perechi de încălțări pe verandă.

O tăcere stânjenitoare. N-am mai făcut asta de atâta timp.

Ea zâmbeşte timid.

— Cafea?

— De fapt, ar fi mai bine...

Dau stângaci din degetul mare peste umăr, ca un autostopist.

Pe fața ei se întipăreşte ceva care ar putea fi uşurare.

— Da, voiam să-ți spun şi eu. Nu prea caut ceva...

— Nici eu, răspund repede. Scuze.

— Nu! Nu e nevoie. Eu, de fapt... vreau să uit de cineva, aşa că...

— Oh, ce bine!

Mintea mea se împiedică şi pe urmă se opreşte de tot.

— Adică, nu *bine...*

Râde stânjenită. Îi văd degetele de la picioare cum se curbează. (Oare ăsta e efectul pe care îl am asupra femeilor în ultima vreme?)

— E în regulă. Ştiu ce vrei să spui.

Mă uit la fotografiile de pe polița ei. Avea părul lung. Tunsoarea scurtă trebuie să fie recentă.

— El e...?

— Băiețelul meu. Da. Are cinci ani acum.

Strânge degetele mai tare pe cana de cafea. Soarbe prelung o gură, de parcă vrea să câştige timp.

— În momentul de față, sunt cu tatăl lui într-o relație cu pauze.

— Oh. Sper că n-am...

— Câtuşi de puțin. Adică, practic acum nu suntem împreună, dar nici nu prea pot să... uit de el, ştii?

Ceva în pieptul meu se contractă.

— Ştiu, de fapt.

— Ai copii, John?

Râd pe jumătate, cât pe ce s-o corectez, dar mă răzgândesc.

— Nu.

Urmează o tăcere. Prin zidul comun pătrunde sunetul unui plânset de copil. Sincopa înăbuşită a unei dispute.

— Scuze, spune ea după câteva clipe. A fost cam insensibil din partea mea. Chiar m-am distrat azi-noapte.

O privesc, mă întreb în treacăt dacă aşa o să fie întotdeauna. O serie de legături pe jumătate, nopţile lipsite de emoţie adevărată. Fără să simt vreodată ce simţeam cu Callie.

— E în regulă, spun eu, luându-mi jacheta de unde am lăsat-o aseară pe fotoliu. Cred că eram amândoi pe aceeaşi lungime de undă.

Se apleacă în faţă.

— Eşti un tip foarte de treabă, John. Sincer, nu sunt destui ca tine.

Îmi pun jacheta şi zâmbesc din nou. Ei bine, măcar sentimentul e acolo.

— Nu, îi spun lui Warren când ajung în sfârşit înapoi la el acasă. (Plimbare lungă, autobuz, taxi.)

Zâmbeşte.

— Nu credeam că eşti pe piaţă.

— Nu sunt. Ce piaţă? Nu sunt.

Warren ridică mâinile ca şi cum am scos o armă.

— Uită că am spus ceva. Ascultă, rămâne valabil pentru săptămâna viitoare?

Warren se întoarce sâmbăta viitoare cu mine la Eversford pentru grătarul pe care tata a fost în sfârşit de acord să-l găzduiască. Pentru prima dată, o să ne adunăm toţi la un loc ca să ne cunoaştem. Toată familia.

— I-am amintit tatei înainte să plec.

— O să fie ciudat să-l întâlnesc cum se cade. Într-un sens bun, sper.

Nu-i spun lui Warren că Doug este, de fapt, principala mea grijă, dată fiind înclinaţia lui generală de a se comporta ca un nemernic.

Acum şase luni, încurajat de Tamsin şi de Warren, m-am dus în sfârşit să văd un generalist. Ştiam deja că n-aş putea să

fiu proiectul nimănui, aşa că am refuzat definitiv oferta Dianei de a mă ajuta. Dar observasem o îmbunătăţire subtilă a stării mele de bine doar dând cu pumnii în sala lui Steve de câteva ori pe săptămână. Şi aveam acum şi oameni cărora le povestisem şi care mă susţineau. Momentul părea potrivit.

Mult mai înţelegător decât doctorul de la universitate, acest medic m-a ascultat cu adevărat. M-a trimis imediat la un psiholog. Şi acum, treptat, prin şedinţe de două ori pe săptămână, am început să lucrez la haosul din mintea mea. Am început să întrezăresc ideea de viitor.

A fost mai provocator decât am crezut vreodată că ar fi posibil. Dar aşa trebuia să fie ca să nu mă mai gândesc la Callie. Ideea morţii ei e ca o insectă în mintea mea, o molie care se agită la cea mai vagă urmă de lumină. Nu-mi pot îngădui să mă întreb ce face ea acum. Pentru că, dacă o fac, o să fiu distrus din nou de gândul că am pierdut-o.

Aşa că mă concentrez pe condiţia fizică, pe sănătatea mintală şi pe un curcubeu de beneficii adiacente. Cum ar fi să îmbunătăţesc lucrurile cu tata şi cu Doug. Cum să fiu un unchi bun. La posibilitatea de a redeveni medic veterinar. Am mărit treptat timpul pe care îl petrec dormind în fiecare seară, scopul final fiind să nu-mi mai fie teamă. Învăţ să gătesc, reduc cafeina.

Callie ar fi mulţumită de mine, cred. Şi asta e o risipă disperată. Da, pot să încerc să duc o viaţă de care Callie ar fi mândră. Dar o să-mi frângă inima întotdeauna faptul că visul meu a devenit o prăpastie atât de mare între noi, încât nu aveam nicio speranţă s-o traversăm.

Pentru că, deşi ea a decis în cele din urmă să nu se salveze, n-aş fi putut niciodată să nu încerc.

Încă mi-e dor de ea. De toate lucrurile mici. Ca anticiparea zâmbetului ei când făceam o glumă. Felul în care îşi lipea faţa de gâtul lui Murphy când ajungea acasă de la serviciu. Cum dădea din cap şi tresărea adormind în faţa televizorului. Acele prime clipe înălţătoare când am sărutat-o. Momentele când mă străduiam să o aud cum cântă la duş.

Ultimul cântec pe care l-a masacrat în duş a fost *I Will Always Love You*, în ultima noastră dimineaţă împreună. Două zile mai târziu, după mesajul lui Esther că nu avea să mai vină Callie înapoi, am intrat în baie şi doar am stat acolo. Am încercat să-i invoc sunetul vocii. Prosopul ei alunecase de pe bară, devenise o movilă pe gresia din baie. O sticlă cu şamponul ei preferat de cocos era încă înclinată pe raft în spatele gelului meu de duş, cu capacul deschis.

Am luat-o şi am ţinut-o o clipă în mână. Am inspirat bucuros mirosul, apoi i-am pus capacul la loc.

Am făcut asta câteva luni după aceea. Inhalam mirosul în fiecare dimineaţă, ca să pot începe fiecare zi doar cu gândul la ea.

79

CALLIE, OPTSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

Îl văd pe trotuar în fiecare dimineaţă. Stăm în acelaşi loc în vârful nord-vestic al Letoniei, în nişte cabane rustice de pe plajă, unde se termină pădurile de pini şi începe Marea Baltică. Locul e micuţ – suntem doar vreo doisprezece cazaţi aici. Mi-am dat seama că e britanic când l-am auzit discutând cu un ornitolog într-o dimineaţă când mă întorceam de la o plimbare pe nisip în zori.

Sunt mulţi ornitologi aici. Eu nu sunt unul dintre ei, *per se*, dar păsările migratoare aterizează deseori în cele mai sălbatice extremităţi ale pământului. Înţeleg de ce îi place atât de mult lui Liam aici – un peisaj captivant în pustietatea lui, un loc de o izolare surprinzătoare, cu întinderi de nisip şi păduri vaste, unde marea se contopeşte cu cerul.

Sunt în Europa de două săptămâni; este primul meu drum în străinătate de când m-am întors din Chile toamna trecută. Am vrut să mă înconjor de singurătate din nou – plajele întinse pe care le văzusem în paginile cărților, pădurile de pin pe care mi le imaginasem visând cu ochii deschiși. Ricardo, ghidul meu din Chile, mi-a recomandat un atlas întreg de alte destinații înainte să plec din America de Sud, dar vor trebui să aștepte până mai umplu contul bancar. Primul copil al lui Esther și Gavin trebuie să se nască peste câteva luni și m-au rugat să îi fiu nașă, așa că profit acum să pot pleca în călătorie – pentru că după ce se naște copilul, nu o să mai vreau să ratez nimic.

Ne trezim amândoi devreme, eu și Finn. Când s-a prezentat tipului de la magazinul de suveniruri ieri, eram în spatele lui la rând și am reținut numele lui. La două cabane distanță de mine, încearcă să mă salute în letonă de câte ori trec pe lângă el, o încâlceală fonetică care iese aproape la fel de amuzantă ca a mea. E aici singur – cel puțin, n-am văzut pe nimeni cu el.

În penultima mea seară, stau pe o bancă de lemn lângă cabană cu o bere, pâine și brânză în fața mea, admirând priveliștea. Cerul e presărat cu nori ca vata de zahăr, soarele e ca o portocală stoarsă în mare.

Tocmai i-am scris lui Joel încă o vedere. Acum sunt câteva într-un plic la Esther acasă – o capsulă a timpului cu toate gândurile mele, aventurile mele. I le-am tot dat ei să le păstreze, în caz că se întâmplă ceva cu mine. Pentru că, dacă se întâmplă, trebuie să fiu sigură că Joel găsește drumul înapoi spre inima mea.

După ce am scris vederea, surprind apusul pe telefon și i-l trimit lui Liam. *Aș vrea să fii aici?* Adaug intenționat un emoticon, pentru că mereu bombăne din cauza lor.

Pe urmă, aud șlapi pe platformă.

Mă întorc și-l văd pe Finn cum se duce spre cabana lui. El ridică o mână drept salut.

Zâmbesc și pun berea jos.

— Bună.

Precaut, îmi întoarce zâmbetul.

— Eşti englezoaică?

— Da.

— Ah. Atunci, scuză-mi letona păsărească.

Încep să râd.

— Şi tu pe a mea.

El expiră, se uită în sus la cer.

— Ce seară plăcută!

— Frumoasă.

Exact când mă aştept să treacă mai departe, rămâne pe loc.

— Stai mult?

— Plec poimâine.

Şovăi.

— Vrei o bere?

Zâmbetul îi ajunge la ochi şi vine spre mine.

— Mi-ar plăcea una. Dacă nu te deranjez?

— Nicidecum. Dacă nu aveai planuri să...

— De fapt, mă duceam să fac ce faci şi tu.

Râde.

— Sunt topit după apusuri.

Desfac o bere şi i-o dau.

El îmi mulţumeşte şi se aşază. Peste 1,80 m, e blond, cu faţa lată, cu ochii albaştri, care te privesc drept. Pare relaxat, pregătit de plajă, cu pantaloni scurţi şi şlapi, cu o şapcă de baseball.

Mă uit la berea mea şi simt o împunsătură de anticipare, adânc în plexul solar.

— Deci...

— ...Callie.

— Callie. Eu sunt Finn.

Dăm mâna, a mea pitică într-a lui.

— Ai venit aici pentru păsări sau pentru singurătate?

— Un pic din amândouă. Nu sunt cu adevărat ornitolog. Mai degrabă... apreciez păsările.

El râde.

— Frumos spus. Şi ai venit în vacanţă?

— Da. Tu?

— La fel.

Cu ochii scăpărând, dă din cap.

— Frumos tricou, apropo.

Tricoul cu tractor pe care mi l-a dat Joel de Crăciun, acum aproape trei ani. Am reuşit în sfârşit să-l port din nou, amintindu-mi de zâmbetul lui în timp ce zâmbesc şi eu. Mă simt cumva mai curajoasă când mă gândesc la el în ultima vreme.

Gândurile încă mi se duc des către el – la ce face el acum, cu cine îşi petrece timpul, la lucrurile pe care le visează. Dacă şi-a găsit de lucru, dacă are o relație amoroasă sau o perspectivă diferită asupra vieții de când ne-am despărțit. Dar încet, cu timpul, marginile ascuțite ale amintirilor mele încep să se tocească. Mă rănesc mai puțin, par mai degrabă nişte zgârieturi decât nişte răni înjunghiate.

— Mersi, îi spun lui Finn. Şi pe urmă, ca să nu fie nevoie să explic: De cât timp eşti aici?

— De aproape o săptămână. Dar tu?

— Aici, doar de trei săptămâni. Am fost în Estonia şi în Lituania.

Finn pare impresionat.

— Amândouă sunt pe lista mea de dorințe.

Zâmbesc şi îi povestesc mai multe, despre cum am văzut berzele în pădure şi vulturii pe deasupra lacurilor, despre cum m-am rătăcit într-o mlaştină estoniană când se lăsa noaptea.

Finn se apleacă spre mine în timp ce vorbesc, ascultând cu atenție, cu ochii plini de umor.

— Doamne, trebuie să mai călătoresc, spune el după ce termin, sorbind din bere.

— Te opreşte ceva?

Întrebarea pe care mi-au pus-o mie oamenii de când mă ştiu. Mi se pare ciudat să o pun eu de data asta.

El se strâmbă.

— Banii. Concediul anual. Trebuie să fii destul de organizat. Of. Urăsc viața reală!

Bea din bere.

— Tu pari destul de organizată, Callie. Sunt invidios. Care e secretul tău?

— De fapt, e ceva nou şi pentru mine. Ştii povestea – prea îngrozită să profit la maximum de tinerețea mea, apoi am început să intru în panică în timp ce o iau la vale spre patruzeci de ani.

Finn îşi potriveşte zâmbetul.

— Ah. Şi iată-te aici, bucurându-te de un apus paşnic, şi vin eu şi te iau cu criza mea existențială. OK. Să dăm discuția înapoi: spune-mi despre tine şi nu mă lăsa să vorbesc cel puțin în următoarea jumătate de oră.

— O jumătate de oră?

— Te cronometrez, spune el, uitându-se în jos la ceas. Poți să începi prin a-mi spune de ce e un tractor cealaltă maşină a ta.

— Mi s-a terminat timpul?

— Habar n-am.

Ochii lui Finn strălucesc, ca luminile unui vapor în largul mării. Se apleacă în față, cu coatele pe coapse. A râs la toate glumele mele, mi-a ascultat poveştile, mi-a pus întrebări. E nostim şi autoironic, nespus de chipeş, cu un râs câştigător.

Mă întreabă despre slujbă, îmi pune întrebări inteligente despre tăiatul copacilor, pădurile umbroase şi dese şi managementul habitatului. Îmi dau seama în timp ce stăm de vorbă că nu îl compar cu Joel, aşa cum credeam că o să fac. Nu-l compar cu nimeni. Poate asta înseamnă că îi ofer o şansă corectă sau poate înseamnă că încă mai cred că Joel e incomparabil.

— Şi tu? îl întreb pe Finn, conştientă că vorbesc deja de ceva vreme. Cu ce te ocupi?

El priveşte în poală doar preț de o clipă, pe urmă se uită iar la mine.

— Sunt ecologist. Cam ăsta e motivul pentru care sunt aici. Să prind migrația. Să-mi pun la punct abilitățile personale.

Mă holbez la el.

— Asta e... Ar fi trebuit să-mi spui.

— Am vrut să aflu despre tine.

Atâtea întrebări îmi vin în minte.

— Deci, de fapt... Ce fel de ecologie?

— Păi, sunt cu o firmă de consultanță. Petrec mult timp pe teren. Cercetări, evaluări, rapoarte, toate astea.

— Îți place chestia asta?

— Da, spune el. Îmi place. Asta m-am născut să fac.

Cunosc sentimentul, mă gândesc, în timp ce ne uităm împreună la mare, acum scăldată în întuneric.

Îmi povesteşte că e născut şi crescut în Brighton, are o familie mare, cu mulți prieteni. Îi plac câinii şi comediile romantice, iubeşte mâncarea bună. Complet afon în privința tehnologiei, se pricepe să facă totul singur, e genul de om care încearcă să nu se îngrijoreze pentru nimicuri.

— Aşadar, dacă nu te deranjează că te întreb, spune el, uitându-se în jos la covorul de ace de pin de sub picioarele noastre, te aşteaptă cineva acasă?

Gândul mi se duce imediat la Joel. Mi-l imaginez în grădină, cu mâinile îndesate în buzunare, uitându-se în sus la stele.

Mă întreb, o secundă, dacă ne uităm la acelaşi loc pe cer.

Pe urmă îmi întorc privirea spre Finn.

— Nu mă mai aşteaptă.

Mai târziu, eu şi Finn ne sărutăm, cu buzele reci, apoi fierbinți pe fundalul Mării Baltice. E un sărut care mi se pare străin şi evocator totodată, un sărut care îmi aminteşte o emoție de mult uitată. Nu a mai fost nimeni de la Joel încoace – şi încerc să uit de el acum, de felul în care atingerea lui mă străbătea ca un curent. Pentru că îmi place Finn şi ştiu deja că ar putea fi ceva bun.

E timpul să merg mai departe. Joel a spus că asta voia pentru mine, iar sărutându-l pe Finn aici, sub stele, în seara asta pare un loc grozav în care să începem.

Pe urmă, pentru că-mi doresc asta, pentru că pare firesc, îl invit pe Finn în cabana mea.

A fost o vreme în care nu-mi putea imagina că aş vrea să fiu cu altcineva în afară de Joel. Şi asta mă înfricoşa aproape mai mult decât ideea de a merge mai departe. Mă temeam că o să mă urmărească veşnic comparaţia inconştientă pe care nu aş putea vreodată s-o şterg – căci cum ar putea cineva să mă sărute aşa cum făcea Joel?

Dar când sunt cu Finn îmi amintesc că sunt un milion de feluri în care poate să fie grozav. E încrezător, descopăr în scurt timp, în timp ce sărutările noastre se intensifică. E foarte *bun* la chestia asta – îndrăzneţ şi curajos, empatic, vocal. Şi în cele din urmă siguranţa asta de sine ne salvează, pentru că Finn e sexy într-un fel pe care nu pot să-l ignor, într-un fel care trece direct peste orice gânduri aş mai putea avea despre Joel. Nu ne oprim nici măcar să respirăm şi e cea mai încântătoare surpriză faptul că Finn a stârnit în mine ceva ce mă temeam că am pierdut pentru totdeauna.

A doua zi ne trezim la prima geană de lumină, stând pe pietre în vârful unei limbi de nisip. Suntem singuri aici, ne uităm cum aerul devine roşcat, în timp ce soarele începe să răsară. Ca şi cum am fi naufragiaţi pe insula noastră privată.

Sus pe cer, un râu de păsări migratoare goneşte pe deasupra capului, un torent furios de aripi ce bat. Finn îmi arată diferitele specii în timp ce trec pe deasupra noastră. Abia pot să ţin pasul, dar nu din cauza păsărilor – mă simt ameţită şi bucuroasă în tăcere de omul de lângă mine, charismatic şi atent, cu o mână caldă în jurul meu şi un zâmbet ca în al nouălea cer. M-a trezit în dimineaţa asta cu sărutări în zori – sărutări care au durat doar câteva secunde până să se transforme în ceva mai mult.

Ne petrecem dimineaţa pe plajă, mergând mână în mână ca şi cum suntem împreună de ani de zile. Ne privim pe furiş, ne furăm sărutări sprijiniţi de copaci. La prânz mergem cu maşina la cafeneaua locală, unde Finn face o încercare curajoasă de a comanda prânzul la tejghea în letonă.

— Ce-ai cerut? şoptesc eu când mi se alătură la masa pe care am înhăţat-o.

El râde.

— Habar n-am.

În cele din urmă, mâncarea e excelentă: două salate uriaşe, băuturi şi prăjituri umplute cu cremă. Continuăm – probabil imprudent – cu o baie, după-amiaza, într-un râu din apropiere. Şi când lumina începe să scadă, conducem în inima pădurii de pini pe urma cocoşilor de munte, cu geamurile coborâte până jos. Şi cu toate că nu găsim pasărea pe care o căutăm şi aproape că împotmolim maşina făcând o întoarce din douăzeci de manevre, nu reuşim să ne oprim din râs şi nu pot să nu mă gândesc: *Aş putea să mă îndrăgostesc de tine.*

Totuşi, încerc să nu mă aştept la nimic, pentru că există o mică parte din inima mea care îi va aparţine mereu lui Joel.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, la aeroportul din Riga, mă simt încântată să mă uit la telefon şi să văd un mesaj de la Finn:

Hei, Callie. N-am făcut asta de ceva vreme (!), deci nu prea sunt sigur care sunt regulile... DAR aş vrea să spun că a fost minunat să te întâlnesc şi mi-ar plăcea foarte, foarte mult să te văd din nou. Dacă te atrage ideea.

Pe urmă piuie încă un mesaj:

Pentru mine a fost... ei bine, fantastic!

Şi încă unul:

(Ar trebui să adaug că, dacă pentru tine nu a fost – absolut nicio problemă! Dar sper să fi fost.) x

Apoi încă unul:

OK, taci, Finn! O să te las să iei avionul acum. Zbor, călătorii, totul fără incidente. Vorbim în curând, sper. x

Mă gândesc să închid telefonul, să aştept până ajung acasă şi să treacă vreo câteva zile înainte să răspund. Dar după aproximativ cinci minute în care zâmbesc în sinea mea şi recitesc mesajele lui, îmi dau seama că nu vreau.

Aşadar, în timp ce se anunță poarta mea de îmbarcare, tastez un răspuns.

A fost uimitor şi pentru mine să te cunosc. O întâlnire sună bine. La tine sau la mine?! x

80

JOEL, DOI ANI MAI TÂRZIU

Kieran se opreşte după zidul unei grădini ori să ia o pauză, ori să verse. Cred că sunt pe cale să aflu.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine? spune el cu răsuflarea întretăiată.

Profit de pauză. Mă las pe genunchi, îmi las plămânii să se umple. Mă ustură puțin, dar e genul plăcut de usturime. Ca atunci când verşi lacrimi de fericire sau râzi de te doare burta.

Seara asta e prima din ceea ce sper să fie alergările obişnuite de miercuri împreună. Kieran a adus-o pe Lucky cu el, câinele pe care l-am salvat şi pe care Kieran l-a adoptat până la urmă. (Din păcate, ceilalți câini de care mă ocup sunt toți prea bătrâni ca să meargă cu noi.)

Mă uit la Kieran.

— Aş putea să-ți pun aceeaşi întrebare.

— Oh, mersi! Loveşte-mă când sunt la pământ.

Are faţa roşie ca racul, pielea alunecoasă de sudoare.

— Mor, amice.

Îl invoc pe Steve.

— Durerea e doar slăbiciunea care iese din corp, să ştii.

— Îţi spun eu ce ştiu, icneşte el. Eşti un încrezut...

Încep să râd.

— Scuze. N-am putut să mă abţin.

Ne reluăm alergarea. Aş putea să alerg mult mai repede: o dietă mai bună, sesiune de antrenament cu Steve şi surfing regulat cu Warren au făcut minuni pentru sistemul meu cardiovascular. Dar mă bucur de ritmul lejer din seara asta pentru că am ocazia să stau de vorbă cu Kieran.

Steve, Tamsin, Warren şi psihologul meu cred că e momentul potrivit.

— M-am tot gândit la ce mi-ai spus, cu mult în timp în urmă.

— Adică atunci când am fost de acord să ies cu tine la alergat? geme Kieran. Pentru că-mi retrag cuvintele.

Ajungem la capătul unei străzi. Dă într-o parcare cu privelişte şi e târziu, iar locul e pustiu. E o bancă în apropiere, care oferă vedere spre Eversford. De aici se văd râul şi turlele bisericii. Dincolo de marea de acoperişuri se văd presărate ferestrele mansardelor, aprinse ca nişte plute mici.

Deşi e noiembrie şi aerul e îngheţat, amândoi suntem destul de încălziţi încât să facem o pauză de cinci minute. Aşa că mă aşez lângă Kieran, care e deja întins pe spătarul băncii de parcă l-a împuşcat cineva.

Lucky se aşază pe jos lângă noi. De-abia gâfâie puţin, ticălosul atletic!

— M-am tot gândit să mă întorc la cabinet, spun eu precaut. Dacă mă primeşti, bineînţeles.

Kieran se ridică în capul oaselor.

— Uimitor! Sigur că da. Ce veste grozavă!

— Trebuie să mă interesez de instruire.

— Am făcut-o eu deja, amice, de multă vreme. Îţi trimit pe e-mail. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

În cele din urmă, le-am povestit vara asta lui Kieran şi lui Zoë despre visele mele la câteva beri într-un pub. Eram agitat şi cu palmele lipicioase, mă temeam să spun ceva ce nu puteam retrage. Dar au părut că acceptă totul cu destulă lejeritate (orice dubii ar mai fi avut au fost alungate repede după ce l-am prezentat pe Warren). Uşurarea pe care am simțit-o a fost viscerală.

Mă uit de sus la Eversford. E ca o hartă de lumini care se mişcă, iar fumul e luminat puternic de furnalele industriale.

— Condiția fizică. Somnul mai bun. Faptul că n-am mai fost singur cu gândurile mele. Mi-am dat seama că nu mă ajută să mă ascund.

Totuşi, e dureros pentru mine că eu şi Callie nu putem sta aici împreună. Lucrezi cu tine însuşi până eşti perfect, dar dacă persoana pe care o iubeşti e departe de tine, ceva o să-ți lipsească întotdeauna.

Nu că ar fi fost vreodată vorba despre mine. Dacă ea e fericită acum, cu privirea concentrată la altceva decât la soarta ei, asta e tot ce contează.

Kieran zâmbeşte viclean.

— Deci nu... Adică, nu are legătură cu o fată?

— Nu.

— Cât timp a trecut, doi ani?

— Da.

— Ai mai primit veşti de la ea? Callie.

Clatin din cap.

— O urmăreşti?

— Ăăă...

— Online, online, spune Kieran repede.

— Oh. Nu.

— Da, probabil ai dreptate.

Se uită în jos, spre Eversford.

— N-ai face decât să te torturezi singur. Asta e problema în ziua de azi. Nu poți să scapi cu adevărat de trecut pentru că e acolo, online, în fiecare zi. Te priveşte în față. Deci cauți?

— Ce?

— Pe altcineva. Pot să-ți fac lipeala, dacă vrei. Zoë cunoaşte o grămadă de oameni.

— Mersi, spun eu, simțindu-mă puțin gol pe dinăuntru. Dar e în regulă.

— Joel, spune el. Cât timp o să mai aştepți?

Şase ani, Kieran, aş putea să-i spun. *Callie mai are şase ani. Nici nu vreau să mă gândesc că aş putea să mă văd cu cineva acum. Poate nu o s-o mai fac niciodată.*

Dar cum să explic că aventurile şi întâlnirile ocazionale sunt singurele de care sunt capabil fără să par o viperă?

Lângă mine, Kieran încă răsuflă cu greu.

— Nu pot să cred că în sfârşit nu-mi mai fac griji despre cum să-mi recapăt cel mai bun veterinar.

— Când o să-ți recapeți suflul, ai spus?

Kieran pufneşte pe nas.

— Ha! Slujba vine cu nişte condiții, să ştii.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi fără comentarii sarcastice despre şeful tău, cum că aleargă mai încet decât un bătrân de nouăzeci de ani.

— Putem rezolva asta, îi spun. Cunosc eu un tip.

În noaptea aceea, o visez din nou pe Callie. Şi e un vis care mă inundă de bucurie, mă trezeşte uşor, cu un zâmbet pe față.

Peste trei ani, dis-de-dimineață. Callie stă pe o bancă la jumătatea unei promenade lungi, cu ochii strălucind sub borul unei pălării împletite. Are privirea îndreptată spre mare şi soarbe din când în când dintr-un termos.

Pare să fie un oraş la mare. E un hotel pe fundal, cu ghirlande de becuri atârnate între stâlpii de iluminat. Probabil aici locuieşte, presupun, sau poate e în vizită. Dar nu are bagaje la ea şi e singură.

Singură, în afară de Murphy alături de ea şi un cărucior dublu la picioarele ei.

Îl leagănă încet înainte şi înapoi, cu un zâmbet care-mi spune că are inima plină.

Ştiind asta, la fel e şi a mea.

81

CALLIE, DOI ANI MAI TÂRZIU

— Nu-mi place să te las, spun eu cu un oftat în timp ce mă pregătesc să prind trenul înapoi spre Eversford într-o seară ploioasă de duminică, la sfârşit de noiembrie.

— Atunci, nu mă lăsa.

Finn, la bustul gol pe pat, abia ieşit de la duş şi mirosind a săpun de citrice. Sprijinit într-un cot, se preface că mă priveşte cum împachetez, deşi privirea din ochii lui e o invitaţie clară. Sunt pe jumătate tentată să cedez şi să îngenunchez lângă el pentru un sărut, apoi îmi amintesc că trebuie neapărat să plec. Nu s-a mai auzit până acum să-l sărut pe Finn pe un pat fără să se ajungă la mai mult de atât.

El se ridică în capul oaselor.

— Vorbesc serios. Mută-te la mine, Cal. Tu şi Murph. Haide, e o nebunie acest du-te-vino. Mută-te la Brighton. Te iubesc. De ce nu?

De ce nu? ar fi epitaful lui Finn, îmi spun. Aşa a fost el crescut. *Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Fă-ţi griji pentru asta mai târziu. E mai bine să ceri iertare decât să ceri voie.* El spune da la orice, refuză foarte puţine lucruri. Atât de diferit de Joel şi de reţinerea lui tăcută, subtilă.

Şi atât de diferit şi de mine. Finn e opusul meu în multe feluri, deşi de când sunt cu el am devenit mai aventuroasă prin definiţie, cred. Suntem mereu plecaţi în ultima vreme şi probabil cheltuim prea mult pe aventuri, cum ar fi săriturile cu paraşuta, bilete la concerte şi invitaţii la nunţi peste hotare. A venit o dată cu maşina să mă vadă într-o dimineaţă la mijlocul

săptămânii, mi-a pregătit o petrecere surpriză de ziua mea când eram împreună de doar câteva săptămâni. Finn are lumea întreagă la dispoziție la doar un apel distanță, își poate face prieteni într-o cameră goală.

Oamenii îmi tot spun că e bine să fii cu cineva care te echilibrează. Nu poți să fii doar yin, și yang deloc, spun ei. Și sunt sigură că au dreptate.

Uneori, mă trezesc întrebându-mă ce s-ar întâmpla dacă s-ar întâlni Joel și Finn – dacă s-ar evita sau s-ar împrieteni imediat.

Dar, la fel ca Joel, și Finn e atent, mereu *interesat*. Ascultă ce spun, îmi masează picioarele în timp ce vorbesc, își amintește micile detalii – că prefer laptele cu puțină cafea, că iubesc zmeura și pe Ryan Gosling, nu-mi uit niciodată umbrela și nu suport tequila.

Toate felurile în care îmi amintește de Joel sunt reconfortante și toate felurile în care nu, fermecătoare. Ca pasiunea lui neașteptată pentru muzica acid-house, biblioteca de cărți despre natură chiar mai mare decât a mea, care-i ocupă aproape tot livingul, că poate tolera ardeii iuți fără să clipească măcar. Are un dar de a numi păsările în zbor – serios, *orice* pasăre – plus un talent secret și foarte subestimat la preparatele coapte. Îl pasionează politica locală și regională într-un fel care mă face să mă gândesc la Grace.

Nu e prima dată când Finn mă roagă să mă mut la el. Argumentul lui e că deține propriul apartament, așa că ar fi mai logic să mă mut aici. Se află în spatele falezei, la etajul de sus al unei clădiri mari de apartamente în stil Regency. Proporțiile sunt minuscule, dar suntem la doar câteva minute de mare. O vedem chiar din două dintre camere.

Și îmi place aici. Ador să deschid larg ferestrele, să ascult pescărușii, să respir aerul sărat. Amintirile mele despre primele weekenduri pe care le-am petrecut aici sunt delicios de primitive – de-abia am ieșit din dormitor, scoțând capul doar ca să mâncăm sau să bem, să facem pipi sau duș. Am consumat tot din apartament – de ce să pierdem timp cu

cumpărăturile sau cu mâncatul în oraş? –, am făcut băi semiironice cu spumă, am ascultat tot ce avea Finn pe iTunes, am stat fiecare cu capul întins în poala celuilalt şi am vorbit despre viitor.

Au trecut doar vreo şase luni, aşa că, da, ne mişcăm repede. Dar repede poate să fie şi încântător – ca atunci când un avion e gata de decolare sau când un carusel o ia la vale. Înfricoşător, revigorant. Finn mi-a spus că mă iubeşte după doar două săptămâni, aşa că atunci când a pus problema să ne mutăm împreună doar câteva săptămâni mai târziu n-ar fi trebuit să mă mir prea tare.

Încă mă gândesc la Joel câteodată, mai ales când mă întorc în Eversford. M-am aventurat chiar şi la cafenea de câteva ori, m-am aşezat la vechiul lui loc de la fereastră şi am comandat o porție consistentă de *drømmekage.* M-am gândit la ce face el, dacă e fericit, cu ce se ocupă acum, dacă s-a produs vreo schimbare în visele lui. Dot m-a asigurat că nu a fost pe aici de când ne-am despărțit, aşa că nu e nevoie să mă tem că o să dau peste el. Ceea ce e bine, pentru că n-am idee ce aş face sau ce-aş spune dacă ne-am întâlni.

Câteodată mă trezesc întrebându-mă dacă am făcut destul – dacă poate ar fi trebui să mă lupt mai mult – pentru noi. Poate avea nevoie de mai mult de la mine şi eu l-am dezamăgit, l-am decepționat când poate asta conta cel mai mult.

Dar pe urmă revăd toate motivele pentru care ne-am lăsat unul pe celălalt şi încerc să mă simt din nou împăcată. Las totul să se liniştească, tristețea care doarme tăcută înăuntrul meu.

Încet, încep să-mi dau seama, Joel se îndepărtează. Şi în locul lui rămâne Finn, un bărbat ca un far, hotărât să mă iubească sută la sută.

— Şampanie? strigă Finn din bucătărie.

Sticla din frigider e scumpă, cadoul de ziua lui Finn din partea unei prietene de la universitate, care călătoreşte mereu şi care-şi face cumpărăturile din duty-free.

Pentru că mă mut la Brighton. Am spus da. În cele din urmă, nu m-am putut gândi la un motiv pentru care să tot spun nu. Şase luni e destul, mi-am reamintit, iar Finn spune că are destule cunoştinţe care să mă ajute să găsesc de muncă (lucru de care nu mă îndoiesc). O să-mi fie dor de mama şi de tata, bineînţeles, de Esther, de Gav şi de bebeluşul lor superb, Delilah Grace. Dar toţi îl adoră pe Finn şi sunt sigură că o să fie încântaţi. Şi, în cele din urmă, Finn are dreptate – tot acel du-te-vino începea să pară puţin nebunesc. Pentru că vreau să fiu cu el. Chiar vreau. Cât de puternice sunt sentimentele mele pentru el... e ceva aproape chimic.

Aşa că am spus da, iar bucuria de pe faţa lui ar fi putut ilumina un continent.

Acum reapare în dormitor, cu un tricou pe el ca şi cum ar crede că ocazia asta merită măcar acest nivel de formalitate. A adus cu el sticla şi două pahare; scoate dopul. Şampania erupe pe tot covorul şi eu râd când el înjură, îi arunc un prosop din mormanul de pe pat. Murphy, care mă însoţeşte de câte ori vin aici pentru mai mult timp, adulmecă suspicios locul ud.

— Ei bine, spune Finn şi-mi dă un pahar plin, să spunem doar că mă bucur foarte mult că te-am întâlnit pe o plajă din Letonia, Callie Cooper.

Ciocnim şi luăm o gură. E proaspăt scoasă din frigider, minunat de rece.

Mă uit în ochii lui albaştri.

— Şi eu. Eşti o descoperire excelentă, Finn Petersen!

— Ultimele şase luni au fost cele mai bune din viaţa mea, spune el, iar zâmbetul lui umple camera.

Îi zâmbesc şi eu.

— Beau pentru asta.

În primele ore ale dimineţii de luni, ceva mă trezeşte brusc. A trebuit să iau trenul seara târziu spre Eversford pentru că viaţa normală trebuie să continue până mă mut la Brighton.

Îmi iau un hanorac, ies din grădina căsuţei mele cu Murphy după mine şi clipesc către bezna densă a cerului. În seara asta

nu văd nicio stea, poate din cauza poluării slabe sau poate o fi un nor.

E un nor şi în mintea mea. Nu e chiar vinovăție, mai degrabă o senzație de nelinişte tăcută.

Nu l-am trădat niciodată pe Joel spunându-i lui Finn despre visul lui Joel şi nici nu am de gând. Dar dacă vrem să începem o viață împreună, nu pot să nu mă întreb dacă Finn are dreptul să ştie.

Încercând să-mi imaginez cum ar reacționa, îmi imaginez că n-ar face decât să râdă. Nu că ar minimaliza totul, mai degrabă nu şi-ar bate capul cu ceva ce n-ar putea să schimbe. Concepția lui despre viață este *laissez-faire*[3] filozofic. Nu se îngrijorează prea mult din pricina banilor sau a punctualității sau a ceea ce cred alții despre el. Ştiu deja că nu ar considera necesar să ajungă la miezul problemei, ar aprinde o torță care să lumineze cotloanele ei întunecate. Ar accepta din start că nu există răspuns sau, dacă există, e efemer ca aerul.

Aş putea să mai am un an sau zece sau cincizeci. Eu şi Finn ne creăm acum propriul viitor şi ideea asta e mai presus de orice. Visul lui Joel a început deja să dispară, să alunece încet în umbrele amintirii mele.

Nu. Nu o să-l tulbur pe Finn cu ceva ce pare din ce în ce mai puțin palpabil cu fiecare nouă zi.

Când ne-am cunoscut, Finn a întrebat de ce ne-am despărțit eu şi Joel. I-am spus, destul de sincer, că voiam lucruri diferite. Finn a zâmbit părând că înțelege, a spus că acelaşi lucru i se întâmplase şi lui cu fosta prietenă. Şi pe urmă am mers mai departe şi n-am mai vorbit niciodată despre asta.

82

[3] „Las-o să fie, las-o să meargă” – lozincă folosită de fiziocrați pentru libertate deplină în viața economică (n. tr.).

JOEL, TREI ANI MAI TÂZIU

— Hai, încă două!

— Nu, te urăsc.

— Doar două! Haide!

Îmi dau seama că Steve nu o să-mi dea drumul la glezne până nu storc încă două abdomene. Cu trunchiul arzând, mă supun. Pe urmă, mă prăbuşesc într-o baltă de sudoare şi ciudă, încep să gem cu glas tare că-mi anulez abonamentul.

— Da, da.

Steve îmi bagă sub nas o sticlă cu apă.

— Vrei ceva uşor? Stai în pat.

— Îmi doresc să fi stat, mormăi eu.

Refuzând apa, mă rostogolesc. Fac tot posibilul să nu vomit.

Steve acceptă să suspende sadismul preţ de cinci minute cât îmi trag eu sufletul.

— Cum a fost? mă întreabă el.

— Cum a fost ce?

— La SPA, prostule.

M-am întors în dimineaţa asta din staţiune, cea la care Callie cumpărase un voucher expirat deja de mult. Locul e încă funcţional, stoarce seva din oamenii cu obiceiuri proaste, masându-le organele vitale. A fost yoga şi meditaţie. Acupunctură, ceva incantaţii. Câteva ceremonii în picioarele goale şi ceva zăngănit lipsit de entuziasm.

Simţeam că-i datoram asta cumva. Chiar şi după atâta vreme, măcar ca să cinstesc faptul că s-a gândit. Bunătatea ei faţă de mine de Crăciun, speranţa pe care o avea pentru mine şi pe care şi eu îndrăznesc în ultima vreme s-o simt. Deşi ştiu ce urmează.

— Puţin săriţi de pe fix, îi spun lui Steve. Dar mă simt bine. A fost destul de ciudat.

— Te-au făcut să dormi ca un prunc?

— N-am înțeles asta niciodată. Bebelușii sunt recunoscuți că nu dorm. Apropo, ce mai face Elliot?

Steve și Hayley au avut al doilea copil, un băiețel, acum două luni.

— Încă e un tiran. Un monstru în hăinuță Babygro, la propriu. Nu cred că a închis ochii mai mult de cinci minute de când s-a născut. Dar îl iubesc ca pe ochii din cap, adăugă el cu un zâmbet.

Și, pe urmă:

— Tu n-ai....

— Nu, sigur că nu.

Eu și Steve avem o înțelegere: că dacă visez vreodată din nou ceva despre finii mei, el va afla primul. *Orice ar fi, bine sau rău, să-mi spui imediat.* Am aceeași înțelegere cu Tamsin, cu Warren. Se pare că majoritatea oamenilor ar vrea să știe.

Mă întreb în treacăt, cum fac câteodată, cum s-ar fi desfășurat lucrurile dacă ar fi vrut Callie să știe adevărul. Am fi căsătoriți acum, cu copiii, cu o familie a noastră? Oare aș mai avea șansa de a schimba cursul...

— Bine, zice Steve, sărind în picioare. Sărituri. Haide.

— Poftim? Dar n-au trecut cele cinci minute.

— Joel, ce-ți spun eu mereu? Cine ezită *pierde*.

O spune foarte apăsat. Desenează un P cu degetul mare și arătătorul și-l duce la frunte.

În cazul în care n-am înțeles mesajul în ultimele zece ocazii când a făcut asta.

Nu m-au ajutat să dorm ca un prunc în stațiune, de fapt, în ciuda acupuncturii, a reflexoterapiei și a cantității grețoase de uleiuri esențiale. M-am simțit mult mai bine pe acest plan în ultima vreme, dar tot mă simt agitat când sunt plecat noaptea de acasă.

Neliniștea mi-a stârnit o dorință puternică de a mă îmbăta crunt, dar nu voiam să apelez la asta. Îmi amintea prea mult de trecut, de o perioadă mai grea. A trebuit cumva să mă abțin să dau buzna la cel mai apropiat supermarket non-stop. Așa

că am pornit la plimbare după ce s-a întunecat, înfăşurat într-o haină groasă, cu fular şi căciulă.

În ultima seară, când poftele dispăruseră, din fericire, am dat peste cineva care făcea aproape acelaşi lucru ca mine.

— Scuze! Doamne, scuze!

Ea a înjurat, şi-a dat căştile jos de pe cap.

— M-ai speriat.

Era trecut de miezul nopții, sub zero grade. Ea purta doar un tricou şi pantaloni de training, un hanorac subțire de tot.

— Scuze, nu mă aşteptam să... văd pe cineva.

O întâlnisem de câteva ori înainte de micul dejun (implorând tăcută cafea, întrebându-se cu voce tare unde erau cornurile). O dată la meditații. De două ori la yoga, unde mi-a atras privirea când eram pe jumătate întorşi şi ne străduiam amândoi să nu râdem.

— Tu pentru ce-ai venit aici? am întrebat.

Ea s-a sprijinit de zidul de cărămidă la capătul căruia ne ciocniserăm.

— O mulțime de păcate.

Am zâmbit.

— Pare grav.

— Aşa mi s-a spus.

Le-a enumerat pe degete.

— Că n-am mâncat cele cinci porții de legume zilnic. O dependență serioasă de cafeină. Că am ajuns la treizeci de ani fără să am habar de yoga, ceea ce mi s-a spus că e o crimă în ziua de azi. Dar tu?

Am privit-o. Părul blond care-i atingea umerii, ochii albaştri. Buzele vinețiide la frig.

— Ah, într-un fel... am promis cuiva că o să vin aici. Aşa că.

Ea a zâmbit, nu a insistat.

— Eu sunt Rose, apropo.

— Joel.

O strângere fermă de mână, contact vizual direct.

— Aşadar, Joel. Ai ieşit... doar pentru aer curat?

— De fapt, mă lupt cu dorința de a trage o beție. Tu?

A râs din nou, gesticulând spre căşti.

— Nu pot să dorm, aşa că... afirmații.

Am zâmbit, mi-am amintit de primele zile când am încercat să mă eliberez de vise. Am decis să nu-i împărtăşesc lipsa mea de succes.

Din câte s-a dovedit, ea nu avea nevoie să-i spun.

— E cam ciudat totuşi, nu? a întrebat ea. Să declar cât de mult mă iubesc pe mine însămi la infinit. De fapt, are efectul opus, dacă ascult destul timp.

Am râs.

— Da, pare să obțină contrariul.

Ea a dat cu mâna prin aer.

— Ah, probabil nu o să te pună s-o faci. În comparație cu majoritatea oamenilor, pari întruchiparea sănătății.

Complimentul ei m-a luat prin surprindere.

— Dar să ştii: sunt complet conştientă că eu arăt exact ca *opusul* sănătății în clipa asta. Ca moartea. Arăt ca moartea. Şi nici măcar nu m-am încălzit pentru că nu mi-a fost niciodată atât de frig.

A ridicat ochii spre cer şi dinții îi clănțăneau uşor.

— Am judecat greşit.

Am zâmbit.

— Interesant, tocmai voiam să te întreb.

Atunci mi-am scos haina, i-am pus-o pe umeri.

— Poftim. Nu vreau să se irosească mantrele acelea.

Ea s-a uitat lung la mine. S-a înfiorat puțin când i-am încheiat reverele. I-au agățat părul odată cu gulerul, făcând o fundă în jurul feței ei.

— Noapte bună, Rose. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

M-am îndepărtat de ea prin grădină; m-am bucurat de încremenirea nopții. Am sperat ca o parte din ea să mă pătrundă, să aducă liniştea în mintea mea.

CALLIE, TREI ANI MAI TÂRZIU

Am fost în Florida – altă recomandare a lui Ricardo – timp de două săptămâni, explorând mlaştinile şi rezervaţiile naturale, înotând pe plajele cu nisip alb, stând cu oamenii pe care i-am cunoscut pe drum. Am pierdut şirul conversaţiilor pe care le-a început Finn cât am fost acolo –acest om pentru care carisma e instinctivă. Încă îşi face prieteni noi când merge în vacanţă, un lucru pentru care eu mi-am cam pierdut îndemânarea de îndată ce am intrat la pubertate.

După o cină în aer liber la noul nostru restaurant cubanez preferat, Finn propune o plimbare, o ultimă ocazie de a ne bucura de seara sufocantă înainte de a ne întoarce mâine la temperaturi mai coborâte. Aşa că acum rătăcim mână în mână prin Miami Beach, în direcţia... ei bine, a plajei.

— A zburat, nu-i aşa, Cal? întreabă Finn.

O clipă cred că se referă la o pasăre – un obicei creat în ultimele două săptămâni – pe urmă îmi dau seama că vorbeşte despre vacanţă.

— Nu-mi vine să cred că de luni merg la serviciu.

Nu că m-ar deranja, de fapt. După câteva luni de căutări, un prieten al unui prieten al lui Finn ne-a anunţat că există un post la o rezervaţie naturală la treizeci de minute distanţă de Brighton. Îmi place acolo acum, la fel de mult cât îmi plăcea la Waterfen.

O mică parte din mine a fost uşurată să plece din Eversford şi să scape de teama permanentă de a da peste Joel. Mi-era frică mereu că n-aş şti ce să spun, că, dacă aş fi faţă în faţă cu el, aş simţi ceva ce n-aş vrea să simt. Câteodată mă gândeam că dacă el m-ar vedea în timp ce stăteam pe fostul său loc din cafenea sau când întâmplător purtam o pereche de cercei dăruiţi de el, ar putea crede că nu mă vindecasem de tot de el.

Şi pe urmă începeam să mă întreb dacă era posibil să fi avut dreptate.

Finn are tot atâtea lucruri câte am şi eu – mai multe, dacă e posibil –, aşa că nu m-am simţit la fel de stânjenită de înghesuiala mea când m-am mutat, aşa cum mi s-a întâmplat cu Joel. Nu că lui Joel i-ar fi păsat de cutiile mele care-i blocau uşile sau de lucrurile aruncate prin apartamentul lui. Şi totuşi, pentru mine a contat cumva mai puţin să mă mut cu Finn. Am îndesat cât mai multe dintre lucrurile mele în sertare şi în dulapuri înainte de petrecerea de casă nouă pe care o pregătise Finn pentru prima seară, deşi, practic, nu era o casă nouă. La începutul serii, jumătate din Brighton părea să se fi înghesuit în apartament, bând, fumând şi dansând de parcă eram cu toţii studenţi din nou. Pe la jumătatea petrecerii, în timp ce Finn desfăta un grup de zece oameni cu povestea întâlnirii noastre, m-am uitat la el şi m-am gândit: *Nu pot să cred că ai făcut toate astea pentru mine.*

Partea cea mai bună aici în Florida a fost că am petrecut timp doar cu Finn. Deşi are o perioadă liniştită la serviciu – sezonul prospectărilor se aglomerează primăvara şi vara, când programul lui devine lung şi antisocial –, nu păream să ne oprim niciodată în timpul nostru liber. Finn e un om sociabil şi sunt oameni care apar tot timpul în apartamentul nostru sau ne cheamă să mergem cu ei să bem ceva la un bar din apropiere. Weekendurile sunt pline de întâlniri cu familia, pentru că Finn are doi fraţi şi o soră şi un număr nesfârşit de verişori. Ne petrecem serile din timpul săptămânii cu prietenii, în puburi, în restaurante şi în localuri cu muzică live, abia făcând pauză între angajamente. Dar aşa am fost de la început – gonind înainte, oprindu-ne rareori, cu câte o privire din când în când în care să ne asigurăm că mai eram amândoi acolo înainte să ne continuăm drumul.

Nu mă deranjează – un bărbat cu o viaţă atât de plină nu prea poate fi un lucru rău –, dar uneori mi-aş dori să fim doar

noi, bucurându-ne unul de celălalt, aşa cum am făcut în primele treizeci şi şase de ore preţioase în Letonia. Pentru că Finn e o persoană care merită *atât* de mult s-o savurezi. E generos şi amuzant, înţelept şi asertiv, şi câteodată pur şi simplu nu-mi vine să-l împart cu nimeni. Dar ştiu că sunt egoistă într-un fel în care Finn este rareori, dar, oricum, nu aşa funcţionează viaţa.

— Cal, şopteşte Finn acum, când ajungem la plajă.

Din instinct, ne aplecăm să ne scoatem şlapii, lăsăm picioarele bronzate să se scufunde în nisip. Voiam să te întreb ceva.

Când mă întorc spre el, se lasă într-un genunchi şi scoate o cutiuţă din buzunar. Duc mâna la gură când, de undeva din apropiere, se aude un chiot şi apoi uralele unui grup de trecători.

— Habar n-am cum să fac asta, spune el şoptit. Aşa că m-am gândit că cel mai bine e în stilul vechi. Callie, te iubesc până la capătul Pământului ăstuia nebun. Vrei să te măriţi cu mine?

— Da.

Vreau să încetinesc şi să prind viteză în acelaşi timp.

— Da, da, da.

Şi acolo, în faţa blocurilor-turn şi a palmierilor, sub cel mai furtunos şi mai spectaculos cer, eu şi Finn ne învoim să fim împreună pentru totdeauna.

84

JOEL, PATRU ANI MAI TÂRZIU

Sunt la o benzinărie pe autostrada M25, dintre toate locurile posibile, când trecutul mă prinde din urmă.

— Joel?

Mă întorc, simt o undă neaşteptată de plăcere s-o văd pe Melissa.

— Bună.

Ea mă priveşte o clipă, apoi mă prezintă lui Adonis de lângă ea.

— Leon, el e Joel.

Precaut, îi întind mâna, întrebându-mă dacă ar putea alege să mă pocnească în loc să-mi strângă mâna. Dar nu face asta. Doar mă salută cu o jumătate de zâmbet, ceea ce e cu o jumătate mai mult decât merit, probabil.

Melissa râde. Poartă genul de ruj roz aprins care cere nişte dinţi impecabili.

— E în regulă. N-am vorbit decât extrem de frumos despre tine, bineînţeles.

Îi arunc lui Leon o privire care ar trebui să însemne: *Poţi să mă pocneşti altă dată, promit.*

— Aş merge să iau nişte cafele, spune el. Mă întorc imediat.

În mijlocul străzii aglomerate, stăm faţă în faţă. Un torent de călători trece zgomotos pe lângă noi.

— Eşti... Ce-ai mai făcut?

— Sunt bine.

Zâmbeşte.

— Tocmai plecăm spre Heathrow, de fapt.

— Norocoşilor! Într-un loc frumos?

— În Barbados.

Ea întinde mâna să-i văd inelul.

— Luna de miere.

— Uau, e... Felicitări!

Părul ei lung e acum tuns scurt şi îi văd salopeta înflorată pe sub haină şi eşarfă. E pregătită pentru Barbados – caracteristic pentru Melissa. E plăcut s-o văd iubită şi luminoasă într-un fel în care nu a fost niciodată cu mine.

Ea pare că vrea să spună ceva, dar nu prea găseşte cuvintele. Aşadar, gentleman ca întotdeauna, mă arunc eu primul.

— Leon e de treabă, nu?

— Păi, spune ea, e mai drăguț decât tine.

— Bun. Asta e bine.

— Doar glumeam. E grozav. Foarte grozav.

Ea se uită cu dor în direcția cafenelei spre care s-a dus el.

— Şi tu, unde te duci?

— Oh, în Cornwall. Nu chiar atât de exotic ca Barbados.

— Vacanța e vacanță.

— Ăă.... nu, de fapt mă mut acolo. Un început nou.

— Uau. Aş fi zis că o să trăieşti în apartamentul acela până la moarte. Scuze.

Lipsa ei caracteristică de tact aproape stârneşte nostalgia în mine.

— Nicio problemă.

— Şi ce ți-a venit?

— Chestiuni de familie. E o poveste lungă.

Ea înclină capul.

— Deci nu mai eşti cu fata care stătea la etaj?

Fata care stătea la etaj.

— Nu. Ea e... cu altcineva, acum. Măritată, cred.

(De fapt, ştiu. Mi-a spus Doug – se pare că are o cunoştință în comun cu Gavin.)

Melissa dă din cap. Şi, poate pentru prima dată în istoricul relației noastre, nu spune nimic răutăcios.

— Şi ți-ai găsit de lucru acolo? În Cornwall.

— Da, de fapt.

— O să fii iar veterinar?

— Da.

Ea dă din cap iar, mai încet de data asta. Îmi găseşte privirea şi mi-o fixează.

— Ei bine. Felicitări!

Mă simt neaşteptat de înduioşat.

Trec câteva secunde, apoi se întinde să mă îmbrățișeze la despărțire. E ciudat să-i simt din nou brațele în jurul meu. Ca şi cum ai redescoperi o haină preferată, ai inspira mirosul familiar.

— Ce-o să facă toate babele alea țăcănite fără tine?

Înghit în sec. Nu a fost un an prea bun pe strada mea, din punct de vedere al mortalității.

— Din păcate, doar o babă acum.

(Iris rezistă, tenace ca întotdeauna.)

Melissa se trage înapoi.

— Şi nu te vezi cu nimeni?

De parcă nu prea îi vine să creadă că aş avea alt motiv să mă mut în Cornwall.

Oftez.

— Mi-ar plăcea, Melissa, dar tu eşti în luna de miere.

Ea râde gutural, într-un fel care mi-a lipsit puțin.

— Ştii, păcat că noi n-am putut fi prieteni niciodată.

— Eu cred că suntem prieteni.

Ea rămâne o clipă pe loc şi-mi dau seama că îi este greu să-şi ia rămas-bun.

— Ei bine, ai grijă de tine. Încearcă să întâlneşti o fată drăguță.

— Am întâlnit. N-a mers.

Un ultim semn năstruşnic cu ochiul.

— Joel, ce pot să spun? Acum sunt măritată.

Am închiriat o casă la zece minute de casa lui Warren în Newquay, cu o grădină mică şi un dormitor pentru musafiri. M-am oprit la un centru de grădinărit imediat după ce am traversat Devon, am cumpărat un coş plin de plante de interior pentru noul meu living. Şi am luat şi o jardinieră. Pentru că, deşi m-am mutat aici ca să o iau de la început, tot nu pot să trăiesc fără să-mi amintesc de Callie.

Pe la începutul după-amiezii sunt mai mult sau mai puțin în ordine, aşa că mă duc la Warren.

— Despărțiri grele? mă întreabă el.

— Tamsin era distrusă. Vrea să vină weekendul următor să-i aducă pe copii.

— Mi-ar plăcea s-o văd, spune Warren. Cum te simți, acum, când eşti aici?

— Nelinişt it. Dar în sensul bun.

— E cel mai bun sens. Nu am avut destulă nelinişte din asta în viața mea.

Zâmbeşte.

— Eşti pregătit pentru luni?

— Aşa cred.

Lucrez cu jumătate de normă cu Kieran de peste un an deja. Am de gând să împart următoarele şase luni între noul meu cabinet din Cornwall şi cursuri de reactualizare în Bristol.

— Nu sunt sigur că am spus-o până acum, dar sunt mândru de tine, amice. Chiar ai făcut o schimbare mare.

— Mersi.

— Şi faptul că eşti aici, cu mine... Ei bine, înseamnă enorm. Cu adevărat.

Dau din cap.

— Sunt bune valurile?

Warren se uită la ceas.

— Chiar acum?

— Da.

— Sunt.

— Ai chef de o tură scurtă?

— Întotdeauna, amice. Întotdeauna.

În noaptea asta o visez pe Callie.

Mă trezesc exact când îi spun iar că o iubesc.

Am fața udă de lacrimi, mi se scutură umerii de tristețe.

CALLIE, PATRU ANI MAI TÂRZIU

Eu şi Finn ne-am căsătorit în vară, după ce am decis că nu era genul nostru o logodnă prelungită. Numărul oamenilor care voiau să ne ureze de bine necesita o recepţie mult prea mare pentru bugetul nostru, aşa că, în cele din urmă, sora lui Finn, Bethany, care locuieşte la o fermă, a găzduit-o pentru noi. A întins ghirlande între bârnele hambarului, a împrăştiat flori sălbatice peste căpiţele cu fân, ne-a făcut un tort presărat cu flori comestibile. Erau animale peste tot, aerul era cald şi când s-a întunecat, două sute de oameni au dansat şi au râs sub şirurile clare de beculeţe, înşirate printre olane.

La cină, discursul lui Finn despre cum m-a cunoscut în Letonia şi tot ce se întâmplase în cei doi de ani de atunci a fost mai mult ca o scrisoare de dragoste citită cu glas tare. Un orator înnăscut, i-a mişcat pe rând pe toţi cu cuvintele lui, de la lacrimi la râs— nu o să uit niciodată cum s-a umplut de emoţie tot hambarul. Cu asta, cu bucuria părinţilor mei, cu discursul frumos al lui Esther despre Grace şi pupăturile ameţite de băutură dintre Dot şi cavalerul de onoare, ziua a fost fericirea în cea mai pură şi desăvârşită formă.

Şi totuşi, câteodată încă mai vreau ca timpul să încetinească. Ca să mă pot opri să savurez prezentul, nu să trec mereu la ceea ce urmează. Vreau să petrecem mai mult timp ţinându-ne de mână pe plajă, sărutându-ne pe canapea sau doar plimbându-ne împreună prin oraş. Aşa era cu Joel şi mă simt tristă câteodată că niciodată nu par să am asta cu Finn.

Suntem în Australia într-o lună de miere amânată – Finn are rude în Perth, aşa că ne-am petrecut ultima săptămână aici cu ei. Îmbătaţi de soare, am înotat în mare, am savurat peisajele şi plajele încântătoare. Acasă e iarnă şi, cu toate că există încă o atracţie pentru anotimpul acela pe care o voi preţui întotdeauna, nu pot să neg că trecerea la pantaloni scurţi şi

şlapi a fost nespus de îmbucurătoare, mai ales când în ultimele zile la serviciu m-am luptat cu elementele naturii în pantaloni de protecție şi cizme de cauciuc.

M-am trezit devreme în dimineața asta. Finn încă dormea şi nu voiam să-l tulbur. Părea atât de chipeş şi de liniştit, bronzat, cu bustul gol lângă mine, pe saltea.

Aşa că m-am furişat singură în baie unde, cinci minute mai târziu, am vărsat lacrimi tăcute de fericire.

Facem mişcare după micul dejun plimbându-ne pe malul râului Swan. Totul în dimineața asta are o nuanță veselă de albastru: cerul, apa, fațadele de sticlă ale clădirilor-turn. Finn spune că vrea să-şi scoată familia undeva la cină, ca mulțumire pentru ospitalitatea lor, înainte să luăm avionul spre casă. Ascult, dar îmi şi pierd atenția, când îl aud, când nu, străduindu-mă să mă concentrez.

— Finn, spun eu când ajungem la marginea apei.

El poartă o şapcă şi ochelari de soare, se gândeşte la opțiunile de restaurante pentru mai târziu.

Se întoarce spre mine.

— Da, ai dreptate. Cred că ar avea prea multe fructe de mare. Am putea încerca localul acela grecesc, în schimb?

— Finn, trebuie să-ți spun ceva.

Poate din instinct, mă ia de mână. Îmi place să simt inelul în jurul inelarului – încă mi se pare o noutate, să fiu doamna Callie Petersen, să am şi un inel pe propriul meu deget.

— Cal, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, răspund încet. Sunt însărcinată.

Un icnet stins, apoi cel mai călduros sărut, obrajii uzi de lacrimi, umerii tremurând de uimire. Mă prinde în brațe şi rămânem aşa câteva minute în timp ce viața din jurul nostru se transformă în tăcere, devine plină de culori noi, strălucind de lumină.

El se retrage încet şi-şi apropie fața de a mea, scoțându-şi ochelarii ca să mă privească în ochi.

— Când... când ai...?

— În dimineața asta: mi-a fost puțin greață în ultima vreme.

Mi-am pus în valiză teste de sarcină când am plecat din Regatul Unit, pentru orice eventualitate.

E un lucru despre care am vorbit de la început. Finn vine dintr-o familie mare şi iubitoare şi nu a făcut un secret din faptul că vrea să aibă şi el copii. Şi eu îmi doream asta, dar mă neliniştea lucruri care pentru el nu erau o problemă; de exemplu, cum ar fi pentru el să se distanțeze de viața socială, cum să facem loc unui bebeluş în apartamentul nostru mic, dacă Murphy ar suporta bine schimbarea. Ca să nu mai spun dacă *puteam* să rămân însărcinată măcar, dat fiind că mă apropiam de patruzeci de ani – citisem atâtea poveşti de groază despre temutul ceas biologic. Încercam de cinci luni, aşa că uşurarea şi recunoştința pe care o simt acum e imensă. Totul se aşază în matcă. Trebuie doar să sper că mă pot adapta la schimbarea care ne aşteaptă, la stilul diferit de viață care urmează.

— Callie... Te iubesc foarte mult. Asta e cea mai bună veste.

— Şi eu te iubesc. Sunt atât de entuziasmată.

— Te simți bine? Eşti sigură că vrei să te plimbi? E destul de cald. Am putea să mergem şi...

— Sunt bine.

Încep să râd.

— De fapt, mă ajută aerul curat.

— Nu pot să cred că n-am observat.

— Au trecut doar câteva zile. Nu voiam să te fac să speri în caz că nu era nimic.

El zâmbeşte.

— Ei bine, ar trebui să ne facem planuri. Deşi... ce planuri ar trebui să facem? Habar n-am ce trebuie să facem mai departe.

— Nici eu. Cred că face parte din distracție.

— Să luăm legătura pe Skype cu toți? Să le spunem?

Vreau să-i spun lui Joel. Gândul e subit şi alarmant, până când îmi dau seama brusc.

Joel ştie deja. De ani de zile.

Cred că pentru tine cele mai bune lucruri abia urmează.

— Callie?

Îl alung pe Joel din minte, îl strâng pe Finn de mână.

— Să aşteptăm până ajungem acasă. Îmi place ideea să fie secretul nostru, măcar o vreme.

El zâmbeşte, mă prinde de după umeri.

— Ei bine, ar trebui măcar să sărbătorim. Ce poți să mănânci, tort?

Zâmbesc.

— Încă sunt plină de la micul dejun. Şi mi-e puțin greață, ca să fiu sinceră.

— E ciudat? mă întreabă Finn după o clipă. Adică, în afară de greață... cum te *simți*?

Nici nu e nevoie să mă gândesc la asta.

— Sunt euforică.

Şi ăsta e cel mai bun şi singurul fel în care pot să descriu sentimentul.

86

JOEL, CINCI ANI MAI TÂRZIU

— În cele din urmă, aş vrea să le mulțumesc celor trei copii ai mei. Mă faceți mândru în fiecare zi. Toți.

În cameră se audă un murmur aprobator. Se ridică paharele în direcția noastră.

E aniversarea tatei de şaptezeci de ani, aşa că sărbătorim cu el în clubul de rugby vechi şi prăfuit de pe stradă. E tot ce te-ai aştepta de la o petrecere într-un club vechi şi prăfuit de rugby: un DJ blazat care pune muzică din play-listul lui Doug, plin de Beatles, un bufet amărât în care predomină tonul şi puiul (şi câte un cârnăcior pe ici, pe colo), mulți oameni care stau pe loc în grupuri, încercând să tragă de băuturi. Ştiu doar uitându-

mă la el că vinul alb e cald şi că optzeci la sută din conversaţia de aici se bazează mult pe contabilitate. Totuşi, e petrecerea tatei, organizată de Doug. Nu prea avea cum să fie o petrecere cu cocteiluri premiate, avându-l pe Idris Elba la pupitru.

Sau poate totul pare previzibil pentru că am visat deja asta. Acum două săptămâni, într-un vis care a părut că durează o viaţă.

După discursuri, o găsesc pe Tamsin cu Harry şi cu Amber la o masă, mai în spate. Harry, care are aproape cinci ani, e absorbit de o carte. Amber, care a împlinit doisprezece, stă cu căştile la urechi.

Fată deşteaptă!

Îi surprind privirea şi şoptesc:

— E în regulă?

Ea ridică ochii de pe iPad, ridică din umeri.

— Plictisitor.

— Dă vina pe unchiul tău, spune eu clar, arătând spre Doug.

Ea zâmbeşte.

Mă las pe spate în scaun, iau câteva alune coapte în mână.

— Cum merge, surioară?

Tamsin îşi muşcă buza, îşi aşază rochia verde marin pe umăr.

— E un succes, nu-i aşa? Se distrează, nu?

Mă uit la tata. Spune o poveste despre un grup de prieteni de la badminton de care toţi par captivaţi. Dumnezeu ştie ce-ar putea fi! Atunci când aproape a pierdut fluturaşul?

— Absolut. Uită-te la el. Nu l-am văzut atât de animat de la bugetul din 2010.

Tamsin zâmbeşte, soarbe din vin. Se strâmbă.

— Doamne, vinul ăsta e *căldicel*.

— Ce faci, Harry? îl întreb pe nepotul meu.

— Bine, spune el blajin.

(Nu se înşală, de fapt: Harry e cel mai angelic copil pe care am avut plăcerea să-l întâlnesc. Nu e de mirare că suntem rude doar pe jumătate.)

— Aproape am terminat.

Ridică o carte de activități ca s-o văd. E despre spațiul cosmic, pare înspăimântător de ştiințifică.

— Grozav! îi spun încurajator, pe urmă mă strâmb la sora mea: Doamne, Tam, practic sunt teme pentru acasă.

Ea ridică mâinile în sus.

— Nu da vina pe mine. El a vrut s-o aducă. Nu vrea să pună afurisenia aia deoparte.

— Ai născut un geniu, îi şoptesc eu. Nu putem să-l exploatăm puțin pe YouTube şi să ne pensionăm pe urmă?

Ea mă împunge uşor cu brațul.

— Ce frumos că au venit şi Kieran cu Zoë.

Mă uit la prietenul meu şi la soția lui, care farmecă un cuplu de două ori mai în vârstă. Chiar şi Steve şi Hayley sunt undeva pe aici (deşi am senzația vicleană că Steve caută clienți. L-am surprins terorizând doi octogenari mai devreme să-şi atingă degetele de la picioare.)

–Vă salut.

Warren se aşază lângă mine, mă bate cu palma pe genunchi.

Mă bucur că tata l-a invitat pe Warren. Aş fi zis că nu o să vrea, dar în cele din urmă a ridicat din umeri şi a zis bine. Ca şi cum vorbeam despre o cunoştință oarecare din vremurile de demult. Nici el, nici Warren nu par să aibă energia să se certe din pricina mamei sau a mea. E atât de obositor să încerci să mai faci încă un pas: să fiu sincer, cred că niciunul din ei nu vrea să piardă timpul cu asta.

Le-am spus tatei şi lui Doug, în cele din urmă. Despre vise. Au fost ultimii care au aflat (nu că şi-au dat seama sau le-a păsat în mod deosebit). Conversația a fost scurtă şi împiedicată, iar de atunci n-am mai vorbit despre asta. Cine ştie dacă mă cred măcar? Dar am fost sincer cu amândoi, cel puțin, poate, pentru prima dată în viață. Faptul că am supraviețuit despărțirii mele de Callie m-a făcut neînfricat în multe feluri, poate puțin nesăbuit. Multe lucruri sunt acum uşoare, din câte am descoperit, după ce am trecut prin asta.

Doar... ai încredere că oamenii te iubesc, Joel.

În timp ce Warren începe să discute cu Harry despre sistemul solar, Amber se apleacă neatentă spre mine. O cuprind cu brațul, o sărut în creştetul capului. Şi măcar de data asta nu se preface că vomită şi nu-mi spune să mă dau la o parte.

Îi zâmbesc lui Tamsin, îmi zâmbeşte şi ea. *S-au rezolvat toate*, ne spunem. *Suntem în regulă.*

După petrecere, Warren se întoarce în Cornwall. Dar eu mai rămân câteva nopți. A doua zi, conduc vreo oră undeva la țară, unde am aranjat să mă întâlnesc cu cineva.

O zăresc cu părul blond-deschis de cealaltă parte a barului. A ocupat cel mai bun loc, aproape de focul deschis.

Zâmbeşte când mă apropii şi mă aplec s-o îmbrățişez. Mi se pare uşor şi corect, nu stânjenitor cum m-am temut că ar fi.

— Scuze. Am întârziat?

Are ochii de un albastru-deschis, dar râsul ei e plin şi cald. Are o înfățişare sportivă, un tricou cu un slogan pe care n-aş putea să-l citesc fără să mă holbez, un hanorac larg de culoarea caramelului.

— Nicidecum. Am venit eu mai devreme.

Rose a luat legătura cu mine prin cabinet acum câteva luni, m-a întrebat dacă mi-o mai amintesc. O țineam minte, bineînțeles. A propus să ne întâlnim dacă mai apăream vreodată prin zona unde locuia ea.

— Noroc.

Ciocnim paharele, al ei, cu vin alb şi al meu, cu apă minerală şi lămâie.

— Cum a fost până la urmă experiența în stațiune? o întreb.

În dimineața după ce ne-am întâlnit, am plecat înainte să se lumineze. Începusem să mă gândesc iar la Callie şi voiam să plec acasă.

— Păi, am continuat cu yoga. Şi am ajuns la o singură cafea pe zi.

— Destul de impresionant. Fructe şi legume?

Ea îşi trece o mână prin păr. Aerul se îndulceşte o clipă de la parfumul ei.

— Încă jalnic. Dar tu?

— Oh, problemele mele erau mai...

Mă opresc. Mă văd deschizându-mă în faţa lui Rose într-un fel pentru care nu sunt pe deplin pregătit. Ce să-i spun?

— În mintea ta?

Dau din cap, iau o gură din pahar.

O pauză. Ochii ei sunt captivanţi.

— Ei bine, cred că toţi eram acolo cu tot felul de probleme.

— Adevărat.

— Sau, în cuvintele fostului meu soţ, când am ajuns acasă: *Te duci într-un loc ca acela să te repari, nu în vacanţă.*

Zâmbesc.

— Au!

Ea se strâmbă, pe urmă râde.

— A fost... modul meu stângaci de a spune că am divorţat.

— Oh, îmi pare rău.

— Nu, nu e cazul.

Soarbe din vin.

— E un pic amuzant, dar faptul că am fost în staţiune m-a ajutat să văd calea.

Ridic din sprânceană.

— Puterea afirmaţiilor?

— Da! Închin pentru asta.

Ciocnim din nou paharele.

— Şi tu eşti veterinară, spun eu.

— Sigur că da. Ţi-a plăcut păcăleala mea?

În e-mailul ei către cabinet, s-a prefăcut că ne-am cunoscut la o conferinţă despre care nu auzisem niciodată. O scurtă cercetare pe Google a confirmat că inventase totul, bineînţeles. Dar mi-a arătat şi că Rose Jackson era şi ea medic veterinar.

Am vorbit puţin despre slujbele noastre. Perioada mea de pauză şi drumul înapoi, cabinetul ei şi al meu. Argumentele pro şi contra pentru subcontractarea orelor în afara biroului (cabinetul ei face asta, al meu nu). Oboseala dată de

compasiune. Tratarea animalelor sălbatice. Să fii de gardă de Crăciun. Îmi plac francheţea ei, simţul abil al umorului. Felul în care îmi atinge antebraţul câteodată când o fac să râdă. Căldura zâmbetului ei.

— Deci ştii că eu sunt divorţată, spune ea când conversaţia noastră se domoleşte într-un târziu. Dar tu?

— Singur, dar...

Ea împinge un suport de bere pe masă cu vârful degetelor.

— Nu cauţi pe cineva.

Mă încrunt.

— Îmi pare rău. E complicat.

— Mai e cineva în peisaj?

Mă gândesc la Callie.

— Nu, răspund sincer. Dar nu sunt sigur că sunt gata să mă apropii de cineva din nou... în felul acela, nu încă.

Ea zâmbeşte.

— Destul de corect. Mulţumesc că eşti sincer cu mine.

Bem pentru asta. Rose îmi povesteşte că are bilete la un spectacol de comedie mai târziu, la care se gândea să mă invite. Şi poate m-aş fi dus, dacă nu m-ar fi întrebat atât de direct de situaţia mea. Dar îmi dau seama că mă bucur că încheiem aici.

Pentru că îmi place de ea. Mă atrage într-un fel pe care nu l-am mai simţit după despărţirea de Callie. Şi nu vreau să stric lucrurile, să transform totul în ceva secundar din neglijenţă.

Dacă asta înseamnă să ratez ocazia cu ea, atunci e un risc pe care trebuie să mi-l asum.

— Mi-ar plăcea să păstrăm legătura, îi spun eu când ne pregătim să plecăm.

Rose zâmbeşte.

— Prieteni prin corespondenţă?

Mă strâmb.

— Scuze. Tocmai mi-am dat seama. A fost jalnic.

— Cel mai jalnic, încuviinţează ea. Norocul tău că eşti fermecător, nu-i aşa?

Nu sunt sigur dacă m-aş descrie acum ca fiind *fermecător*. Dar cum complimentul ei e nespus de generos, îl accept fără să mai comentez.

— Oh, aproape am uitat, spune ea când se ridică. Asta e a ta.

Îmi întinde haina pe care i-am pus-o pe umeri în staţiune cu doi ani înainte. A ţinut-o împăturită pe scaunul de lângă ea tot timpul. Nici n-am remarcat.

— Păstreaz-o, spun eu.

Ea clipeşte de câteva ori, pe urmă întinde mâna. Un rămas-bun oficial.

— OK. Sună-mă, atunci. Dacă o vrei vreodată înapoi, adică.

— Aşa rămâne.

Îi iau mâna, o strâng. O privesc în ochi şi zâmbesc.

87

CALLIE, CINCI ANI MAI TÂRZIU

După prima masă a gemenilor pe ziua de azi, după ce Finn a plecat la serviciu, ies cu căruciorul şi cu Murphy să ne plimbăm pe faleză.

A durat multă vreme să ne iasă minunea cu hrănitul şi adormitul copiilor cam în acelaşi timp, dar în sfârşit începem să ieşim din haosul primelor luni. Ne simţim sfârşiţi de epuizare şi mai mult decât ameţiţi – adică, de-abia ne-am revenit din şocul de a avea *gemeni* –, dar cumva am reuşit să scăpăm teferi.

Euan şi Robyn împlinesc azi cinci luni. Încă nu-mi vine să cred. Încă nu m-am săturat să întind mâna să-i ating, întrebându-mă dacă sunt cu adevărat ai noştri.

Când s-au născut, rețeaua socială enormă a lui Finn şi-a făcut treaba. Prietenii şi familia ne-au susținut pe rând, gătind, sterilizând biberoane şi plimbând câinele. Şi acum, când am scăpat de primele luni dificile, mă simt din ce în ce mai scăldată în iubire, delicios de norocoasă. Când îmi ridic copiii călduți după băiță şi îi țin la piept, parcă îmi simt bătaile inimii în afara corpului.

Strada cu sens unic pe care locuim e îngustă şi plină de maşini şi e destul trafic într-o zi de lucru, dar odată ce ies pe promenadă trebuie doar să privesc marea ca să mă simt învăluită în calmul ei.

Din fericire, banca pe care mă aşez de obicei nu e prea umedă. E aceeaşi pe care au stat Ben şi Grace în dimineața după ce s-au întâlnit seara în oraş, în Brighton, bând ceai cald şi mâncând sendvişuri cu şuncă, cu inimile fericite. Ştiu pentru că ea a făcut o poză, a postat-o pe Facebook câteva luni mai târziu (*A doua zi după ce ne-am întâlnit!*) şi-mi amintesc de hotelul din fundal.

Mă aşez cu cafeaua decofeinizată pe care mi-a făcut-o Finn de dimineață înainte să plece la serviciu. Acum face asta în fiecare zi, pentru că e mult mai complicat să încerc eu să strecor căruciorul dublu în cafeneaua de la capătul străzii noastre. Am adus şi o felie de *drømmekage*, pentru că dacă nu poți să mănânci prăjitură la micul dejun când eşti proaspătă mămică, atunci când poți? Mâncăm multă prăjitură din asta în ultima vreme, de când Finn mi-a găsit rețeta şi mi-a făcut-o surprizându-mă când eu ieşisem într-o după-amiază. Nu m-a lăsat inima să-i spun povestea ei.

Dau căruciorul înainte şi înapoi cu piciorul, mă strâmb la copii, le aşez căciulile şi ciorapii. Beau din termos şi încep să mănânc prăjitura, rup o bucată pentru Murphy.

Şi atunci am o senzație. Că el e pe aproape, cumva. Sentimentul e atât de puternic, încât tresar şi mă întorc în loc, mă uit după fața lui printre oamenii de pe trotuar.

Mă întorc iar la gemeni, mă uit la ei. *Eşti nebună. Joel nu e aici. De ce naiba ar fi?* Nu m-am gândit la el – nu cu adevărat –

de săptămâni bune. Poate că din cauză că-mi lipseşte somnul, magia neagră din mintea mea îşi face treaba.

În timpul sarcinii am avut o insomnie cumplită, nopţile erau ca nişte lacuri întinse de minute nescurse prin care trebuia să înaintez. Ca să nu mă mai uit în tavan, coboram din pat şi făceam ture prin apartament în pijama, în timp ce Finn dormea, iar Murphy se plimba după mine ca şi cum ştia că mi-ar prinde bine puţin suport moral.

Câteodată, stăteam amândoi la fereastra din living, unde vorbeam cu Grace în gând. Şi uneori, doar uneori, îmi imaginam că şi Joel e treaz, că ne uitam amândoi de la ferestre diferite la acelaşi mozaic ameţitor de stele albastre şi strălucitoare.

Dar, de dragul copiilor ascunşi în pântecul meu şi de dragul lui Finn, adormit în patul nostru, nu-mi puteam lăsa gândurile să se ducă prea departe în viitor. Dacă în ultimii ani am învăţat ceva, a fost că e important să trăiesc în prezent.

Eu şi Finn am băut ceva aseară – primul nostru pahar adevărat de când s-au născut gemenii. Finn voia să transforme totul într-o ocazie specială, aşa că a decantat o sticlă bună de vin roşu, fără să ştie, în carafa pe care mi-a cumpărat-o Joel de Crăciun acum şase ani. Am băut din paharele de la set, iar o clipă mi-am îngăduit să-mi imaginez zâmbetul lui Joel, felul în care a spus: *Ca să fii mereu la o cafenea pe stradă, undeva în Mediterana.*

Probabil că Finn a simţit că mintea mea a rătăcit în altă parte, pentru că m-a împuns cu piciorul, m-a întrebat dacă mă simt bine. Am zâmbit şi am spus da, pentru că eram bine, de fapt. Reuşiserăm. Trecuserăm prin corvoada plângăreaţă a primelor zile în care eram părinţi şi ieşeam acum la celălalt capăt. Părea să merite un toast. Şi părea normal să mi-l amintesc în clipa aceea pe Joel, să ridic un pahar în cinstea lui în mintea mea şi să-i mulţumesc pentru tot ce-mi oferise.

88

JOEL, ŞASE ANI MAI TÂRZIU

— Aseară l-am visat pe Warren, le-am spun lui Kieran şi lui Zoë la micul dejun.

Au venit în Cornwall weekendul ăsta, iar băieţii (acum adolescenţi) erau ascunşi în siguranţă la părinţii lui Kieran.

— Spune-ne tot, porunceşte Zoë.

Muşcă dintr-un corn, atacă untul. Abia ieşită de la duş şi complet machiată, e unul dintre oamenii aceia enervanţi, total imuni la mahmureală.

Kieran, pe de altă parte, zici că are malarie.

— Stai, spune el. E de bine sau de rău?

— De bine.

Cobor vocea.

— O să cunoască pe cineva.

— *Să cunoască*, de-adevăratelea? întreabă Zoë.

— Da.

Zâmbesc.

— Părea drăguţă. Eram pe plajă. Ea râdea la glumele lui. Şi se ţineau…

— 'Neaţa!

Warren, cu tenul pământiu, apare. A rămas la mine azi-noapte, alegând să adoarmă pe canapea, decât să mai facă plimbarea scurtă până acasă.

— Joel are veşti, spune Zoë.

Ea şi Warren sunt ca nişte spirite înrudite, sincer. Îşi termină propoziţiile unul altuia, împărtăşesc un simţ al umorului identic. Deşi toleranţa lui Zoë pentru serile târzii o depăşeşte cu mult pe a lui.

— Da? întreabă Warren. Ai nişte…

— În ibric.

Îi fac semn spre aragaz.

(Eu beau ceai verde. Încă încerc să-mi controlez dependența de cafeină.)

— Zi mai departe, bombăne el nemulțumit.

Își umple cana cu cafea, o bea neagră. Se trânteşte lângă mine, îşi prinde capul în mâini.

— Suferi, amice? îl întreabă Kieran cu un zâmbet.

— *De asta* nu mai beau.

Cuvintele lui Warren par lipite unele de altele.

— Da, shoturile acelea de Jäger ar trebui să aibă o limită pentru cei de vârstă înaintată, spun eu. Sau măcar să nu te lase să cumperi prea mult.

Warren dă din mână spre mine, probabil ca să alunge amintirea prăbuşirii lui de azi-noapte.

— Ce veşti ai?

— Mai degrabă, e vorba despre tine. Am visat că o să întâlneşti o fată.

El ridică privirea.

— Ce?

— Mă rog, o femeie. Ai şase luni să te pui la punct.

Deşi nu vrea, zâmbeşte.

— Iisuse! Cum e?

— Părea drăguță. Dispusă să râdă la glumele tale, de data asta.

— De pe aici?

— Greu de spus. Dar eram pe plajă.

El geme.

— A trecut ceva vreme. Probabil nu o să dureze.

Îmi dreg glasul. Vorbesc mai încet.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord. Vă țineați... de mâini.

Zoë chiuie. Warren se strâmbă.

— Eşti sigur că eram eu?

— Da.

Îmi termin cornul şi ceaiul, mă simt foarte încrezut în faţa mahmurelii comune din cameră. Am dormit mai mult azi-noapte decât am făcut-o în ultimii ani.

— Aşa că e ceva ce aştepţi cu nerăbdare, nu-i aşa? În fine. Vine cineva cu mine la o alergare?

Mă scot în huiduieli din cameră, la propriu.

Îmi duc dependenţa de mişcare pe o alee pe coastă. Simt arsura altitudinii în pulpe şi în plămâni. Vântul e ca o lamă ce se leagănă prin aer, iar noroiul mi se învârte sub tălpi.

Gândurile mi se întorc la Callie. Mi-o imaginez mâncând micul dejun, cu copiii în scaunele înalte. Râde cu soţul ei de ceva, şterge picături de mâncare de pe bărbia gemenilor. Are faţa luminoasă, încălzită de soarele de la o fereastră din apropiere.

Stomacul mi se strânge puţin de gelozie că nu pot fi eu. Dar pe urmă îmi amintesc toate motivele pentru care nu se poate. Măcar în acest fel e fericită şi deocamdată mi se pare o formă de echilibru.

În cele din urmă, ştiu că n-am fi putut face asta împreună.

Îmi umplu plămânii cu aerul rece al Atlanticului şi alerg mai departe.

89

CALLIE, ŞASE ANI MAI TÂRZIU

Mă holbez la invitaţia din mâna mea.

— Tot nu-mi vine să cred că Ben se însoară.

— O să fie ciudat pentru tine?

Zâmbesc şi las un impuls de tristeţe să mă străbată.

— Până la nuntă, se fac nouă ani de când a murit Grace. Cred că asta e şi mai ciudat, dacă are vreun sens ce spun.

— Are. Dar Mia e grozavă.

— O iubesc pe Mia. Şi Grace ar fi iubit-o.

Având acum aproape un an şi jumătate, Euan şi Robyn sunt sprijiniţi de pernele de pe canapea, vrăjiţi de CBeebies. Întind mâna şi mângâi într-o doară părul lui Euan.

— Şi nunta pare destul de grozavă, spune Finn.

E o locaţie într-un fost depou feroviar din Shoreditch, cu bar la discreţie. Mia lucrează în publicitate şi se mişcă în cercuri înspăimântător de mondene.

— S-ar putea să mă folosesc de ocazie să merg la mama şi la tata câteva zile, dacă tot suntem acolo. Să le ofer puţin timp cu Euan şi Robyn.

Mama mereu mă bate la cap să-i vizitez mai des; ei vin cât de des pot la Brighton.

Finn zâmbeşte, luând-o pe Robyn pe genunchi şi aplecându-se să o sărute pe cap.

— Grozav! Mamei tale o să-i placă asta.

Mă uit din nou la invitaţie.

— Sunt puţin surprinsă că lasă copiii să intre, de fapt. Ştii că sunt obligaţi prin lege să întrerupă jurămintele?

— Cred că Esther a şoptit ceva despre asta la urechea lui Ben.

Râd şi întind mâna să-l mângâi pe Murphy. E lipit de genunchiul meu, cu barba sprijinită de coapsă.

— Probabil.

— Nu-ţi bate capul pentru copii, nu sunt sigur nici dacă ar trebui să ne lase pe *noi* să participăm la nunta asta. Suntem suficient de grozavi?

Nimic nu te face să te simţi ca un adevărat adult decât să ai copii. Viaţa noastră socială activă, vacanţele noastre – acele semne ale vieţii fără copii – par aproape să fi fost ale altcuiva acum.

Nu la mult timp după ce s-au născut copiii, mă trezeam câteodată uitându-mă la pozele noastre, doar ca să-mi

amintesc că toate astea chiar s-au întâmplat. După ce i-am mărturisit asta lui Finn, m-am întors în apartament într-o seară şi am descoperit că mărise cele mai frumoase poze în alb şi negru, le înrămase şi le atârnase de pereți. Primul nostru selfie, surprins pe fundalul răsăritului, în dimineața când am plecat din Letonia. Noi doi pe trotuarul de lemn al unei rezervații naturale din Florida, bronzați şi zâmbăreți, cu degetele mari în sus către cameră. Ultimul mic dejun la Miami – omletă şi cafea tare – în dimineața de după ce ne-am logodit. Coborând cu coarda undeva aproape de Tunbridge Wells. Râzând cu un grup de prieteni, sus în Downs. Dar la loc de cinste, Finn a pus o poză care a venit înainte de toate astea: fluierarul meu, pitit între colinele de la baza vulcanului din Chile.

— Adică, cum ar trebui să te îmbraci la o nuntă ca asta? întreabă Finn. Să port costum sau o să fie toată lumea în pijamale sau ceva?

Eu sper să poarte costum. Are unul pe care îl scoate special pentru nunți, de un gri metalic. De obicei îl îmbracă împreună cu o cămaşă înflorată, uneori cu ochelari de soare şi arată... Ei bine, dacă există ceea ce se cheamă eclipsarea mirelui, sunt destul de sigură că Finn ar reuşi să facă asta de fiecare dată.

— Păi, cam asta e frumusețea evenimentelor atât de la modă. Probabil putem apărea în cizme de cauciuc şi să arătăm ca şi cum impunem un trend.

— Nu pot să cred că numim deja nunta lui Ben un „eveniment”, spune Finn.

— Vor fi oameni cu cască în ureche.

— Controale de securitate.

— Interzis cu social media.

— Te iubesc, spune Finn peste capul gemenilor.

Zâmbesc.

— Şi eu te iubesc.

— Nu ştiu...

Se opreşte, priveşte în jos.

— Ce e? întreb eu, surprinsă plăcut de valul subit de afecțiune.

A fost atât de puțin timp pentru asta în ultima vreme. Avem tendința de a vorbi acum în jumătăți de propoziții furate (*Ai făcut..., Trebuie doar să..., Ar trebui repede să...*) şi cu toate că viața noastră sexuală a revenit treptat, e un secret deschis între noi faptul că, dacă am avea de ales, am prefera să tragem un pui de somn zdravăn decât să sărim unul pe altul când ne întindem pe saltea noaptea.

— ...nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu te-aş fi întâlnit, Cal. Tu eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, tu şi gemenii.

Mă aplec şi-l sărut pe buze. Stârneşte ceva în mine şi mă gândesc că poate în seara asta aş putea totuşi să sar pe el.

Mai târziu ne dezbrăcăm şi terminăm sărutul, grăbiți, sub aşternuturi, cu mâinile fierbinți, umede în răcoarea din cameră. Poate pentru că au trecut câteva săptămâni sau pentru că suntem obligați să facem totul în grabă în ultima vreme, pare vital şi frenetic în cel mai bun sens. Căldura şi vigoarea mă duc înapoi cu gândul la prima noastră noapte în Letonia.

După aceea, mă rostogolesc spre el, gata să şoptesc că ar trebui să facem un efort şi să facem asta mai des, când țipătul strident al unui copil se aude din camera de alături.

Finn începe să râdă.

— Ah, măcar de data asta, puştiule, murmură el, încă răsuflând greoi, cu pielea umedă de transpirație, ai nimerit perfect momentul.

JOEL, ŞASE ANI ŞI JUMĂTATE MAI TÂRZIU

Merg la Nottingham cu Doug ca să ne vedem cu vărul nostru Luke şi alte câteva rude.

Am reluat legătura cu Luke acum doi ani. Mă simțeam bine construind punți de legătură şi voiam să fac asta mai des. În mod surprinzător, pentru cineva morocănos din fire, fratele meu simțea acelaşi lucru.

Luke nu s-a mai întors la şcoală după atacul câinelui. Familia lui s-a mutat în Midlands la vreun an după incident, ca să aibă o şansă cât de mică să scape de amintiri. În prezent e un bucătar recunoscut, aducând două restaurante la statutul stelelor Michelin. Am mâncat de două ori la localul lui actual, am avut nopți în oraş petrecute între băieți.

Nu i-am spus despre visele mele. Sau, mai bine zis, un vis în special. Am început să îl cunosc mai bine din nou. Să construiesc o relație înainte să-mi descarc sufletul.

Dar am visat despre noaptea asta acum o lună. (În esență: Luke ne duce la un bar cu muzică blues şi suntem tratați ca nişte VIP-uri; Doug se îmbată crunt.)

În timp ce aşteptăm trenul, fratele meu începe să se simtă agitat. Poartă uniforma lui de weekend, cu blugi pe care bănuiesc că i-a călcat şi un tricou puțin prea strâmt.

— Mor după o țigară.

— Spune-mi că nu fumezi acum.

El ridică din umeri.

— Doar la ocazii.

— Şi totuşi *mori* după o țigară.

Doug pufneşte.

— Oh, am vrut să spun. Tata e îngrijorat din cauza ta.

Zâmbesc, mă întreb dacă Doug o să reacționeze la nesfârşit la critici aruncând mingea înapoi de unde a venit.

— Cum aşa?

— Spune că eşti prea slab.

Aruncă o privire dispreţuitoare spre mine.

— Întâmplător sunt de acord.

— Ah, nu e nimic.

Dar adevărul este că nu m-am simţit în apele mele în ultima vreme. Timpul accelerează, anii trec pe lângă mine ca peisajul văzut de la fereastra unui tren. M-am tot gândit la Callie, bântuit de îndoieli chinuitoare. Am făcut ce trebuia? Ar trebui să reiau legătura cu ea, să mai fac o ultimă încercare de a o salva?

Am tot avut acelaşi vis în ultima vreme, primul dintre ele – cel în care Callie moare – şi a devenit din ce în ce mai veridic. Mă trezesc ud de transpiraţie de fiecare dată, strigându-i numele.

Doug se uită în altă parte.

— E bine de ştiut. Îi spuneam şi lui Lou deunăzi, în sfârşit începi să te comporţi normal pentru prima dată în viaţa ta.

Schiţez un zâmbet şters spre chipul pe jumătate întors al fratelui meu vitreg. E atât de diferit de mine. Şi totuşi, în mod straniu, nu l-aş schimba pentru nimic în lume. E straniu de reconfortant, cumva, că mă pot baza pe bădărănia lui. Când mă gândesc la tot zbuciumul care va veni.

91

CALLIE, ŞASE ANI ŞI JUMĂTATE MAI TÂRZIU

Stă pe peronul opus împreună cu fratele lui; are bărbia băgată în gulerul jachetei, cum stătea de obicei, cu mâinile îndesate în buzunare.

Pare slab, îmi spun. Puțin abătut, nu e în apele lui.

Sau, cel puțin, nu e aşa cum îl ştiam eu. Au trecut aproape şapte ani. Dar timpul din acest interval s-a topit şi nu pot să-l văd decât cum era ultima oară, față în față cu mine la masa din restaurant. *Uită de mine. Fă toate lucrurile pe care trebuie să le faci şi mai mult de atât.*

Îmi simt inima cum bate cu putere, pot doar să mă rog că o să ridice privirea şi o să mă vadă.

Mi-am luat câteva zile de concediu pentru nunta lui Ben, dar Finn a lucrat în Ipswich săptămâna asta, aşa că mă întorc de la mama şi tata singură, cu gemenii, la Londra. Finn ne aşteaptă la gară în Blackfriars şi deja nu mai am răbdare – să ne revdem după trei nopți în care am fost despărțiți şi să am încă o pereche de mâini la dispoziție. E prima dată când am călătorit singură cu gemenii, aşa că îl țin pe Euan pe şold şi pe Robyn în căruciorul de lângă picioarele mele.

Nu vreau să-i sperii pe copii, nici pe ceilalți de pe peron, strigându-l. Joel e adâncit în discuție şi, chiar când cred că nu o să ridice ochii, exact asta face şi sunt din nou încremenită de privirea lui de satelit.

Nu te-am uitat niciodată, Joel.

Lumea dispare. Sunetele devin ecouri, totul în jur se transformă în ceață. Îl văd numai pe Joel, simt doar cum mi se învârte stomacul când ne privim.

Dar în câteva clipe se aude şuieratul hidraulic al trenului meu care se apropie, sclipirea luminilor.

Nu, nu, nu. La timp – numai de data asta – chiar azi?

Şoptesc „Joel”, dar trenul ne separă şi mulțimea din jurul meu începe să se mişte. Şi trebuie să mă mişc şi eu; trenurile spre Londra vin la intervale de treizeci de minute, timpul e deja scurt şi o întârziere ar însemna să-l fac pe Finn să aştepte, să alergăm după un taxi, să intrăm în panică pentru că ratăm

nunta, posibila umilire de a fi alungați de grupul de uşieri ce se dau modele de la Tom Ford.

Nu am de ales. Trebuie să urc în tren.

Temperatura din vagon pare înăbuşitoare, ca şi cum aerul condiționat nu merge. Din fericire, locurile noastre sunt la o masă pentru patru, unde singurul ocupant e o pensionară cu aspect prietenos, care nu pare că ar protesta prea mult dacă cei doi copii de doi ani decid să facă zgomot. După ce o întreb, mă ridic şi deschid fereastra de sus înainte de a-l aşeza pe Euan pe scaun, lângă mine, şi de a o ridica pe Robyn în poală.

Dar în tot acest timp mă întind, disperată, să văd dacă-l zăresc pe Joel afară. La început, ochii mei se opresc doar la străini, până când, în cele din urmă, îl găsesc pe Doug, observând speriată că acum e singur.

Şi pe urmă aud un ciocănit în fereastra din spatele meu.

Mă întorc şi e el. El, frumos şi luminos. Probabil a alergat pe pasarelă.

Ochii mi se umplu de lacrimi în timp ce şoptesc un salut.

Eşti bine? şopteşte şi el.

Dau cu putere din cap. *Tu?*

Şi el dă din cap, pe urmă ezită. *Eşti fericită?*

Îmi înghit lacrimile, îmi țin respirația doar o secundă. Şi pe urmă dau din cap din nou.

Cum aş putea să-i înfățişez întregul tablou, rădăcinile răsucite ale adevărului printr-o fereastră, în timp ce se aude şuieratul de plecare al trenului meu? Ce pot să spun în decurs de cinci secunde ca să exprim tot ce simt, în fața copiilor mei şi a unei străine curioase?

De cealaltă parte a geamului, Joel îşi lipeşte palma de sticlă. Întind mâna şi fac la fel, apoi deodată suntem despărțiți, aşa cum părem mereu să fim.

Se aude semnalizarea stridentă a fluierului înainte ca încet, agonizat, mâinile noastre să înceapă să se desprindă. Joel începe să alerge, încercând să țină pasul, dar normal că nu poate. Inima mea e legată de el, un fir gata să se rupă. Apoi, în ultima clipă, întinde mâna şi aruncă ceva prin fereastra

deschisă pe deasupra capului nostru. Se învârte în aer şi cade în poala mea ca o sămânță de sicomor.

O apuc, ridic privirea imediat, dar gara a devenit deja o fațadă unsuroasă a depoului feroviar. El a dispărut, poate pentru ultima dată.

Mă uit la Robyn în poala mea. Are fața ridicată spre a mea, ca şi cum încearcă să decidă dacă o să izbucnesc în lacrimi, şi-mi dau seama că trebuie să fi fost înfricoşător pentru ea, silueta necunoscută de la fereastră cu ochii disperați şi vocea înăbuşită. Aşa că o trag mai aproape de mine, îi acopăr mânuța cu a mea şi o strâng încurajator.

— Te iubesc, şoptesc în buclele lucioase ale părului ei brunet.

— Eşti în regulă? mă întreabă încet doamna în vârstă, cu ochii încrețiți, empatici.

Dau din cap, dar nu pot să vorbesc. Mă tem că, dacă fac asta, o s-o iau razna.

— El e cel care a scăpat printre degete? e tot ce spune ea, cu vocea moale ca mătasea.

Mă uit la Euan, lângă mine. Se uită la fereastra opusă, absorbit de priveliştea vieții care goneşte pe lângă noi.

Oh, cum mai goneşte.

Clipesc doar o dată, las să curgă câteva lacrimi fierbinți. Şi ea dă blând din cap, pentru că ştim amândouă că nu mai este nimic de spus.

Cu câteva clipe înainte să intrăm în gara Blackfriars, desfac şervețelul de hârtie.

Pe el, scris cu pixul, doar şase cuvinte.

TE VOI IUBI MEREU, CALLIE X

JOEL, OPT ANI MAI TÂRZIU

O aştept la cotitura râului, lângă salcia bătrână şi încovoiată pe care am văzut-o în vis. Deşi aerul azi e proaspăt ca un tonic, lumina pare profetic de blândă. În tonuri blânde de simpatie, ca şi cum ştie ce urmează.

Privesc în sus la copacul întins, magnific ca un monument. Îmi amintesc de bucla *C*-ului lui Callie în muşchiul lemnului. Îmi imaginez litera de-a lungul anilor ce vor urma. Încălzită de lumina soarelui, acoperită de brumă, până când se pierde în cele din urmă pe sub straturile de licheni.

N-am spus niciunei persoane dragi lui Callie despre ziua de azi. Singurul lucru pe care ea mi l-a cerut a fost să nu-i spun ei ceea ce am visat şi nu puteam risca să se afle secretul. Aşa că, deşi asta m-a distrus, îi voi respecta dorința până la final. Dacă nu, ultimii opt ani vor fi fost în zadar.

Cred că e în vizită la mama şi la tatăl ei, copiii în vizită la bunici. Sunt sigur că atunci când e în Eversford se întoarce la Waterfen, atrasă de acest loc ca o pasăre migratoare.

De când am văzut-o în tren acum un an şi jumătate, a apărut în fiecare gând al meu. O şoaptă în briza amintirii.

Vremea se mohorăşte în timp ce aştept, iar peisajul secretă umezeala ca pe lacrimi. Frigul îmi ciupeşte pielea, iar cerul se acoperă încet de nori. Pe malul opus, copacii desfrunziți îşi pleacă fruntea.

Mă rog de ani şi ani ca visul meu să fie greşit. Ca ea să nu apară. Că voi rămâne aici singur până se întunecă, din ce în ce mai euforic cu fiecare estompare treptată a luminii.

Pentru că, deşi suntem despărțiți, pur şi simplu nu-mi pot imagina cum aş putea să mă trezesc mâine fără mângâierea de a şti că e undeva acolo. Fără să ştiu că undeva e fericită, că duce o viață în milioane de culori. Când am văzut-o în tren în

ziua aceea, am vrut să sparg fereastra, să urc în vagon. Să-i spun că nu voi înceta niciodată s-o iubesc, că e imposibil să-mi imaginez o lume fără ea.

Număr minutele pe ceas. Vreau să fac pământul să nu se mai învârtă, să apăs frânele timpului.

Te rog, fă să mă înşel. Te rog.

Dar se simte o adiere în aer, foşnetul umed al paşilor. Şi inima mi se goleşte, pentru că e aici.

Fredonează în timp ce urmează ultima cotitură de pe malul râului. Pierdută în peisaj, e înfofolită în haină şi cu fularul la gât, de parcă ar fi doar o altă trecătoare în sezonul rece. De parcă ar fi o zi oarecare din noiembrie.

Dar nu e, bineînțeles. Pentru că aud deja ambulanța aeriană de dincolo de rezervație, elicele elicopterului bâzâind ca nişte aripi de libelulă. Am sunat acum câteva minute, ca ea să nu piardă nicio secundă. Trebuia să fiu sigur că făcusem tot posibilul.

Chiar şi când ea se opreşte acum, desfătându-se cu zborul unui pescăruş albastru, tremur de speranță. Că se va întoarce pur şi simplu, va răsufla şi va merge mai departe.

Întoarce-te, Callie. Încă mai e timp. Dar trebuie s-o faci acum.

— Joel?

M-a văzut.

Inima mi se sfâşie când ajungem față în față. Şi, preț de o clipă care pare o oră, mă agăț de imaginea ei şi nu-i dau drumul.

Dar ochii ei deja pun întrebarea. Şi cu toată blândețea de care sunt în stare, dau din cap. Îmi pare rău, Callie.

Cel mai blajin zâmbet, un „Oh” şoptit.

Apoi întinde o mână.

Secundele încremenesc când, pentru ultima dată, strâng degetele în jurul degetelor ei, simt căldura pielii ei prin mănuşa de lână. Strâng celălalt braț de după spatele ei, o trag liniştit la pieptul meu. Fără să spună nimic, îşi sprijină obrazul de

umărul meu, poate căutând mângâiere. Şi atunci îi sărut creştetul capului, îi spun ultima oară că o voi iubi mereu.

După aceea, nu mai sunt cuvinte. Dar în altă viaţă ne întoarcem să ne plimbăm împreună pe potecă, ţinându-ne de mână spre un răsărit care ne conduce acasă.

Şi acum se întâmplă – încovoierea în braţele mele, icnetul slab după aer care pare mai mult o tuse. Cât de încet pot, o cobor pe pământ, îi dau părul de pe faţă. Îi desprind fularul de la gât, iar lacrimile îmi cad în pliurile lui.

După atâta timp, tot nu sunt pregătit să-mi iau rămas-bun.

Zece.

Inima mea bate în ritmul secundelor.

Nouă.

— Callie, şoptesc, sunt încă aici. Nu plec nicăieri, bine? Rămâi cu mine?

Opt. Şapte.

Disperat, îi scot mănuşa, îi frec mâna cu a mea ca şi când asta ar putea s-o împiedice să alunece mai departe.

Şase.

Poate aşa va fi.

— Haide, Callie. Nu-i da drumul. Sunt încă aici, rămâi cu mine.

Cinci.

Şi atunci. Poate îmi imaginez, dar jur că o simt încercând să-mi strângă mâna. De parcă se luptă cu putere să reziste.

Patru.

Inima mea tresaltă şi lacrimile curg mai tare. Dar continui să şoptesc, să-i strâng mâna.

— Rămâi cu mine, Callie. Vine ambulanţa. Nu renunţa, OK?

Trei. Doi. Unu.

Dar, în cele din urmă, înţeleg. Nu poate să-mi răspundă pentru că s-a dus. Aşa că încerc tot ce pot ca să-i repornesc inima în timp ce, undeva în apropiere, aterizează o ambulanţă.

Câteva minute mai târziu, elicopterul devine o pasăre care pluteşte spre cer, deasupra copacilor, purtând-o departe.

Am făcut tot ce am putut. Acum nu mai trebuie decât să aştept. Mă doare cât de mult sper şi mă rog să răzbată.

EPILOG

93

JOEL

Callie a murit în ziua aceea din cauza unui stop cardiac. N-au găsit la autopsie nicio dovadă a vreunei boli latente de inimă, aşadar cauza morţii a fost moarte cardiacă subită.

N-am lăsat nicio urmă a apelului meu la 911 şi nu le-am dat paramedicilor numele meu. Aşa că nimeni nu a ştiut că am fost cu Callie în ultimele ei clipe. Dar s-a menţionat în câteva relatări din presă că fusese găsită de un trecător. Câteva zile mai târziu, Kieran mi-a trimis un link către un articol dintr-un ziar local. Finn implora pe oricine sunase la ambulanţă să se facă cunoscut, ca să-i poată mulţumi personal pentru efortul de a ajuta.

Am rămas anonim, bineînţeles. Nu voiam să-i dau vreun motiv să suspecteze că eu şi Callie păstraserăm legătura cât au

fost ei împreună. Ea rămăsese credincioasă până la final, firește că da. Îl iubea.

Nu sunt sigur că mă observă cineva când mă strecor în biserică. Ocupând un loc rămas liber în ultima clipă în strana din spate, ajung să stau lângă Ben și Mia, soția lui. Acum au și ei un copil, conduc împreună o agenție de publicitate în Londra. Eu și Ben ne strângem în brațe la jumătatea primului imn – *Tot ce e frumos și luminos.*

Fac tot posibilul să-mi feresc privirea de Finn. Nu mi-aș fi putut imagina un tip mai de treabă cu care să rămână dragostea vieții mele. E distrus, bineînțeles. A stat jos tot timpul, cu capul în mâini. Părinții lui Callie sunt lângă el, la fel de devastați.

Finn l-a adus cu el pe Murphy în lesă. E atât de bătrân acum și ușor artritic. Are mișcări rigide și se chinuie să stea întins, dar ochii sprâncenați sunt la fel de credincioși ca întotdeauna.

Trebuie să-mi iau privirea de la câine, altfel cedez.

În cele din urmă, Finn merge în fața bisericii să țină un discurs. Îi ia vreo două minute să se adune, odată ce ajunge acolo. Se îneacă în cuvinte, la început e incapabil să vorbească. Dar când reușește în final, umple biserica de lumină. Ne povestește cum s-au întâlnit el și Callie. Despre cum s-au distrat, de viața lor incredibilă împreună. Cei doi copii minunați.

— Se spune că există o persoană pentru fiecare, încheie el cu voce șovăitoare. Și pentru mine acea persoană a fost Callie.

Ies din biserică înainte de ultimul imn, fără să am vreun dubiu despre cât de deplin a trăit Callie în ultimii ei opt ani. Cât de mult a fost iubită.

În timp ce toți se îndreaptă spre crematoriu, fac o plimbare prin preajmă. Vreau să evit să mă întâlnesc cu părinții lui Callie, cu Dot sau cu oricare dintre prietenii ei. Pe urmă mă întorc printre tise, unde mi-a cerut Esther să ne întâlnim.

Se apropie singură. Are faţa ascunsă în spatele unei perechi enorme de ochelari de soare, ca nişte ochi de insectă. Ne strângem în braţe.

— Îmi pare tare rău, e primul lucru pe care îl spun. Şi pe urmă: A fost o slujbă frumoasă.

— Mulţumesc. Cred că lui Cal i-ar fi plăcut.

Revăd florile din naos. Erau împletite în răchita sicriului ei, presărate deasupra. Aerul era plin de parfumul lor, îndulcite de dragoste.

— Nu te duci la crematoriu? o întreb pe Esther.

— Nu. Cal ar fi înţeles. Sunt praf la lucrurile astea.

Scoate cu greu aerul din piept.

— Mai întâi Grace, acum...

Detectez un zâmbet curajos pe sub ochelarii ei.

— De fapt, am ceva ce trebuie să-ţi dau.

Scoate un plic gros din geantă, mi-l întinde.

— Callie ţi-a scris vederi, Joel. După ce v-aţi despărţit. Ea... mi le-a dat mie să le păstrez. În orice caz, m-a rugat să ţi le dau. Dacă moare.

Gura mea face forme inaudibile. Plicul pare greu ca o cărămidă în mâinile mele.

— Voia să ştii... cât de fericită era.

Pipăi plicul. Trebuie să fie... câte? Douăzeci de vederi aici? Treizeci?

— Aş face totul din nou, spun eu atunci. Chiar dacă nu s-ar putea schimba nimic. Aş iubi-o din nou cât ai clipi.

Şi atunci mi se rupe glasul şi nu mai pot spune nimic.

O tăcere lungă, punctată doar de cântecul unei păsări.

— Şi trecătorul acela misterios nu s-a mai arătat, spune Esther într-un târziu.

Mă adun.

— Nu.

Ea îşi ridică ochelarii pe cap.

— E plăcut să ştiu că a fost cineva acolo cu ea, totuşi. Ştii, în ultimele ei clipe.

Îi întâlnesc ochii înlăcrimați, dau din cap o dată. Şi asta e tot.

— Vii la priveghi?

Clatin din cap.

— Cred că aici se termină pentru mine.

— În regulă.

Se opreşte.

— Mulțumesc, Joel.

— Pentru ce?

Ea ridică uşor din umeri, de parcă sperase să ştiu.

— Pentru ce ai făcut.

Rămân în cimitir câteva minute după ce pleacă Esther. Cerul jeleşte, înnourat. Dar exact când sunt pe punctul de a pleca, o rază oblică de lumină se arată.

În timp ce pământul se luminează, un măcăleandru aterizează pe piatra de mormânt de lângă mine şi înclină capul.

— Te voi iubi mereu, Cal, şoptesc.

Pe urmă, ascund plicul în jachetă, mă întorc şi plec spre casă.

94

CALLIE

Mă gândeam în dimineața asta la ziua în care te-am întâlnit. Îți mai aminteşti? Când ai uitat să plăteşti şi ți-am dat o felie de prăjitură, m-am bâlbâit, mi s-au înmuiat genunchii.

În fine. Acum mâncăm drømmekage *tot timpul, eu, Finn şi gemenii – e o prostie, ştiu, dar îmi place să găsesc lucruri mărunte prin care să-mi aduc aminte de tine.*

Ar trebui să ştii că Finn... e un om minunat, Joel. Pare ciudat să-ți spun asta ție. Dar te rog să ştii că nu vreau să te rănesc. Vreau doar să ştii că sunt fericită; sunt sigură că am luat decizia corectă acum opt ani, oricât de sfâşietoare a fost şi oricât de greşită a părut atunci.

În orice caz, am fost în Eversford în acest weekend şi mă duc spre Waterfen acum. O să mă gândesc la tine cât mă plimb pe malul râului.

Pentru că încă te iubesc, Joel. O parte din inima mea va fi mereu a ta. Chiar şi când nu voi mai fi, oricând se va întâmpla asta.

MULŢUMIRI

Aş vrea să-i mulțumesc agentei mele geniale, Rebecca Ritchie de la AM Heath, pentru tot ce a făcut pentru mine. Orice scriitor ar fi norocos să te aibă lângă el. Îți mulțumesc.

Sunt extrem de recunoscătoare tuturor celor de la Hodder & Stoughton, pentru că m-au făcut să mă simt bine-venită şi pentru că au promovat cartea cu atât de multă pasiune. În special lui Kimberley Atkins, pentru entuziasmul tău, pentru observațiile tale înțelepte şi pentru că ți-a păsat de personajele mele la fel de mult ca şi mie. Scuze pentru suspine! Multe mulțumiri lui Madeleine Woodfield, dar şi lui Natalie Chen, Alice Morley, Maddy Marshall şi Becca Mundy. Şi incredibilei echipe de la drepturi de autor, mai ales Rebeccăi Folland, lui Melis Dagoglu, Grace McCrum şi Hannah Geranio – am fost cu adevărat uluită de tot ce ați făcut ca să prezentați cartea mea

cititorilor din lumea întreagă. Şi lui Carolyn Mays, Jamie Hodder-Williams, Lucy Hale, Catherine Worsley, Richard Peters, Sarah Clay, Rachel Southey, Ellie Wood, Ellen Tyrell şi Ellie Wheeldon. Şi lui Hazel Orme, pentru editarea cu ochi de vultur.

La Putnam, aş dori să le mulţumesc Tarei Singh Carlson şi lui Helen Richard, pentru editările meticuloase şi intuitive – a fost o reală plăcere să lucrez cu voi amândouă. Îmi exprim aprecierile şi pentru Sally Kim, Ivan Held, Christine Ball, Alexis Welby, Ashley McClay, Brennin Cummings, Meredith Dros, Maija Baldauf, Anthony Ramondo, Monica Cordova, Amy Schneider şi Janice Kurzius.

Datorez un mulţumesc enorm şi lui Michelle Kroes de la CAA.

Sunt foarte recunoscătoare şi Emmei Rous pentru lectura rapidă şi sfaturile de expert cu privire la toate lucrurile legate de veterinari. Orice greşeli sunt, bineînţeles, doar ale mele.

În cele din urmă, aş vrea să le mulţumesc prietenilor şi familiei, în special lui Mark.